

יוסי אדלר אולסן

אישה בכלוב

יוסי
אדלר
אולסן
אישה בכלוב

יוּסִי אדלר־אוֹלסֶן

אישה בכלוב

מאנגלית: ארז אשרוב

Jussi Adler-Olsen

KVINDEN I BURET

הכנה לדפוס: חלפי פתרונות דפוס מתקדמים בע"מ

סידור, עימוד והפקה במפעלי כנרת, זמורה־ביתן, דביר – מוציאים לאור בע"מ

רח' התעשייה 10, אור יהודה 60212

נדפס בישראל

.Kinneret, Zmora-Bitan, Dvir — Publishing House Ltd

Hataasiya St., Or Yehuda 60212, Israel 10

Printed in Israel

ISBN 978-965-552-489-5 מסת"ב

www.kinbooks.co.il

להאנֶה אדלר־אולסן. בלעדיה תיבש הבאר.

פרולוג

היא גירדה את הקירות החלקים בקצות אצבעותיה עד שדיממו והלמה באגרופיה על החלונות העבים עד שכבר לא הרגישה את הידיים. לפחות עשר פעמים גיששה אל דלת הפלדה ונעצה ציפורניה בסדק, אבל השוליים חדים והדלת לא זזה.

לבסוף, כשציפורניה החלו להיתלש מהבשר, מעדה שוב אל הרצפה הקפואה והתנשמה בכבדות. בלב הולם ובעיניים פקוחות לרווחה הביטה לרגע אל תוך החשֵכה הרועמת. אז צרחה. צרחה עד שהאוזניים צילצלו וקולה כשל.

היא השעינה את ראשה, ושוב הרגישה את האוויר הצח שמגיע מהתקרה. אולי תוכל לקפוץ לשם אם תיקח תנופה ותיאחז במשהו. אולי אז משהו יקרה.

כן, ואז אולי המניאקים שבחוץ יהיו חייבים להיכנס.

ואם תשלח ציפורניים ותכוון לעיניים שלהם, אולי תוכל לעוור אותם. אם תהיה זריזה ולא תהסס אולי תצליח. אולי תוכל לברוח.

לרגע מצצה את אצבעותיה המדממות, ואז הצמידה אותן שוב לרצפה והתיישבה.

היא התאמצה להבחין בתקרה. אולי היא גבוהה מכדי לקפוץ אליה. אולי אין שם במה להיאחז. אבל היא חייבת לנסות. מה עוד תעשה?

היא פשטה את הז׳קט והניחה אותו בפינה כדי שלא יכשיל אותה. אז ניתרה מהרצפה ומתחה את זרועותיה גבוה ככל שיכלה, אבל לא הצליחה לגעת בדבר. כך עשתה עוד כמה פעמים עד שנסוגה אל הקיר, נעצרה ונחה לרגע. היא תפסה תנופה ובכל כוחה קפצה אל תוך החשכה, זרועותיה מגששות אחר שבב תקווה. כשהתרסקה ארצה, החליקה ונחתה על הצד. היא השתנקה בקול כשכתפה פגעה בבטון וצרחה כשראשה נחבט בקיר ושלל אורות הבזיקו במוחה.

זמן־מה שכבה בלי לזוז ורק רצתה לבכות. אבל היא לא בכתה. אם הסוהרים ישמעו אותה, יחשבו שהיא על סף כניעה, אבל היא לא. ההפך הוא הנכון.

היא תשגיח על עצמה. עבורם היא האישה בכלוב, אבל היא זאת שתחליט מה יהיה הרווח בין הסורגים. היא תחשוב מחשבות שייפתחו אל העולם וירחיקו את הטירוף. הם לא ישברו אותה. זה מה שהחליטה כששכבה על הרצפה, כשהכתף שלה פועמת בכאב והנפיחות מאלצת את העין להיעצם.

יום יבוא והיא תצא מפה.

1

2007

קארל התקרב אל המראה והעביר אצבע על הרקה במקום שבו שרט הקליע את ראשו. הפצע הגליד, אבל בקלות היה אפשר להבחין בצלקת מתחת לשיער.

אבל מי, לכל הרוחות, רוצה להסתכל, חשב כשבחן את פניו.

הוא השתנה. הקמטים סביב הפה העמיקו, הצללים מתחת לעיניים כהו, וכל הבעתו שידרה אדישות עמוקה. קארל מֶרְק איננו מי שהיה, הבלש הפלילי המנוסה שחי ונשם את העבודה. הוא כבר לא האיש הגבוה והאלגנטי מיולנד שעליו הסתכלו בהערצה. ומה זה משנה, לעזאזל?

הוא כיפתר את החולצה, לבש את הז׳קט, רוקן לכיור את מה שנשאר מהקפה וטרק את דלת הכניסה מאחוריו, לסמן לשאר דיירי הבית שהגיע הזמן להוציא את התחת שלהם מהמיטה. הוא הסתכל על השלט שעל הדלת. הגיע הזמן להחליף אותו. עבר הרבה זמן מיום שוויגָה עזבה, ואף שהם עדיין לא גרושים זה בהחלט נגמר.

הוא הסתובב ויצא אל הֶסְטֶסְטִין. אם יתפוס רכבת בעוד עשרים דקות יוכל לבלות איזה חצי שעה טובה עם הארדי בבית החולים לפני העבודה.

הוא ראה את מגדל הכנסייה עם הלבנים האדומות נישא מעל העצים העירומים וניסה להזכיר לעצמו איזה מזל היה לו למרות הכול. סנטימטר ימינה, ואַנְקֶר עדיין היה בחיים. חצי סנטימטר שמאלה, והוא היה נהרג בעצמו. הסנטימטרים הגחמניים שחסכו ממנו את המסע בשדות הירוקים אל הקברים הקרים שהיו כמה מאות מטרים לפניו.

קארל ניסה, אבל הבין בקושי. הוא לא ידע הרבה על המוות. רק שהוא בלתי צפוי כמו רעם, ושקט אינסופי אחריו.

עם זאת, הוא ידע בדיוק כמה אלים וחסר תוחלת הוא יכול להיות. את זה ידע טוב מאוד.

שבועות ספורים בסך הכול אחרי שגמר את האקדמיה לשוטרים נצרב בעיניו מראה קורבן הרצח הראשון שלו. אישה קטנה וזעומת גוף שנחנקה על ידי בעלה וגמרה את חייה על הרצפה בעיניים כבויות ובהבעה שגרמה לקארל בחילה במשך שבועות. מאז היו עוד עשרות מקרים. כל בוקר היה מכין את עצמו לקראתם. הבגדים המגואלים בדם, הפנים דמויי השעווה, התצלומים הקפואים. מדי יום הקשיב לשקרים ולתירוצים. כל יום צצו פשעים במסווה חדש, ואלה אט־אט הפסיקו להשפיע עליו. עשרים וחמש שנים במשטרה ועשור במחלק רצח הקשיחו אותו.

כך התנהלו העניינים עד היום שבו רצח מסוים אחד חדר בעד השריון.

שלחו אותו, את אנקר ואת הארדי לאיזה חור על דרך עפר חבוטה, שם חיכתה גופה עם סיפור לסַפֵּר.

כמו פעמים רבות בעבר, הסרחון הוא שהניע את השכן. הקורבן סתם נשכב בשלווה בטינופת ושאף אדי אלכוהול אחרונים. או לפחות זה מה שחשבו, עד שמצאו מסמר שנורה מאקדח מסמרים תקוע לו באמצע הגולגולת. אז הזעיקו את מחלק הרצח של משטרת קופנהגן.

באותו יום היה תורו של הצוות של קארל לצאת. זה לא הפריע להם, אבל כמו תמיד, קארל קיטר על שאותו מעבידים, בעוד הצוותים האחרים משתמטים. אבל איך היה אפשר לדעת שהקריאה תהיה כה גורלית? איך היה אפשר לדעת שחמש דקות אחרי שייכנסו לחדר עם הגופה המצחינה ישכב אנקר על הרצפה בשלולית דם, הארדי יעשה את צעדיו האחרונים, והאש בתוך קארל – הלהבות החיוניות כל כך לבלש במחלק הרצח של משטרת קופנהגן – תכבה?

2

2002

הצהובונים התעניינו מאוד בסגנית היושב ראש של המפלגה הדמוקרטית, מֶרֶטֶה לינגו; אהבו מאוד את ההערות החריפות שלה על דוכן הנאומים בפוֹלְקֶטִינְג, הפרלמנט הדני; את הזלזול שלה בראש הממשלה ובמלחכי הפנכה סביבו; את התכונות הנשיות שלה, את העיניים השובבות ואת גומות החן המפתות. הם אהבו אותה על שום גילה הצעיר והצלחתה, אבל בעיקר אהבו אותה על שהזינה את חרושת השמועות סביבה – אישה יפה ומוכשרת כל כך שעדיין לא הופיעה בציבור עם גבר.

מרטה לינגו מכרה עיתונים בכמויות. לסבית או לא לסבית, היא היתה חומר טוב.

והיא ידעה את זה.

"מה עם טֶיֶה באגֶסֶן?" דחקה בה המזכירה כשצעדו לעבר האאודי הכחולה הקטנה של מרטה והתחמקו מהשלוליות במגרש החניה של חברי הפרלמנט בכְּרִיסְטִיאַנְסְבּוֹ. "הרבה היו רוצים לצאת איתך, אבל הוא ממש מטורף עלייך. כמה פעמים הוא הזמין אותך? ספרת בכלל כמה הודעות הוא השאיר לך על השולחן? האמת שגם היום הוא השאיר הודעה. תני לו הזדמנות, מרטה."

"למה שלא תצאי איתו *את?*" מרטה השליכה עֲרֵמָה של קלסרים על המושב האחורי. "מה אני אמורה לעשות עם יו"ר ועדת התחבורה שהוא גם חבר במפלגת המרכז הרדיקלי? את יכולה להגיד לי, מריאן? מה אני, כיכר בפרובינציות?"

מרטה הרימה את עיניה אל מוזיאון הנשק המלכותי. גבר במעיל גשם לבן עמד שם וצילם את הבניין. יכול להיות שצילם אותה? היא הנידה בראשה. התחושה שצופים בה התחילה לעלות לה על העצבים. ברור שזאת סתם פרנויה. היא צריכה פסק זמן.

"טיה באגסן בן שלושים וחמש, והוא פשוט מהמם," אמרה מריאן. "טוב, בסדר, אולי לא היה מזיק לו להוריד כמה קילוגרמים, אבל מצד שני, יש לו בית בוַויבִּי ועוד איזה שני בתים ביולנד, נראה לי. מה עוד את רוצה?"

מרטה הנידה בראשה בספקנות. "בסדר. הוא בן שלושים וחמש וגר עם אמא שלו. את יודעת מה, מריאן? קחי אותו. את מתנהגת ממש מוזר בזמן האחרון. קחי אותו. הוא שלך!"

היא לקחה מהמזכירה שלה את כל הקלסרים והשליכה גם אותם על המושב האחורי. השעה על פי לוח המחוונים היתה 17:30. היא כבר מאחרת.

"הקול שלך יחסר הערב בפולקטינג, מרטה."

״כנראה,״ אמרה במשיכת כתפיים. מיום שנכנסה לפוליטיקה היתה הסכמה איתנה בינה ובין יו״ר המפלגה הדמוקרטית, שאחרי שש בערב היא פנויה לעשות ככל העולה על רוחה, אלא אם כן מדובר בפעילות חיונית או בהצבעה. ״אין בעיה,״ אמר לה בעבר, אף שידע היטב שהביאה הרבה קולות למפלגה. גם עכשיו לא תהיה בעיה.

״קדימה, מרטה, ספרי לי,״ הטתה המזכירה את ראשה. ״איך קוראים לו?״

מרטה שלחה אליה חיוך קטן וטרקה את הדלת. הגיע הזמן למצוא מחליפה למריאן קוֹך.

3

2007

משרדו של ראש מחלק הרצח, מרקוס יָקוֹבְּסֶן, היה מרושל, אבל זה לא הטריד אותו. הבלגן היה רק תופעה חיצונית; בפנים הוא היה מאורגן בקפידה. שם, בתוך הראש, היה הכול מסודר טיפ־טופ. הוא מעולם לא החמיץ פרטים, הם נשארו צלולים כבדולח בראשו שנים אחרי שתיק נסגר.

רק במצבים כאלה, כשהחדר היה עמוס עמיתים חדי הבחנה שדילגו בין ארונות מסמכים מטים לנפול לבין ערמות של חומרי חקירה, היה מביט על התוהו ובוהו בצער מסוים.

הוא הרים את ספל שרלוק הולמס הסדוק שלו, לגם לגימה גדולה מהקפה הקר וחשב בפעם העשירית באותו בוקר על חצי חפיסת הסיגריות בכיס הז'קט שלו. אפילו לצאת לאיזו הפסקת עישון בחצר הפנימית כבר אסור. הוראות דפוקות.

"טוב, תקשיבו!" מרקוס יקובסן הסתובב והביט בסגן שלו, לארס בְּיַארְן, שנשאר לבקשתו אחרי התדרוך הכללי. "תיק רוכב האופניים שנרצח בפארק וֶלבּי הולך לגזול מאיתנו את כל המשאבים אם לא נשים לב," אמר.

לארס ביארן הינהן. "כך שחזרתו של קארל מֶרק לפקד על צוות של ארבעת הבלשים הכי טובים שלנו באה לנו בזמן גרוע. אנשים מתלוננים עליו, ואל מי אתה חושב הם באים להתלונן?" הוא נעץ אגודל בחזה, כאילו הוא היחיד שצריך להקשיב לשטויות של אנשים.

"הוא מגיע באיחור של שעות," המשיך. "רודה בצוות שלו, מחטט בתיקים ולא מחזיר טלפונים. המשרד שלו בכאוס מוחלט, ולא תאמין, אבל צילצלו מזיהוי פלילי לקטר על איזה שיחת טלפון איתו. החבר'ה מזיהוי פלילי – אתה תופס? צריך להתאמץ כדי לעלות להם על העצבים. מרקוס, אנחנו צריכים לטפל בקארל, בלי קשר למה שעבר עליו. אחרת אין לי מושג איך המדור הזה יתפקד."

מרקוס זקף את גבותיו. הוא ראה את קארל בעיני רוחו. הוא חיבב אותו אבל העיניים האלו, הסקפטיות תמיד, וההערות הציניות שלו יכולות לשרוף לך את הפיוז; הוא ידע את זה טוב מאוד. "כן, אתה צודק. הארדי ואנקר היו כנראה היחידים שיכלו לעבוד איתו. מצד שני גם הם היו די מוזרים."

"מרקוס," אמר ביארן. "אף אחד לא מעז להגיד את זה, אבל האיש הוא קוץ בתחת, הוא תמיד היה. הוא לא מתאים לעבודה הזאת; אנחנו תלויים מדי אחד בשני. כבר מהיום הראשון הוא היה שותף גרוע. למה בכלל הבאת אותו מבֵּלָהוֹי?"

מרקוס הישיר אל ביארן מבט נוקב. "כי הוא היה והוא עדיין בלש מעולה, לארס."

"בסדר, בסדר. אני יודע שאנחנו לא יכולים סתם לזרוק אותו, בייחוד לא במצב שלו, אבל אנחנו חייבים למצוא איזה פתרון, מרקוס."

"הוא חזר מחופשת מחלה רק לפני שבוע, אז בוא ניתן לו צ'אנס. אולי נרד ממנו לכמה זמן."

"אתה בטוח? בשבועות האחרונים הפילו עלינו המון תיקים, יותר ממה שאנחנו מסוגלים לקחת על עצמנו. וחלק מהם גם כבדים, כמו שאתה יודע: קורבן השרפה באָמֵריקָוֵוי – זאת היתה הצתה או לא? הלקוח שנהרג בשוד הבנק בטוֹמְסְגוֹרְדְסְוֵוי; האונס בטוֹרְנְבִּי, שבו הנערה נהרגה; הדקירות בקרב הכנופיות בסוּהָאוּגֶן; הרצח של רוכב האופניים בפארק ולבי. להמשיך? שלא לדבר על התיקים הישנים. בחלק מהם אין לנו אפילו קצה חוט. ואז אנחנו מקבלים ראש צוות כמו מרק. אטי, חמוץ, דיכאוני, תמיד מקטר ומתייחס אל כולם כמו אל חרא, אז כל הצוות על סף התפוררות. האיש הזה תקוע לנו כמו עצם בגרון, מרקוס. שלח אותו לארוז את הפקלאות ובוא נביא בשר טרי. אני יודע שזה אכזרי, אבל זאת דעתי."

ראש מחלק הרצח הינהן. הוא הבחין בהתנהגות של האנשים שלו בזמן התדרוך שלא מזמן נגמר. שקטים, קודרים ותשושים. מובן שהם לא צריכים שמישהו יציק להם.

הסגן של מרקוס הלך לחלון והביט בבניינים מעבר לרחוב. "אני חושב שיש לי פתרון. אולי נחטוף קצת מהאיגוד, אבל אולי לא."

"קיבינימט, לארס. אין לי כוח ללכת עכשיו ראש בראש עם האיגוד. אם אתה חושב להוריד אותו בתפקיד, יטפסו עלינו תוך שנייה."

"לא, אנחנו נבעט אותו למעלה!"

"מממ." כאן מרקוס צריך להיזהר. הסגן שלו בלש מצוין עם ניסיון מפה ועד להודעה חדשה, עם הרבה תיקים מפוענחים, אבל יש לו עוד הרבה מה ללמוד בכל הנוגע לניהול כוח אדם. כאן, במטה, אתה לא יכול לבעוט מישהו למעלה או למטה בלי סיבה. "אתה מציע לקדם אותו? זה מה שאתה אומר? איך? ומי לדעתך יפנה לו את מקומו?"

"אני יודע שהיית ער כל הלילה," ענה לארס ביארן. "והבוקר עבדת על הרצח הזה בוולבי, אז אתה לא מעודכן. לא שמעת מה קרה הבוקר בפרלמנט?"

ראש מחלק הרצח הניד את ראשו. נכון שהוא עסוק נורא מאז התפנית בחקירת הרצח של רוכב האופניים בפארק ולבי. עד אתמול היתה להם עדה טובה ואמינה, והיה לה עוד הרבה מה לספר, זה ברור. הם היו בטוחים שהם קרובים לפריצת דרך. אבל אז פתאום היא השתתקה. ברור שמאיימים על מישהו במעגל החברים שלה. המשטרה התישה אותה לגמרי בחקירה; הם דיברו עם הבנות שלה ועם אמא שלה, אבל לאף אחת לא היה מה לספר. כל המשפחה היתה מבועתת. לא, מרקוס לא ישן טוב, ומעבר לכותרות הבוקר הוא לא היה בעניינים.

"שוב מפלגת דנמרק?" שאל.

"בדיוק. הנציגה שלהם שוב העלתה את ההצעה, כתיקון לחוק המשטרה, והפעם הרוב בעד. זה יעבור, מרקוס. פיב וֶסְטֶרְגוֹר תקבל את מה שהיא רוצה."

"אתה צוחק!"

"היא עמדה על דוכן הנאומים וקישקשה איזה עשרים דקות, ומפלגות הממשלה תמכו בה, כמובן, למרות שהשמרנים בטח התפתלו בכיסאות."

"ו...?"

"נו, מה אתה חושב? היא הביאה ארבע דוגמאות של מקרים מכוערים שנגנזו. לטעמה, טובת הציבור מחייבת לפענח תיקים כאלה. וחכה, זה לא הכול, היו עוד דברים בשק ההפתעות שלה."

"אלוהים ישמור! מה, היא חושבת שמחלק הרצח מקפיא תיקים סתם?"

"היא רמזה שאולי זה מה שקורה לפעמים."

"איזה בולשיט! איזה תיקים למשל?"

"היא הזכירה תיקים שבהם הקורבנות היו חברים במפלגת דנמרק והמפלגה הליברלית. אנחנו מדברים על מקרים בכל הארץ."

"הכלבה ירדה מהפסים!"

הסגן הניד בראשו. "אתה חושב? טוב, זה היה רק החימום. אחרי זה היא כמובן הזכירה תיקים של ילדים שנעלמו ותיקים של תקיפות טרור נגד ארגונים פוליטיים. מקרים נוראים במיוחד."

"בסדר, בסדר, היא קונה קולות, זה מה שהיא עושה."

"כן, ברור, אחרת היתה עושה את זה מחוץ לבית המחוקקים. אבל כולם קונים קולות, כי עכשיו כל המפלגות במשא ומתן במשרד המשפטים. מהר מאוד יגיעו המסמכים אל ועדת הכספים. אם אתה שואל אותי, תוך שבועיים יש החלטה."

"ומה בדיוק יהיה בה?"

"יקימו מדור חדש בתוך המשטרה. היא עצמה הציעה שיקראו לו Q – האות של מפלגת דנמרק בקלפי. לא יודע אם זאת היתה אמורה להיות בדיחה, אבל זה מה שיצא ממנה." הוא השמיע צחוק עוקצני.

"והמטרה עדיין אותה מטרה?"

"כן. המטרה תהיה לטפל במה שהם מכנים 'מקרים הראויים לבדיקה מיוחדת'."

"לטפל במקרים הראויים לבדיקה מיוחדת," הינהן מרקוס. "ניסוח אופייני לפיב וסטרגור. נשמע מרשים. ומי אמור להחליט לאיזה תיקים ראוי להצמיד את התווית הזאת? על זה היא אמרה משהו?"

הסגן משך בכתפיו.

"טוב, היא מבקשת מאיתנו לעשות מה שאנחנו כבר ממילא עושים. אז מה? מה זה שייך אלינו?"

"המדור יהיה בחסות ועדת המשטרה הלאומית, אבל מבחינה מנהלית הגיוני שיהיה בחסות מחלק הרצח של משטרת קופנהגן."

לשמע הדברים פער מרקוס את פיו. "אתה צוחק! מה זאת אומרת, מבחינה מנהלית?"

"אנחנו מתכננים את התקציבים ומנהלים את ספרי החשבונות. אנחנו מספקים את הצוות ואת המשרדים."

"אני לא מבין. אתה רוצה להגיד שמעכשיו משטרת קופנהגן תצטרך לפתור מקרים עתיקים הנמצאים בתחום השיפוט של כל מיני חורים? המחוזות בחיים לא יסכימו לזה. הם ידרשו שיהיו להם פה נציגים."

"לא בהכרח. יציגו את זה כאילו מורידים מאיתנו חלק מהמעמסה, לא מעמיסים עלינו עוד."

"אתה מבין מה אתה אומר, נכון? שעכשיו המדור שלנו יצטרך לספק גם כוח מיוחד לטיפול בתיקים אבודים. בגיבוי של הצוות שלי. אין סיכוי, קיבינימט, פשוט לא! אתה לא רציני."

"מרקוס, תקשיב שנייה. זה רק עניין של שעה־שעתיים פה ושם, וכמה אנשי צוות. זה שום דבר."

"זה לא נשמע כמו שום דבר."

"בסדר, אז תן לי להגיד לך איך אני רואה את זה. אתה מקשיב?"

ראש מחלק הרצח שיפשף את מצחו. יש לו ברֵרה?

"מרקוס, זה כסף." הוא נעצר והביט בבוס שלו. "לא הרבה, אבל מספיק למשכורת אחת ועוד כמה מיליון קרונות למדור שלנו. זאת הקצבה נוספת שלא באה על חשבון שום דבר אחר."

"כמה מיליונים?" הינהן בהערכה. "אלו מילים!"

"גאוני, לא? אנחנו יכולים להקים את המדור בצ'יק, מרקוס. הם מצפים שנעשה סקנדל, אבל אנחנו נגיב באדיבות ונציע תקציב בלי לשריין את הכספים. אז נמנה את קארל מרק לראש המדור החדש. לא יהיו בעיות מיוחדות כי הוא יעבוד לבד, ובמרחק סביר מכולם, את זה אני יכול להבטיח לך."

"קארל מרק מפקד Q!" ראש מחלק רצח חשב על זה. מדור כזה יכול לפעול עם פחות ממיליון קרונות בשנה, כולל נסיעות, בדיקות מעבדה וכל השאר. אם המשטרה תדרוש חמישה מיליון לשנה עבור המדור החדש, יישאר די לעוד שני צוותי חקירה במחלק רצח, צוותים שיוכלו להתרכז בתיקים הישנים. אולי לא תיקים של Q, אבל משהו בסגנון. גמישות היא המפתח לכל העסק הזה. גאוני, כן. גאוני ממש.

4

2007

הארדי הֶנינסֶן היה האיש הכי גבוה שעבד אי־פעם במטה המשטרה. בתיק הצבאי שלו נרשם שגובהו שני מטרים ועשרה סנטימטרים. בכל פעם שביצעו מעצר, תמיד הארדי היה זה שדיבר, כך שהחשודים היו צריכים להטות את הראש חזק לאחור בזמן שקרא להם את הזכויות שלהם. דברים מהסוג הזה משאירים רושם על רוב האנשים.

כעת לא היה כל יתרון לגובה של הארדי. למיטב ידיעתו של קארל, הארדי לא מתח את רגליו הארוכות והמשותקות מלוא אורכן מעולם. קארל הציע לאחות שינסרו מהמיטה את המגן התחתון, אבל נראה שזה מעבר לתחום ההתמחות שלה.

הארדי לא דיבר. הטלוויזיה עבדה ללא הפסק, אנשים נכנסו ויצאו כל הזמן, אבל הוא לא הגיב. הוא סתם שכב במרפאת הוֹרנבֶּק לפגיעות עמוד שדרה, וחי. הוא ניסה ללעוס את האוכל, להזיז מעט את הכתף, זה היה החלק היחיד מדרום לצוואר שעדיין שלט בו במידת־מה, ומעבר לזה היה מניח לאחיות להיאבק בגופו הכבד. הוא רק בהה בתקרה בזמן שרחצו את מפשעתו, תקעו בו מחטים ורוקנו את פסולת הגוף שנאגרה. לא, להארדי כבר לא היה הרבה מה לומר.

"חזרתי למטֶה, הארדי," אמר קארל ויישר את המצעים. "הם עובדים על התיק בכל הכוח. עוד לא גילו כלום, אבל אני חושב שעומדים לגלות מי ירה בנו."

העפעפיים הכבדים של הארדי אפילו לא ריפרפו. הוא לא טרח להביט בקארל או בחדשות ערוץ 2, שמילאו את זמן האוויר בדיווח מנופח על פינוי הנערים שפלשו לבית נוער. נראה שהוא אדיש לכול. אפילו זעם לא נותר בו. קארל הבין אותו הכי טוב. אף שלא רצה להראות את זה להארדי, גם הוא לא שם זין על כלום. לא עניין אותו מי ירה בהם. איזו תועלת תצמח אם ימצאו אותו? פלוני או אלמוני. יש המוני שמוקים כאלה ברחובות.

הוא הינהן לאחות שנכנסה עם עירוי חדש. בפעם האחרונה שהיה כאן היא ביקשה ממנו לצאת מהחדר בזמן שהיא מטפלת בהארדי. הוא לא הגיב כמצופה אז, ונראה שלא שכחה אותו.

"אה, שוב אתה?" אמרה בעגמומיות והביטה בשעון.

"נוח לי לבוא עכשיו, לפני שאני הולך לעבודה. מפריע לך?"

היא שוב הביטה בשעון. כן, אז מה אם הוא הולך לעבודה מאוחר יותר מרוב האנשים?

האחות מתחה את זרועו של הארדי ובחנה את החיבור של העירוי בגב היד. אז נפתחה הדלת למסדרון, והפיזיותרפיסטית הראשונה נכנסה. חיכתה לה עבודה קשה.

קארל טפח על הסדין שתחתיו התגלה קו המתאר של זרועו הימנית של הארדי. "המפלצות האלה רוצות אותך לעצמן, אז אני זז, הארדי. אבוא מאוחר יותר מחר, שנוכל לדבר. תמשיך לחייך."

ריח התרופות ליווה אותו למסדרון, שם עצר ונשען על הקיר. החולצה נדבקה לו לגב, וכתמי הזיעה מתחת לזרועות חרשו להם תלמים מטה בחולצה. מאז הירי הוא מזיע ברגע.

כהרגלם, הארדי, קארל ואנקר הגיעו לזירת הרצח בפרבר אַמֶיֶיר לפני כולם, וכבר היו לבושים בסרבלים החד־פעמיים הלבנים, המסכות, הכפפות ורשתות השיער לפי הנהלים. עברה רק חצי שעה מאז נמצא הזקן עם המסמר בראש. הם הגיעו מהר מאוד מתחנת המשטרה.

באותו יום היה להם זמן לפני בדיקת הגופה. ככל שידעו, ראש מחלק הרצח היה באיזו פגישה ארגונית עם הניצב, אבל לא היה ספק שיגיע בהקדם עם חוקר מקרי המוות. שום עניין במשרד לא ירחיק את מרקוס יקובסן מזירת פשע.

"מחוץ לבית אין למז"פ יותר מדי מה לבדוק," אמר אנקר ונעץ את רגלו באדמה הרכה והבוצית אחרי הגשם שירד בלילה.

קארל הביט סביב. מלבד הסימנים של קבקבי העץ של השכן לא היו טביעות רגליים רבות סביב הבית, קסרקטין רגיל, מאלה שהצבא מכר למדינה בשנות השישים. בימים ההם המבנים האלו בטח נראו נהדר, אבל עכשיו, לפחות לגבי הבית הזה, עברו הימים. הרעפים קרסו, נייר הזפת על הגג היה מחורר כולו, שום לוח בחזית לא היה שלם, הרטיבות עשתה את שלה. אפילו השלט שהשם גֵיאוֹר מֶסֶן נכתב עליו בצבע שחור, היה רקוב למחצה. ונוסף על זה הסרחון של המת שהסתנן החוצה מבעד לחרכים. ממש חור עלוב.

"אני הולך לדבר עם השכן," אמר אנקר והסתובב אל האיש שעמד וחיכה שם כבר חצי שעה. בין שני הבתים הפרידו לכל היותר חמישה מטרים. אחרי שיהרסו את הקסרקטין יהיה לו נוף נפלא.

הארדי יכול לסבול צחנת גופות בלי בעיה. אולי מפני שהוא גבוה יותר ומתנשא מעל כל זה, או מפני שחוש הריח שלו הרבה פחות מפותח. הפעם היה הריח נורא במיוחד.

"טפו, איזה סרחון," רטן קארל כשעמדו במסדרון ונעלו את מגפי הפלסטיק הכחולים.

"אני אפתח חלון," אמר הארדי ונכנס לחדר הסמוך.

קארל נכנס לסלון הקטן. האור הקלוש שנכנס בעד התריס המוגף הספיק כדי לראות דמות יושבת בפינה, דמות עם עור ירקרק־אפרפר שפניה מכוסים שלפוחיות מבוקעות בבקעים עמוקים. נוזל אדמדם ניגר מאפו, וכפתורי חולצתו איימו להתפקע מלחץ הגוף הנפוח. עיניו נראו עשויות שעווה.

"המסמר נורה לראשו מרובה מסמרים פניאומטי המשמש למְסגוּר," אמר הארדי מאחור. "הוא על השולחן בחדר הסמוך. יש שם גם מברג חשמלי, עדיין טעון. תזכיר לי לבדוק כמה זמן הוא מחזיק טעינה."

הם עמדו שם וסרקו את המקום כמה רגעים לפני שאנקר הצטרף.

"השכן גר כאן מאז שישה־עשר בינואר," אמר. "כך שעברו עשרה ימים, והוא לא ראה את המנוח יוצא מהבית אפילו פעם אחת." הוא הצביע על הגופה והביט סביב החדר. "השכן ישב על המרפסת

בביתו, התענג לו על ההתחממות הגלובלית, ואז שם לב לריח. המסכן ממש נסער. אולי כדאי שהפתולוג יעיף בו מבט אחרי שיבדוק את הגופה."

קארל היה מסוגל לתאר רק במעורפל מה קרה אחר כך והקצינים הבכירים נאלצו להסתפק בזה. לדעת רוב האנשים, הוא היה ממילא בהכרה חלקית בלבד. אבל זה לא היה נכון. האמת היא שהוא זכר טוב מדי מה קרה. פשוט לא התחשק לו לספר את כל הפרטים.

הוא שמע מישהו מגיע מכיוון המטבח, אבל הוא לא הגיב. אולי היה זה הריח, אולי חשב שאלה אנשי מז"פ.

כמה שניות אחר כך קלט בזווית העין מישהו בחולצה אדומה משובצת טס פנימה. קארל חשב לשלוף, אבל לא שלף. הרפלקסים שלו הכזיבו. מצד שני הבחין בגלי ההלם כשהירייה הראשונה פגעה בגב של הארדי, שתוך כדי הנפילה משך את קארל למטה ולכד אותו תחתיו. הלחץ העצום של גופו הירוי של הארדי עיקם את עמוד השדרה של קארל ומעך לו את הברך.

אז באו יריות נוספות שפגעו באנקר בחזה ובקארל ברקה. הוא זכר בבהירות ששכב שם, הארדי מעליו מתנשם ומתנשף, והדם של הארדי ניגר דרך הסרבל ומתערבב בשלו על הרצפה. וכשרגליו של העבריין חלפו על פניו, חשב לשלוף.

מאחוריו, שכב אנקר על הרצפה והתפתל, בעוד התוקפים דיברו זה עם זה בחדר הקטן מאחורי הכניסה. אחרי כמה שניות הם חזרו לסלון. קארל שמע את אנקר מורה להם לעצור. מאוחר יותר גילה שאנקר שלף.

בתגובה לפקודה של אנקר נורתה ירייה שהרעידה את הרצפה ופגעה לו ישר בלב.

זה הכול. היורים חמקו מדלת המטבח, קארל לא זז. הוא שכב שם, לא נע ולא זע. אפילו כשהגיעו הפרמדיקים הוא לא הראה כל סימן חיים. מאוחר יותר אמרו גם הפרמדיקים וגם ראש מחלק רצח שבהתחלה חשבו שהוא מת.

קארל שכב זמן רב כמעולף, וראשו מלא מחשבות נואשות. הם בדקו את הדופק שלו ולקחו אותו ואת שני השותפים שלו. רק בבית החולים פקח עיניים. אמרו לו שעיניו נראו כעיניו של מת.

הם חשבו שזה היה מהלם אבל זה היה מבושה.

"אפשר לעזור לך?" שאל גבר בחלוק לבן, באמצע שנות השלושים לחייו.

קארל נעמד. "הייתי בביקור אצל הארדי הנינסן."

"הארדי, כן. אתה מהמשפחה?"

"לא, אני עובד איתו. אני ראש הצוות של הארדי במחלק רצח."

"אני מבין."

"מה המצב שלו? הוא יוכל ללכת שוב?"

הרופא הצעיר נסוג קמעה. התשובה היתה ברורה. מצבו של החולה הוא לא עניינו של קארל. "אני חושש שאני לא יכול למסור מידע רפואי על החולה למי שאינו בן משפחה. אני בטוח שאתה מבין."

קארל תפס בשרוול של הרופא. "הייתי איתו כשזה קרה, אתה מבין? ירו גם בי. אחד החברים שלנו נהרג. היינו יחד ובגלל זה אני רוצה לדעת אם הוא יחזור ללכת. את זה אתה יכול להגיד לי?"

"מצטער." הוא השתחרר מאחיזתו של קארל. "אני לא יכול למסור מידע, אבל בהתחשב בעבודה שלך אני בטוח שתוכל לברר. כל אחד מאיתנו עושה את עבודתו כפי שהוא רואה לנכון."

הנימה הדקה של סמכות שרופאים מסגלים לעצמם, הביטוי המדוד של ההברות על קצה הלשון והגבות המעט מורמות, כל אלה היו אמנם צפויים, אבל הם רק הוסיפו שמן למדורה. קארל היה מסוגל להעיף לו אגרוף במוח, אבל הסתפק בלתפוס אותו בצווארון. "עושה את עבודתו?" נהם. "כדאי שתשמור על הפרצוף הפרובינציאלי המתרפס שלך לפני שאתה מתמלא בחשיבות עצמית, מובן?" הוא הידק את אחיזתו והרופא התחיל להיבהל. "כשהבת שלך לא חוזרת הביתה בעשר בלילה, אנחנו יוצאים לחפש אותה; וכשאשתך נאנסת או כשהב־מ־וו הבז' המחורבנת שלך נעלמת ממגרש החניה, אתה מתקשר אלינו. אנחנו מגיעים כל פעם, אפילו רק כדי להביע תנחומים. מבין את זה, שמוק? אז אני שואל אותך פעם נוספת: הארדי יהיה מסוגל ללכת?"

הרופא התנשף כשקארל הרפה ממנו. "יש לי מרצדס," אמר, "ואני לא נשוי." מרק ראה את זה בעיניו של האיש בחלוק הלבן. הוא חשב שהוא מבין באיזה מצב קארל נמצא. אולי למד בקורס פסיכולוגיה שדחס בין הרצאות אנטומיה, ש"מעט הומור מנטרל בדרך כלל את המצב", אבל על קארל זה לא עבד.

"אולי תלך אל שר הבריאות שלך ותלמד מה זה יהירות אמיתית, יא חרא," אמר קארל ודחף את הרופא הצידה. "יש לך הרבה מה ללמוד ממנו."

הם חיכו לו במשרד, גם מרקוס יקובסן, ראש מחלק רצח, וגם האידיוט הזה לארס ביארן. סימן לכך שזעקותיו של הרופא כבר נשמעו מחוץ לקירות הקליניקה. קארל בחן את שני הגברים לרגע. לא, נראה שדחף מטורף חדר למוחות הביורוקרטיים שלהם. הוא תפס אותם מחליפים מבטים. או שמא הריח התערבות במשבר? אולי שוב יכריחו אותו לדבר עם פסיכולוג על התמודדות עם תסמונת פוסט־טראומתית? אולי תיכף יגיע עוד גבר שקוע עיניים שינסה לפלס לו דרך בגומחות ובנקיקים האפלים כדי שהוא יוכל לחשוף מה נאמר ומה לא? הם מבזבזים את הזמן, קארל יותר חכם משנדמה. לא יפתרו את התסבוכת הזאת בדיבורים. הוא כבר הבין שזה עומד לקרות, אבל התקרית באמייר ממש דחפה אותו לפינה.

הם יכולים, כולם, לנשק לו בתחת.

"נו, קארל," אמר יקובסן והחווה בראשו לכיסא הריק. "לארס ואני דיברנו על המצב שלך, ומכל מיני סיבות אנחנו חושבים שהגענו לנקודה שבה דרכינו נפרדות."

עכשיו זה נשמע כאילו עומדים לפטר אותו. קארל התחיל לתופף על השולחן באצבעותיו והביט מעבר לראש של הבוס שלו. הם רוצים לפטר אותו? טוב, הוא לא יקל עליהם.

קארל הביט מעבר לגני טיבולי, אל העננים שהתאספו ואיימו על העיר. אם הוא מפוטר, הוא יעזוב לפני שהגשם יתחיל לרדת. הוא לא מתכוון לרדוף אחרי נציג האיגוד. הוא ילך ישר למשרדי האיגוד

בשדרות ה"כ אנדרסן. לפטר שוטר טוב שבוע בלבד אחרי שחזר מחופשת מחלה ושבועות ספורים אחרי שנורה ואיבד שני חברי צוות טובים? הם לא יכולים לעשות לו את זה. איגוד המשטרה הוותיק בעולם ייאלץ להצדיק את גילו המופלג.

"אני יודע שזה קצת פתאומי, קארל. אבל החלטנו לעשות כמה שינוים כדי שכישוריך המעולים בתור בלש יבואו לידי ביטוי וישמשו את המדור טוב יותר. אנחנו פשוט רוצים לקדם אותך למנהל מדור חדש, מדור Q. המדור ייוחד לחקירת תיקים שנגנזו שיש
בהם עניין מיוחד לציבור. תיקים שראויים לבדיקה מעמיקה, אפשר לומר."

אני לא מאמין, חשב קארל והטה את הכיסא לאחור.

"אתה תנהל את המדור לבד, אבל בעצם, מי טוב ממך לתפקיד?"

"כמעט כל אחד," ענה והמשיך להביט בקיר.

"תקשיב, קארל. עברת תקופה קשה, והעבודה הזאת תפורה עליך," אמר הסגן.

מה אתה בכלל יודע, יא אפס? חשב קארל.

"אתה לבד תנהל את העסק. אנחנו נתייעץ עם כמה מפקדים מחוזיים ונבחר כמה תיקים. אתה תקבע את סדר העדיפויות ואיך לטפל בהם. יהיה לך חשבון הוצאות נסיעות; כל מה שאנחנו צריכים זה דוח חודשי," הוסיף הבוס.

קארל הזעיף פנים. "מפקדים מחוזיים? זה מה שאמרת?"

"כן, תחום השיפוט של המדור הוא ארצי. זאת הסיבה שלא תוכל לעבוד עם הקולגות שלך באותו צוות. הקמנו מדור חדש פה במטה, ישות נפרדת. ברגעים אלה מרהטים לך את המשרד."

מהלך נבון. עכשיו הם לא יצטרכו יותר להקשיב לקיטורים שלי, חשב קארל. אבל אמר: "באמת? ואיפה המשרד הזה, אם מותר לשאול? אתה חושב לתת לי את שלך?"

עכשיו חייך הבוס במבוכה. "איפה ממוקם המשרד שלך? טוב, לעת עתה במרתף, אבל אולי זה עוד ישתנה. בוא נראה קודם איך העניינים מתגלגלים. אם מספר התיקים שתפתור יהיה קרוב לסביר, מי יודע."

קארל הביט שוב בעננים. במרתף, הם אומרים. אז זאת התוכנית. הם מתכוונים לשחוק אותו. יזרקו לו כמה עצמות, יצננו אותו, יבודדו אותו, ויוודאו שייכנס לדיכאון. כאילו יש הבדל אם זה פה למעלה או שם למטה. הוא ימשיך לעשות מה שבא לו. כלומר, כמה שיותר כלום.

"אגב, מה שלום הארדי?" שאל יקובסן אחרי הפוגה הולמת.

קארל החזיר את מבטו אל הבוס שלו. זאת היתה הפעם הראשונה ששאל.

5

2002

בערבים חזרה מרטה לינגו להיות היא עצמה. עם כל פס לבן שחלף מתחת למכוניתה בדרך הביתה, השילה מעצמה חלקים שלא התאימו לחיים מאחורי עצי הטקסוס במָאוּלֶבּוּ. היא הרגישה את השינוי ברגע שעברה במרחבים המנומנמים של סְטאוּנְס וחצתה את הגשר מעל נהר טרוֹגֵווֶלֶה.

אוּפֶּה ישב שם כרגיל, עם כוס תה קר בקצה השולחן לפניו, רוחץ באור הטלוויזיה, והקול מוגבר עד הסוף. אחרי שהחנתה את המכונית בחניה והלכה מסביב אל הדלת האחורית, יכלה לראות אותו בבירור בעד החלונות שמשקיפים אל החצר הפנימית. תמיד אותו אוּפֶּה. שקט וחסר תנועה.

בחדר הכביסה בעטה מרגליה את נעלי העקב, זרקה את התיק על דוד החימום, תלתה את המעיל בכניסה והשאירה את כל הניירות בחדר העבודה. אז הורידה מעליה את חליפת המכנסיים תוצרת פיליפה ק׳, הניחה אותה על הכיסא ליד מכונת הכביסה, הורידה את החלוק מהוו ונעלה נעלי בית. הכול היה בדיוק כמו שצריך להיות. היא לא היתה כזאת שצריכה לשטוף מעליה את היום במקלחת ברגע שנכנסה הביתה.

אחר כך חיטטה בשקית הניילון ומצאה סוכריות טופי בתחתית. רק אחרי שהממתק על לשונה העלה את רמת הסוכר שלה בדם, היתה מוכנה להפנות את תשומת לבה לסלון.

רק אז צעקה: ״היי, אופה! הגעתי,״ תמיד אותו הטקס. היא ידעה שאופה ראה את אורות הרכב שלה עוד כשהיתה במעלה הגבעה, אבל לאיש מהם לא היה הצורך בתקשורת עד שהגיע הזמן הנכון.

היא התיישבה מולו וניסתה ללכוד את מבטו. ״שלום, אדוני, אתה צופה בטלוויזיה ומפנטז על מגישת החדשות החמודה טְרִינֶה סיק?״

הוא כיווץ את הפנים עד שקמטי העיניים שלו הגיעו לקו השיער, אבל לא ניתק את מבטו מהמסך.

״אתה כזה מנוול, אתה יודע?״ אז היא לקחה את ידו שהיתה רכה וחמימה כמו תמיד. ״אבל את לוֹטֶה מֵילְהֵדֶה אתה אוהב יותר. אתה חושב שלא שמתי לב?״

עכשיו שפתיו התרחבו באטיות לחיוך. נוצר מגע. הו, כן, אופה עדיין ישנו שם בפנים. ואופה יודע היטב מה הוא רוצה בחיים.

היא פנתה והביטה במסך הטלוויזיה והקשיבה לשני הדיווחים האחרונים של חדשות הערב. הראשון עסק בבקשה של מועצת התזונה להחרים חומצות שומן טראנס בייצור תעשייתי; השני, על קמפיין השיווק המחפיר שנערך במימון ממשלתי על ידי מועצת העופות הדנית. היא הכירה את הנושאים האלה טוב מדי. התוצאה היתה שני לילות ארוכים של עבודה אינטנסיבית.

היא פנתה אל אופה ופרעה את שערו עד שנחשפה הצלקת הגדולה בראשו. "קדימה, עצלנוני, בוא נכין איזו ארוחת ערב." בידה החופשית תפסה אחת מכריות הספה וחבטה בה בעורפו עד שהתחיל לצווח באושר ולנפנף בידיים וברגליים. אז הרפתה משערו, דילגה כמו עז מעל הספה, דרך הסלון, והחוצה אל חדר המדרגות. זה תמיד עבד. בצהלות שמחה וצחקוקי חדווה ובניסיון לשלוט בעצמו, אופה עשה כמוה. כמו זוג קרונות רכבת מחוברים בקפיץ פלדה הם שעטו למעלה, בחזרה למטה, החוצה אל חזית החניה, בחזרה אל הסלון ובסוף אל המטבח. עד מהרה התיישבו מול הטלוויזיה לאכול את הארוחה שהכינה להם העוזרת. אתמול צפו ב"מיסטר בין". ביום הקודם זה היה צ'פלין. היום יהיה זה שוב "מיסטר בין". אוסף קלטות הווידיאו שלהם כלל רק סרטים שאופה אוהב. לרוב החזיק מעמד חצי שעה ואז נרדם. אז היתה פורשת עליו שמיכה ומניחה לו לישון על הספה. מאוחר בלילה ימצא את דרכו לחדר השינה. שם ייקח את ידה וישתנק מעט לפני שיירדם לצדה במיטה הכפולה. כשסוף־סוף יירדם ונשימתו תשרוק בעדינות, היא תדליק את האור ותתכונן ליום החדש.

כך התנהלו להם ערבים ולילות. מפני שככה אופה אהב את הדברים – אחיה הקטן, המתוק והתמים. אופה המתוק והשקט.

6

2007

אמנם היה חרוט על לוח הנחושת שעל הדלת "מדור Q", אבל מישהו הוריד מהצירים את הדלת עצמה והשעין אותה על כמה צינורות מים חמים שנמתחו לאורך המסדרון במרתף. מחוץ לחדר שאמור להיות המשרד שלו עדיין עמדו עשרה דליים, מלאים למחצה ומדיפים אדי צבע. בתקרה היו ארבע מנורות פלואורסנט, מהסוג שכעבור זמן־מה גורם לכאב ראש אטומי. אבל הקירות היו בסדר – חוץ מהצבע. היה קשה שלא להשוות עם בתי החולים במזרח אירופה.

"ויווה מרקוס יקובסן," רטן קארל, בניסיון להתאפס על עצמו.

במאה המטרים האחרונים של מסדרון המרתף לא ראה נפש חיה. בקצה המסדרון לא היו אנשים, לא היו אור יום, לא אוויר, ולא שום דבר אחר שהיה עשוי להבדיל בין המקום הזה לגולאג. היה זה אך טבעי להשוות את הממלכה הקטנה שלו למדור הרביעי בגיהינום.

הוא הביט בשני המחשבים החדשים שלו ובצרור החוטים שהיו מחוברים אליהם. ככל הנראה חילקו את אוטוסטרדת המידע כך שהרשת היתה מחוברת למחשב אחד, ושאר העולם – לשני. הוא ליטף את מחשב מספר שתיים. כאן ישב לו שעות ויגלוש באינטרנט כאוות נפשו. בלי חוקים טרחניים של גלישה בטוחה ואבטחה של שרתים; גם זה משהו. הוא חיפש מאפרה, טפח על הקופסה והוציא סיגריה.

"העישון מסכן אותך ואת הסובבים אותך", נכתב על האריזה. הוא הביט סביבו. הטרמיטים שאולי חיים כאן בטח יתמודדו עם זה. הוא הדליק את הסיגריה וינק ממנה ארוכות. בהחלט יש יתרונות לזה שהוא ראש המדור של עצמו.

"אנחנו נוריד לך את התיקים," אמר מרקוס יקובסן, אבל לא היה אפילו דף אחד על השולחן וכל המדפים היו ריקים. הם כנראה חושבים שהוא צריך זמן להתארגן במקום החדש. אבל לקארל לא היה אכפת; הוא לא התכוון לעבוד עד שתשרה עליו המוזה.

הוא דחף את הכיסא הצידה אל השולחן, התיישב והניח את רגליו על הפינה. ככה ישב רוב הזמן בחופשת המחלה שלו. בשבועות הראשונים פשוט בהה בחלל, עישן, וניסה לא לחשוב על משקל הגוף של הארדי המשותק, או על החרחורים שהשמיע אנקר לפני שמת. אחרי זה גלש באינטרנט ללא תכלית, ללא תוכנית, רק ניסה להקהות את המוח. זה בדיוק מה שהתכוון לעשות גם כאן. הוא הביט בשעון, נשארו לו בערך חמש שעות לשרוף עד שיוכל ללכת הביתה.

קארל גר באֶלרוֹ, הבחירה של אשתו. הם עברו לשם שנתיים לפני שעזבה אותו ועברה לקוטג' על חלקת אדמה חכורה באיסלֶה. היא הביטה במפה של זילנד, ומהר מאוד הבינה שמי שרוצה הכול, צריך הרבה כסף בבנק – אחרת הוא יכול לעבור לאלרו. עיירה קטנה ונחמדה השוכנת על המסלול של רכבת אֶס, מוקפת שדות, עם חלקות יער "במרחק הליכה", כמו שאומרים. יש שם הרבה חנויות נחמדות, קולנוע, תיאטרון, קבוצות חברתיות, ויותר מכול, הבית היה ממוקם בפרויקט פארק רוֹנֶהוֹלְט. אשתו היתה מאושרת. תמורת סכום סביר הם יכלו לקנות דופלקס עשוי לבנים, מרווח דיו לשניהם ולבן שלה. אפילו גישה למגרשי טניס, בְרֵכה מקורה ומרכז קהילתי היו להם. ומסביב שדות חיטה, ביצה, והמון שכנים נחמדים. מפני שקראה שבפארק רונהולט לאנשים אכפת זה מזה. בעבר זה לא עניין את קארל, כי מי בכלל מאמין לשטויות כאלה? אבל אחר כך זה נהיה חשוב. ללא החברים שלו בפארק רונהולט, קארל היה על הקרשים, תרתי משמע. בהתחלה אשתו עזבה אותו. אחר כך החליטה שהיא לא רוצה להתגרש ועברה לגור בגינה חכורה. אחר כך היתה סדרה ארוכה של מאהבים צעירים, והיא היתה מצלצלת אל קארל לספר לו עליהם. אחר כך הבן שלה סירב להמשיך לחיות איתה בקוטג', ובשיא ייסורי ההתבגרות חזר לגור עם קארל. ואחרי כל זה היו היריות באמייר שלקחו ממנו את המעט שהיה לו: תכלית מוצקה בחיים ושני חברים טובים מהעבודה שלא שמו זין אם הוא קם בבוקר על צד ימין או שמאל. לא, אלמלא פארק רונהולט והאנשים שגרים בו, הוא היה באמת גמור.

כשקארל הגיע הביתה, הוא השעין את האופניים שלו על המחסן שמחוץ למטבח והבין ששני הדיירים האחרים נמצאים בבית. כרגיל, השוכר שלו, מוֹרטֶן הולנד, שמע אופרה במרתף בדציבלים גבוהים ביותר, בעוד מוזיקת מטאל שהבן החורג שלו הוריד מהאינטרנט רעמה מהחלון למעלה. לא תמצא קולאז' צלילי פחות הרמוני מזה בשום מקום אחר על פני כדור הארץ.

הוא פילס דרכו בגיהינום ורקע כמה פעמים ברצפה. למטה, במרתף, "ריגולטו" נעטף מיד בצמר גפן. עם הנער למעלה זה לא היה כל כך פשוט. קארל גמא את המדרגות בשלושה צעדים ולא טרח לדפוק בדלת.

"יֶסְפֶּר, בשם אלוהים! גלי הקול ריסקו שני חלונות בפִּינֵיָוֶונְגֶן. ואתה עומד לשלם על זה!" צעק בכל כוחו.

הנער כבר שמע את הסיפור הזה, הוא נשאר שפוף מעל המקלדת ולא זע.

"הֵי!" צעק לו קארל ישר לתוך האוזן. "תנמיך את זה או שאני מתקשר לספק הכבלים."

עכשיו הוא התעורר.

למטה במטבח, מורטן כבר ערך צלחות על השולחן. מישהו בשכונה הדביק לו פעם את הכינוי האם הפונדקאית ממספר 73, אבל זה לא היה נכון. מורטן לא היה אם פונדקאית; הוא היה עקרת בית אמיתית, והטובה ביותר שקארל הכיר מעודו. הוא טיפל בקניות, במכולת ובכביסה, בבישול ובניקיון, וכל זה בעוד אריות אופראיות מסתלסלות משפתיו העדינות. ונוסף על כל אלה, אפילו שילם שכר דירה.

"היית באוניברסיטה היום?" שאל קארל, אף שידע את התשובה. מורטן היה בן שלושים ושלוש, הוא בילה את שלוש־עשרה השנים האחרונות בלמידה קדחתנית של נושאים שלא היו קשורים כלל לתוכנית שלושת התארים שהיה רשום אליה. התוצאה היתה ידע מופלג בכל נושא שבעולם, מלבד זה שבעבורו קיבל תמיכה כספית ושבעתיד אמור לספק לו פרנסה.

מורטן הפנה את גבו הכבד והרחב אל קארל והביט בתבשיל המבעבע בסיר על הכיריים, "החלטתי ללמוד מדעי המדינה."

הוא דיבר על זה בעבר; זה היה עניין של זמן עד שיחליט ללמוד גם את זה. "אלוהים, מורטן, אתה לא חושב שהיה רצוי לגמור את התואר שלך בכלכלה קודם?" קארל לא התאפק.

מורטן הוסיף קצת מלח והתחיל לערבב. "כמעט כולם בכלכלה מצביעים למפלגות הממשלה, וזה פשוט לא אני."

"מאיפה, לכל הרוחות, אתה יודע את זה? אתה אפילו לא מגיע לשיעורים, מורטן."

"הייתי שם אתמול. סיפרתי לחברים שלי מהחוג בדיחה על קרינה ינסן."

"בדיחה על פוליטיקאית שהתחילה בתור שמאלנית קיצונית ובסוף הצטרפה למפלגה הליברלית? לא קשה להתבדח על זה."

"אמרתי שהיא הדוגמה לזה שאפשר להחביא אדם ניאנדרתלי מאחורי אינטלקטואל. אף אחד לא צחק."

מורטן היה שונה. מבוגר גדל־גוף ובתול אנדרוגיני שחיי החברה שלו הסתכמו בהערות שהחליף עם לקוחות כמוהו בסופרמרקט על אודות המוצרים שקנו. דיון קצר במחלקת הקפואים בשאלה אם תרד טעים יותר עם או בלי שמנת.

"אז מה אם אף אחד לא צחק, מורטן? יכולות להיות לזה הרבה סיבות. גם אני לא צחקתי, ואני לא מצביע למפלגות הממשלה, לידיעתך." קארל הניד בראשו. הוא ידע שאין עם מי לדבר. אבל כל עוד מורטן מרוויח טוב בחנות הווידיאו, מה זה משנה מה הוא לומד או לא לומד. "מדעי המדינה, מה? נשמע משעמם עד אימה."

מורטן משך בכתפיו, חתך שני גזרים והוסיף לסיר. לרגע שתק באופן לא אופייני. קארל ידע למה.

"ויגה צילצלה," אמר מורטן לבסוף, ושמץ דאגה בקולו. בדרך כלל היה מוסיף באנגלית: "אל תירה בי, אני רק הפסנתרן," אבל הפעם לא אמר כלום.

קארל לא ענה. אם ויגה רוצה ממנו משהו, היא יכולה לצלצל כשהוא בבית.

"אני חושב שהיא קופאת מקור שם בקוטג' עם הגינה," הסתכן מורטן ואמר ועירבב את התבשיל.

קארל הסתובב אליו. זה הריח ממש טוב, הדבר שמורטן בישל על הכיריים. מזמן לא היה לו תיאבון כזה. "היא קופאת? שתזרוק לאח איזה שני מאהבים שבעים."

"על מה אתם מדברים?" אמר קול מפתח הבית. מאחורי יספר שוב רעמה הקקופוניה מהחדר למעלה, שהרעידה את קירות המסדרון.

זה היה נס שהצליחו בכלל לשמוע זה את זה.

שלושה ימים גלש קארל באינטרנט ובהה בקירות המרתף לחלופין. הוא התוודע עד זרא לצעידה במסדרון אל השירותים וידע שמעולם לא זכה למנוחה טובה כזאת. אחר ספר את ארבע מאות חמישים ושניים הצעדים אל מחלק הרצח בקומה השלישית – הממלכה של עמיתיו לשעבר. הוא רצה לדרוש שהפועלים יגמרו את ענייניהם במרתף וישיבו את הדלת בחזרה על ציריה, כדי שלפחות יהיה לו מה לטרוק אם יתחשק לו. אז גם יזכיר להם כבדרך אגב שעדיין לא קיבל את התיקים המובטחים. לא מפני שמשהו בוער לו, אבל לא היתה לו שום כוונה לאבד את התפקיד עוד לפני שהתחיל.

אולי ציפה שעמיתיו לשעבר ינעצו בו מבטים סקרניים כשייכנס לתחומי המחלק. האם הוא על סף התמוטטות עצבים? האם הוא חיוור בגלל השהות הארוכה בתהומות האופל? הוא ציפה לבוז ולמבטים חוקרים, אבל לא לזה שכולם יחמקו בו־זמנית למשרדיהם בסגירת דלתות מתוזמרת היטב.

"מה קורה כאן?" שאל קארל אדם שלא ראה מעודו שפרק ארגזים במשרד הראשון.

האיש הושיט יד. "פטר וֶסטֶרוִיג. אני הולך להיות חלק מהצוות של ויגו."

"הצוות של ויגו? ויגו ברינק?" שאל קארל. ראש צוות? ויגו? כנראה מינו אותו יום קודם.

"כן. ואתה?" שאל האיש.

קארל הצליח לארגן לחיצת יד מהירה ואז הביט סביב ולא ענה. היו שם עוד שני פרצופים שלא זיהה. "גם הם בצוות של ויגו?"

"לא ההוא שליד החלון."

"רהיטים חדשים, אני רואה."

"כן, הרגע הביאו אותם. אתה לא קארל מרק?"

"פעם הייתי," אמר והמשיך ללכת למשרדו של מרקוס יקובסן.

הדלת היתה פתוחה, אבל גם אם היתה סגורה היה קארל מתפרץ פנימה. "אתה מביא עוד כוח אדם, מרקוס?" זרק לפגישה שהתנהלה שם.

מפקד מחלק הרצח העווה פניו וזרק מבט לסגנו ולאחת הבחורות במשרד. "טוב, קארל מרק הגיח מהמעמקים. נמשיך בעוד חצי שעה," אמר וערם את הניירת.

קארל חייך בזעף לסגן של מרקוס והאיש חייך אליו בחזרה בסגנון דומה כשיצא. סגן המפקח לארס ביארן טיפח את היחסים הצוננים ביניהם.

"אז איך הולך שם למטה, קארל? אתה מתחיל לארגן את התיקים לפי איזה עדיפות?"

"אפשר להגיד. לפחות את התיקים שקיבלתי עד עכשיו." הוא הצביע מאחוריו, "מה הולך שם?"

"טוב שאתה שואל." מרקוס זקף את גבותיו ויישר את ערמת התיקים החדשים על שולחנו המכונה בפי כול "מגדל פיזה". "עקב העומס נאלצנו להקים עוד שני צוותי חקירה."

"להחליף את הצוות שלי?" שאל קארל באירוניה.

"כן, ועוד שניים."

קארל הזעיף פנים. "ארבעה צוותים? איך, לעזאזל, תשלם להם?"

"תקצוב מיוחד. הקצאה שנובעת מהרפורמה במשטרה, כפי שאתה יודע."

"אני יודע? נו, שיהיה."

"רצית משהו ספציפי, קארל?"

"כן, אבל זה לא דחוף. אני צריך לבדוק משהו קודם. אחזור מאוחר יותר."

הכול ידעו שרבים מחברי המפלגה השמרנית הם אנשי עסקים שמשתפים פעולה אלה עם אלה ועושים כל מה שארגוני המסחר רוצים. אבל המפלגה הכי חלקלקה בדנמרק תמיד קרצה גם לקציני משטרה ולאנשי צבא – השד יודע למה. נכון לעכשיו קארל ידע שלפחות שניים מהסוג הראשון הם חברי פרלמנט שנבחרו על ידי השמרנים. אחד היה דגנרט שפילס דרכו במעלה ההירכיה המשטרתית ויצא ממנה באותה אלגנטיות שבה נכנס; אבל השני היה סגן ניצב מבוגר שקארל הכיר מימיו בראנדרס ביולנד. הוא לא היה שמרן במיוחד. אבל מחוז הבחירות כלל את האזור שלו, וזאת היתה עבודה משתלמת ללא ספק. אז קורט האנסן מראנדרס הפך חבר פרלמנט, נציג השמרנים וחבר הוועדה המשפטית. הוא היה המקור הכי טוב של קארל למידע פוליטי. קורט לא אהב לדבר על הכול, אבל היה קל להניע אותו לשיחה אם הנושא היה מעניין. קארל לא היה בטוח שהנושא שלו מעניין.

"מר סגן ניצב קורט האנסן, אני מניח," אמר ברגע שהאיש ענה לטלפון.

המילים שלו הניבו פרץ צחוק לבבי. "נו, מה אתה יודע? המון זמן לא דיברנו, קארל. נפלא לשמוע אותך. שמעתי שירו בך."

"זה כלום. אני בסדר, קורט."

"אבל שני החברים שלך לא בסדר. יש התקדמות בחקירה?"

"חוקרים."

"אני שמח לשמוע. באמת. כרגע אנחנו עובדים על חקיקה שתחמיר בחמישים אחוזים את עונשי המינימום על תקיפת משרתי ציבור בעת מילוי תפקידם. אני מקווה שזה ישפר את המצב. אנחנו צריכים לתמוך בכם, אתם בחזית."

"נשמע טוב, קורט. שמעתי שגם החלטתם לתת למחלק הרצח של קופנהגן הקצבה מיוחדת."

"לא, אני לא חושב שנתנו להם דבר כזה."

"טוב, אולי לא למחלק הרצח, אבל למדור אחר במטה. זה לא סוד, נכון?"

"מה, יש פה סודות כשמדובר בכסף?" שאל קורט וצחק בלבביות כמו שצוחק רק איש עם פנסיה שמנה ועסיסית.

"אז מה בדיוק החלטתם לממן, אם מותר לי לשאול? זה מתקציב המשטרה הלאומית?"

"כן, המדור נמצא למעשה בחסות המרכז הדני לחקירה פלילית, אבל לא רצינו שאותם אנשים יחקרו את אותם התיקים שוב ושוב, אז החלטנו לארגן מדור עצמאי, שמחלק רצח ינהל. הוא יטפל במקרים שראויים ל'בדיקה מיוחדת'. אבל את זה אתה יודע."

"אתה מדבר על מדור Q?"

"ככה קראתם לזה? יופי של שם."

"מה הסכום שהוקצה?"

"אל תצטט אותי בעניין הסכום המדויק, אבל משהו בין שישה לשמונה מיליון קרונות מדי שנה לעשור הקרוב."

קארל הביט בקירות הירוקים החיוורים של משרד המרתף שלו. טוב, עכשיו הוא מבין למה יקובסן וביארן היו להוטים כל כך להגלות אותו לשטח הפקר. בין שישה לשמונה מיליון, הוא אמר. ישר לכיס של מחלק רצח.

זה יעלה להם ביוקר.

***

מפקד מחלק רצח העיף בקארל מבט נוסף לפני שהסיר את משקפיו. זאת היתה ההבעה שעטה כל פעם שלא הצליח לפענח את הרמזים בזירת פשע. "אתה אומר שאתה רוצה מכונית? אני צריך להזכיר לך שמשטרת קופנהגן לא מספקת רכב פרטי לעובדים? אתה צריך לבקש מצי הרכבים מכונית כל פעם, כמו כולם, קארל. ככה זה."

"אני לא עובד במשטרת קופנהגן. אתם רק מנהלים את המדור שלי."

"קארל, אתה יודע טוב מאוד שהקצינים פה יעשו בלגן אם ניתן לך יחס מועדף. ואתה גם רוצה שישה אנשי צוות למדור שלך? אתה מטורף?"

"אני רק מנסה לבנות את מדור Q כך שיתפקד בהתאם למנדט שלו. זה לא מה שאני אמור לעשות? זאת חתיכת משימה להכניס את כל דנמרק תחת חסותי; אני בטוח שאתה מבין את זה. אז לא תיתן לי שישה אנשים?"

"לא, לכל הרוחות."

"ארבעה? שלושה?"

ראש מחלק הרצח הניד את ראשו.

"אז אני צריך לעשות את כל העבודה בעצמי?"

הוא הינהן.

"טוב, אם ככה אתה מבין שאני זקוק לרכב צמוד. מה יקרה אם אצטרך להגיע לאוֹלבּוֹרְג או לֶנֶסְטְוֶוה? ואני איש עסוק. אני אפילו לא יודע כמה תיקים ייפלו עלי, נכון?" הוא ישב מול הבוס ומזג קפה לספל שהשאיר הסגן. "אבל בכל מקרה, אני אזדקק לעוזר למטה, מישהו שיכול לעשות הכול. מישהו עם רישיון נהיגה שיכול לטפל בעניינים, שיכול לשלוח פקסים ודברים בסגנון. לנקות. יש לי יותר מדי דברים, מרקוס. ואנחנו צריכים להראות תוצאות, נכון? הפולקטינג רוצים תמורה בעד האגרה, לא? כמה זה היה, שמונה מיליון קרונות? זה חתיכת סכום."

7

2002

אין לוח שנה גדול מספיק כדי להכיל את כל הפגישות של סגנית יו״ר הסוציאל־דמוקרטים. משבע בבוקר עד חמש אחר הצהריים נקבעו למרטה לינגו ארבע־עשרה פגישות בנושאים שונים. במסגרת תפקידה כיו״ר ועדת הבריאות היא תפגוש לפחות ארבעים אנשים שיצפו שתדע את הרקע שלהם, את תפקידם, את תקוותיהם לעתיד ואת הבסיס המקצועי שלהם. אם מריאן עדיין היתה העוזרת שלה, היא היתה מסתדרת, אבל המזכירה החדשה שלה, סוּס נוֹרוּפּ, לא היתה פיקחית כמוה. מצד שני, היא היתה דיסקרטית. מאז התקבלה סוס לעבודה לפני כחודש לא הזכירה אפילו פעם אחת שום נושא בעל גוון אישי. היא היתה ממש רובוט, רק המעבד שלה לא היה מי־יודע־מה.

נציגי הארגון שישבו עכשיו לפני מרטה התחילו בסבבים של פגישות, קודם במפלגות השלטון ואחר כך אצל הגדולות במפלגות האופוזיציה הגדולות. הגיע תורה של מרטה. הנציגים נראו נואשים, ובצדק, מפני שלא רבים בממשלה התעניינו בדברים אחרים חוץ מאשר בסקנדל בפארוּם ובהתקפותיו של ראש העיר נגד שרים שונים.

המשלחת עשתה כמיטב יכולתה ליידע את מרטה בהשלכות השליליות של ננו־חלקיקים על בריאותנו, בתנועה המגנטית של חלקיקים בגוף, במנגנונים חיסוניים, כמו כן בהשלכות של מעקב מולקולרי וחקר השְליה. הנושא האחרון היה הנושא המרכזי שלהם.

״אנחנו מבינים את השאלות המוסריות העומדות על הפרק,״ אמר ראש המשלחת. ״אנחנו גם יודעים שמפלגות הממשלה מייצגות קבוצות המתנגדות לאיסוף שליות, אבל אנחנו בכל זאת צריכים לדון בעניין.״ הדובר היה איש אלגנטי שעשה מיליונים בתחום, מייסד חברת התרופות הנודעת בֵּייסיק גֶ׳ן, שעסקה בעיקר במחקר ראשוני עבור תאגידים פרמצבטיים גדולים יותר. בכל פעם שהיה לו רעיון חדש, היה מופיע במשרדי ועדת הבריאות. מרטה לא הכירה את שאר הנציגים, אבל הבחינה בגבר צעיר שעמד מאחורי הדובר ונעץ בה עיניים. הוא לא סיפק לבוס שלו הרבה מידע; אולי היה סתם משקיף.

״אה, כן, זה דניאל הַייל, השותף הכי חשוב שלנו במעבדה. השם שלו אולי נשמע אנגלי, אבל דניאל הוא דֶני לפני ולפנים,״ אמר הדובר לאחר מכן, כשמרטה בירכה את הנציגים אחד־אחד.

היא לחצה את ידו של הייל, ומיד הבחינה במגעו החם.

״דניאל הייל, נכון?״ שאלה.

הוא חייך. לרגע ריפרפה במבטה. כמה מביך.

היא הביטה במזכירה שלה, ישות ניטרלית במשרד. אם מריאן היתה שם, היתה מחביאה חיוך עולץ מאחורי הניירות שבידה. על פניה של המזכירה החדשה לא היה אף לא רמז לחיוך.

"אתה עובד במעבדה?" שאלה מרטה.

אז התערב דובר המשלחת, הוא היה צריך לנצל את השניות היקרות שקיבל. המשלחת הבאה כבר חיכתה מחוץ למשרד ואף פעם אי אפשר לדעת מתי תהיה לו הזדמנות נוספת. עניין של זמן וכסף.

"דניאל הוא הבעלים של המעבדה הקטנה והמשובחת ביותר בסקנדינביה. טוב," פנה אל חברו ואמר, "מיום שרכשת את הבניינים החדשים, היא כבר לא כל כך קטנה." חברו הניד בראשו וחייך. "אנחנו מעוניינים להגיש את הדוח," פנה דובר המשלחת שוב אל מרטה. "אולי בתור יושבת ראש ועדת הבריאות תסכימי ללמוד אותו לעומק כשיהיה לך זמן. חשוב מאוד לדורות הבאים שהנושא ייבדק, וברצינות."

היא לא ציפתה לראות את דניאל הייל למטה במסעדת סְנַפּסטינֶה. להפתעתה, נראה אפילו שהוא מחכה לה. בימי השבוע אכלה צהריים במשרד, אבל בימי שישי בשנים האחרונות הצטרפה אל יושבות הראש מוועדות הבריאות של המפלגה הסוציאליסטית והמרכז הרדיקלי. שלושתן היו נשים נמרצות שהיו מסוגלות לגרום לחברי מפלגת דנמרק לצאת מהכלים. העובדה שטיפחו את המפגשים הללו בגלוי לא מצאה חן בעיני הרבה אנשים.

הוא ישב לבדו על קצה הכיסא בעיצוב קספר סַלְטוֹ, ספל קפה לפניו, מוסתר מעט מאחורי עמוד. עיניהם נפגשו לשנייה כשנכנסה מבעד דלתות הזכוכית, וזה היה הדבר היחיד שחשבה עליו במשך כל שהותה שם.

כשהנשים סיימו את השיחה שלהן וקמו, הוא ניגש אליה.

היא ראתה אנשים מביטים בה ומתלחשים, אבל עדיין היתה מהופנטת מהמבט שלו.

8

2007

קארל התרצה פחות או יותר. הפועלים עבדו במרץ כל הבוקר במרתף, ואילו הוא עמד במסדרון, הכין קפה על אחד מהשולחנות הניידים והדליק סיגריה בסיגריה. שטיח חדש כיסה את הרצפה של ה"משרד" שלו במדור Q, ופחיות הצבע וכל שאר הדברים הושלכו לשקיות ניילון ענקיות. הדלת עמדה שוב על ציריה, הוא קיבל טלוויזיה עם מסך שטוח, לוח מחיק ולוח שעם, ואת המדפים מילא בספרי המשפטים הישנים שלו שכמעט החרימו לו. בכיס מכנסיו היה מפתח לפג'ו 607 כחולה שהמודיעין הוציא משירות פעיל מפני שלא רצו ששומרי הראש ייסעו מאחורי השיירה המלכותית במכונית שרוטה. הפג'ו עשתה רק ארבעים וחמישה אלף קילומטר, ועכשיו היתה הרכוש הבלעדי של Q. איזה סמל סטטוס זה יהיה בחניה ברחוב מַגְנוֹלִיַוְנְגֶן, עשרים מטר מחלון חדר השינה שלו.

עוד כמה ימים יקבל את העוזר שהבטיחו לו. קארל ביקש מהפועלים לנקות חדר קטן בצד השני של המסדרון. החדר שימש לאכסון קסדות חבוטות ומגנים ששימשו את כוחות הביטחון במהומות שפרצו עקב סגירת בית הנוער. עכשיו היו בחדר כיסא ושולחן, ארון ציוד, וכל נורות הפלואורסנט שקארל זרק מהמשרד שלו. מרקוס יקובסן הבין את הבקשה של קארל באופן מילולי ושכר מישהו שינקה ויעשה את כל שאר העבודות, אבל מרקוס דרש מהעוזר שינקה גם את שאר המרתף. יקובסון ידע שקארל ישנה את העניין הזה מאוחר יותר. זה היה חלק ממאבק הכוחות ביניהם שיקבע מי יטפל במה, וספציפית – מתי יתבצעו הדברים. לא משנה איך מסתכלים על זה, קארל הוא זה שישב במעמקי המרתף, בעוד הם למעלה השקיפו על טיבולי. היה צורך בפשרות כדי לאזן את המצב.

באותו יום באחת בצהריים הגיעו סוף־סוף שתי מזכירות מהמנהלה עם תיקי החקירה. הן אמרו לקארל שהם מכילים רק את המסמכים הכלליים ושאם הוא רוצה חומר רקע מקיף יותר הוא צריך למלא טופס בקשה. לפחות עכשיו יש לו שני אנשים מהמדור שלו לשעבר שבהם יוכל להיוועץ. או לפחות אחת מהמזכירות: ליס, אישה חמה ובהירת שיער עם שיניים קדמיות פרובוקטיביות חופפות מעט. איתה היה שמח להחליף הרבה יותר מאשר רעיונות.

הוא ביקש מהמזכירות להניח את שתי ערמות התיקים משני צדי השולחן. "זה באמת ניצוץ בעיניים שלך, או שאת תמיד נראית כל כך טוב, ליס?" שאל את הבלונדינית.

הברונטית תקעה בה מבט שהיה יכול לגרום אפילו לאיינשטיין להרגיש אידיוט. נראה שעבר הרבה זמן מאז שזכתה בעצמה למחמאה כזאת.

"קארל, יקירי," אמרה ליס בהירת השיער, כפי שתמיד אמרה. "הניצוץ בעיניים שלי שמור לבעלי ולילדים שלי. מתי תבין?"

"ביום שבו יתפוגג האור וחשכה נצחית תבלע אותי ואת שאר כדור הארץ," ענה, בלי שהבין בדיוק את הנימוק.

הברונטית התרגזה עוד לפני שפנו שתי המזכירות וירדו במדרגות.

בשעתיים הראשונות קארל אפילו לא הביט בתיקי החקירה. אבל הוא כן גייס את הכוחות הדרושים לספירת הקלסרים; אחרי הכול, גם זה סוג של עבודה. היו שם לפחות ארבעים, אבל הוא לא פתח אף אחד מהם. יש עוד זמן. לפחות עוד עשרים שנה עד הפרישה, הוא חישב בזמן ששיחק עוד כמה משחקי סוליטר. אם ינצח במשחק הבא, ישקול להעיף מבט בערמת התיקים שלימינו.

אחרי ששיחק עשרים משחקים לפחות, צילצל הנייד. הוא הביט במסך אבל לא זיהה את המספר: 3545 ומשהו. לא מספר מקופנהגן.

"כן," אמר וציפה לשמוע את הקול העצבני של ויגה. תמיד הצליחה למצוא איזו נפש רחומה שתיתן לה להשתמש בסלולרי. "תקני לך כבר טלפון משלך, אמא!" יספר תמיד אמר. "זה מעצבן את התחת שאני צריך להתקשר לשכנים שלך כדי להשיג אותך."

"כן, שלום," אמר הקול, שלא דמה בכלום לוויגה. "מדברת בֶּרְטֶה מרטינסן, פסיכולוגית מהמרפאה לפגיעות בעמוד השדרה. אני רק מתקשרת להודיע לך שאחת האחיות המסייעות נתנה להארדי הנינסן קצת מים בבוקר, והוא ניסה לשאוף את המים לריאות. הוא בסדר, אבל מאוד מדוכא, וביקש שתבוא. אתה יכול אולי לבקר? אני חושבת שזה יעזור לו."

קארל נשאר לבד עם הארדי בחדר, אף שהפסיכולוגית בטח רצתה להישאר ולהקשיב לשיחה.

"אז מה, נמאס לך מהכול, חבר?" שאל ולקח את ידו של הארדי. היה בה רעד קל של חיים. קארל הבחין בזה בעבר. רק קצות אצבעותיו התעקלו מעט, כאילו רצה לאותת לקארל להתקרב.

"מה העניין, הארדי?" שאל והתכופף כלפיו.

"תהרוג אותי, קארל," לחש.

קארל התנתק ממנו והישיר אליו מבט. לשותף הגבוה שלו היו העיניים הכי כחולות בעולם, ובאותו רגע הן היו רוויות צער, ספק ותחינה.

"בשם אלוהים, הארדי," לחש. "אתה יודע שאני לא אעשה את זה. אתה חייב לחזור לעמוד על הרגליים. אתה צריך לקום ולהתחיל שוב ללכת. יש לך בן שרוצה את אבא שלו. אתה לא מבין את זה, הארדי?"

"הוא בן עשרים. הוא יסתדר," לחש הארדי.

כל כך אופייני. הוא היה צלול לחלוטין, והתכוון למה שאמר.

"אני לא יכול לעשות את זה, הארדי. תצטרך להתמודד עם זה. אתה תהיה בסדר."

"אני משותק לנצח. קיבלתי היום את האבחנה. אין סיכוי להחלמה. אין שום סיכוי בעולם."

"אני מניחה שהארדי הנינסן ביקש ממך לעזור לו לשים קץ לחייו," אמרה הפסיכולוגית שניסתה לרכוש את אמונו של קארל. כולה קרנה מקצועיות שלא דורשת תשובה. היא היתה משוכנעת בצדקתה. היא כבר ראתה הכול.

"לא, בכלל לא!"

"אה, באמת? הייתי בטוחה שזה מה שהוא יבקש."

"הארדי? לא, זה לא מה שהוא רצה."

"מאוד מעניין אותי מה הוא כן אמר לך, אם לא אכפת לך לגלות."

"אני יכול." קארל עיקל את שפתיו והביט החוצה מהחלון אל הרחוב. אף נפש חיה. כמה משונה.

"אבל לא תגלה?"

"זה יגרום לך להסמיק אם תשמעי מה הוא אמר. אני לא יכול לחזור על משהו כזה בפני גברת."

"תנסה."

"לא נראה לי."

9

2002

מרטה שמעה על בַּנקֵרוֹט, בית הקפה הקטן עם החיות המפוחלצות בנֵנֵסְֶנְסֵגֵדֵה, אבל עד אותו ערב לא ביקרה בו מעולם.

שם, בתוך המיית השיחות, קיבלו את פניה בחיוך ובכוס יין לבן קר כקרח. הערב נראה מבטיח. היא בדיוק גמרה לספר שהיא נוסעת לברלין עם אחיה בשבוע הבא. שהם עושים את הטיול הזה פעם בשנה, ושיתגוררו קרוב לגן החיות.

אז צילצל הנייד. "אופה יוצא מהכלים," אמרה לה העוזרת.

במשך רגע ישבה מרטה ללא תנועה, בעיניים עצומות, בולעת את הגלולה המרה. לא לעתים קרובות היא מרשה לעצמה לצאת לדייט. למה הוא חייב להרוס כל דבר?

למרות הכבישים החלקלקים היא הגיעה הביתה בתוך פחות משעה.

אופה רעד ובכה כמעט כל הערב. זה מה שהיה קורה מדי פעם כשמרטה לא היתה חוזרת בשעה הרגילה. אופה לא תיקשר במילים כך שהיה קשה להבין אותו. לפעמים היה נדמה שאין שם איש, בתוך הגוף. אבל זה לא היה נכון. אופה היה נוכח ועוד איך.

לרוע המזל, העוזרת היתה נסערת. מרטה ידעה שלא תוכל לסמוך עליה שוב.

רק אחרי שמרטה שיכנעה את אופה לעלות לחדר השינה ולחבוש את כובע הבייסבול האהוב עליו הוא הפסיק לבכות. אבל עדיין היה עצבני. העיניים שלו נראו מודאגות. היא ניסתה להרגיע אותו עוד על ידי תיאור כל האנשים שהיו במסעדה והחיות המפוחלצות המשונות שקישטו את הקירות. היא שיחזרה את כל מה שעשתה ואת כל מה שחשבה במשך היום וראתה איך המילים מתחילות לרכך אותו. זה מה שתמיד עשתה במצבים דומים, מאז שהיה בן עשר או אחת־עשרה. בכל פעם שאופה בכה, היבבות הגיעו ממקום עמוק בתת־מודע שלו. ברגעים כאלה, העבר והעתיד התחברו אצלו. כאילו זכר את החיים שלו לפני התאונה, כשהיה ילד רגיל. לא, זה לא
מדויק. לא רגיל. אז היה ילד יוצא דופן עם מוח מבריק מלא רעיונות מופלאים, ועם עתיד מבטיח. הוא היה ילד מדהים. ואז קרתה התאונה.

בימים הבאים היתה מרטה עסוקה ביותר, ואף שהיתה לה נטייה לחלום חלק ניכר מהזמן, אף אחד לא היה יכול לעשות את עבודתה בשבילה. כל בוקר היתה מגיעה למשרד בשש, ואחרי יום ארוך היתה טסה בכביש המהיר כדי להגיע הביתה בשש בערב. זה לא משאיר הרבה זמן לטפל בכול.

מסיבה זו זר הפרחים הגדול שמצאה על השולחן לא ממש עזר לה להתרכז.

היה ניכר שהמזכירה שלה עצבנית. היא עבדה קודם באיגוד הדני של עורכי הדין והכלכלנים, והיה ברור שחברי האיגוד ידעו טוב ממנה להפריד בין חייהם הפרטיים לעבודה. אם מריאן עדיין היתה המזכירה של מרטה, ודאי היתה חגה סביב הפרחים בהיסטריה, כאילו היו יהלומי הכתר.

לא, מרטה לא יכלה לצפות לתמיכה מיוחדת מהמזכירה החדשה בעניינים אישיים, אבל אולי זה לטובה.

למחרת קיבלה מברק לחג האהבה דרך שירות מברקים מקוון. זו היתה הפעם הראשונה שקיבלה מכתב לחג האהבה, אבל הוא לא היה

כל כך במקום, כי עברו כמעט שבועיים מאז ארבעה־עשר בפברואר. על החזית היו שפתיים והמילים "אהבה ונשיקות למרטה". המזכירה הגישה לה אותו בזעם.

במברק היה כתוב, "צריך לדבר איתך!"

היא ישבה שם לרגע, הנידה בראשה והביטה בשפתיים.

אז חזרו מחשבותיה לאותו ערב בקפה בנקרוט. אף שהזיכרון העיר בה תחושה נהדרת, היא ידעה שזה לא יעבוד. הדבר היחיד שאפשר לעשות זה לשים לזה סוף לפני שמשהו יתפתח.

היא העבירה זמן־מה בניסוח הדברים שתרצה להגיד, אחר הקישה את המספר וחיכתה למענה הקולי.

"היי, מדברת מרטה," אמרה בקלילות. "חשבתי על זה הרבה, אבל זה פשוט לא ילך. העבודה ואחי דורשים ממני יותר מדי, ואני לא מאמינה שזה ישתנה אי־פעם. אני נורא מצטערת. תסלח לי בבקשה!"

אז הרימה את יומן הפגישות שלה מהשולחן ומחקה את המספר שלו מהאלפון.

באותו רגע נכנסה המזכירה ונעצרה בפתאומיות לפני השולחן.

כשמרטה הרימה את הראש, ראתה את האישה מחייכת חיוך שמעולם לא נראה על פניה.

הוא עמד ללא מעיל על המדרגות בחצר הפנימית של בניין הפרלמנט וחיכה. היה קר מאוד, והוא לא נראה בריא. למרות אפקט החממה, מזג האוויר בפברואר לא עודד אנשים לצאת. הוא הביט במרטה במבט מפציר ולא שם לב לצלם העיתונות שבדיוק עבר בשער מכיכר הארמון.

היא ניסתה למשוך אותו לחצר הפנימית, אבל הוא היה איש גדול ונואש מדי.

"מרטה," אמר והניח ידיו על כתפיה. "אל תעשי את זה. אני הרוס."

"אני מצטערת," אמרה והנידה בראשה. היא ראתה את השינוי הפתאומי בהבעת הפנים שלו. הנה זה שוב, אותו מבט עמוק וערמומי שגרם לה אי־נוחות.

מאחוריו, צלם העיתונות הרים את המצלמה אל לחיו. לעזאזל. זה הדבר האחרון שהיא צריכה עכשיו – שאיזה פפראצי יצלם אותם.

"אני חוששת שאני פשוט לא יכולה!" צעקה ורצה למכונית. "זה פשוט בלתי אפשרי."

אופה הביט בה בפליאה כשהתחילה לבכות בארוחת הערב, אבל זה לא השפיע עליו. הוא הרים את הכף באטיות השגורה וחייך בכל פעם שבלע ממנה. מבטו היה נעוץ בשפתיה, אבל הוא נשאר מרוחק.

"לעזאזל!" התייפחה והטיחה אגרוף על השולחן. היא הביטה באופה במרירות ובתסכול שהיו חרותים עמוק בנשמתה. באחרונה התחושה הזאת הציפה אותה לעתים קרובות יותר ויותר. לרוע המזל.

היא התעוררה וחלומה עדיין עמה, כל כך חי, כל כך יקר, כל כך נורא.

זה היה בוקר נפלא, מעט קרה ושכבה דקה של שלג שרק העצימו את אווירת החג. כולם היו כל כך שמחים. מרטה היתה בת שש־עשרה, אופה בן שלוש־עשרה. ההורים בילו לילה שבעקבותיו שלחו מבטים חולמניים זה אל זה מהרגע שהעמיסו את המכונית עד שהכול נגמר. יום חג המולד – איזו שרשרת מילים משונה ונהדרת. כל כך מבטיחה. אופה רצה לקנות נגן דיסקים; זאת היתה הפעם האחרונה בחייו שהביע משאלה כלשהי.

אז יצאו לדרך. הם היו שמחים, היא ואופה צחקו. כולם ציפו להם.

אופה דחף אותה במושב האחורי. הוא היה קל בעשרים קילו מאחותו, אבל נדחף כמו כלבלב פראי קטן המזנק עם שאר הגורים לינוק. מרטה החזירה לו דחיפה, והורידה את הכובע הפרואני שלה כדי לחבוט בו בראשו. אז העניינים יצאו מכלל שליטה.

באחד העיקולים ביער אופה הרביץ לה שוב, ומרטה תפסה אותו כדי להושיב אותו בחזרה. הוא בעט וצרח וצווח מרוב צחוק, ומרטה החזיקה בו עוד יותר בכוח. כשאבא שלה ציחקק ושלח יד אחורה להפליק לשניהם, מרטה ואופה הסתכלו וראו שהמכונית שלהם בעיצומה של עקיפה. לפורד סיירה האדומה שהיתה ממש לידם היו נתזי מלח אפורים על הדלתות. איש ואישה בשנות הארבעים לחייהם ישבו לפנים והביטו קדימה. במושב האחורי ישבו ילד וילדה, בדיוק כמוהם, ואופה ומרטה חייכו אליהם. הילד נראה צעיר ממרטה בשנתיים; היה לו שיער קצר. הוא הבחין במבט העליז שלה כשהסיטה את ידו של אביה וצחקה, ולא שמה לב שאבא שלה איבד שליטה ברכב, אז הבעתו השתנתה בפתאומיות באור המרצד בין עצי האשוח. לשנייה היו עיניו הכחולות המבועתות של הילד נעוצות בשלה, ואז הוא נעלם.

צליל חריקת מתכת במתכת התערבב ברעש שמשות מתנפצות. במכונית האחרת נפלו הילדים זה על זה במושב האחורי, בדיוק כמו שאופה נפל על מרטה. מאחוריה נשברה זכוכית, ולפניה התכסה החלון הקדמי בגושים כהים שהתנגשו זה בזה. היא לא ידעה איזו מכונית היא שהפילה את העצים בשולי הדרך, אבל אופה הסתובב וכמעט נחנק מחגורת הבטיחות. אז נשמע צליל התרסקות מחריש אוזניים, קודם מהמכונית האחרת, ואז מהמכונית שלהם. ענף חדר לרגלה של מרטה, דם על הריפוד ועל השמשה הקדמית התערבב באדמה ובשלג מהיער. הרכב עלה על גזע עץ שבור והם עפו רגע באוויר. כשנחתה המכונית על הכביש התמזגה ההתרסקות בצליל עץ נופל ובחריקת הסיירה. מכוניתם התהפכה והחליקה על צדה לתוך הסבך. זרועותיו של אופה הזדקרו באוויר והמושב של אמם, שנתלש מרצפת המכונית, לחץ את רגליו. בשום שלב לא ראתה מרטה את אמה או את אביה, רק את אופה.

היא התעוררה בלב הולם עד כאב, קרה כקרח ודביקה מזיעה.

"די, מרטה," אמרה לעצמה בקול, ונשמה עמוק ככל יכולתה. היא שמה את ידיה על החזה, כמנסה למחות את הזיכרון. רק בחלומות ראתה את כל הפרטים בבהירות מחרידה שכזו. אז לא היתה מסוגלת לקלוט הכול, אלא רק את המצב באופן כללי. הבזקי האור, הצרחות, הדם והחשכה, ועוד אור אחריהם.

היא לקחה עוד נשימה עמוקה והשפילה מבטה. לצדה במיטה שכב אופה, שנשימותיו שרקו בשנתו. פניו היו שלווים. בחוץ ירד הגשם בשקט וזלג מטה במרזבים.

היא שלחה יד ללטף את שערו בעדינות והידקה את שפתיה כדי לעצור את הבכי.

הפעם האחרונה שחלמה את החלום הזה היתה מזמן, תודה לאל.

10

2007

"שלום, אני אסד," אמר. היד השעירה שהושיט אל קארל ידעה תלאות, כפי הנראה.

ברגע הראשון קארל לא הבין איפה הוא ומי מדבר אליו. זה לא היה בוקר תוסס בדיוק. הוא נרדם עם הרגליים על השולחן, עם חוברת סודוקו על הברכיים, סנטרו שמוט על החולצה הפתוחה. הקפלים בחולצתו, המגוהצים למשעי בדרך כלל, דמו עכשיו לפלט אק"ג. הוא הוריד את רגליו הרדומות מהשולחן והביט באיש הכהה הנמוך שעמד מולו. לא היה ספק שהוא מבוגר מקארל ושלא היה מאותו רקע.

"אסד. בסדר," ענה קארל בעצלתיים. אבל איך כל זה קשור אליו, לעזאזל?

"אתה קארל מרק שכתוב על הדלת? אמרו שאני צריך לעזור לך. בבקשה, זה נכון?"

קארל צימצם את עיניו ושקל את הפירושים האפשריים למה שאמר האיש. לעזור לו?

"כן, אני מאוד מקווה שכן," אמר.

הוא הביא את כל זה על עצמו ועכשיו הפך קורבן לדרישותיו שלו, שעליהן לא חשב עד הסוף. לרוע המזל, לא הבין עד כה שעוד מישהו במשרד שמעבר למסדרון ייצור איזו מחויבות. מצד אחד, יש לתת לאיש עבודה; מצד שני, קארל יצטרך גם להעסיק את עצמו במידה מסוימת, כבר לא יוכל להעביר את הימים בעצלתיים כשהאיש נועץ בו מבטים. הוא חשב שיהיה קל יותר אם יהיה לו עוזר. יהיה לאיש הרבה מה לעשות בזמן שקארל סופר את השעות מאחורי העפעפיים הסגורים שלו. יש לשטוף את הרצפה, להכין קפה ולתייק מסמכים בתיקי החקירות ולהחזיר את התיקים למקומם. תהיה לו המון עבודה, חשב בתחילה. אבל עכשיו, אחרי כשעתיים, ישב האיש והביט בו בעיניים גדולות, והמשרד כולו היה נקי ומסודר. אפילו על מדף הספרים מאחוריו היו ספרי העיון מסודרים בסדר אלפביתי, וכל הקלסרים ממוספרים ומוכנים לשימוש. בתוך שעתיים וחצי השלים האיש את כל העבודה, וזהו.

מבחינתו של קארל, הוא היה משוחרר.

"יש לך רישיון נהיגה?" שאל את אסד, בתקווה שמרקוס יקובסן שכח את הפרט הזה ואז יהיה אפשר לדון מחדש בחוזה ההעסקה של האיש.

"אני נוהג במונית ובמכונית ובמשאית וגם בטנק טי־55 וגם בדגם טי־62, ובמכוניות משוריינות ובאופנועים עם או בלי סירות."

קארל הציע שבשעתיים הקרובות ישב אסד בשקט ויקרא באחד הספרים מהמדף מאחוריו. הוא הסתובב ושלף את הכרך הכי קרוב והושיט לעוזר שלו. "המדריך לטכנאי זיהוי פלילי", מאת הבלש א'

הסלונד. בטח, למה לא? "שים לב למבנה המשפטים, אסד. אפשר ללמוד מזה הרבה. אתה קורא הרבה דנית?"

"קראתי את כל העיתונים וגם את כל החוקות וכל השאר."

"כל השאר?" אמר קארל. זה לא יהיה קל. "אתה אוהב גם סודוקו?" שאל והושיט לאסד את החוברת.

עד אחר הצהריים כבר כאב לו הגב מהישיבה הזקופה. הקפה של אסד התגלה כחוויה חזקה וקארל היה מודאג מזריקת העידוד של הקפאין שקיבלו נדודי השינה שלו. הוא ממש הרגיש את הדם שלו שוצף בוורידים, ולכן התחיל לעלעל בקלסרים.

כמה מהתיקים הכיר לפני ולפנים, אבל רובם היו ממחוזות משטרה אחרים, ושניים היו מהתקופה טרם הצטרפותו למחלקת חקירות פשעים. המשותף לכולם היה שדרשו המון שעות קריאה ויצרו עניין אדיר בתקשורת. בכמה מהם היו מעורבות דמויות ציבוריות מוכרות. אבל בכולם החקירה הגיעה למבוי סתום והתיקים נגנזו.

אם לסווג אותם באופן כללי, היו תיקים משלושה סוגים.

הראשון והגדול מכולם כלל מקרי רצח רגילים שבהם נמצאו מניעים מתקבלים על הדעת, אבל הרוצח נותר עלום.

הסוג השני כלל מקרי רצח מסובכים יותר. לפעמים המניע לא היה ברור, לפעמים היה יותר מקורבן אחד. לפעמים הרשיעו מסייעים בפשע, אבל מנהיגי הכנופיות והמבצעים העיקריים לא זוהו. בסוג זה נכללו גם מקרים שבהם הרצח עצמו אולי היה אקראי, ובמקצת המקרים היה אפשר לסווג אותו כרצח על רקע רומנטי. לפעמים פוענחו מקרים כאלה רק במקרה. עד ראייה שבמקרה עבר במקום; כלי רכב ששימש לביצוע פשע אחר; מידע שהגיע בנסיבות לא קשורות, וכן הלאה. בסוג הזה של תיקים נדרש מזל.

והסוג השלישי – אוסף של פשעים, כגון חטיפות, אונס, הצתות ושוד שהיו להם תוצאות קטלניות; גם סוג מסוים של פשעים פיננסיים, וכמה מקרים בעלי גוון פוליטי. כולם היו תיקים שהמשטרה לא הצליחה לפענח, מקצתם אף העמידו במבחן את עצם המושג צדק. תינוק שנעלם מהעגלה; קשיש שחי בדיור מוגן שנמצא חנוק בדירתו; בעל בית חרושת שנמצא מת בבית קברות בקארופ; או מקרה הדיפלומטית בגן החיות. קארל נאלץ להודות שלבחישה המוגזמת של פיב וסטרגור בעניינים היה ערך מסוים, גם אם עשתה זאת מתוך רצון לזכות בקולות. מפני שכל אחד מהמקרים הללו היה בדמו של כל שוטר ראוי לשמו.

הוא הדליק עוד סיגריה והביט באסד שישב מולו. איש רגוע, חשב. אם אסד יעסיק את עצמו כפי שהוא עושה עכשיו, אולי יסתדרו למרות הכול.

קארל הניח את שלוש ערמות התיקים על השולחן לפניו והביט בשעון. עוד חצי שעה בזרועות שלובות ועיניים עצומות, ואז שניהם יכולים ללכת.

***

"אז איזה סוגי תיקים יש לך שם?"

דרך חרכי עיניו הביט קארל בגבות הכהות של אסד. האיש השתופף מעל "המדריך לטכנאי זיהוי פלילי". הוא תקע את אצבעו בפנים כסימנייה ונראה שהתקדם לא מעט בקריאה. או שמא רק הסתכל בתמונות; זה מה שהרבה אנשים עושים.

"אתה יודע מה, אסד? קטעת את חוט המחשבה שלי." קארל חנק פיהוק. "נו, מילא. או־קיי, אז אלה התיקים שנעבוד עליהם. תיקים ישנים שאחרים התייאשו מהם. הבנת?"

אסד זקף את גבותיו. "זה מאוד מעניין," אמר והרים את הקלסר העליון. "אף אחד לא יודע כלום – מי עשה מה, וכאלה?"

קארל מתח את שרירי הצוואר והביט בשעון. עוד לא שלוש אפילו. אז לקח את הקלסר מאסד ובחן אותו. "לא מכיר את המקרה הזה. הוא קשור איכשהו לחפירות באי סְפּרוֹאוּ, כשבנו את גשר הרצועה הגדול בין זילנד לפוּאֶן. מצאו שם גופה, אבל לא גילו כלום מעבר לזה. המשטרה בסְלֵיילְסֶה מטפלת בתיק. חבורה של אפסים."

"אפסים?" אסד הינהן. "וזה מגיע קודם כול אליך?"

קארל הביט בו כלא מבין. "אתה שואל אם זה התיק הראשון שנעבוד עליו? לזה אתה מתכוון?"

"כן. אז זה זה?"

קארל הזעיף פנים. יותר מדי שאלות בבת אחת. "אני צריך לבחון את כל התיקים לפני שאחליט."

"זה מאוד סודי?" אסד הניח את הקלסר בקפידה על הערמה.

"מסמכי החקירה? כן, סביר להניח שיש שם חומר שלא כל אחד אמור לראות."

האיש כהה השיער שתק רגע. הוא נראה כמו ילד שביקש גלידה ולא קיבל, אבל חשב שאם יעמוד שם מספיק זמן, יש סיכוי שיקבל. הם הביטו זה בזה כל כך הרבה זמן, עד שבסוף קארל היה נבוך.

"מה?" שאל. "מה אתה רוצה?"

"מאחר שאני כאן, ואני מבטיח לשמור על פה סגור ונעול ואף פעם לא לספר כלום לאף אחד, אני יכול להביט בתיקים?"

"זה לא התפקיד שלך, אסד."

"לא, אבל מה התפקיד שלי כרגע? הגעתי רק לעמוד ארבעים וחמש בספר, ועכשיו הראש שלי רוצה משהו אחר."

"אני מבין." קארל הביט סביב לחפש אתגר אחר, אם לא לראש של אסד, אז לפחות לזרועות החסונות שלו. אכן לא היה לאסד הרבה מה לעשות. "טוב, אם אתה מבטיח לי בכל מה שקדוש בעיניך שלא תדבר על מה שתקרא עם אף אחד מלבדי, אז קדימה." הוא דחף אחת מערמות הקלסרים כמה סנטימטרים לכיוונו של אסד. "יש פה שלוש ערמות, אל תערבב אותן. יש לי שיטת מיון מעולה שלקח לי הרבה זמן לפתח. ורק תזכור: אתה לא מדבר עם אף אחד על התיקים, אסד." הוא פנה אל המחשב

שלו. "ועוד משהו, אסד. אלה התיקים שלי, ואני ממש עסוק; אתה יכול לראות בעצמך שיש המון. אני לא מתכוון לדון איתך בתיקים. התפקיד שלך הוא לנקות, להכין קפה ולהסיע אותי. אם אין לך מה לעשות, אתה יכול לקרוא בתיקים אבל אין לזה שום קשר לתפקיד, או־קיי?"

"או־קיי, כן." הוא עמד שם לרגע, והביט בערמה האמצעית. "אלה מקרים מיוחדים שעומדים לבד. אני מבין. אני לא אערבב אותם. אקח את שלושת הקלסרים העליונים. אני אשמור את הקלסרים האלה לבד בחדר שלי. כשתצטרך אותם פשוט תצעק, ואני אביא אותם בחזרה."

קארל הביט באסד יוצא מהמשרד עם שלושה קלסרים תחת הזרוע, ועם "המדריך לטכנאי זיהוי פלילי" בהיכון. זה ממש הדאיג אותו.

כשעה לאחר מכן, שוב עמד אסד ליד השולחן של קארל. קארל חשב על הארדי המסכן, שביקש מהשותף שלו להרוג אותו. איך היה קארל יכול לעשות דבר כזה? מחשבות כאלה לא יובילו לשום מקום.

אסד הניח את אחד מהקלסרים מול קארל. "זה המקרה היחיד שאני זוכר בעצמי. זה קרה בדיוק כשלמדתי דנית, קראנו על זה בעיתון. זה היה מאוד מעניין. ככה חשבתי אז. וגם עכשיו."

הוא מסר את המסמך לקארל, וזה העיף בו מבט. "אז הגעת לדנמרק ב־2002?"

"לא, ב־98'. אבל למדתי דנית ב־2002. עבדת אז על המקרה הזה?"

"לא, זה היה התיק של 'צוות תגובה מהירה', לפני הארגון החדש במשטרה."

"וצוות תגובה מהירה עשה את זה מפני שזה היה צריך להיות מהיר?"

"לא, מפני שזה..." הוא בחן את הפנים הערביים של אסד עם הגבות המרקדות. "כן, זה נכון," הוא תיקן את עצמו. למה לו להעמיס על אסד, שאין לו הידע הנחוץ, עם כל המורכבות של פרוצדורות משטרתיות?

"היא היתה בחורה נאה, המרטה לינגו הזאת, אני חושב." אסד שלח לבוס שלו חיוך עקמומי.

"נאה?" קארל הביט באישה היפה מלאת החיוניות שבתצלום. "כן, היא בהחלט היתה נאה."

11

2002

ביומיים הבאים התחילו ההודעות להצטבר. המזכירה של מרטה היתה מוטרדת, אבל העמידה פנים חביבות. כבר כמה פעמים ישבה ונעצה עיניים במרטה וחשבה שהיא לא תשים לב. פעם שאלה את מרטה אם היא רוצה לשחק איתה סקווש בסוף השבוע, אבל מרטה סירבה. היא לא רצתה שום קשר עם הצוות שלה מעבר לשעות העבודה.

לאחר מכן חזרה המזכירה לסגנון המרוחק והמצוברח שלה.

ביום שישי לקחה מרטה הביתה את ההודעות האחרונות שהשאירה לה המזכירה על השולחן. אחרי שקראה אותן כמה פעמים, השליכה אותן לפח. אז קשרה את השקית ולקחה אותה החוצה למכולה. היא צריכה לשים לזה קץ אחת ולתמיד.

אבל היא הרגישה מרושעת ואומללה.

עוזרת הבית השאירה תבשיל על השולחן. הוא היה פושר כשמרטה ואופה גמרו לרוץ ברחבי הבית. ליד הכלי היה פתק קטן על מעטפה.

אוי, לא, היא מתפטרת, חשבה מרטה וקראה את הפתק.

"איש אחד הביא את המכתב הזה הביתה. אני מניחה שזה קשור למשרד".

מרטה קרעה את המעטפה.

כל מה שנכתב שם היה, "טיול נעים בברלין".

אופה ישב לצדה עם צלחת ריקה, חייך בציפייה ונחיריו רועדים מהארומה הערבה העולה בהם. מרטה הידקה את שפתיה בניסיון לא לבכות והגישה לאחיה מהתבשיל.

הרוח המזרחית נשבה בקול גדול עכשיו והצליפה בגלים, עד שהקצף כיסה מחצית מגוף האונייה. אופה אהב לעמוד על הסיפון העליון ולהביט בשובל שנוצר לצדי הספינה כששחפים דאו בכנפיים פרושות ממעל. ומרטה אהבה לראות את אופה שמח. היא ציפתה לסוף השבוע שלהם יחד. טוב שהחליטה שייסעו למרות הכול. ברלין כל כך נפלאה.

זוג קשישים הביט אליהם מהסיפון; מאחוריהם, קרוב לארובה, ישבה משפחה עם תרמוסים וסנדוויצ'ים שהביאו מהבית. הילדים כבר גמרו לאכול ומרטה חייכה אליהם. האב הביט בשעון ואמר משהו לאשתו. אז התחילו לארוז את שאריות הארוחה.

היא נזכרה שיצאה לטיול כזה עם ההורים, זה היה מזמן. היא הסתובבה. אנשים התחילו לרדת אל מתחת לסיפון למקומות החניה של המכוניות. עוד מעט יגיעו לנמל פוּטגארדן, עוד עשר דקות. אבל לא כולם מיהרו, שני גברים בצעיפים כרוכים לצוואריהם עמדו ליד החלונות הענקיים בירכתיים, והביטו בשלווה על הים. אחד מהם נראה שברירי וכחוש. מרטה ניחשה שהם לא יחד, כיוון שעמדו במרחק כשני מטר זה מזה.

דחף פתאומי גרם לה להוציא את המכתב מהכיס ולהביט שוב בשלוש המילים. אז החזירה אותו למעטפה, הרימה אותו באוויר והניחה לו לרפרף לרגע ברוח והרפתה. המעטפה המריאה, נחתה והחליקה לפתח בצד הספינה, מתחת לסיפון העליון. לרגע חשבה שיצטרכו לרדת להביא אותה, אבל אז צץ המכתב מחדש והחל לרקד על הגלים. הוא הסתחרר כמה פעמים ונעלם אל תוך הקצף הלבן. אופה צחק. הוא הביט במעטפה כל הזמן. אז השמיע צווחה, הסיר את כובע הבייסבול שלו וזרק אותו בעקבות המעטפה.

"לא!" היה הדבר היחיד שהצליחה לצעוק לפני שהכובע צלל. זאת היתה מתנת חג המולד של אופה והדבר האהוב עליו ביותר. ברגע שהכובע נעלם הוא התחרט, והיה ברור ששקל לקפוץ בעקבותיו.

"אופה, לא!" צרחה מרטה. "אין מה לעשות, זהו!" אבל אופה כבר הניח רגל על כבל המתכת של המעקה. הוא עמד שם ושאג, מתנשא מלוא גופו על מעקה העץ.

"אופה, די! אין מה לעשות," צעקה שוב, אבל אופה היה חזק, הרבה יותר חזק ממנה, והוא היה רחוק. תודעתו כולה היתה עם הגלים, עם כובע הבייסבול שקיבל בחג המולד. זה היה שריד מחייו הפשוטים.

אז סטרה לו חזק על לחיו. היא מעולם לא סטרה לו, נבהלה ומשכה מיד את ידה. אופה לא הבין מה קרה. הוא שכח מהכובע ונגע בלחיו. הוא היה בהלם. שנים עברו מאז הרגיש כאב כזה. הוא לא הבין. אז הביט בה והכה אותה בחזרה, חזק מאי־פעם.

12

2007

עוד לילה ללא שינה עבר על ראש מחלק הרצח מרקוס יקובסן.

עדת הראייה במקרה של רצח רוכב האופניים בפארק וַלבי ניסתה להתאבד עם כדורי שינה. יקובסן לא הצליח להבין מה, לכל הרוחות, גרם לה להרחיק לכת עד כדי כך. הרי יש לה אמא וילדים שאוהבים אותה. מי היה יכול לאיים עליה עד כדי שתנקוט אמצעים קיצוניים כל כך? המשטרה הציעה לה כל עזרה אפשרית, ואף להיכנס לתוכנית להגנת עדים. היא היתה במעקב יום ולילה. מאיפה, לעזאזל, השיגה את הכדורים?

"אתה צריך ללכת הביתה ולישון," אמר לו סגנו כשחזר מרקוס מישיבת יום שישי הרגילה שלו עם מפקד המשטרה, בחדר הישיבות של הניצב.

הוא הינהן. "טוב, אולי אקפוץ לשעה־שעתיים. אבל אתה ובאק צריכים לחזור לבית החולים ולראות מה אפשר להוציא מהאישה הזאת. ותוודא שהאמא והילדים איתכם, שהיא תראה אותם. חייבים לנסות להחזיר אותה למציאות."

"אהה, או להרחיק אותה ממנה," אמר לארס ביארן.

כל שיחות הטלפון אמורות להיות מנותבות אל המזכירה, אבל הטלפון צילצל בכל זאת. "אל תעבירי לי שיחות, אלא אם כן זאת המלכה, או הנסיך הנריק," אמר למזכירה שלו. כך שזאת בטח אשתו. "מה עכשיו?" אמר, ולפתע הרגיש עייף מאי־פעם.

"הניצב על הקו," לחש ביארן וכיסה בידו את השפופרת.

הוא הושיט את הטלפון למרקוס ויצא מהחדר על קצות האצבעות.

"מרקוס," אמרה הניצב בקולה האופייני. "אני מתקשרת להודיע לך ששר המשפטים והוועדות השונות עבדו בזריזות, כך שהתקציב הנוסף אושר."

"טוב לשמוע," ענה מרקוס, שמיד ניסה לארגן במחשבתו את חלוקת התקציב.

"כן, טוב, אתה מכיר את שרשרת הפיקוד. היום פיב וסטרגור והוועדה השיפוטית של מפלגת דנמרק נפגשו עם שר המשפטים, אז עכשיו זה ירוץ. מפקד המשטרה ביקש מראש המשטרה הלאומית לבדוק אם כבר הקמת את המדור החדש," אמרה.

"כן, נראה לי שכן," אמר וקימט את מצחו כשחשב על קארל התשוש.

"טוב מאוד. אני איידע אותם. אז מה התיק הראשון?"

השאלה הכבידה עליו, בלשון המעטה.

קארל בדיוק עמד ללכת. השעון על הקיר הראה 16:36, אבל השעון הפנימי שלו הורה כמה שעות מאוחר יותר. כך שאכזבתו היתה ברורה כשמרקוס יקובסן צילצל להגיד שהוא מגיע למטה לבקר. "אני צריך לדווח על מה אתה עובד."

קארל הביט בהכנעה בלוח השעם הריק ובשורת כוסות הקפה המשומשות שעמדו על שולחן הפגישות הקטן. "תן לי עשרים דקות, מרקוס. אז אתה מוזמן. אנחנו בדיוק באמצע משהו."

הוא הניח את הטלפון וניפח את לחייו. אז עמד ונשף וחצה את המסדרון לעבר החדר של אסד.

על שולחנו הקטנטן עמדו שני תצלומים ממוסגרים של קבוצה גדולה של אנשים. על הקיר מעל השולחן תלוי פוסטר עם כתב ערבי ותצלום יפהפה של בניין אקזוטי שקארל לא זיהה מיד. על הדלת קבע וו ועליו תלה חלוק חום שיחד עם חותלות יצא מזמן מהאופנה. אסד סידר בקפידה את כלי הניקיון שלו בשורה לאורך הקיר ממול: דלי, סמרטוט, שואב אבק, ושפע בקבוקים שהכילו נוזלי ניקוי חומצתיים. על מדף הספרים היו כפפות גומי ורדיו קטן עם נגן קלטות, שהשמיע צלילים שהזכירו את השוק בטוניס. ליד הרדיו היו פנקס, כמה ניירות, קוראן, ואוסף קטן של מגזינים בערבית. על הרצפה לפני מדף הספרים היתה מונחת מחצלת תפילה צבעונית שאך בקושי נראתה גדולה דיה כדי שאסד יכרע עליה. באופן כללי, מראה די ציורי.

"אסד," אמר קארל. "צריך להזדרז, ראש מחלק רצח מגיע לפה עוד עשרים דקות, ואנחנו צריכים להכין הכול. כשיגיע, אודה לך אם תשטוף את הרצפה בקצה השני של המסדרון. זה אומר קצת שעות נוספות, אבל זה בסדר מבחינתי."

"אני חייב להודות שאני מתרשם, קארל," אמר מרקוס יקובסן והחווה בראשו אל לוח השעם בעיניים עייפות. "יפה אירגנת את המקום. אתה חוזר לעמוד על הרגליים?"

"חוזר לעמוד? אה, כן, משתדל. ייקח לי עוד זמן להיכנס לקצב."

"תודיע לי אם אתה צריך עוד איזו שיחה עם היועצת. אסור להמעיט בטראומה שעשויה להיווצר מסוג החוויה שעברת."

"אני לא חושב שזה יהיה נחוץ."

"טוב, קארל, אבל אל תהסס." יקובסן הסתובב והביט בקיר הנגדי. "אני רואה שהתקינו לך מסך שטוח," אמר והביט בחדשות ערוץ 2 על מסך הארבעים אינץ'.

"כן, אנחנו צריכים להתעדכן באירועים העולמיים," אמר קארל וחשב על אסד בהכרת תודה. לקח לעוזר שלו חמש דקות בלבד לארגן הכול. מסתבר שגם בזה הוא מבין.

"דרך אגב, לפני כמה רגעים דיווחו שהעדה ברצח רוכב האופניים ניסתה להתאבד," המשיך קארל.

"מה? לכל הרוחות, איך זה כבר דלף?" קרא מפקד מחלק הרצח, שנראה עוד יותר הרוס.

קארל משך בכתפיו. אחרי עשר שנים בראש מחלק רצח, האיש כבר בטח התרגל לחוקי המשחק. "חילקתי את התיקים לשלוש קטגוריות," אמר והצביע על ערמות הקלסרים. "אלה תיקים גדולים ומסובכים. העברתי ימים שלמים בקריאה. זה ייקח המון זמן, מרקוס."

יקובסן הסיט את מבטו ממסך הטלוויזיה. "קח ת'זמן, קארל. כל עוד תניב תוצאות בתוך זמן סביר. תודיע לי אם אתה צריך עזרה ממישהו מלמעלה." הוא ניסה לחייך. "אז עם איזה תיק החלטת להתחיל?"

"טוב, אה, אני בוחן כמה. אבל ככל הנראה הראשון יהיה התיק של מרטה לינגו."

פניו של יקובסן אורו. "הו, כן, זה היה מקרה משונה, ההיעלמות שלה ממעבורת רודבי־פוטגארדן. רגע אחד היתה שם, ורגע אחרי זה נעלמה. ובלי עד ראייה אחד לרפואה."

"יש הרבה זוויות משונות במקרה הזה," אמר קארל בניסיון להיזכר לפחות באחת.

"אני זוכר שאחיה הואשם שדחף אותה מהסיפון, אבל אחר כך כתב האישום בוטל. זה קצה חוט שאתה מתכוון לבדוק?"

"אולי. אני לא יודע איפה הוא עכשיו, אז בתור התחלה אצטרך לאתר אותו. אבל יש עוד כמה קווי חקירה שאני רוצה לבדוק."

"אם אני לא טועה, לפי המסמכים האח אושפז במוסד בצפון זילנד," אמר יקובסן.

"אה, נכון. אבל אולי הוא כבר לא שם." קארל ניסה להיראות מהורהר. חזור למשרד שלך, מר מחלק רצח, הוא חשב. כל השאלות האלה, ועד עכשיו הוא הקדיש רק חמש דקות לקריאת התיק.

"הוא באֵיילִי, איזה מוסד בפרדריקסון." נאמר מפתח החדר, שם עמד אסד ונשען על מגב. הוא נראה כמו יצור מכוכב אחר, עם חיוך שנהב, כפפות גומי ירוקות וחלוק עד הקרסוליים.

ראש מחלק הרצח הביט בתדהמה ברוח הרפאים האקזוטי המשונה.

"חאפז אל־אסד," אמר והושיט יד עטויה בכפפת גומי.

"מרקוס יקובסן," אמר ראש מחלק רצח ולחץ את ידו של האיש. אז הפנה אל קארל מבט שואל.

"זה העוזר החדש שלנו במדור. אסד שמע אותי מדבר על התיק," אמר קארל ושלח אל אסד מבט שהוא בחר להתעלם ממנו.

"אני מבין," אמר יקובסן.

"כן, סגן המפקח מֶרק ממש עבד קשה ככה. אני רק עזרתי פה וכאן, ואיפה שאפשר." אסד העלה חיוך רחב. "מה שאני לא מבין זה למה מעולם לא מצאו את מרטה לינגו במים. בסוריה, משם באתי, יש במים טונות של כרישים שאוכלים את הגופות. אבל אם אין כל כך הרבה כרישים בים סביב דנמרק, הגופות כנראה אמורות להימצא מתישהו. הגופות מתנפחות כמו בלונים בגלל כל הריקבון בפנים שמנפח אותן."

ראש מחלק רצח ניסה לחייך. "כן, טוב. הים סביב דנמרק עמוק ורחב. זה די שכיח שלא מוצאים גופות במים. למעשה, זה די נפוץ במקרה שנופלים מסיפון אוניית נוסעים במים האלה. ולעתים קרובות לא מוצאים את הגופה."

"אסד," אמר קארל והביט בשעונו. "אתה יכול ללכת. נתראה מחר."

אסד הינהן והרים את הדלי מהרצפה. אחרי כמה קרקושים מהצד השני של המסדרון, הוא הופיע שוב בפתח ואמר שלום.

"טיפוס, החאפז אל־אסד הזה," אמר יקובסן כשצעדיו של האיש גוועו.

13

2007

אחרי סוף השבוע מצא קארל במחשב שלו תזכיר מסגן המפקד:

הודעתי לבאק שאתה עובד על התיק של מרטה לינגו. באק עבד על התיק עם "צוות תגובה מהירה" בשלב האחרון של החקירה, כך שהוא בקי בפרטים. כרגע הוא עובד במרץ על רצח רוכב האופניים, אבל הוא מוכן לדון איתך בתיק, עדיף בהקדם.
לארס ביארן

קארל פלט נחרה. "עדיף בהקדם." מי הוא חושב שהוא, הבאק
הבן אלף הזה? כזה צדיק וכל כך חושב את עצמו. רק הקידום שלו מעניין אותו. ביורוקרט מלחך פנכה. אשתו בטח צריכה למלא בקשה בשלושה העתקים כדי להכניס אותו למיטה.

אז באק היה אחראי על תיק שלא פוענח. כמה נחמד. קארל כמעט רצה להתיר את הקשרים בעצמו. הוא הרים את התיק מהשולחן וביקש מאסד להכין לו כוס קפה. "לא חזק כמו בפעם הקודמת, אסד," ביקש, מתוך מחשבה על המרחק לשירותים.

תיק לינגו היה ללא ספק התיק הכי מקיף והכי מסודר שראה עד כה. היו בו הכול, החל בדוחות בריאות של אחיה, אופה, וכלה בתמלילים מתשאולים משטרתיים. היו גם גזרי עיתונים מטורי רכילות ומצהובונים, שני ראיונות מצולמים עם מרטה לינגו, והצהרות מפורטות של חברים לעבודה ונוסעים שהיו על הספינה וראו את האח והאחות על הסיפון. היו שם תצלומים של הסיפון, של המעקה ושל המרחק עד המים. היה ניתוח של טביעות אצבעות מהנקודה שבה נעלמה. היו כתובות של אין־ספור נוסעים שצילמו על הסְקַנְדליין. היה אפילו עותק של יומן האונייה, שחשף את תגובתו של הקפטן במהלך התקרית כולה. אבל לא היה שום דבר שהיה יכול לתת לקארל קצה חוט.

אני צריך לראות את קטעי הווידיאו, חשב אחרי שקרא את החומר. הוא הפנה מבט מובס אל הדי־וי־די.

"אסד, יש לי עבודה בשבילך," אמר כשהאיש חזר עם ספל קפה מהביל. "תעלה למחלק רצח בקומה שלישית, תעבור את הדלתות הירוקות ותמשיך במסדרון האדום, לך עד שתגיע למקום שבו המסדרון מתרחב..."

אסד הגיש לקארל את הספל שריחו כבר העיד על בעיות קיבה אפשריות. "מתרחב?" אמר במצח מקומט.

"כן, אתה יודע, במקום שבו המסדרון האדום נעשה רחב יותר. לך אל הבלונדינית. קוראים לה ליס. היא משלנו. תגיד לה שאתה צריך מכשיר וידיאו בשביל קארל מרק. אנחנו חברים טובים, היא ואני."

קארל קרץ לאסד, וזה החזיר לו קריצה.

"אבל אם נמצאת שם רק הברונטית, פשוט תשכח מזה ותחזור."

אסד הינהן.

"ותזכור להביא איתך מתאֵם," קרא אחרי אסד, שהתנהל לאטו במסדרון המרתף המואר בפלואורסנט.

"הברונטית היתה למעלה," אמר אסד כשחזר. "היא נתנה לי שני מכשירי וידיאו ואמרה שהם לא רוצים אותם בחזרה." חיוך רחב היה נסוך על פניו. "גם היא יפה."

קארל הניד בראשו. העובדות בטח התחלפו.

הווידיאו הראשון היה תגובתה של מרטה לינגו לכנס לא רשמי בענייני בריאות ואקלים שהשתתפה בו בלונדון. זה היה ריאיון שצולם למהדורת החדשות של 21 בדצמבר 2001. הריאיון עסק בעיקר בשיחותיה עם סנטור בשם ברוס ינסן, בנוגע לגישה האמריקנית כלפי ארגון הבריאות הבינלאומי ואמנת קיוטו, שחזו עתיד ורוד לדעתה. מעניין אם קל לעבוד עליה, חשב קארל. אבל מעבר לנאיביות מסוימת, שללא ספק ניתן לייחס לגיל שלה, נראה שמרטה לינגו היתה מקצועית, מדויקת ובעלת היגיון בריא. היא האפילה על השר החדש לענייני בריאות ופנים, שנראה לידה כמו פרודיה על מורה בתיכון בסרט משנות השישים.

"גברת מאוד אלגנטית ויפה," העיר אסד מהפתח.

הווידיאו השני היה מ־20 בפברואר 2002. מרטה לינגו דיברה בשם דובר המפלגה שלה לענייני איכות הסביבה, והגיבה על הדוח של בְּיאקֶה אֶרְנְפֶּלְט, האקטיביסט הסביבתי השחצן, שהוגש לוועדה לתרמיות מדעיות.

חתיכת שם לוועדה, חשב קארל. לחשוב שכל דבר בדנמרק נשמע כל כך קפקאי.

הפעם, זאת שהופיעה על המסך היתה מרטה לינגו שונה לחלוטין. יותר אמיתית, פחות פוליטיקאית.

"היא מאוד־מאוד יפה פה," אמר אסד.

קארל העיף בו מבט. נראה שמראה חיצוני של אישה הוא גורם חשוב בעולמו של העוזר שלו. אבל קארל הסכים איתו. היתה למרטה לינגו הילה מיוחדת בריאיון הזה. היא היתה מושכת מאוד וקרנה באור מיוחד שרואים על אישה שטוב לה. מאוד חזק אבל גם מבלבל.

"היא היתה בהיריון אז?" שאל אסד. על פי מספר בני המשפחה בתצלום שלו, זה מצב נשי שהוא הכיר היטב.

קארל הדליק סיגריה ועילעל שוב בתיק. מאחר שהגופה לא נמצאה מעולם, לא היה דוח של נתיחת הגופה שיענה על השאלה. כשסרק את מדורי הרכילות, מצא רמזים בוטים לכך שהיא לא כל כך

מתעניינת בגברים, מה שלא היה מפריע לה להיכנס להיריון, כמובן. אבל בבדיקה מעמיקה יותר בתיק לא היה כל רמז לקשר אינטימי כלשהו, לא עם גבר ולא עם אישה.

"נראה שהיתה מאוהבת," הסיק אסד כשניפנף את עשן הסיגריה. הוא התקרב כל כך למסך עד שכמעט נכנס פנימה. "הכתם האדום הקטן פה על הלחי שלה. תראה!"

קארל הניד בראשו. "אני מוכן להתערב שהטמפרטורה באותו יום היתה שתי מעלות. ראיונות חוץ תמיד גורמים לפוליטיקאים להיראות בריאים יותר, אסד. אחרת, למה אתה חושב שהם מוכנים להצטלם בחוץ?"

אבל אסד צדק. היה הבדל בין הריאיון הקודם לריאיון הזה. משהו קרה למרטה בין שני הראיונות. לא יכול להיות שביאקה ארנפלט, לוביסט מקצועי מטורלל שהתמחה בפענוח אסונות טבע ופירוקם לאטומים בלתי מזוהים, גרם לה להיות כה קורנת.

קארל בהה רגע בחלל החדר. בכל חקירה יש רגע שבו הבלש מייחל שהיה יכול לפגוש את הקורבן בחיים. הפעם זה קרה מוקדם מהרגיל.

"אסד, צלצל למוסד הזה, איילי, שבו שמו את האח של מרטה לינגו, ותקבע פגישה עבור הבלש תת־רב־פקד מרק."

"הבלש תת־רב־פקד מרק? מי זה?"

קארל הקיש אצבעו על המצח. מה, הבנאדם אידיוט? "מי, אתה חושב?"

אסד הניד בראשו. "טוב, בתוך הראש שלי חשבתי שאתה משנה לרב־פקד. לא ככה קוראים לזה, מאז הרפורמה במשטרה?"

קארל נשם עמוק. הרפורמה המזוינת. הוא לא שם עליה.

המנהל של איילי החזיר צלצול כעבור עשר דקות ולא ניסה להסתיר את סקרנותו. הסתבר שאסד אילתר קצת, אבל מה כבר היה קארל יכול לצפות מעוזר עם דוקטורט בכפפות גומי ודליי פלסטיק? אחרי הכול, כל אחד צריך לזחול לפני שהוא מתחיל ללכת.

הוא הסתכל אל העוזר שלו ושלח אליו הנהון מעודד כשהרים את ראשו מהסודוקו.

לקח לקארל שלושים שניות להסביר למנהל את המצב, ותשובתו היתה קצרה ומהירה. אופה לינגו לא מוציא מילה, כך שהשיחה עמו לא תועיל לבלש מרק. יתר על כן, אף שאופה גם אילם וגם לא מתקשר עם הסביבה, אין לו אפוטרופוס. ומאחר שאופה לינגו לא העניק לאיש במוסד אישור לדבר בשמו, גם *הם* מנועים מלדבר. מלכוד 22.

"אני מכיר את הנהלים וכמובן שאינני מנסה להפר אותם. אבל אני חוקר את היעלמותה של אחותו, כך שנראה לי שלאופה יש אינטרס לדבר איתי."

"אבל הוא לא מדבר. הרגע אמרתי לך."

"הרבה אנשים שאנחנו מתשאלים לא מדברים, אבל אנחנו בכל זאת מסתדרים. במדור Q אנחנו יודעים לפענח אותות לא־מילוליים."

"מדור Q?"

"כן, זאת יחידה עילית שיושבת במטה המשטרה. מתי אוכל לפגוש אותו?"
קארל שמע את האיש נאנח. הוא לא טיפש. הוא הבין שבולדוג עומד מולו.
"תן לי לבדוק, אני אחזור אליך," אמר.
"מה בדיוק אמרת לאיש כשצילצלת אליו, אסד?" צעק קארל כשסגר את הטלפון.
"האיש? אמרתי לו שאתה רוצה לדבר רק עם הבוס ולא עם המנהל."
"המנהל *הוא* הבוס, אסד."
קארל נשם עמוק, קם והלך אל העוזר שלו והביט לו בעיניים. "אתה לא מכיר את המילה מנהל? מנהל הוא סוג של בוס." הם הינהנו זה לזה; אז בסדר. "אסד, מחר אני רוצה שתאסוף אותי מהבית שלי באלרו. אנחנו נוסעים יחד. אתה מבין?"
הוא משך בכתפיו.
"ולא תהיה שום בעיה עם זה בנסיעה, נכון?" קארל הצביע על מחצלת התפילה.
"אני יכול לגלגל אותה."
"בסדר. אבל איך תדע איפה מֶכה?"
אסד הצביע על ראשו, כאילו השתילו לו ג'י־פי־אס באונה הקדמית. "ואם הבן אדם קצת לגמרי לא יודע איפה, אז יש את זה." הוא שלף מגזין מהמדף והוציא מתחתיו מצפן.
"אה," אמר קארל והביט באוסף הצינורות שהיו קבועים בתקרה. "אבל פה במרתף זה לא יעבוד."
אסד שוב הצביע על ראשו.
"אז אני מניח שבחוש אתה יודע את הכיוון. וזה לא חייב להיות מדויק, נכון?"
"אללה גדול. יש לו כאלה כתפיים רחבות."
קארל שירבב את שפתו בזעף. ברור. מה הוא חושב לעצמו?

ארבעה זוגות עיניים שמתחתם עיגולים שחורים הביטו בקארל כשנכנס למשרדו של באק, ראש הצוות. אין ספק שהצוות בלחץ. על הקיר תלויה מפה גדולה של פארק ולבי, ועליה מסומנים מקומות חשובים בתיק: זירת הפשע; המקום שבו נמצא כלי הרצח, תער גילוח מתקפל; המקום שבו ראתה העדה את הקורבן ואת החשוד ברצח; וכמו כן, הדרך שעשתה העדה בפארק. מדדו וניתחו הכול ביסודיות ולא הבינו כלום.
"נצטרך לדבר יותר מאוחר, קארל," אמר באק ומשך בשרוול ז'קט העור השחור שירש מקודמו בתפקיד. באק אהב מאוד את הז'קט והוריד אותו רק לעתים רחוקות. הרדיאטורים הרועמים הפיצו חום של ארבעים מעלות לפחות בחדר, אבל הוא לא הוריד את הז'קט. חוץ מזה, הוא בטח בדרך החוצה.
קארל הביט בתצלומים שהיו נעוצים על לוח השעם; המראה לא היה מעודד. הגופה הושחתה אחרי המוות, חתכים עמוקים בחזה וחצי אוזן כרותה. על החולצה הלבנה של הקורבן ציירו צלב. קארל הניח שהאוזן הכרותה שימשה מכחול. רמסו את הדשא המכוסה כפור מסביב לאופניים, הרסו את האופניים

ושברו את החישורים בגלגל הקדמי. התרמיל של הקורבן נח פתוח על הקרקע, וספרי לימוד במנהל עסקים היו פזורים סביב.

"אם אתה אומר שהשיחה שלנו צריכה להידחות, בסדר, אבל קודם אולי תצא מהמוות הקליני שלך לרגע ותגיד לי מה אמרה עדת המפתח שלך על האיש שראתה מדבר עם הקורבן ממש לפני הרצח?"

ארבעת הגברים הביטו בו כאילו חילל קבר.

בעיניו של באק היתה הבעה מתה. "זה לא התיק שלך, קארל. נדבר מאוחר יותר. תאמין או לא, אנחנו עסוקים פה באמת."

הוא הינהן. "אה, בטח, את זה אני רואה בפרצופים המפוטמים שלכם. ברור שאתם עסוקים. אני מניח שכבר שלחתם אנשים לסרוק את ביתה של העדה אחרי שאושפזה, נכון?"

הם החליפו מבטים. מעוצבנים, אבל גם תוהים.

אז הם לא שלחו. מעולה.

מרקוס יקובסן בדיוק התיישב במשרדו כשקארל נכנס. כרגיל, ראש מחלק רצח היה מטופח למשעי. השביל בשערו חד כתער, עיניו ערניות וקשובות.

"מרקוס, עשיתם חיפוש בבית של העדה אחרי ניסיון ההתאבדות שלה?" שאל קארל והצביע על הקלסר שנח במרכז השולחן.

"למה אתה מתכוון?"

"לא מצאתם את החתיכה החסרה מהאוזן של הקורבן, נכון?"

"לא, עדיין לא. אתה אומר שאולי היא בבית של העדה?"

"אני במקומך הייתי מחפש אותה, בוס."

"אם היא באמת נשלחה אליה, אני בטוח שנפטרה ממנה."

"אז תחפש בפחי האשפה בחצר. ותבדוק טוב־טוב בשירותים."

"היא כבר היתה נשטפת לביוב מזמן, קארל."

"לא שמעת את הסיפור על החרא שכל הזמן חזר והופיע אפילו שהורידו את המים אלף פעם?"

"בסדר, קארל. אני אקח את זה בחשבון."

"גאוות המדור, מר באק יס־מן, לא רצה לדבר איתי."

"טוב, תצטרך פשוט לחכות, קארל. התיקים שלך לא יברחו."

"רק רציתי שתדע. זה הולך לשבש לי את לוח הזמנים."

"אז תיקח תיק אחר בינתיים." הוא הרים את העט ונקש בשולי השולחן. "אה, ובקשר לטיפוס המוזר שעובד איתך למטה... אתה לא מערב אותו בחקירה, נכון?"

"טוב, תראה, בהתחשב במדור העצום שאני מופקד עליו, אין סיכוי שישמע משהו."

יקובסן השליך את העט על אחת מערמות המסמכים. "קארל, נשבעת לסודיות, והוא לא שוטר. פשוט תזכור את זה."

קארל הינהן. הוא זה שיחליט על מה ידברו ואיפה. "איך, לכל הרוחות, מצאת את אסד? דרך לשכת התעסוקה?"

"אין לי מושג. שאל את לארס ביארן. או שתשאל את האיש בעצמו."

קארל הרים אצבע. "דרך אגב, אני רוצה תוכנית של המרתף, בקנה מידה, עם כיוונים."

שוב נראה יקובסן קצת עייף. לא הרבה אנשים העזו לבקש ממנו בקשות כל כך משונות. "אתה יכול להוציא הדפסה של התוכנית מהמחשב של המדור, קארל. זה לא בעיה!"

"הנה," אמר קארל והצביע על התוכנית שפרש לפני אסד. "פה אתה יכול לראות את הקיר ההוא שם, ופה אתה שם את מחצלת התפילה שלך. והנה החץ שמצביע צפונה. אז עכשיו אתה יכול למקם את המחצלת בדיוק במקום הנכון."

העיניים שהביטו בו בחזרה היו מלאות כבוד. הם יהיו צוות טוב.

"שני אנשים צילצלו אליך בטלפון. אמרתי להם שתשמח להחזיר להם צלצול מתישהו."

"מי הם היו?"

"האיש הזה שהוא המנהל בפרדריקסון, וגברת שדיברה כמו מכונה שחותכת פלדה."

קארל נאנח בכבדות. "ויגה. אשתי." היא גילתה את מספר הטלפון החדש. אני יכול לשכוח משקט ושלווה.

"אישה? יש לך אישה?"

"אוי, אסד, לא עכשיו, זה מסובך. בוא נכיר אחד את השני קודם."

אסד הידק את שפתיו והינהן. רמז אהדה חלף על פניו הרציניים.

"אסד, איך בדיוק השגת את העבודה הזאת?"

"אני מכיר את לארס ביארן."

"אתה מכיר אותו?"

אסד חייך. "כן. הייתי במשרד שלו כל יום במשך חודש כדי לקבל עבודה."

"הטרדת את לארס ביארן כדי לקבל עבודה?"

"כן, אני אוהב משטרה."

קארל החזיר לוויגה צלצול רק כשהיה בסלון בפארק רונהולט, ושאף לנחיריו את ריח הבשר המעושן שמורטן בישל, בעוד אריות אופראיות רגשניות מתנגנות ברקע. הוא הכין את התבשיל מחתיכת פרושוטו אמיתית מרשת סופר בסט.

קארל יכול לסבול את ויגה במנות קטנות בלבד, כל עוד הוא שולט בכמות. זה לא היה קל לאורך השנים, אבל מרגע שעזבה אותו נכנסו למשחק חוקים חדשים.

"לעזאזל, ויגה," אמר. "אני לא אוהב שאת מתקשרת אלי לעבודה. את יודעת כמה אנחנו עסוקים."

"קארל, יקירי, מורטן לא אמר לך שאני קופאת פה?"

"מה הפלא? זה קוטג', ויגה. הוא גובב מחומרי בנייה מחורבנים, לוחות עץ וארגזים ישנים שכבר ב־1945 היו חסרי תועלת. תעברי למקום אחר."

"אני לא חוזרת לגור איתך, קארל."

הוא נשם עמוק. "אני בהחלט מקווה שלא. יהיה קשה לדחוס אותך ואת אוסף נערי האהבה שלך בסאונה למטה עם מורטן. אבל יש עוד שפע בתים ודירות שיש בהם חימום מרכזי."

"יש לי פתרון מצוין."

הוא לא ידע מה רצתה להגיד, אבל זה כבר נשמע לו יקר. "גירושים הם פתרון ממש טוב, ויגה," אמר. במוקדם או במאוחר זה חייב לקרות. היא תרצה חצי מערך הבית, ובשנים האחרונות עלה מחירו מאוד עקב הנסיקה המטורפת במחירי הדירות ועל אף התנודות. חבל שלא דרש גט כשמחיר הבתים היה חצי ממה שהוא היום. כל כך פשוט. עכשיו מאוחר מדי, הוא לא זז מהבית.

הוא נשא עיניו אל התקרה הרוטטת מתחת לחדר של יספר. גם אם אקח הלוואה כשנתגרש, ההוצאות שלי לא יהיו גבוהות משהן עכשיו. אם נתגרש, חשב, היא תצטרך שוב לדאוג לבן שלה. חשבון החשמל שלו היה עצום, הכי גבוה בחלק זה של העיר, אין ספק. יספר הוא בטח הלקוח הכי טוב של חברת החשמל.

"גירושים? לא, אני לא רוצה להתגרש, קארל. כבר התגרשתי פעם, זה לא היה משהו, אתה יודע."

הוא הניד בראשו. אז באיזה מצב הם חיים כבר שנתיים, לדעתה?

"אני רוצה גלריה, קארל. גלריה משלי."

אוֹ־קיי, מה אמרתי? הוא ראה בעיני רוחו את הציורים של ויגה, שהיו לא יותר מכתמים מופרעים בוורוד ובברונזה בגובה מטר. גלריה? רעיון טוב, אם היא חושבת לפנות לכך מקום בקוטג' שלה.

"גלריה, את אומרת? ואני מניח שתהיה בה אח ענקית ואת תשבי שם כל היום ותתחממי לך במיליוני הקרונות שיזרמו לשם." בטח, הוא מבין בדיוק.

"תמיד היית סרקסטי," אמרה ויגה וצחקה. זה היה הצחוק שהמיס אותו כל פעם. הצחוק המפתה הארור הזה. "אבל זה באמת רעיון נפלא, קארל. יהיו לי כל כך הרבה אפשרויות אם תהיה לי גלריה משלי. אתה יכול לדמיין את זה? ואולי באחד הימים תהיה ליספר אמא ידוענית. נכון שזה יהיה כיף?"

ויגה הידועה לשמצה. זה המונח, חשב. אבל אמר: "אז כבר מצאת מקום, נכון?"

"הו, קארל, זה כל כך מקסים. והוּגֶן כבר דיבר עם בעל הבית."

"הוגן?"

"כן, הוגן. הוא צייר מאוד מוכשר."

"במיטה יותר מאשר על הקנבס, אני מנחש."

"באמת, קארל." היא שוב צחקה. "אל תהיה רשע."

14

2002

מרטה חיכתה במסעדה על הסיפון. היא אמרה לאופה להזדרז, רגע לפני שטרק את דלת השירותים. בקפטריה שבצד האחר של המעבורת נשארו רק המלצרים; כל הנוסעים ירדו למכוניות. אף שהאאודי שלה חונה בסוף השורה, אופה חייב להזדרז, חשבה.

וזאת היתה המחשבה האחרונה שהצליחה לנסח בחייה הקודמים.

היא הותקפה מאחור בהפתעה גמורה, אפילו לא היה לה זמן לצרוח. היא הבחינה ביד שהידקה סמרטוט אל פניה, ואחר כך, במעומעם, ראתה מישהו לוחץ על כפתור שחור שפתח את הדלת לחדר המדרגות שהוביל אל סיפון המכוניות. בסוף שמעה רק רעשים במרחק וקירות המתכת בחדר המדרגות הסתחררו, ואז הכול נעשה שחור.

כשהתעוררה, רצפת הבטון תחתיה היתה קרה, קרה מאוד. היא הרימה את ראשה, שהלם בחזקה. רגליה היו כבדות, והיא בקושי הצליחה להרים את הכתפיים מהרצפה. היא אילצה את עצמה להתיישב וניסתה להתמצא בחשכה המוחלטת. היא שקלה לצעוק אבל לא העזה; במקום זה נשמה עמוק, בלי להשמיע צליל. אז מתחה את ידיה בזהירות לבדוק אם יש משהו בקרבתה. אבל לא היה דבר.

זמן ארוך היא סתם ישבה ואז ניסתה לקום, לאט, כל עצב מעצביה דרוך. היא היתה נחושה להכות בפראות לשמע כל צליל, ולו הקלוש ביותר. היא תחבוט במלוא הכוח. תחבוט ותבעט. היא הרגישה שהיא לבד, אבל אולי היא טועה.

אחרי זמן־מה נרגעה, ואז התחיל הפחד לחלחל, כמו זיהום. עורה נעשה חם, לבה פעם בחוזקה. עיניה, שהתעוורו לכאורה בחשכה, ריפרפו בעצבנות. היא קראה וראתה כל כך הרבה דברים מחרידים.

על נשים שנעלמו.

אז עשתה צעד מהוסס קדימה, בידיים מושטות. אולי יש חור ברצפה, תהום פעורה שרק מחכה לבלוע אותה. אולי יש שם חפצים חדים, זכוכיות. אבל הרגל שלה מצאה את הרצפה, ולפניה לא היה דבר. לפתע נעצרה ללא ניע.

אופה, חשבה, והרגישה את הלסת שלה מתחילה לרעוד. הוא היה איתה על הסיפון כשזה קרה.

בתוך כמה שעות שירטטה בדמיונה את תוכנית החדר. החלל מלבני כפי הנראה, משהו כמו שישה־שבעה מטרים על חמישה. היא העבירה את האצבעות על הקירות הקרים; על אחד מהם, בגובה

העיניים, מצאה זוג שמשות שעל פי תחושה היו שני חורים ענקיים. היא דפקה בנעלה על השמשות, הנעל ניתרה לאחור עם כל חבטה אבל הזכוכית לא נשברה. אז נגעה בשוליים של משהו מקומר, דמוי דלת, אם כי אולי לא – לא היתה ידית. היא החליקה את ידיה על הקירות, בתקווה למצוא ידית או אולי מתג. אבל המשטח היה חלק וקר.

אחר כך עברה בשיטתיות על החדר כולו. היא פסעה בזהירות מקצה אחד לאחר, הסתובבה על עקביה, לקחה צעד הצידה וצעדה בחזרה. כשהגיעה לקיר הנגדי, עשתה זאת שוב. אחרי שסיימה את הבדיקה, הסיקה שהיא והאוויר נמצאים לבדם בחדר.

אני צריכה לחכות שם, ליד מה שנדמה כדלת, חשבה. היא תשב כך שלא יראו אותה דרך השמשות. אם מישהו ייכנס, תתפוס ברגלו ותמשוך. היא תבעט בו בו חזק, שוב ושוב.

השרירים שלה התקשחו ועורה היה דביק ולח. ייתכן שלא תהיה יותר מהזדמנות אחת.

אחרי שישבה כל כך הרבה זמן הפך גופה נוקשה וחושיה התקהו; היא נעמדה על הרגליים והלכה אל הפינה הנגדית לעשות פיפי. היא צריכה לזכור את הפינה. פינה אחת לשירותים. פינה אחת שבה תשב ותחכה ליד הדלת, ופינה אחת לישון. ריח השתן היה חזק בכלוב הבודד. היא לא שתתה כלום מאז ישבה בקפטריה של הספינה, וזה בטח היה כבר לפני שעות. ייתכן שהיתה מחוסרת הכרה במשך שעה או שעתיים, אבל זה גם היה יכול להיות יום שלם או יותר. לא היה לה מושג. הדבר היחיד שידעה זה שהיא לא רעבה, רק צמאה.

היא נעמדה, הרימה את המכנסיים וניסתה להיזכר.

היא ואופה היו הנוסעים האחרונים ליד השירותים. הם גם בטח היו האחרונים על הסיפון העליון. בכל מקרה, כשעברה עם אופה ליד החלונות הפנורמיים, שני הגברים כבר לא היו שם. היא הינהנה למלצרית שיצאה מהקפטריה, וראתה שני ילדים מכים בכפתור פתיחת הדלת לפני שנעלמו מתחת לסיפון. שום דבר חוץ מזה. היא לא הבחינה באף אחד מתקרב אליה. הדבר היחיד שחשבה זה שאופה צריך להזדרז.

אוי, אלוהים, אופה! מה קרה לו? הוא היה כל כך אומלל אחרי שהרביץ לה. והוא היה מצוברח מזה שכובע הבייסבול שלו נעלם. היו לו עדיין כתמים אדומים על הלחיים כשנכנס לשירותים. אז מה קורה איתו עכשיו?

היא נרתעה לשמע נקישה מלמעלה. היא גיששה ומצאה את הפינה עם הדלת המקומרת. עליה להתכונן. אז נשמעה נקישה שנייה, ולבה חישב להתפקע מעוצמת הפעימות. רק כשהמאוורר למעלה התחיל לפעול הבינה שצליל הנקישה בטח הגיע ממתג חשמלי כלשהו.

היא התמתחה לכיוון האוויר החמים, הוא היה משיב נפש. במה עוד יכלה להיאחז?

כך עמדה עד שהמאוורר חדל לפעול. היא הרגישה שהאוויר החמים הוא הקשר היחיד שלה עם העולם. היא עצמה את עיניה ונאבקה בבכי שאיים לפרוץ.

זאת היתה מחשבה איומה אבל אולי זה נכון. אולי ישאירו אותה כאן עד שתמות ואיש לא ידע איפה היא; אפילו היא לא יודעת איפה היא. זה יכול להיות כל מקום. מרחק שעות נסיעה ממעגן המעבורת. בדנמרק או בגרמניה, בכל מקום, אפילו עוד יותר רחוק.

כשאט־אט הבינה שמוות הוא סוף סביר לכל זה, דמיינה את הרעב והצמא כנשק. מוות אטי שגורם לגוף להפסיק לפעול בשלבים, ולכבוד העצמי להיעלם לאט־לאט. ובסופו – שינה אפתית משחררת.

לא אחסר להרבה אנשים, חשבה. לאופה, כמובן. אופה המסכן, האומלל. היא מעולם לא הניחה לאיש מלבד אחיה להתקרב אליה. היא סגרה את עצמה בכלוב.

היא ניסתה בכוח לעצור את הדמעות, אבל לא הצליחה. אז זה מה שזימנו לה החיים? ככה זה ייגמר? בלי ילדים, בלי שמחה, בלי הזדמנות להגשים את כל הדברים שחלמה לעשות במשך השנים שהיתה לבדה עם אופה? בלי שתמלא את המחויבות שלקחה על עצמה מאז מות הוריה?

זו היתה תחושה מרה ומדכאת של בדידות אין קץ. היא שמעה את עצמה מתייפחת בשקט. היא לא יכלה לשאת את הידיעה שאופה יהיה לגמרי לבד בעולם – זה היה הדבר הכי גרוע. זמן ממושך חשבה רק על זה. היא תמות לבד, כמו חיה, בדומייה וללא הסבר, בעוד אופה וכל השאר ימשיכו לחיות בחוסר ידיעה. ואחרי שמיצתה את דמעותיה, עלה בדעתה שאולי זה עוד לא נגמר והדברים עלולים להיות גרועים יותר. אולי מצפה לה מוות אכזרי. אולי נבחר עבורה גורל כל כך זוועתי, שהמוות יהווה הקלה. אבל לפני כן אולי תצטרך לסבול כאבים ודברים חייתיים. היא שמעה על דברים כאלה. ניצול, אונס ועינויים. אולי עיניים מביטות בה ברגעים אלה ממש, מצלמות אותה בחיישנים אינפרא־אדומים שבוחנים אותה דרך הזכוכית. עיניים שמתכוונות להזיק לה. אוזניים שמקשיבות.

היא הביטה לכיוון השמשות וניסתה להיראות רגועה.

"בבקשה, תרחמו עלי," לחשה באפלה.

15

2007

פג'ו 607 נחשבת מכונית שקטה בדרך כלל, אבל תמרוני החניה הקדחתניים של אסד מחוץ לחדר השינה של קארל נשמעו אחרת.

"גדול," מילמל יספר כשהביט החוצה מהחלון. קארל לא זכר את הפעם האחרונה שהבן החורג שלו אמר אפילו מילה אחת כל כך מוקדם בבוקר, אבל היא בהחלט היתה במקום.

"השארתי לך הודעה מוויגה," קרא מורטן אחרי קארל. אבל הוא לא התכוון לקרוא שום הודעה מוויגה. הזמנה לבחון גלריות בחברת אמן בשם הוגן – צר מותניים ללא ספק ומצייר כתמים גדולים על קנבס – לא היתה בראש סדר העדיפויות שלו.

"בוקר טוב," בירך אותו אסד, שנשען על דלת המכונית בכובע שְׂעַר גמל לראשו. הוא לא נראה בכלל כמו נהג בוס במחלק הרצח של המשטרה, אם יש בכלל דבר כזה. קארל הרים מבט אל השמים. הם היו תכולים ובהירים והטמפרטורה נסבלת.

"אני יודע בדיוק איפה זה איילי," אמר אסד והצביע על ג'י־פי־אס בעוד קארל מתיישב לצדו. קארל העיף מבט עייף במסך. ה־X שעל המפה היה רחוק דיו מפיורד רוֹסְקִילֶה כך שהדיירים לא ייפלו למים, וקרוב דיו כדי שמנהל המקום יוכל להשקיף על תענוגות צפון זילנד, אם זה מעניין אותו. לעתים קרובות שיכנו חולי נפש במקומות כאלה. רק אלוהים יודע למה.

אסד התניע, שילב לרוורס ונסע במהירות אחורה לאורך מגנוליוונגן. הוא עצר רק כשהחלק האחורי של המכונית כבר עלה על הדשא בצד השני של פארק רונהולט. לפני שקארל הספיק להגיב, אסד כבר התפרע עם תיבת ההילוכים ושייט לו בתשעים קמ"ש, במקום שבו המהירות מוגבלת לחמישים.

"תעצור, לכל הרוחות!" צעק קארל קצת לפני שנכנסו לכיכר בקצה הכביש. אבל אסד רק שלח אליו מבט של נהג מונית מביירות, וסובב את ההגה חזק ימינה. שנייה אחר כך הם היו בדרך לכביש המהיר.

"מכונית מהירה!" צעק אסד ולחץ על הדוושה כשנכנסו למחלף.

אולי יירגע אם ימשוך לו את הכובע על הפנים המתמוגגים שלו.

איילי היה בניין לבן שהצהיר בגלוי על מהותו. איש מעולם לא נכנס אליו מרצונו, והיה קשה במיוחד לצאת ממנו. היה ברור שלא מציירים שם בצבעי אצבעות ולא לומדים שם לנגן בגיטרה. זה היה מקום שבו הפקידו אנשים עם כסף ומעמד את בני משפחתם החלשים.

טיפול אישי ברוח הממשלה בכבודה ובעצמה.

משרד המנהל אכן התאים לרושם הכללי, והמנהל עצמו, איש גרום, חיוור ולא חייכני, התאים לעיצוב כאילו נעשה במיוחד עבורו.

"ההוצאות של אופה לינגו משולמות מתשואות קרן לינגו," ענה המנהל לשאלתו של קארל.

קארל הביט במדף הספרים שעליו עמדו כמה תיקים עם התווית "קרן".

"אני מבין. ואיך בדיוק נוצרה הקרן?"

"ירושה מהוריו שנהרגו בתאונת הדרכים שבה נפגע גם אופה. וירושה מאחותו, כמובן."

"היא היתה חברת פרלמנט, כך שאני מניח שלא מדובר בסכומים גדולים."

"לא, אבל כשבית המשפט קבע שמרטה לינגו מתה, לא מזמן, מכרו את הבית שלהם וזה הכניס שני מיליון קרונות לקרן. תודה לאל. כרגע הקרן שווה משהו כמו עשרים ושניים מיליון קרונות, אבל את זה אתה בטח יודע."

קארל שרק בשקט. הוא לא ידע את זה. "עשרים ושניים מיליון, בחמישה אחוז ריבית. אני מניח שזה בהחלט מאפשר לשלם את ההוצאות של אופה."

"כן, טוב, זה פחות או יותר מכסה הכול, אחרי מסים."

קארל הביט בו באירוניה. "ומאז שאופה פה הוא לא אמר מילה על ההיעלמות של אחותו?"

"לא, הוא לא הוציא מילה מאז תאונת הדרכים, לפחות ככל הידוע לי."

"עשית משהו כדי לנסות לדובב אותו?"

לנוכח הדברים הללו הסיר המנהל את משקפיו והביט בקארל מתחת לגבותיו העבותות. הוא היה התגלמות הרצינות. "אופה לינגו נבדק ביסודיות. יש לו רקמה צלקתית מדימום במרכז הדיבור במוח, מה שמסביר למה הוא לא מדבר. אבל הוא גם עבר טראומה קשה. מות ההורים, הפציעה שלו. כפי שאתה יודע, הוא נפצע קשה."

"כן, קראתי את הדוח." האמת שלא, אבל אסד קרא אותו ולא הפסיק לפטפט עליו כל הדרך. "הוא בילה חמישה חודשים בבית חולים, עם דימום פנימי קשה בכבד, בטחול וברקמת הריאות. גם הראייה שלו ניזוקה."

המנהל הינהן. "אמת. בתיק הרפואי שלו כתוב שאופה לינגו איבד את הראייה לכמה שבועות. היה לו דימום מסיבי ברשתית."

"ומה עכשיו? הגוף שלו מתפקד כמו שצריך, מבחינה פיזיולוגית?"

"כל הנתונים מראים שכן. הוא צעיר וחזק."

"הוא כמעט בן שלושים וארבע. אז הוא במצב הזה כבר עשרים שנה."

האיש החיוור שוב הינהן. "כך שאתה יכול להבין למה אתה לא תתקרב אליו."

"מה, לא תיתן לי לדבר איתו?"

"אני לא חושב שיש בזה תועלת."

"הוא היה האחרון שראה את מרטה לינגו בחיים. אני רוצה לראות אותו."

המנהל הזדקף. עכשיו הוא הביט אל הפיורד, כפי שקארל חזה שיעשה. "לא נראה לי שאאפשר את זה."

דבילים נפוחים כמוהו צריך לדקור בסכין קהה. "אתה לא סומך עלי שאתנהג כראוי, אבל נראה לי שכדאי לך."

"וזה למה?"

"אתה מכיר את המשטרה?"

המנהל הסתובב והביט בקארל. פניו היו אפורים וגבותיו מכווצות. שנים של עבודה מאחורי שולחן שחקו אותו, אבל מחשבתו נשארה צלולה. לא היה לו שום מושג למה התכוון קארל בשאלה, רק ששתיקה לא תביא לו תועלת.

"למה בדיוק אתה חותר?"

"אנחנו, השוטרים, טיפוסים חטטנים. לפעמים שאלה בוערת לנו ואנחנו פשוט חייבים למצוא את התשובה. הפעם היא ברורה מאליה."

"מה השאלה?"

"מאיפה הכסף של המטופלים שלך? חמישה אחוזים מעשרים ושניים מיליון, פחות מסים, זה רק טיפה בים. האם המטופלים מקבלים את התמורה, או שהמחיר גבוה כשמוסיפים למשוואה מימון ממשלתי? והאם המחיר אחיד?" קארל הינהן לעצמו, ושתה את האור שקרן מהפיורד. "תמיד צצות שאלות חדשות כשלא מוצאים תשובה לשאלה הראשונה. ככה זה עם שוטרים. אנחנו לא שולטים בזה. אולי זאת מחלה, אבל מי, לכל הרוחות, ירפא אותנו?"

עכשיו הופיע שמץ צבע בפניו של המנהל. "לא נראה לי שנגיע לעמק השווה."

"אז למה שלא תיתן לי לראות את אופה לינגו? למען הכנות, מה כבר יכול לקרות? לא כלאת אותו במקרה באיזה כלוב, נכון?"

***

התמונות בתיק החקירה של מרטה לינגו לא עשו צדק עם אופה, אחיה. תצלומי המשטרה, הקלסתרונים מהחקירה הראשונית וכמה תצלומי עיתונות, הראו כולם איש צעיר ושפוף; בחור חיוור שנראה בדיוק כמו שהוא: מפגר רגשית, פסיבי ורפה שכל. אבל המציאות היתה שונה.

אופה ישב בחדר נעים עם תמונות על הקיר ונוף מרשים לא פחות מזה שנשקף ממשרדו של המנהל. מיטתו היתה מסודרת ונעליו מצוחצחות. בגדיו היו נקיים, ללא רמז למוסד כלשהו. הוא התברך בזרועות חסונות ובשיער בלונדיני ארוך. הוא היה רחב כתפיים וכפי הנראה די גבוה. הוא היה, מה שמכנים, גבר נאה ולא היה בו דבר מעורר רחמים.

המנהל והאחות האחראית והביטו בקארל מהדלת בשעה שהסתובב בחדר. הוא לא ייתן להם סיבה להעיר לו. הוא יחזור בקרוב, אף שאין לו כוח לזה. הוא יבוא מוכן בפעם הבאה ואז ידבר עם אופה. אבל זה יחכה. בינתיים יש לו הרבה מה ללמוד מהחדר של אופה. התצלום של אחותו המחייכת. הוריו, מחובקים וצוחקים אל המצלמה. הציורים שעל הקיר, שלא דמו במאום לציורים הילדותיים המאפיינים

בדרך כלל מקומות מסוג זה. ציורים שמחים. לא ציורים שיעידו על האירוע הנורא שגזל מאופה את יכולת הדיבור.

"יש עוד ציורים? שם, אולי?" שאל קארל והצביע על ארון הבגדים ועל השידה.

"לא," ענתה האחות. "לא, אופה לא צייר מאז הגיע לפה. כל הציורים הם מהבית שלו."

"אז איך הוא מעסיק את עצמו במשך היום?"

היא חייכה. "בהרבה דרכים. הוא הולך ברגל עם הצוות, הוא רץ בפארק. רואה טלוויזיה. הוא מת על זה." האחות היתה נחמדה. קארל יתייעץ איתה בפעם הבאה.

"מה הוא רואה?"

"מה שיש."

"הוא מגיב לתוכניות?"

"לפעמים. הוא צוחק." היא הנידה בראשה בהנאה והחיוך על פניה התרחב.

"הוא צוחק?"

"כן, הוא צוחק כמו תינוק. צחוק לא מודע."

קארל העיף מבט במנהל שעמד שם כמו גוש קרח, ואז באופה. אחיה של מרטה לא הסיר עיניו מקארל מרגע שנכנס לחדר. קארל שם לב לזה. אופה מתבונן, אבל כשמסתכלים היטב רואים שהמבט שלו לא לגמרי מודע. עיניו לא מתות, אבל מה שאופה רואה לא שוקע כל כך עמוק. קארל רצה להבהיל אותו כדי לראות מה יקרה, אבל גם זה יחכה.

הוא נעמד ליד החלון וניסה ללכוד את מבטו של אופה. היה ניכר שהוא קולט דברים, אבל לא מבין אותם עד הסוף. היה שם משהו, ועם זאת לא היה.

"תעבור לצד השני, אסד," אמר קארל לעוזר שלו שחיכה מאחורי ההגה.

"לצד השני? אתה לא רוצה שאני אנהג?" שאל.

"אני רוצה שהמכונית הזאת תהיה אצלי עוד קצת, אסד. יש לה מערכת למניעת נעילת גלגלים והגה כוח, ואני רוצה שככה זה יישאר."

"אז מה זה אומר?"

"שאתה יושב לידי ולומד איך אני רוצה שתנהג. אם אי־פעם אתן לך לנהוג שוב."

קארל הקיש את היעד הבא בג'י־פי־אס והתעלם מאסד, שעבר בלי רצון למושב הנוסע ושָצַף מילים בערבית יצא לו מהפה.

"נהגת פעם במכונית בדנמרק?" שאל קארל כשכבר התקדמו בדרך לסטאונס.

שתיקתו של אסד היתה יותר מתשובה.

הבית בְּמָאוּלֶבּוּ שכן הרחק בשדות, על אחת הדרכים הצדדיות. לא בית קטן של בעל חווה או אסם משופץ כמו יתר הבתים באזור, אלא בית לבנים אמיתי מהתקופה שהחזית שיקפה את נשמת הבית.

היה שם חורש צפוף של עצי טקסוס והבית נישא מעליו. אם הבית נמכר בשני מיליון קרונות, מישהו עשה את עסקת חייו על חשבון מישהו.

על שלט הנחושת שעל הדלת היה כתוב "סוחרי עתיקות" ו"פֵּטֶר ואֶרְלִינְג מלר־האנסן". אבל האיש שפתח את הדלת נראה יותר כמו אריסטוקרט בגון פניו העדין, בעיניים הכחולות־כהות, ובניחוח התחליב שמרח על פניו בנדיבות.

האיש שיתף פעולה והסביר פנים. הוא לקח את הכובע של אסד בנימוס והזמין את שני האנשים להיכנס למבואה המרוהטת בסגנון אימפריאלי ובמיני פריטים אחרים.

לא, הם לא הכירו את מרטה לינגו או את אחיה. לא אישית, כלומר, אף שרוב הרכוש של בני לינגו נשאר בבית, אבל לא היה בעל ערך.

האיש הגיש לקארל ולאסד תה ירוק בספלי פורצלן דקים כנייר. הוא ישב על קצה הספה בברכיים צמודות ובכפות רגליים פתוחות, מוכן ומזומן לגלם את תפקיד האזרח הטוב.

"נורא איך שהיא טבעה. מוות איום. בעלי כמעט טבע פעם במפל מים ביוגוסלביה, זאת היתה חוויה נוראית."

קארל הבחין בהבעה המזועזעת של אסד כשהאיש אמר "בעלי", אבל מבט מהיר הספיק כדי למחוק את הזעזוע מפניו. לאסד היה עוד הרבה מה ללמוד על מגוון סגנונות החיים בדנמרק.

"המשטרה אספה את כל המסמכים שהיו שייכים ללינגו," אמר קארל. "אבל אולי מצאת מאז יומנים כלשהם, הודעות טלפוניות, מכתבים או פקסים שיכולים להאיר את הפרשה באור חדש?"

האיש הניד את ראשו. "הכול הלך." הוא שלח ידו בתנועה רחבה לעבר הסלון. "הריהוט היה כאן, אבל הוא לא היה משהו מיוחד, ובמגירות לא נשאר כמעט כלום חוץ מציוד משרדי וכמה מזכרות. אלבומי מדבקות, כמה תצלומים, דברים כאלה. נראה לי שהם היו אנשים די רגילים."

"מה עם השכנים? הם הכירו את בני לינגו?"

"אה, טוב, אנחנו לא מרבים להתרועע עם השכנים, והם לא גרים פה הרבה זמן. הם סיפרו שחזרו מחו"ל או משהו. אבל לא, אני לא חושב שבני משפחת לינגו הכירו אנשים אחרים בעיר. הרבה אנשים אפילו לא ידעו שיש לה אח."

"אז לא פגשתם פה אף אחד שמכיר אותם?"

"אה, בוודאי. הֶלֶה אנדרסן. היא טיפלה באח."

"היא היתה העוזרת," אמר אסד. "המשטרה תישאלה אותה, אבל היא לא ידעה כלום. חוץ מזה שהגיע מכתב. עבור מרטה לינגו, כלומר. הוא הגיע יום לפני שטבעה. העוזרת קיבלה אותו."

קארל התפלא. הוא באמת צריך לקרוא בעצמו את התיק הארור.

"המשטרה מצאה את המכתב, אסד?" הוא הניד את ראשו.

קארל פנה אל המארח שלהם. "הלה אנדרסן הזאת גרה בסביבה?"

"לא, בהולטוג, בצד השני של גְיוֹרסלֶאוּ. אבל האמת שעוד עשר דקות היא מגיעה לפה."

"לפה?"

"כן, בעלי חולה." הוא השפיל מבט אל הרצפה. "חולה מאוד. אז היא באה לעזור."

יותר מזל משכל, חשב קארל, ושאל אם הם יכולים לעשות סיור בבית.

הסיור הפך לאודיסיאה, בינות לרהיטים גחמניים ומסגרות ענק מוזהבות. צבירת חפצים אובססיבית של מי שעבד כל חייו במכירות פומביות. אבל המטבח היה משופץ; כל הקירות היו צבועים והרצפות מלוטשות. אם נותר משהו מהימים שבהם מרטה לינגו התגוררה בבית, היו אלה רק שריטות עדינות על הרצפה הכהה באמבטיה.

"אופה הזה היה כל כך מתוק." הלה אנדרסן היתה בעלת פנים מוצקים, עם שקיות כהות מתחת לעיניים ולחיים אדמומיות תפוחות. השאר היה מכוסה בחלוק עבודה גדול ממדים בצבע תכלת. "מטורף לחשוב שהיה פוגע באחותו, וזה מה שאמרתי למשטרה. שהם טועים טעות מרה."

"אבל עדי ראייה טענו שהכה אותה," אמר קארל.

"לפעמים היה קצת פראי. אבל הוא לא התכוון לפגוע."

"אבל הוא גבר גדול וחזק. אולי דחף אותה למים בטעות."

הלה אנדרסן גילגלה עיניים. "לא ייתכן. אופה היה התגלמות העדינות. לפעמים היה מתרגז על משהו שהיה מעצבן גם אותי, אבל בדרך כלל לא."

"בישלת לו?"

"טיפלתי בכל מיני דברים כדי שהכול יהיה נעים ומסודר כשמרטה חוזרת הביתה."

"ולא ראית אותה לעתים קרובות?"

"מדי פעם."

"אבל לא בימים ממש לפני שמתה?"

"אה, כן. היה ערב אחד. טיפלתי באופה ואז הוא נעשה כל כך עצבני, כמו שאמרתי קודם, שצילצלתי למרטה להגיד לה שהיא חייבת לחזור הביתה. והיא חזרה. הוא היה במצב ממש גרוע."

"קרה משהו לא רגיל בערב ההוא?"

"רק שמרטה לא חזרה הביתה בשש, כמו שהיתה חוזרת בדרך כלל. אופה לא אהב את זה. הוא לא הבין שזה משהו שכבר דיברנו עליו ושנקבע מראש."

"אבל היא היתה חברת פרלמנט. זה בטח קרה לעתים תכופות."

"לא, לא כל כך. רק מדי פעם, אם היתה צריכה לנסוע. וגם אז זה היה רק ללילה או שניים."

"אז היא היתה בנסיעות באותו ערב?"

אסד הניד את ראשו. זה היה ממש מעצבן, כמה שהוא ידע.

"לא, היא יצאה לארוחה," אמרה הלה.

"אני מבין. עם מי אכלה? את יודעת?"

"לא, אף אחד לא יודע."

"גם זה בדוח, אסד?"

הוא הינהן. "סוס נורופ, המזכירה החדשה שלה, ראתה את מרטה כותבת שם של מסעדה ביומן. ומישהו מהמסעדה זכר שראה אותה. אבל לא זכר עם מי."

אין ספק שיש לקארל הרבה מה ללמוד בתיק הזה.

"מה שם המסעדה, אסד?"

"נדמה לי קפה בנקרוט. נשמע נכון?"

קארל פנה שוב אל העוזרת. "את יודעת אם מרטה יצאה לדייט? היא יצאה עם חבר?"

גומת חן עמוקה הופיעה בלחייה. "יכול להיות. היא לא אמרה."

"והיא לא אמרה שום דבר כשחזרה הביתה? אחרי שהתקשרת אליה?"

"לא, אני הלכתי. אופה היה מאוד נסער."

הם שמעו צליל קרקוש, ובעל הבית נכנס לחדר כשעל פניו הבעת פאתוס, כאילו מגש התה שנשא הכיל את כל סודות הגסטרונומיה. "תוצרת בית," היתה ההערה היחידה שלו כשהניח את העוגות הקטנות בצלוחיות כסף לפניהם.

העוגות העלו זיכרונות מילדות רחוקה. לא זיכרונות טובים דווקא, אבל בכל זאת... זיכרונות. המארח חילק להם עוגות ואסד הפגין את הערכתו מיד.

"הלה, כתוב בדוח שמישהו נתן לך מכתב ביום לפני שמרטה לינגו נעלמה. את יכולה לתת לי פרטים יותר מדויקים?" ההצהרה שלה היתה כמובן בדוח, אבל היא פשוט תצטרך לחזור על מה שאמרה.

"זאת היתה מעטפה צהובה, והנייר היה כמעט כמו קלף."

"באיזה גודל?"

היא הראתה להם בידיים. בערך A5.

"היה משהו על המעטפה? בול או שֵם?"

"לא, כלום."

"אז מי הביא אותה לכאן? הכרת את האיש?"

"לא. הפעמון צילצל, ואיש אחד עמד בחוץ. הוא הושיט לי את המעטפה."

"זה קצת משונה, לא נראה לך? לרוב הדוור מביא את המכתבים."

היא תקעה בו מרפק בעדינות, כחולקת סוד. "יש לנו דוור. אבל זה היה בשלב מאוחר יותר ביום. האמת שזה היה בדיוק באמצע החדשות ברדיו."

"בצהריים?"

היא הינהנה. "הוא פשוט הושיט לי את המעטפה והלך."

"הוא לא אמר כלום?"

"כן, הוא אמר שזה למרטה לינגו. זה הכול."

"למה הוא לא הכניס את זה לתיבה?"

"אני חושבת שזה היה דחוף. אולי חשש שהיא לא תראה את זה מיד כשתחזור הביתה."

"אבל מרטה בטח ידעה מי הביא את המכתב. מה היא אמרה בנושא?"

"לא יודעת. כשהיא הגיעה אני כבר יצאתי."

אסד שוב הינהן. אז גם זה נמצא בדוח.

קארל נעץ בעוזר שלו מבט מקצועי, שמשמעותו: זה הליך סטנדרטי לשאול שאלות מהסוג הזה פעמים רבות. שילעס את זה קצת.

"חשבתי שלא היה אפשר להשאיר את אופה לבד בבית," אמר.

"אה, כן, היה אפשר," ענתה בעיניים נוצצות. "רק לא מאוחר בלילה."

קארל כבר ייחל לחזור אל השולחן שלו במרתף. שנים שהוא סוחט מידע מאנשים, ועכשיו כבר הרגיש את העייפות בידיים. עוד כמה שאלות והם הולכים. תיק לינגו נראה אבוד. היא נפלה מהסיפון. זה קורה.

"ואולי כבר היה מאוחר מדי אילו לא הייתי שמה את המעטפה במקום שתמצא אותה," אמרה.

הוא ראה שהסיטה את עיניה לרגע. לא לכיוון העוגות הקטנות. הלאה מהן. "למה את מתכוונת?"

"היא הרי מתה יום אחרי זה, נכון?"

"אבל לא על זה חשבת הרגע, נכון?"

"בוודאי."

אסד, שישב לצדו של קארל, הניח את העוגה על השולחן. משונה אולי, אבל גם הוא הבחין בהתחמקות הקלה.

"חשבת על משהו אחר. אני יודע. למה התכוונת, שזה היה עשוי להיות מאוחר מדי?"

"בדיוק למה שאמרתי. שהיא מתה למחרת."

הוא הרים מבט אל המארח, חובב העוגות. "זה יהיה בסדר מבחינתך אם אדבר עם הלה אנדרסן ביחידות?"

האיש לא נראה מרוצה, וכך גם הלה אנדרסן. היא החליקה בידיה על החלוק, אבל הנזק כבר נעשה.

"אמרי לי, הלה," אמר קארל, שנשען לכיוונה אחרי שסוחר העתיקות יצא מהחדר. "אם יש דבר שאת יודעת, לא משנה מה, משהו שאת לא מספרת, זה הזמן לומר אותו. את מבינה?"

"אין שום דבר נוסף."

"יש לך ילדים?"

זוויות פיה צנחו. מה זה קשור?

"או־קיי. את פתחת את המעטפה, נכון?"

היא הזיזה את ראשה לאחור בבהלה. "ברור שלא."

"זאת שבועת שקר, הלה אנדרסן. הילדים ייאלצו להסתדר בלעדייך כמה זמן."

יחסית לכפרייה בריאת גוף היא הגיבה במהירות יוצאת דופן. ידיה ניתרו אל פיה, רגליה נעלמו מתחת לספה וכל כרסה נשאבה פנימה, כשניסתה להתרחק מחיית המשטרה המסוכנת. "לא פתחתי אותה." פלטה במהירות. "רק החזקתי אותה מול האור."

"מה היה כתוב במכתב?"

גבותיה ממש עלו זו על זו. "כל מה שהיה כתוב שם היה: 'טיול נעים בברלין'."

"את יודעת מה היו התוכניות שלה בברלין?"

"סתם טיול עם אופה. הם כבר היו שם פעמיים בעבר."

"למה היה כל כך חשוב לאחל לה טיול נעים?"

"אני לא יודעת."

"מי היה יכול לדעת על הטיול, הלה? כפי שאני מבין, חייה של מרטה עם אופה היו חיים מאוד פרטיים."

היא משכה בכתפיה. "אולי מישהו בפולקטינג. לא יודעת."

"הם לא היו פשוט שולחים אימייל?"

"אני באמת לא יודעת." היה ניכר שהיא מרגישה לכודה. אולי היא משקרת. אולי היא סתם לחוצה. "אולי זה היה מישהו מהמועצה," ניחשה. זה היה עוד מבוי סתום.

"אז במכתב נכתב 'טיול נעים בברלין'. משהו מעבר לזה?"

"שום דבר. זה הכול. באמת."

"בלי חתימה?"

"לא, זה היה הכול."

"והשליח, איך הוא נראה?"

היא הסתירה את פניה בידיה לרגע. "הדבר היחיד ששמתי לב אליו זה שהוא לבש מעיל ממש יפה," אמרה בקול חנוק.

"לא ראית שום דבר אחר? לא יכול להיות."

"באמת. הוא היה גבוה ממני, למרות שהוא עמד מדרגה אחת למטה. והיה לו צעיף. ירוק. הצעיף כיסה את החצי התחתון של הפנים שלו. ירד גשם, כנראה בגלל זה. הוא גם היה קצת מצונן, לפחות ככה הוא נשמע."

"הוא התעטש?"

"לא, הוא רק נשמע מצונן. קצת משך באף, אתה יודע."

"והעיניים? כחולות או חומות?"

"אני די בטוחה שהן היו כחולות. אני חושבת. אולי אפורות. הייתי מזהה אותן אם הייתי רואה אותן שוב."

"בן כמה הוא היה?"

"בערך בגילי, אני חושבת."

כאילו פיסת המידע הזאת תעזור.

"ובת כמה את?"

היא נעצה בקארל מבט מעט כועס. "כמעט שלושים וחמש," היא ענתה והשפילה מבט לרצפה.

"באיזו מכונית הוא נסע?"

"לא נראה לי שהוא בא במכונית. לפחות לא חנתה בחוץ מכונית."

"את לא חושבת שהוא *הלך* עד כאן, נכון?"

"לא, סביר להניח שלא."

"אבל לא ראית אותו הולך?"

"לא. הייתי צריכה לתת לאופה אוכל. הוא תמיד אכל צהריים בזמן שהקשבתי לחדשות ברדיו."

הם דיברו על המכתב בזמן הנהיגה. אסד לא ידע עוד פרטים בנושא. חקירת המשטרה הגיעה למבוי סתום מהבחינה הזאת.

"אבל למה, לכל הרוחות, כל כך חשוב למסור הודעה כל כך לא חשובה? מה המשמעות האמיתית שלה? הייתי יכול להבין אם ההודעה היתה מבת זוג, והמכתב היה מבושם ומגיע במעטפה פרחונית קטנה. אבל לא בכזאת מעטפה אנונימית ובלי חתימה."

"אני חושב שהלה, היא לא יודעת הרבה," ענה אסד כשפנו לכיוון בֶּיֶילקֶרוּפּוַּוי, שם נמצאו שירותי הרווחה של עיריית סטאונס.

קארל הביט בבניינים. היה יכול להיות נחמד אם היה לו צו מבית משפט בכיס לפני שהוא נכנס לשם.

"תישאר פה," אמר לאסד, שפניו ממש קרנו מסיפוק. קארל איתר את משרד המנהלת אחרי כמה בירורים.

"כן, זה נכון. אופה לינגו קיבל סיוע מקבוצת הסיעוד הביתי," אמרה אחרי שקארל החזיר את תג השוטר שלו לכיס. "אבל אנחנו קצת לא מאורגנים כרגע בארכיב. רפורמות עירוניות, אתה יודע."

האישה שישבה מולו לא ידעה דבר על המקרה. אז הוא יצטרך לדבר עם מישהו אחר. בטוח יש מישהו במקום הזה שזוכר את אופה לינגו ואחותו. אפילו שביב קטן של מידע יהיה בעל ערך. אולי מישהו ביקר אצלם בבית כמה פעמים והבחין במשהו שייתן קצה חוט.

"אני יכול לדבר עם מי שהיה אחראי לטיפול באופה בתקופה ההיא?"

"אני חוששת שהיא פרשה."

"תוכלי לומר לי את שמה?"

"לא, אני מצטערת. רק אלה מאיתנו שעדיין עובדים בעירייה יכולים לדון במקרים מהעבר."

"אבל איש מהעובדים לא יודע דבר על אופה לינגו, נכון?"

"אה, אני בטוחה שמישהו יודע. אבל כפי שאמרתי, אנחנו לא רשאים לדון במקרה."

"אני מבין שהעניין חסוי, ואני יודע שאופה לינגו איננו תחת אפוטרופסות של המדינה. אבל לא סתם באתי עד כאן. תוכלי לתת לי לעיין בתיק שלו?"

"אתה יודע טוב מאוד שאני לא יכולה. אתה מוזמן לדבר עם עורך הדין שלנו, אם אתה רוצה. בכל מקרה, התיקים לא נגישים כרגע. ואופה לינגו כבר לא גר במחוז."

"אז המסמכים הועברו לפרדריקסון?"

"אני לא רשאית לומר."

איזו כלבה מתנשאת.

קארל יצא מהמשרד שלה, עצר לרגע במסדרון והביט סביב. "סליחה," אמר לאישה שבאה לקראתו ונראתה עייפה מכדי להתנגד. הוא שלף את תג השוטר שלו והציג את עצמו. "תוכלי אולי לעזור לי למצוא את השם של האישה שטיפלה במקרים במאולבו לפני עשר שנים?"

"תשאל שם," אמרה האישה והצביעה על המשרד שממנו יצא לפני רגע.

אם כך, יהיה חייב צו מבית משפט, ניירת, טלפונים, המתנה ועוד טלפונים. פשוט לא היה לו כוח לזה.

"אזכור את זה בפעם הבאה שאת תבקשי עזרה ממני," אמר לאישה וקד קלות.

התחנה האחרונה במסע היתה המרפאה לפגיעות בעמוד השדרה בהורנבק. "אני אסע לשם בעצמי, אסד. אתה יכול לקחת רכבת הביתה? אני אוריד אותך בקוֶיה. יש רכבת אקספרס לתחנה המרכזית."
אסד הינהן בחוסר התלהבות. לקארל לא היה מושג איפה הוא גר. הוא יצטרך לשאול אותו פעם.

הוא הביט בבן הלוויה המשונה שלו. "מחר נתחיל לעבוד על תיק אחר, אסד. זה תקוע." גם ההבטחה הזאת לא הלהיבה את אסד.

הארדי הועבר למחלקה אחרת בקליניקה; הוא לא נראה טוב. העור שלו נראה בסדר, אבל היתה אפלולית בעיניו הכחולות.

קארל הניח את ידו על כתפו של הארדי. "חשבתי על מה שאמרת בפעם האחרונה, הארדי. אבל זה לא ילך. אני מצטער. אני פשוט לא מסוגל. אתה מבין?"

הארדי לא אמר מילה. ברור שהבין; ועם זאת, כמובן, גם לא הבין.

"אולי במקום זה אתה תעזור לי, הארדי? אני אספק לך את כל העובדות, קח את הזמן. קצת עזרה לא תזיק לי, או־קיי? אני לא שם זין על כל זה, אבל אם תעזור לי, אז לפחות יהיה לנו משהו לצחוק עליו יחד."

"אתה רוצה שאני אצחק, קארל?" אמר הארדי והפנה את ראשו.

איך שלא מסתכלים על זה, זה פשוט היה יום מחורבן.

16

2002

בחשכה נעלמה לחלוטין תחושת הזמן, ואיתה נעלמו גם מקצבי הגוף. יום ולילה התמזגו כמו תאומים סיאמיים. עבור מרטה היתה רק נקודה אחת קבועה ביום – צליל הנקישה של הפתח הנשלף בדלת המקומרת.

בפעם הראשונה ששמעה את הקול המעוות ברמקול, ההלם היה כה עז, שהיא עדיין רעדה כששכבה לישון.

אבל היא ידעה שאם לא היתה שומעת את הקול, היתה מתה בצמא וברעב. השאלה היתה אם זאת אלטרנטיבה טובה יותר.

היא שמה לב שהצמא והיובש בפיה נעלמו. היא הרגישה שהעייפות מקהה את תחושת הרעב, שהפחד מתחלף בעצב, והעצב – בהכרה הכמעט מנחמת שהמוות קרב. היא שכבה שם בשקט וחיכתה שגופה ייכנע, כשקול צוחק הבהיר לה שהיא לא לבד ושבסופו של דבר תיאלץ להיכנע למישהו.

"מרטה," קרא הקול הנשי בלי אזהרה. "אנחנו שולחים פנימה כלי פלסטיק. בעוד רגע תשמעי נקישה והפתח שבפינה ייפתח. ראינו שכבר מצאת אותו."

אולי דמיינה אור נדלק, מפני שעצמה את עיניה בכוח וניסתה להתגבר על גלי ההלם שהבזיקו בקצות העצבים. אבל לא היה אור בחדר.

"את שומעת אותי?" קרא הקול.

היא הינהנה בנשימה כבדה. מרטה הבחינה כעת כמה קר לה. המחסור במזון ינק מגופה את כל השומן. כמה היא פגיעה.

"תעני לי!"

"כן, כן, אני שומעת אותך. מי את?" היא הביטה אל תוך החשֵכה.

"כשאת שומעת את הנקישה, תלכי מיד אל הפתח. אל תנסי לזחול פנימה. לא תצליחי. אחרי שתיקחי את הכלי הראשון, יהיה עוד אחד. אחד מהם הוא דלי שאת יכולה להשתמש בו כשירותים. בדלי האחר יש מים ואוכל. כל יום נפתח את הפתח ונחליף את הכלים. מבינה?"

"מה הסיפור?" היא הקשיבה להד הקול שלה. "חטפתם אותי? אתם רוצים כסף?"

"הנה מגיע הראשון."

מהפינה הגיע קול גרירה, ושריקה חלשה. מרטה נעה לכיוון הצליל והבחינה שבתחתית הדלת הקמורה נפתח פתח שדרכו הגיע כלי בגודל של דלי. היא משכה אותו והניחה על הרצפה. הפתח נסגר לעשר שניות ואז נפתח שוב, והפעם קיבלה דלי גבוה יותר, שכפי הנראה אמור לשמש לה שירותים.

לִבה הלם. אם הכלים מתחלפים כל כך מהר, זה אומר שמישהו נמצא מהצד השני של הדלת. עוד בן אנוש, קרוב מאוד.

"את יכולה בבקשה להגיד לי איפה אני?" היא זחלה קדימה על הברכיים והתיישבה מתחת למקום שחשבה שבו נמצא הרמקול. "כמה זמן אני פה?" היא הרימה מעט את הקול. "מה אתם רוצים?"

"בתיבת האוכל יש גליל נייר טואלט. תקבלי אחד מדי שבוע. כשאת צריכה להתרחץ, תשתמשי במים מהמכל שבדלי הגבוה. תזכרי להוציא אותו לפני שאת משתמשת בשירותים. אין ניקוז בחדר, אז תשימי לב שאת מתרחצת מעל הדלי."

הגידים בצווארה נמתחו והתקשחו. צל של כעס לחם בדמעות, ושפתיה רעדו. נזלת ניגרה מאפה. "אני אמורה לשבת פה בחושך... כל הזמן?" התייפחה. "אתם לא יכולים להדליק אור? רק לרגע? בבקשה!"

שוב צליל הנקישה ושריקה קטנה, ואז נסגר הפתח.

אחר כך, במשך ימים רבים, רבים מאוד, שמעה רק את המאוורר שהזרים אוויר חדש מדי שבוע ואת הקרקוש והשריקה היומיומיים של דלת הפתח. לעתים ההפוגות בין לבין היו נצחיות. במקרים אחרים, הרגישה שרק נשכבה אחרי ארוחה והדלי החדש הגיע. האוכל היה נקודת האור היחידה, על אף התפריט המונוטוני התפל. כמה תפוחי אדמה וירקות מבושלים יתר על המידה, עם חתיכת בשר זעומה. אותו הדבר מדי יום. כאילו היה שם תבשיל בסיר ללא תחתית, שתמיד עמד על אש קטנה בחוץ, באור, בעולם מהצד האחר של הקיר הבלתי חדיר.

היא חשבה שבשלב מסוים תתרגל לחשכה ושהפרטים בחדר יתבהרו, אבל זה לא קרה. החשכה לא השתנתה, כאילו התעוורה. רק המחשבות סיפקו אור כלשהו במציאות הזאת וגם זה לא היה קל.

זמן־מה חששה שתצא מדעתה. חששה שתאבד שליטה. היא דמיינה את העולם, את האור, את החיים בחוץ. היא מצאה מפלט בכל הערוצים והפינות הנידחות במוח – אותם אזורים שלרוב נסתמים באמביציה ובבנאליות של החיים. זיכרונות מהעבר צפו ועלו. רגעים זעירים עם ידיים שחיבקו אותה. מילים שליטפו וניחמו אותה. אבל גם זיכרונות של בדידות וכמיהה ומאמצים ללא לאות.

אז נכנסה לשגרת יום ולילה שהיתה מורכבת מפרקי זמן ארוכים של שינה, אכילה, מדיטציה וריצה במקום. היא היתה רצה עד שצליל חבטת רגליה ברצפה הכאיב לה, או עד שקרסה מעייפות.

מדי חמישה ימים קיבלה תחתונים חדשים והשליכה את הישנים לדלי השירותים. היה מגעיל לחשוב שזרים מטפלים בבגדיה. אבל הם מעולם לא החליפו את שאר הבגדים שלבשה, לכן השגיחה עליהם היטב. השגיחה כשהתיישבה על הדלי או כשנשכבה על הרצפה לישון. בזהירות החליקה מעליה את הבגדים כשהחליפה תחתונים, וניקתה במים כל פיסה של הבד שהתלכלכה. היא שמחה שביום שנחטפה לבשה בגדים מאיכות כל כך טובה. ז'קט מרופד, צעיף, חולצה, תחתונים, מכנסיים וגרביים

עבים. אבל עם הזמן נעשו מכנסיה רפויים יותר וסוליות נעליה נשחקו. אני צריכה לרוץ יחפה, חשבה, וצעקה בחשכה: "אפשר להגביר קצת את החום? בבקשה?" אבל המאוורר בתקרה לא נשמע כבר הרבה זמן.

אחרי שהחליפו את הדליים מאה ותשע־עשרה פעמים הדליקו את האור. פיצוץ של שמשות לבנות התרסק עליה, והיא קרסה לישיבה שפופה בעיניים עצומות ודומעות. היא הרגישה שהאור מפציץ את עיניה ושולח גלי כאב למוח. היא לא יכלה אלא לשבת בכריעה ולהחזיק את ידיה על עיניה.

עם הזמן הסירה את ידיה מפניה ופקחה מעט את עיניה. האור עדיין היה מהמם. היא עשתה הכול לאט, מחשש שאיבדה את הראייה או שתאבד אותה עכשיו אם תמהר. כך ישבה אז, כשהרמקול עם הקול הנשי הלם בגופה בפעם השנייה. היא הגיבה לצליל כמו מחוון שקופץ מהר מדי. כל מילה דקרה אותה. והמילים היו מבעיתות.

"יום הולדת שמח, מרטה לינגו. ברכותינו על שהגעת לגיל שלושים ושתיים. כן, היום שישה ביולי. את יושבת פה כבר מאה עשרים ושישה ימים, ומתנת יום ההולדת שלך מאיתנו היא שלא נכבה לך את האור במשך שנה."

"אלוהים, לא, אל תעשו לי את זה," היא גנחה. "למה אתם עושים את זה?" היא נעמדה והצלה בידה על עיניה. "אם אתם רוצים לענות אותי עד מוות, פשוט תעשו את זה!" צרחה.

קולה של האישה היה קר כקרח, קצת יותר עמוק מאשר בפעם הקודמת. "תירגעי, מרטה. אנחנו לא רוצים לענות אותך. להפך, אנחנו נותנים לך הזדמנות להימנע ממצב גרוע עוד יותר. כל שאת צריכה לעשות הוא לענות על השאלה המאוד רלוונטית שלך: למה את צריכה לסבול את כל זה? למה הכנסנו אותך לכלוב כמו חיה? תעני על השאלה שלך, מרטה."

היא הטתה את ראשה לאחור. זה איום ונורא. אולי היא פשוט צריכה לשתוק. לשבת בפינה ולתת להם להגיד מה שהם רק רוצים.

"תעני על השאלה, מרטה, או שמצבך רק יחמיר."

"אני לא יודעת מה אתם רוצים שאגיד! זה משהו פוליטי? אתם סוחטים מישהו בשביל כסף? אני לא יודעת. תגידי לי!"

הקול מאחורי הצליל הצחקני נעשה קר עוד יותר. "תשובה לא נכונה, מרטה, ועכשיו תיענשי. זה לא עונש חמור מדי. את תעמדי בו."

"אלוהים, זה לא קורה," התייפחה מרטה וירדה על ברכיה.

אז הפכה השריקה המוכרת מפתח הדלת לצליל לחישה. היא הבחינה מיד באוויר חם שאופף אותה מבחוץ. היה לו ריח של תבואה ושדות חרושים ודשא ירוק. האם זה העונש?

"אנחנו מגבירים את לחץ האוויר בתא שלך בשתי אטמוספרות.* נראה אם תוכלי לענות על השאלה בשנה הבאה. אנחנו לא יודעים באיזה לחץ יכול האורגניזם האנושי לעמוד, אבל נגלה עם הזמן."

* אטמוספרה – יחידת לחץ. אטמוספרה אחת שווה ללחץ של 1.03 קילוגרם על סנטימטר רבוע. [כל ההערות הן הערות המתרגם]

"אלוהים אדירים," לחשה מרטה כשהרגישה את הלחץ באוזניה. "בבקשה אל תעשו את זה. בבקשה אל תעשו את זה."

17

2007

הקולות הרועמים והבקבוקים הנוקשים נשמעו היטב ממגרש החניה והזהירו את קארל מבעוד מועד. חוגגים אצלו בבית.

כנופיית הברביקיו היתה חבורה קטנה של פנאטים שגרו כולם בקרבת מקום וחשבו שסטייק טוב יותר אם משאירים אותו על הגריל עד שאין לו טעם, לא של בקר ולא של סטייק. הם התכנסו בכל הזדמנות, ובדרך כלל העדיפו את הפטיו של קארל. הוא נהנה מחברתם. הם היו מלאי חיים אבל לא הפריזו, ותמיד לקחו הביתה את הבקבוקים הריקים.

קן, שאהב להשגיח על הגריל, חיבק אותו ונתן לו פחית בירה קרה כקרח. הוא שם לבנת בשר חרוך על צלחת ונכנס איתה לסלון. הוא הרגיש שכולם מביטים בו בסלחנות. מעולם לא שאלו אותו שאלות אם הוא לא זרק הערות; זה היה אחד הדברים שמאוד העריך אצל השכנים שלו. כל פעם שאיזה תיק היה מסתובב לו בראש, היה קל יותר לאתר פוליטיקאי מקומי יעיל מאשר ליצור קשר עם קארל, והם ידעו את זה. הפעם זה לא היה תיק שהסתובב לו בראש; היחיד שהעסיק אותו היה הארדי.

קארל הרגיש קרוע.

אולי הוא צריך לשקול מחדש את המצב. אפשר למצוא דרך להרוג את הארדי בלי שיידלקו נורות אדומות. אוויר בעירוי, יד חזקה על פיו. זה ייגמר מהר מפני שהארדי לא יתנגד. אבל האם הוא מסוגל? האם הוא רוצה? זאת היתה חתיכת דילמה. לעזור או לא לעזור? ואיזו עזרה היא הנכונה? אולי יעזור יותר להארדי אם קארל יתעשת ויעלה לראות את מרקוס וידרוש ממנו בחזרה את התיקים הישנים שלו. בסופו של דבר, לא מעניין אותו על מי ציוו לעבוד איתו, והוא שם זין על מה שהם אומרים על זה. אם זה יעזור להארדי ללכוד את המנוולים שירו בהם באמייר, אז הוא האיש המתאים למשימה. אישית, בא לו להקיא מהתיק הזה. אם הוא ימצא את השמוקים האלה הוא פשוט יירה בהם, ומי ירוויח מזה? לא הוא.

"קארל, אתה יכול להלוות לי מאייה?" זה היה הבן החורג שלו, יספר, שנכנס לגלי המחשבה של קארל. הבחור היה כבר עם רגל אחת בחוץ. החברים שלו בלינגבּו ידעו שאם יזמינו את יספר, הוא יגיע עם כמה בירות. ליספר היו חברים שמכרו ארגזי בירה בשכונה לילדים מתחת לגיל שש־עשרה. הם עלו כמה קרונות יותר, אבל מה זה משנה אם הוא יכול לאלץ את האבא החורג שלו לשלם על החגיגה?

"זאת לא הפעם השלישית השבוע, יספר?" אמר קארל והוציא שטר של מאה קרונות מהארנק. "לא משנה מה יהיה, מחר אתה הולך לבית ספר, ברור?"

"בסדר," הוא אמר.
"עשית שיעורי בית?"
"כן, כן."
אז הוא לא עשה.
קארל הזעיף פנים.
"תירגע, קארל. לא בא לי לעשות את השנה העשירית שלי באֲנְהוֹלם. אני פשוט אעבור לאלרו."
זאת היתה נחמה קטנה. אז קארל יצטרך לפקוח עין על יספר ולוודא שהוא טוב בלימודים.
"תמשיך לחייך," זימר הנער בדרכו לסככת האופניים.
קל להגיד.

***

"זה המקרה של לינגו שמטריד אותך, קארל?" שאל מורטן כשאסף את אחרוני הבקבוקים הריקים. הוא מעולם לא ירד למטה לפני שהמטבח הבריק. הוא ידע את הגבולות. מחר בבוקר הראש שלו יהיה נפוח כמו האגו של ראש הממשלה. אם צריך לנקות משהו, זה הזמן.

"אני חושב בעיקר על הארדי, ולא כל כך על תיק לינגו. העקבות כולם התקררו, ולאף אחד ממילא לא אכפת. וגם לי לא."

"לא פיענחו את התיק של לינגו?" אמר מורטן ומשך באף. "היא טבעה, לא? מה עוד יש להגיד על זה?"

"הממ, זה מה שאתה חושב? אבל למה היא טבעה? זאת השאלה שאני כל הזמן שואל את עצמי. לא היתה סערה, הים היה שקט, ונראה שהיתה בריאה למדי. מצבה הכלכלי היה טוב, היא היתה מושכת, היא התחילה לבנות קריירה מרשימה. אולי היתה קצת בודדה, אבל בשלב מסוים היתה פותרת גם את זה."

הוא הניד בראשו. על מי הוא עובד? ברור שהמקרה מעניין אותו. בדיוק כמו כל התיקים שהשאלות בהם נערמות זו על גבי זו.

הוא הדליק סיגריה ולקח פחית בירה שאחד האורחים פתח אבל לא שתה ממנה. היא היתה פושרת וקצת נטולת גזים.

"מה שהכי מעצבן אותי זה שהיא היתה כל כך אינטליגנטית. זה תמיד קשה עם קורבנות חכמים. כמו שאני רואה את זה, לא היתה לה שום סיבה להתאבד. לא היו לה אויבים. אחיה אהב אותה.
אז למה היא נעלמה? אם אתה היית במקומה, מורטן, היית קופץ למים?"

הוא הביט בקארל בעיניים אדמומיות. "זאת היתה תאונה, קארל. אף פעם לא הרגשת סחרחורת כשנשענת על מעקה אונייה והבטת למטה אל הים? אבל אם זה באמת היה רצח, אז אם אתה שואל אותי, או שזה אחיה, או שהיה לזה מניע פוליטי. למה שלא יהיו אויבים למנהיגה העולה של

הסוציאל־דמוקרטים, בייחוד אם היא נראית כל כך טוב?" הוא הינהן בכבדות והתקשה להרים שוב את ראשו. "כולם שנאו אותה. זה לא ברור? כל מי שעקפה במפלגה וכל אנשי מפלגות השלטון. אתה חושב שראש הממשלה וחבריו שמחו לראות את החתיכה העסיסית הזאת מקבלת כל כך הרבה זמן אוויר בטלוויזיה?" מורטן סחט את מטלית הכלים והניח אותה על הברז. "כולם ידעו שהיא תהיה זאת שתרכיב את האופוזיציה בבחירות הבאות. היא ידעה להביא קולות, קיבינימט." הוא ירק בכיור. "בפעם הבאה אני לא נוגע ביין השרף של סִיסֶר. איפה לכל הרוחות היא קונה את הזבל הזה? זה כל כך מייבש לי את הגרון."

בחוץ, בחצר המעוגלת, פגש קארל כמה מחבריו לעבודה שהיו בדרכם הביתה. ליד הקיר המרוחק שמאחורי העמודים, ניהל באק שיחה סוערת עם אחד מאנשיו. הם תקעו בקארל מבט כאילו ירק עליהם ופגע בכבודם.

"מתדרך את המוקיון?" פלט לעברם, ומילותיו הידהדו בין העמודים כשהסתובב והמשיך בדרכו.

במסדרון פגש את בֶּנְטֶה האנסן שעבדה איתו פעם בצוות, והיא הסבירה לו את פשר המבטים. "צדקת, קארל. הם מצאו את חתיכת האוזן של הקורבן בדירה של העדה. ברכותי!"

יפה. לפחות קורה משהו בעניין רצח רוכב האופניים.

"באק והצוות שלו בדיוק חזרו מבית החולים הלאומי; הם ניסו לדובב את העדה לספר את כל הסיפור," המשיכה. "אבל הם לא הצליחו. היא מבועתת."

"אז אולי לא איתה הם צריכים לדבר."

"נראה שלא. אז עם מי כן?"

"באיזה מקרה היית מסוגלת להתאבד? אם היית במצב של לחץ בלתי נסבל, או אם חיי ילדייך היו תלויים בכך? אני אומר שזה קשור איכשהו בילדים שלה."

"הילדים שלה לא יודעים כלום."

"לא, אני בטוח שלא. אבל אולי אמא שלה יודעת משהו."

הוא הביט במנורות הארד הקבועות בתקרה. אולי יבקש להחליף תיקים עם באק. זה בטח ינער קצת את בניין המשטרה.

***

"אז מה, קארל. כל הזמן אני מסתובב וחושב מחשבות ואני חושב שאנחנו צריכים להמשיך עם התיק הזה." אסד הניח ספל קפה מהביל לפני קארל. ליד הקלסרים עמדו שני מאפים מתוקים, על נייר העטיפה שלהם. מסתבר שפתח במתקפת חנופה. מכל מקום, אסד ניקה את המשרד וסידר כמה מסמכים מהתיק על השולחן, כמעט כאילו הוא אמור לקרוא בהם על פי סדר. אסד, כפי הנראה, כבר התחיל לעבוד בשש בבוקר.

"ומה גילית?" קארל הצביע על המסמכים.

"טוב, יש פלט מהבנק ובו ההוצאות האחרונות של מרטה לינגו. אבל אין שום מסעדה ברשימה."

"מישהו אחר שילם, אסד. זה לא נדיר שנשים יפות לא משלמות במצבים כאלה."

"כן, נכון קארל. מאוד חכם. אז מישהו אחר שילם. אולי פוליטיקאי, או איזה בחור."

"ללא ספק. אבל לא בקלות נגלה מי."

"כן, אני יודע קארל. זה היה לפני חמש שנים." הוא הצביע על דף אחר. "זאת רשימת החפצים שהמשטרה הוציאה מהבית שלה. אין פה שום יומן פגישות כמו שהאישה, המזכירה החדשה שלה, אמרה. לא. אבל אולי יש יומן בכריסטיאנסבו. אולי שם נגלה עם מי נפגשה במסעדה."

"היומן בטח היה בתיק שלה, אסד. והתיק הרי נעלם יחד איתה."

הוא הינהן באכזבה קלה. "כן, אבל קארל, אז אולי נוכל לשאול את המזכירה שלה. יש תמלול של ההצהרה שלה. היא לא אמרה שום דבר על האיש שאכל עם מרטה. אז אני חושב שצריך לשאול אותה שוב."

"קוראים לזה תמליל, אסד! וזה מלפני חמש שנים. ואם היא לא זכרה משהו חשוב אז, אני מבטיח לך שהיא לא תזכור כלום גם עכשיו."

"בסדר! אבל כתוב שהיא זכרה שמרטה לינגו קיבלה מברק לחג האהבה, אבל זה היה קצת זמן אחרי. אז, אני חושב שאפשר למצוא ככה מישהו, נכון?"

"מברקים כבר לא קיימים, ואין לנו תאריך מדויק, כך שיהיה קשה לאתר את זה, מפני שאנחנו לא יודעים את השם של החברה ששיגרה אותו."

"זה היה *TelegramsOnline*."

קארל הביט בו. יכול להיות שמתחבא איזה גאון בבחור עם כפפות הגומי הירוקות? "איך אתה יודע, אסד?"

"תראה שם." הוא הצביע על התמליל. "המזכירה זכרה שהיה כתוב במברק 'אהבה ונשיקות למרטה', ושהיו שם גם שפתיים. שתי שפתיים אדומות."

"ו...?"

"אז זה היה חייב להיות מברק שלהם. הם מדפיסים את השם על החלק החיצוני של המברק. ותמיד יש להם את השפתיים האדומות האלה."

"תראה לי."

אסד לחץ על מקש רווח במחשב של קארל, ועמוד הבית של *TelegramsOnline* הופיע על המסך. אכן, היה שם מברק שנראה בדיוק כפי שאסד תיאר.

"או־קיי. ואתה בטוח שזאת החברה היחידה שיש לה מברקים מהסוג הזה?"

"בטוח לגמרי, כן."

"אבל עדיין אין לך תאריך, אסד. זה היה לפני או אחרי חג האהבה? וממי?"

"אנחנו יכולים לשאול את החברה. אולי יש להם רשימה מתי נשלחו מברקים לטירת כריסטיאנסבו."

"כל זה נעשה במהלך החקירה המשטרתית הראשונה, נכון?"

"לא, אין על זה שום דבר בתיק החקירה. אבל אולי קראת על זה במקום אחר?" הוא העלה על פניו חיוך עוקצני שגבל במרדנות.

"בסדר, אסד. בסדר. אתה יכול לבדוק עם החברה. זה בדיוק בשבילך. אני קצת עסוק עכשיו, אז למה שלא תעשה את זה מהטלפון במשרד שלך?" קארל טפח על גבו וליווה אותו החוצה. הוא סגר את הדלת, הדליק סיגריה, לקח את התיק של לינגו, התיישב בכיסא והרים את הרגליים על השולחן.

טוב, אולי כדאי שגם הוא יצלול פנימה.

זה היה תיק מטופש, מלא פרטים לא עקביים. הם חיפשו בכל הכיוונים ללא שיטתיות. בקיצור, לא היה להם שום כיוון. לא היה מניע ברור. אם התאבדה, מה היתה הסיבה? הדבר היחיד שהיה אפשר לאמת זה שהמכונית שלה חנתה בשורה האחורית בסיפון המכוניות. ושמרטה לינגו נעלמה.

עלה על דעת החוקרים שלא היתה לבד. שני עדי ראייה הצהירו שהתווכחה עם גבר צעיר על הסיפון העליון. הדבר תועד בתצלום מקרי של זוג קשישים שהיו בטיול קניות פרטי להיילִיגֶנְהָאפֶן. וכשהתצלום פורסם בפומבי הגיעה הידיעה מהעירייה בסטוֹאה הֶדִינְגֶה, שהאיש בתצלום הוא אחיה של מרטה לינגו.

האמת היא שקארל זכר את כל זה די טוב. השוטרים התעלמו מהאח וקיבלו נזיפה בתיק האישי.

ושאלות חדשות התעוררו: האם האח הרג אותה, ואם כן, למה? ואיפה האח עכשיו?

בהתחלה חשבו שאופה נפל מהסיפון, אבל כמה ימים אחר כך נמצא מותש ומבולבל, הרחק במישורי פימארְן. שוטר גרמני אחד מאוֹלדנבּורג זיהה אותו. מעולם לא הבינו איך הגיע עד לשם. ולאופה עצמו לא היה מה להוסיף לחקירה.

ואם ידע משהו, לא אמר.

הטיפול הנוקשה שטיפלו באופה לינגו לאחר מכן רק מראה כמה עמוק בבוץ שקע הצוות החוקר.

קארל הקשיב לשתי קלטות מחקירת המשטרה – אופה לא הוציא מילה, שקט כמו קבר. בהתחלה ניסו את השיטה של השוטר הטוב והשוטר הרע, אבל זה לא עבד. אחר כך הביאו שני פסיכיאטרים וגם פסיכולוג מפארום שמתמחה במקרים מסוג זה. אפילו קארן מוֹרטֶנסֶן, עובדת סוציאלית מעיריית סטאונס, ניסתה לסחוט מידע מאופה.

אך לשווא.

גם הרשויות הגרמניות וגם הדניות סרקו את המים. צוללנים משטרתיים חיפשו באזור. גופה שנפלטה לחוף הוקפאה ולאחר מכן נערך בה ניתוח שלאחר המוות. דייגים קיבלו הנחיה לשים לב לחפצים צפים – פריטי לבוש, ארנקים, מה שלא יהיה. אבל שום דבר שהיה אפשר לקשור למרטה לינגו לא נמצא, והתקשורת השתגעה שבעתיים. חדשות בעניין מרטה הופיעו בעמודים הראשיים בעיתונות במשך כמעט חודש. תצלומים ישנים מטיול בימי בית ספר תיכון, שבהם הופיעה מרטה בבגד ים, צצו מהמחבוא. הציונים הגבוהים שלה באוניברסיטה התפרסמו והפכו לשיחת היום בקרב מומחים

לסגנון חיים. ספקולציות על ההעדפות המיניות שלה גרמו לעיתונאים, שעל פי רוב היו הוגנים, ללכת בעקבות הצהובונים. ויותר מכול, התגלית שיש לה אח סיפקה שלל תחמושת לעיתונאים הנאלחים.

רבים מחבריה הקרובים בעבודה פיטפטו ואמרו שתיארו לעצמם משהו מסוג זה. שהיה משהו בחיים הפרטיים שלה שהיא רצתה להסתיר. כמובן שלא יכלו לדעת שהיה מדובר באח מוגבל, אבל זה היה חייב להיות משהו בסגנון.

כשהעניין החל להתפוגג, הופיעו בעמוד הראשון של צהובוני הבוקר תצלומים ישנים מתאונת הדרכים שבה נהרגו ההורים של מרטה, ושבעקבותיה הפך אופה מוגבל. שום דבר לא היה מחוץ לתחום. היא היתה חומר טוב בחייה וחומר טוב במותה. המארחים בתוכניות הבוקר בטלוויזיה התקשו להסתיר את השמחה. המלחמה בבוסניה, בעלה של המלכה שיצא מהכלים, צריכת היין המופרזת של ראש עיר מהפרברים, חברת פרלמנט שטבעה – הכול אותו חרא, כל עוד יש תצלומים טובים.

תצלומים גדולים של המיטה הזוגית בביתה של מרטה לינגו פורסמו בעיתונים. לא ידעו מאין זה הגיע, אבל הכותרות היו אכזריות. האם האח והאחות קיימו יחסי מין? האם זאת היתה הסיבה למותה? למה היתה רק מיטה אחת גדולה בכל הבית העצום הזה? בכל רחבי המדינה היו אמורים לחשוב שזה מוזר.

כשסחטו את הטיפה האחרונה, החלו הספקולציות בנוגע לשחרורו של אופה. האם נקטה המשטרה יד קשה? האם היה מדובר בעיוות הדין? האם השתחרר האח בקלות? האם זו הנאיביות של מערכת המשפט והטיפול הלא הולם בתיק? היו עוד כמה דיווחים בתקשורת על האשפוז של אופה באיילי, ואחר כך דעך העניין. עונת המלפפונים של קיץ 2002 התמקדה במזג האוויר, בלידתו של נסיך דני ובגביע העולם.

הו, כן, העיתונות הדנית ידעה במה מתעניין הקורא הממוצע. מרטה לינגו כבר לא עניינה אף אחד. ואחרי חצי שנה התיק נסגר. היו די תיקים אחרים.

קארל לקח שני דפים ועל אחד מהם כתב:

חשודים:

1. אופה

2. דוור לא מזוהה – המכתב על ברלין

3. הגבר/האישה מקפה בנקרוט

4. "קולגות" בכריסטיאנסבו

5. רצח שנבע משוד – כמה כסף היה לה בארנק?

6. תקיפה מינית

על הדף השני כתב:

לבדוק:
העובדת הסוציאלית בסטאונס
המברק
המזכירות בכריסטיאנסבו
עדי ראייה על המעבורת שְלֶזויג־הולשטיין

אחרי שהביט לרגע במה שכתב, הוסיף בתחתית הדף השני:
המשפחה האומנת אחרי התאונה – חברים ותיקים לספסל הלימודים באוניברסיטה. האם היתה דיכאונית? האם היתה בהיריון? מאוהבת?

כשקארל סגר את הקלסר נאמר לו שמרקוס יקובסן רוצה לדבר איתו בחדר הישיבות. הוא הינהן אל אסד כשעבר על פני המשרד הקטן של העוזר שלו. האיש היה מרותק לטלפון ונראה רציני ומאוד מרוכז. לא כמו שנראה בדרך כלל בכפפות הגומי הירוקות שלו. הוא כמעט נראה כמו מישהו אחר.

כולם היו שם, כל מי שהיה מעורב בחקירה של רצח רוכב האופניים. מרקוס יקובסן הצביע על הכיסא שקארל היה אמור להתיישב בו, ואז באק התחיל.

"עדת הראייה שלנו, אנליס קוויסט, ביקשה סוף־סוף להיות עדת מדינה. עכשיו אנחנו יודעים שאיימו עליה שיפשטו את העור של ילדיה בעודם בחיים אם תגלה מה ראתה. היא הסתירה מידע כל הזמן, ועם זאת, בדרכה, שיתפה פעולה. לכל אורך הדרך סיפקה לנו רמזים כדי שנתקדם בחקירה, אבל גם הסתירה פרטים חשובים. אז הגיעו האיומים הרציניים והיא נאלמה דום.

"תרשו לי לסכם: שיספו את גרונו של הקורבן בפארק וַלבי בערך בעשר בלילה. היה חשוך וקר והפארק היה נטוש. ואף על פי כן, ראתה אנליס קוויסט את הרוצח מדבר עם הקורבן דקות ספורות לפני הרצח. לכן נראה שהרצח לא היה מתוכנן. אם היה מתוכנן, יש להניח שהופעתה של אנליס קוויסט היתה משבשת את התוכנית."

"למה אנליס קוויסט הלכה בפארק? למה לא רכבה על אופניים? מאיפה באה?" שאל אחד מחברי הצוות החדשים. הוא לא ידע שהוא אמור לחכות עם השאלות עד הסוף, אם באק מנהל את הישיבה.

באק ענה בקוצר רוח. "היא היתה אצל חברה והיה לה תקר בגלגל של האופניים. לכן הלכה איתם בפארק. אנחנו יודעים שמי שראתה חייב להיות הרוצח מפני שהיו רק שתי סדרות של טביעות רגליים בזירת הפשע. ניסינו ככל יכולתנו למצוא נקודות תורפה בסיפור של אנליס קוויסט. משהו שיסביר את ההתנהגות שלה כשהתחלנו לתשאל אותה. עכשיו אנחנו יודעים שפעם היתה חברה בכנופיית אופנוענים, אבל אנחנו גם בטוחים שלא משם בא הרוצח.

"הקורבן היה אחיו של קרלו ברנדט, אחד מרוכבי האופנועים המוכרים באזור ולבי, בחור טוב בסך הכול, אף שלפעמים היה מוכר סמים. אנחנו גם יודעים מקרלו ברנדט שהקורבן היה חבר של אנליס

קוויסט, ושבשלב מסוים היו ביניהם יחסים אינטימיים. אנחנו בודקים את זה עכשיו. בכל מקרה, לפי כל הסימנים, היא הכירה את שניהם, את הרוצח ואת הקורבן.

"באשר למה שהבהיל את העדה, אמה הודתה שאנליס סבלה בעבר מאלימות. מתונה אמנם, אגרופים, איומים וכו', אבל זה השפיע עליה מאוד. האֵם מאמינה שהבת אשמה בכל זה, מפני שהיא מבלה בברים ולא במיוחד בוררת את בני זוגה. אבל ככל הידוע לנו, ההרגלים המיניים והחברתיים של אנליס לא שונים במיוחד מאלה של רוב הצעירות.

"חתיכת האוזן שנמצאה בשירותים בבית של אנליס מגלה שהרוצח יודע מי היא ואיפה היא גרה, אבל כפי שכבר ציינתי, עוד לא הצלחנו לשכנע אותה לגלות לנו את שמו.

"הילדים עברו בינתיים להתגורר עם בני משפחה מדרום לקופנהגן, וזה קצת הרגיע אותה. אין ספק שהיתה תחת השפעת סמים כשניסתה להתאבד, כביכול. על פי הבדיקות נמצאה בקיבה שלה תערובת של סמים נרקוטיים."

משך רוב הזמן עצם קארל את עיניו. עצם המראה של באק עומד שם ומדשדש מנושא לנושא בדרכו העקיפה והמייגעת הרתיחה את קארל. פשוט לא בא לו להביט באיש. ולמה שיסתכל עליו? שום דבר מזה לא קשור אליו. מקומו למטה במרתף; זה מה שהוא צריך לזכור. ראש מחלק הרצח זימן אותו לכאן בשביל לטפוח לו על השכם על שקידם את החקירה צעד אחד קדימה. זה הכול. בעתיד יחסוך מהם את דעתו.

"לא מצאנו את הבקבוק של הגלולות, ייתכן שנקנו במשקל, אולי על ידי אותו עבריין שהכריח אותה לבלוע אותן," אמר באק.

לפחות את זה הוא הבין.

"כל הסימנים מעידים על ניסיון רצח שכשל. האיומים לרצוח את הילדים שלה גרמו לה להפסיק לדבר," המשיך באק.

בשלב זה התערב מרקוס יקובסן. הוא ראה שחברי הצוות החדשים מתים לשאול שאלות. עדיף להקדים אותם.

"אנליס קוויסט, אִמה וילדיה יועברו לתוכנית להגנת עדים, כמקובל במקרים כאלה," אמר. "קודם כול נעביר אותם למקום אחר, ואז אני בטוח שהיא תדבר. בינתיים צריך להכניס לעניינים את מחלק הסמים. אני מבין שנמצאה בגוף שלה כמות גדולה של THC סינתטי, ככל הנראה מרינול, גלולת החשיש הנפוצה ביותר. אנחנו מכירים את זה מחוגים של מוכרי סמים, אז בואו נברר איפה קונים את זה באזור. אני מבין שנמצאו גם שרידים של קריסטל ומתילפנידט. קוקטיל מאוד לא רגיל."

קארל הניד בראשו. אין ספק שהרוצח הוא רב־גוני. לשסף גרון של קורבן אחד ולתחוב גלולות לגרונו של קורבן אחר. למה הם לא מחכים שהאישה תפלוט מידע מרצונה? הוא פקח את עיניו וגילה שראש המחלק מביט בו ישירות.

"אתה מניד בראשך, קארל. יש לך הצעה יותר טובה? יש לך עוד רעיונות יצירתיים שייתנו לנו קצה חוט?" הוא חייך, אבל הוא היה היחיד שחייך.

"כל מה שאני יודע זה שנטילת THC תגרום לך להקיא אם דוחפים לך לגרון יותר מדי חומרים משונים אחרים. כך שהבחור שהכריח אותה לבלוע את הגלולות חייב להיות ממש טוב בזה, לא? למה שלא תחכו פשוט שאנליס קוויסט תגיד בעצמה מה היא ראתה? יום יותר או יום פחות, מה זה משנה? ויש לנו דברים אחרים לעשות." הוא הביט סביבו בעמיתיו לעבודה. "לפחות לי יש."

המזכירות היו עסוקות, כרגיל. ליס ישבה על המחשב עם אוזניות והלמה על המקלדת כמו מתופף רוק. קארל חיפש מזכירה חדשה, כהת שיער, אבל אף אחת לא תאמה את התיאור של אסד. רק הקולגה של ליס, הגרסה הנודעת לשמצה במחלקה של "אילסֶה, אשת הזאב" – שחבריה לעבודה קוראים לה גברת סוֹרֶנְסֶן – יכולה להיחשב ברונטית איכשהו. קארל צימצם את עיניו. אולי אסד ראה בפנים החמוצים האלה שלה משהו שנסתר מעיני כל היתר.

"אנחנו צריכים מכונת צילום ראויה לשמה במרתף, ליס," אמר קארל כשהיא הפסיקה לתופף על המקלדת ושלחה אליו חיוך גדול. "את יכולה לדאוג לזה עד מחר אחר הצהריים? אני יודע שיש מכונת צילום מיותרת במרכז החקירות הלאומי. אפילו לא הוציאו אותה מהאריזה."

"נראה מה אפשר לעשות, קארל," אמרה. והוא ידע שזה יתבצע.

"אני צריכה לדבר עם מרקוס יקובסן," אמר קול צלול לצדו. קארל הסתובב ומצא עצמו פנים אל פנים עם אישה שמעולם לא ראה בעבר. היו לה עיניים חומות. חומות ומענגות עד טירוף, שכמותן לא ראה מעודו. קארל הרגיש את קיבתו צונחת. אז פנתה האישה אל המזכירות.

"את מונה איבְּסן?" שאלה גברת סוֹרנסן.

"כן," אמרה האישה.

"חיכינו לך."

שתי הנשים חייכו זו אל זו, ומונה איבסן זזה הצידה כשגברת סורנסן קמה להראות לה את הדרך. קארל הידק היטב את שפתיו כשהביט בה נעלמת במסדרון. היא לבשה ז'קט פרווה קצר, מספיק קצר כדי שיוכל לראות את החיטובים התחתונים של העכוז שלה. מבטיח, אבל היא לא צעירה, אם לשפוט על פי החמוקיים. איך, לכל הרוחות, לא הבחין בדבר בפנים שלה מלבד העיניים?

"מונה איבסן? מי זאת?" שאל את ליס, בניסיון להישמע אגבי. "משהו בקשר לרצח רוכב האופניים?"

"לא, היא יועצת המשברים החדשה שלנו. פסיכולוגית. היא מתחילה היום לעבוד עם כל המחלקות כאן במטה."

"מה את אומרת." אמר ושם לב כמה טיפשי הוא נשמע.

הוא התעלם מהפרפרים בבטן, הלך למשרד של יקובסן ופתח את הדלת בלי לדפוק. אם הבוס עומד לסלק אותו בצעקות, כדאי שתהיה לו סיבה טובה.

"סליחה, מרקוס," הוא אמר. "לא ידעתי שיש לך אורחים."

היא ישבה כך שהוא ראה את הפרופיל שלה, עם עור רך וקמטים בזוויות הפה, יותר כתוצאה של חיוך מאשר שיעמום.

"אני יכול לחזור מאוחר יותר. סליחה שהפרעתי," אמר קארל.

כשהשמיע את מילות הרפיסות הכנועה הללו, היא הסתובבה להביט בו. היה לה פה ייחודי. מלא, עם שפתיים כמו קשת קופידון. היה ברור שעברה את החמישים, היא חייכה אליו בעדינות. הוא נשבע שרגליו רעדו.

"מה אתה רוצה, קארל?" שאל מרקוס.

"רק רציתי להגיד שאני חושב שאתה צריך לשאול את אנליס קוויסט אם יש לה יחסים גם עם הרוצח."

"עשינו את זה, קארל. אין לה."

"לא? טוב, אני חושב שצריך לשאול אותה מה הרוצח עושה. לא מי הוא, אלא מה הוא עושה."

"גם את זה כבר עשינו, כמובן, אבל היא מסרבת להגיד. אתה חושב שהם עבדו יחד?"

"אולי, ואולי לא. בכל מקרה היא תלויה איכשהו באיש הזה, בגלל העבודה שלו."

יקובסן הינהן. שום דבר לא יקרה עד שיעבירו את העדה ואת המשפחה שלה למקום בטוח. אבל לפחות קארל הצליח להתבונן במונה איבסן הזאת. חתיכה לא נורמלית, יחסית ליועצת משברים.

"זה הכול," אמר קארל, בחיוך שהיה רחב ורגוע וגברי יותר מאי־פעם, אך לא נענה בחיוך חוזר.

הוא הניח את ידו על החזה לרגע, במקום שבו הרגיש כאב פתאומי ליד עצם החזה. תחושה מאוד לא נעימה. כמעט כאילו בלע אוויר.

"אתה בסדר, קארל?" שאל הבוס שלו.

"אה, זה כלום. קצת תופעות לוואי, אתה יודע. אני בסדר." אבל זה לא היה לגמרי נכון. ההרגשה בחזה שלו בכלל לא היתה טובה.

"אה, סליחה, מונה. הרשי לי להציג את קארל מרק. לפני כמה חודשים הוא היה מעורב בתקרית ירי שבה איבדנו שני אנשים."

היא הינהנה אל קארל, בעוד הוא מנסה להתעשת. צימצמה מעט את העיניים. עניין מקצועי, כמובן, אבל זה עדיף מכלום.

"זאת מונה איבסן, קארל. היא יועצת המשברים החדשה שלנו. תכירו. היינו רוצים שאחד האנשים הכי טובים שלנו יחזור לעמוד על הרגליים."

קארל עשה צעד קדימה ולחץ את ידה. תכירו. ועוד איך הם יכירו.

הוא עדיין היה בהשפעת הכישוף כשנתקל באסד בדרך למרתף.

"סוף־סוף הצלחתי להשיג אותם, קארל," אמר.

קארל ניסה לדחוק את דמותה של מונה איבסן. זה לא היה קל.

"השגת את מי?" שאל.

"צילצלתי ל־*TelegramsOnline* לפחות עשר פעמים, ורק לפני רבע שעה הצלחתי להשיג אותם," אמר אסד בעוד קארל מנסה לחזור לעשתונותיו. "אולי הם יוכלו לגלות לנו מי שלח את המברק למרטה לינגו. הם עובדים על זה."

18

2003

לא לקח למרטה זמן רב להתרגל ללחץ. קצת המיה באוזניים במשך כמה ימים, וזה עבר. אבל הדבר הכי גרוע לא היה הלחץ.

זה היה האור שזרח ממעל.

האור הנצחי היה גרוע פי מאה מהחשכה הנצחית. האור חשף את העליבות. חדר קפוא. קירות אפרוריים, פינות חדות. הדליים האפורים, האוכל חסר הצבע. האור סיפק כיעור וקור. איתו באה ההבנה שלעולם לא תצא מהחדר הזה, שלא היה אלא קופסה משוריינת. שלא יהיה אפשר לברוח דרך עורק החיים בדמות הפתח הנפתח. שגיהינום הבטון הזה הוא הקבר וארון הקבורה שלה. עכשיו לא יכלה לעצום את העיניים ככה סתם ולהיעלם מתי שבא לה. האור פילס דרכו פנימה, אפילו מבעד לעפעפיה הסגורים. רק כשהיתה מותשת לחלוטין חמקה מהאור ונרדמה.

והזמן נמשך ללא קץ.

מדי יום, כשגמרה לאכול וניקתה את אצבעותיה בלשונה, הביטה בחלל ושיננה את הפרטים. "היום 27 ביולי 2002. אני בת שלושים ושתיים שנים ועשרים ואחד ימים. אני פה כבר מאה ארבעים ושבעה ימים. שמי הוא מרטה לינגו, ואני בסדר. שמו של אחי הוא אופה, הוא נולד בעשרה במאי 1973." ככה היתה מתחילה. לפעמים גם ציינה את שמותיהם של ההורים ושל אנשים אחרים. מדי יום ביומו אילצה את עצמה לזכור את השמות. לצד עוד פרטים רבים אחרים. היא חשבה על השמים הכחולים, על ריחם של אנשים אחרים, קול נביחה של כלב. מחשבות שיכלו להוביל למחשבות אחרות שיאפשרו לה להתרחק מהחדר הקר.

היא ידעה שיום יבוא והיא תצא מדעתה. זאת תהיה הדרך להימלט מהמחשבות הקודרות שהסתובבו בראשה, אבל היא נלחמה בזה. היא היתה רחוקה מלהיכנע.

זאת היתה הסיבה שהתרחקה משני החלונות הקבועים שני מטר מעל הרצפה, שאיתרה לראשונה בחשכה, כשהעבירה את ידיה על הקירות. הם היו בגובה העיניים, ודבר מהעולם החיצוני לא נגלה דרך הזכוכית. אחרי כמה ימים, כשעיניה הסתגלו לאור, היא נעמדה בזהירות מפחד ההשתקפות שלה עצמה. ואז, כשהרימה את עיניה, היא עמדה סוף־סוף פנים אל פנים עם עצמה. המראה חדר עמוק לנשמתה, ושיגר רעד בכל גופה. השתקפות פניה השפיעה עליה השפעה כל כך חזקה, שהיא היתה חייבת לעצום את עיניה לרגע. לא מפני שנראתה כל כך רע, כפי שחששה. לא, זה לא היה העניין. שערה היה מדובלל ושמנוני ועורה חיוור, גם זה לא היה העניין.

זאת היתה העובדה שהיא הביטה באדם אבוד. נידון למוות. נוכרי – לבדו בעולם.

"אַת מרטה," אמרה בקול רם והביטה בעצמה מבטאת את המילים. "זאת אני שעומדת כאן," הוסיפה וייחלה שזה לא היה נכון. היא הרגישה נבדלת מהגוף שלה, ועם זאת היתה זאת *היא* שעמדה שם. היה בזה די כדי להוציא אדם מדעתו.

היא נסוגה מהחלונות והשתופפה. ניסתה לשיר מעט, אבל הקול ששמעה כמו בקע מאדם אחר. אז התכרבלה בתנוחה עוברית והתפללה. אחרי שגמרה להתפלל התחילה שוב. התפללה עד שעלתה נשמתה מטראנס אחד ועברה לאחר. היא חיפשה מפלט בחלומות ובזיכרונות, והבטיחה לעצמה שלעולם לא תעמוד מול המראה שוב להביט בעצמה.

***

עם הזמן למדה לשים לב לאיתותים ששולח לה גופה. הקיבה שלה אמרה לה מתי מתאחר האוכל, מתי משתנה הלחץ, ומתי היא ישנה הכי טוב. הדליים הוחלפו באופן די סדיר. היא ניסתה לספור את השניות מרגע שהקיבה שלה אמרה לה שהגיע הזמן עד שהגיע הדלי. לכל היותר היה פער של חצי שעה בזמני ההאכלה,

כך שהיה לוח זמנים להיאחז בו, בהנחה שתמשיך לקבל מזון פעם ביום.

היא ידעה שזאת גם נחמה וגם קללה. נחמה מפני שהדבר היה חיבור ללוח הזמנים והמקצבים של העולם החיצון. וקללה – מאותה סיבה בדיוק. בחוץ היה קיץ, ואז סתיו, ואז חורף; פה בפנים לא היה כלום. היא דמיינה את גשם הקיץ מרטיב את גופה, שוטף מעליה את ההשפלה ואת הריח. היא ראתה את נוגה מדורות אמצע הקיץ ואת עץ חג המולד במלוא תפארתו. יום־יום ומקצביו. היא ידעה את התאריכים ואת משמעותם. שם בחוץ, בעולם.

היא ישבה בודדה על הרצפה החשופה והתרכזה בעולם שבחוץ. לפעמים זה כמעט חמק ממנה, אבל היא היתה נחושה. לכל יום משמעות משלו.

ביום שמלאו לאופה עשרים ותשע וחצי, היא נשענה על הקיר הקר ודמיינה את עצמה מלטפת את שערו ומברכת אותו. במחשבתה החליטה לאפות עוגה ולשלוח לו. קודם יש לקנות את החומרים. היא תלבש מעיל ותקרא תיגר על סערות הסתיו. היא תעשה קניות איפה שבא לה. באגף הקולינרי של הקומה התחתונה בכולבו מגזין. היא תקנה מה שיבוא לה. בשביל אופה – רק הטוב ביותר ביום המיוחד הזה.

מרטה ספרה את הימים והעלתה השערות בנוגע לכוונות החוטפים ולזהותם האפשרית. לפעמים היה נדמה לה שצל קלוש חולף על פני השמשות, והיא נרעדה. היא הסתירה את גופה כשהתרחצה. הפנתה את גבה לשמשה כשהיתה עירומה. משכה את דלי השירותים למרווח בין החלונות כדי שלא יראו אותה.

מפני שידעה שהם שם. ברור שהם שם. זמן־מה דיברה אליהם, אבל עכשיו כבר לא עשתה את זה לעתים מזומנות. ממילא מעולם לא ענו לה.

היא ביקשה תחבושות היגייניות אבל מעולם לא קיבלה. כשהמחזור שלה היה כבד, מעולם לא היה מספיק נייר טואלט, היא פשוט נאלצה להסתפק במה שיש.

היא ביקשה גם מברשת שיניים ולא קיבלה, וזה כבר הדאיג אותה. כתחליף היתה מעסה את החניכיים באצבע ומנסה לנקות בין שיניה בדחיסת אוויר ברווחים, אבל זה לא היה יעיל במיוחד. כשנשפה בכף ידה הריחה את הבל פיה, שנעשה גרוע מיום ליום.

באחד הימים תלשה תומך פלסטיק מהברדס של הז׳קט שלה. מקל ניילון די קשיח, אבל עבה מכדי לשמש קיסם. היא שברה ממנו חתיכה והתחילה לשייף את החלק הקצר בשיניים. תיזהרי שלא ייתקע לך פלסטיק בין השיניים. בחיים לא תצליחי להוציא אותו, הזהירה את עצמה ולקחה את הזמן.

כשהעבירה את המקלון בין שיניה בפעם הראשונה זה שנה, התמלאה בתחושת הקלה עצומה. המקלון הפך לפתע לרכושה היקר ביותר. היה עליה להשגיח עליו היטב, עליו ועל שאר חתיכות התומך.

הקול דיבר איתה זמן־מה לפני שחשבה שידבר. היא התעוררה ביום ההולדת השלושים ושלושה שלה, אף שהיה נדמה לה שעדיין לילה. היא התיישבה, וזמן ארוך הביטה בחלונות וניסתה להבין מה עומד לקרות. היא חשבה אין־ספור פעמים על השאלה ועל התשובה. שמות ואירועים ומניעים חלפו במחשבתה שוב ושוב, אבל עדיין לא ידעה יותר ממה שידעה בשנה שעברה. אולי זה קשור איכשהו לכסף. אולי זה קשור לאינטרנט. או לניסוי. ניסיון של אדם מופרע להראות מה מסוגלים האורגניזם והנפש האנושית לסבול.

אבל לא היתה לה שום כוונה להיכנע לניסוי כזה. בשום פנים.

כשהקול התחיל לדבר, היא לא היתה מוכנה. הקיבה שלה עדיין לא אותתה לה שהיא רעבה. הקול הבהיל אותה, אבל הפעם זה היה יותר בגלל פורקן המתח מאשר ההלם של שבירת הדממה.

״יום הולדת שמח, מרטה,״ אמר קולה של האישה. ״ברכותי לרגל יום הולדתך השלושים ושלושה. אנחנו רואים שאת מסתדרת יפה. היית ילדה טובה השנה. השמש זורחת.״

השמש! אלוהים, היא לא רוצה לשמוע על זה.

״חשבת על השאלה? למה אנחנו מחזיקים אותך בכלוב כמו חיה? למה את עוברת את כל זה? מצאת את הפתרון, מרטה, או שאנחנו צריכים להעניש אותך שוב? מה את אומרת? מתנת יום הולדת או עונש?״

״תני לי רמז!״ צעקה.

״לא הבנת את המשחק, מרטה. את צריכה לפתור את זה לבד. אנחנו שולחים פנימה את הדליים, ובינתיים את יכולה לחשוב למה את כאן. לא נשאר עוד הרבה זמן.״

זאת היתה הפעם הראשונה ששמעה בבירור יצור אנושי מאחורי הקול. היא לא אישה צעירה, בהחלט לא. היה לקול מבטא שהעיד על השכלה טובה שנרכשה מזמן.

"זה לא משחק," מחתה מרטה. "אתם חטפתם אותי וכלאתם אותי. מה אתם רוצים? כסף? אני לא יכולה להוציא את הכסף מהקרן אם אני יושבת פה. אתם לא מבינים את זה?"

"יודעת משהו, יקירתי?" אמרה האישה. "אם היה מדובר בכסף היינו מטפלים בזה אחרת. לא נראה לך?"

אז נשמעה השריקה מהפתח הקטן, והופיע הדלי הראשון. מרטה משכה אותו בזמן ששברה את הראש מה להגיד כדי להרוויח זמן.

"מעולם לא עשיתי רע. זה לא מגיע לי. את לא מבינה?" עוד שריקה, והופיע בפתח הדלי השני.

"את מתקרבת ללב העניין, טיפשה. הו, כן, זה בהחלט מגיע לך."

היא רצתה להתנגד, אבל האישה עצרה בעדה. "אל תאמרי עוד מילה, מרטה. גם ככה לא שיפרת את מצבך. במקום זה הביטי בדלי. מעניין אם תשמחי במתנה שלך."

מרטה הסירה את המכסה בזהירות, כאילו במכל עשוי להיות נחש קוברה נפוח צוואר, שבלוטות הארס שלו גדושות, מוכנות להתקיף. אבל מה שראתה היה גרוע יותר.

פנס.

"לילה טוב, מרטה. תישני טוב. עכשיו נגביר את הלחץ בעוד אטמוספרה. בואי נראה אם זה ירענן לך את הזיכרון."

קודם הגיעו השריקות מהפתח והניחוח מבחוץ. ריח הפרחים ושמץ של אור שמש.

ואז חזרה החשכה.

19

2007

מכונת הצילום שקיבלו ממח"ל (מרכז החקירות הלאומי, כפי שנקרא עכשיו צוות התגובה המהירה של המשטרה הלאומית) היתה חדשה והיתה אמורה להיות רק מושאלת. סימן ברור לזה שהם לא מכירים את קארל. קארל לא החזיר שום דבר שנשלח למטה למרתף.

"אסד, תצלם את כל מסמכי התיק," אמר והצביע על המכונה. "גם אם תעמוד כאן כל היום. כשתגמור, תיסע אל מרפאת הפגיעות בעמוד השדרה ותעביר את תמצית התיק לחבר שלי, הארדי הנינסן. הוא בטח יתייחס אליך כאילו אתה בכלל לא שם, אבל אל תדאג. יש לו זיכרון של פיל ואוזניים של עטלף. קדימה."

אסד בחן את הסמלים והכפתורים על המכונה המפלצתית במסדרון המרתף. "איך עובדים עם זה?" שאל.

"אף פעם לא צילמת?"

"לא, לא במכונה כזאת עם ציורים."

קשה להאמין. זה אותו האיש שהתקין את מסך הטלוויזיה בתוך פחות מעשר דקות?

"אלוהים אדירים, אסד, תראה. אתה שם את המקור פה ולוחץ על הכפתור הזה." לפחות את זה קארל ידע.

***

המענה הקולי בנייד של באק פלט את הקשקוש הרגיל על כך שהוא לא יכול לענות לטלפון בגלל טיפול במקרה רצח.

ליס, המזכירה המקסימה עם השיניים העקומות, סיפרה לו שבאק ועוד שוטר יצאו לוולבי, לבצע מעצר.

"תודיעי לי כשהאידיוט חוזר, בסדר, ליס?" אמר, וחצי שעה לאחר מכן היא אכן הודיעה.

באק והשותף שלו כבר התקדמו יפה בחקירה כשקארל התפרץ פנימה. האיש באזיקים היה טיפוס רגיל למראה. צעיר ועייף, עם נזלת איומה. "תקנח את האף," אמר לו קארל והצביע על זרמי הנזלת העבים שניגרו על שפתיו. אם הוא היה במקומו, שום דבר בעולם לא היה גורם לו לפתוח את הפה.

"אתה לא מבין דנית, קארל?" פניו של באק הפכו ורודים. לא היה קל להביא אותו לידי כך. "תחכה. ולעולם אל תפריע לשוטר בחקירה. מובן?"

"חמש דקות ואני הולך, מבטיח."

בעיה של באק אם הוא צריך שעה וחצי להגיד לקארל שהוא הגיע לתיק לינגו מאוחר מדי, ולכן אין לו מושג. למה הסחור־סחור האבסורדי הזה, לכל הרוחות?

אבל לפחות קארל קיבל את מספר הטלפון של קארן מוֹרטֶנסֶן, שפרשה אמנם, אבל פעם היתה העובדת הסוציאלית של אופה בסטאונס. וגם את הטלפון של מפקד המשטרה קלֶס דַמְסְגוֹ, שהיה אחד הקצינים הממונים בזמנו על צוות התגובה המהירה. עכשיו, על פי באק, הוא במשטרת מרכז ומערב יולנד. למה אי אפשר פשוט להגיד שהוא עובד ברוֹסקילֶה?

מפקד הצוות הקודם, הקצין שניהל את החקירה – מת, דרך אגב. הוא שרד רק שנתיים אחרי הפרישה. זאת תוחלת החיים של שוטרים בדנמרק אחרי פרישה.

סטטיסטיקה שאולי תיכנס ל"ספר השיאים של גינס".

מפקד המשטרה קלס דמסגו לא דמה לבאק. הוא היה ידידותי, מסביר פנים ומתעניין. אה, כן, הוא שמע על מדור Q, וכן, הוא בהחלט יודע מיהו קארל מרק. הוא לא השוטר שפיענח את מקרה הנערה שטבעה בפֵּמאוּרוֹן, ואת הרצח הנורא ההוא בשכונת נוֹרוֶוסט, שבו אישה זקנה הושלכה מחלון? הו, כן, הוא בהחלט הכיר את קארל, או לפחות שמע עליו. שוטר טוב ניכר בהישגיו. קארל מוזמן בשמחה לתדרוך ברוסקילה. תיק לינגו היה מקרה עצוב, אז אם הוא יכול לעזור, קארל צריך רק לבקש.

בחור נחמד, חשב קארל, לפני שהאיש אמר לו שיצטרך להמתין שלושה שבועות מפני שהוא ואשתו בדיוק יוצאים לחופשה באיי סיישל עם הבת והחתן. אז הוסיף בפרץ צחוק שהם רוצים להגיע לפני שמי הקרחונים הנמסים יציפו את האיים.

"איך הולך?" שאל קארל את אסד ובחן את שלל התצלומים שנערמו בשורה לאורך המסדרון עד המדרגות. באמת יש כל כך הרבה מסמכים בתיק?

"אני מצטער שזה לוקח כל כך הרבה שעות, קארל, אבל המגזינים האלה זה החלק הכי קשה."

קארל הביט שוב בערמות הניירות. "אתה מצלם את כל המגזין?"

אסד הטה את ראשו הצידה כמו כלבלב ששוקל לברוח. אלוהים ישמור.

"שמע, אתה צריך לצלם רק את העמודים הרלוונטיים, אסד. אני לא חושב שמעניין את הארדי איזה נסיך ירה באיזה פסיון בחגיגות הציד בסְמֶרוּמְבָּאוּלְסֶה, מה דעתך?"

"ירה במי?"

"עזוב, אסד. פשוט תצלם רק מה שקשור לתיק ותזרוק את מה שלא רלוונטי. יופי, כל הכבוד."

הוא התרחק מאסד ומהמכונה הרועמת והלך להתקשר לעובדת הסוציאלית שפרשה מעיריית סטאונס וטיפלה בתיק של אופה. אולי הבחינה במשהו שייתן איזה קצה חוט.

קארן מורטנסן נשמעה נחמדה. הוא דמיין אותה יושבת בכיסא נוח וסורגת. צליל קולה והאורלוגין מתקתקים בדואט מושלם. זה היה כמעט כמו להתקשר למשפחה שלו בבְּרֶנסלאוּ.

אבל במשפט הבא שינה את דעתו. ברוחה עדיין היתה בשירות הציבור. זאב בעור כבש.

"אני לא יכולה להגיד דבר על התיק של אופה לינגו, או על כל תיק אחר, למען האמת. תצטרך ליצור קשר עם שירותי הרווחה בסטואה הדינגה."

"את זה כבר ניסיתי. עכשיו תקשיבי לי, קארן מורטנסן, אני בסך הכול מנסה לגלות מה קרה לאחותו של אופה."

"אופה זוכה מכל האישומים," תקפה.

"כן, כן, אני יודע, וזה בסדר. אבל אולי אופה יודע משהו שלא גילו עד כה."

"אחותו מתה, אז בשביל מה זה טוב? אופה לא הוציא ולו מילה אחת מאז התאונה, כך שהוא לא יעזור לך."

"ומה אם אבוא לבקר אותך? תסכימי שאשאל אותך כמה שאלות?"

"לא אם זה קשור לאופה."

"אני פשוט לא מבין. כשדיברתי עם אנשים שהכירו את מרטה לינגו, שמעתי שהיא תמיד דיברה בשבחך. היא אמרה שהיא ואחיה היו אבודים אלמלא עבודתך המסורה." היא ניסתה להגיד משהו, אבל קארל לא נתן לה להפריע. "אז למה שלא תעשי לפחות כמיטב יכולתך להגן על המוניטין של מרטה, עכשיו שהיא לא יכולה לעשות כך בעצמה? אני בטוח שאת יודעת שהדעה הרווחת היא שהתאבדה. אבל אולי זה לא מה שקרה?"

רק רדיו מעומעם נשמע מהצד השני. היא עדיין הפכה במילים "דיברה בשבחך". זה לא מעט לעכל.

לקח לה עשר שניות לבלוע את זה. "ככל הידוע לי, מרטה מעולם לא אמרה דבר לאיש על אופה. רק אנחנו, בשירות הרווחה, ידענו בכלל שהוא קיים." זה מה שאמרה, אבל עכשיו היא נשמעה לא בטוחה בעצמה.

"את צודקת, כמובן, אבל זה היה נכון רק ברוב המקרים. היו בני משפחה אחרים. או־קיי, הם גרו ביולנד, אבל היו לה קרובי משפחה, את יודעת." הוא השתהה רגע בשביל האפקט, ונתן לעצמו זמן להמציא כמה בני משפחה, למקרה שבאמת תרצה לדעת. אבל קארן מורטנסן כבר בלעה את הפיתיון. הוא ידע.

"האם את בעצמך ביקרת את אופה כשמרטה נעלמה?" שאל.

"לא, רק האפוטרופוס שלנו ביקר אותו. אבל הייתי אחראית על התיק כל השנים."

"האם התרשמת שמצבו של אופה מחמיר?"

היא היססה. היא עמדה להתחמק שוב, עכשיו זה היה עניין של אחיזה איתנה.

"אני שואל כי נראה לי שאפשר להגיע אליו היום, אבל אולי אני טועה," המשיך.

"פגשת את אופה?" היא נשמעה מופתעת.

"כן, כמובן. צעיר מקסים. ואיזה חיוך מאיר. קשה לתפוס שמשהו אצלו לא בסדר."

"רבים חשבו כך בעבר. אבל ככה זה עם נזק מוחי. רק בזכות מרטה הוא לא התכנס בעצמו לחלוטין."

"ואת חושבת שזה עלול לקרות?"

"בהחלט. אבל נכון שהוא עשוי להיראות מאוד ערני אם אתה מביט לו בפָּנים. ולא, אני לא חושבת שהמצב שלו החמיר עם השנים."

"את חושבת שהוא בכלל הבין מה קרה עם אחותו?"

"לא, אני חושבת שלא."

"זה לא מוזר? זאת אומרת, הוא היה מתעצבן אם היא לא היתה חוזרת הביתה בזמן. היה מתחיל לבכות, הכוונה."

"אם אתה שואל אותי, לא ייתכן שראה אותה נופלת למים. הוא היה נעשה היסטרי, ולדעתי היה קופץ בעקבותיה. באשר לתגובה שלו, הוא שוטט במשך ימים בפימארן. היה לו כל הזמן שבעולם לבכות ולהיות מבולבל ולחפש אותה. כשמצאו אותו נותרו בו רק התפקודים הבסיסיים. זאת אומרת, הוא איבד כמעט חמישה קילו ממשקלו, וככל הנראה לא שתה ולא אכל מאז היה על הסיפון."

"אבל אולי הוא דחף את אחותו מהסיפון בטעות והבין שעשה משהו רע."

"עכשיו תקשיב לי, מר מרק! חשבתי שזה הכיוון שאליו אתה חותר." הזאב שבה חשף שיניו, עליו להיזהר. "במקום לטרוק לך את הטלפון, שזה מה שמתחשק לי לעשות, אני רוצה לספר לך סיפור קטן שייתן לך חומר למחשבה."

הוא הידק את אחיזתו בשפופרת.

"אתה יודע שאופה ראה את אמא ואבא שלו מתים, נכון?" שאלה.

"כן."

"דעתי היא שמאז אותו יום אופה פשוט צף, מרחף. שום דבר לא יכול להחליף את הקשר שהיה לו עם ההורים. מרטה ניסתה, אבל היא לא היתה אמא ואבא. היא היתה אחות גדולה, הם היו משחקים יחד, בזה זה נגמר. כשבכה מפני שלא היתה שם, זה לא היה מחוסר ביטחון; זה היה מפני שהיה מאוכזב שחברתו למשחק שכחה אותו. עמוק בפנים יש ילד קטן שמחכה שאמא ואבא יחזרו. ועם מרטה, במוקדם או במאוחר כל ילד מתגבר על אובדן חבר למשחק. ועכשיו הסיפור."

"אני מקשיב."

"יום אחד הלכתי לבקר אותם. באתי בלי להודיע, מה שלרוב לא קרה, אבל הייתי באזור וסתם רציתי להגיד שלום. אז הלכתי בשביל בגינה, ובדרך ראיתי שהמכונית של מרטה לא נמצאת. היא הגיעה כמה דקות אחר כך; יצאה לרגע לקנות משהו במכולת בצומת, כשעוד היתה קיימת."

"המכולת במאולבו?"

"כן. וכשעמדתי בשביל, שמעתי מלמול שקט ממקום כלשהו ליד החממה. זה נשמע כמו ילד, אבל זה לא היה ילד. לא קלטתי שזה אופה עד שעמדתי ממש מולו. הוא ישב על ערמת חצץ על הטרסה ודיבר לעצמו. לא הבנתי את המילים, אם אכן היו מילים. אבל הבנתי מה הוא עושה."

"הוא ראה אותך?"

"כן, הוא ראה אותי מיד, אבל לא היה לו זמן להסתיר את מה שבנה."

"וזה היה...?"

"הוא חפר תלם קטן בתוך החצץ. משני הצדדים של התלם הניח זרדים, וביניהם בקצה הציב מלבן קטן מעץ."

"ו...?"

"אתה לא מבין מה הוא עשה?"

"אני מנסה."

"החצץ והזרדים היו הכביש והעצים. מלבן העץ היה המכונית של אמא ואבא שלו. אופה שיחזר את התאונה."

אלוהים אדירים. "בסדר. והוא לא רצה שתראי את זה?"

"הוא מחק את הכול בתנועת יד אחת. זה מה ששיכנע אותי."

"שמה?"

"שאופה זוכר."

חלה הפוגה רגעית. שוב נשמע הרדיו ברקע, כאילו מישהו הגביר את הקול.

"סיפרת את זה למרטה כשהיא חזרה?" הוא שאל.

"כן, אבל היא חשבה שאני מייחסת לזה יותר מדי חשיבות. היא אמרה שהוא יושב לעתים קרובות ומשחק עם מה שיש בסביבה, שכנראה הבהלתי אותו ולכן הגיב כפי שהגיב."

"אמרת לה שהיתה לך תחושה שהוא הגיב כאילו תפסו אותו על חם?"

"כן, אבל היא חשבה שהוא סתם נבהל."

"ואת לא מסכימה?"

"אני מסכימה שהוא נבהל, אבל זה לא כל ההסבר."

"אם כך, אופה מבין יותר ממה שנדמה?"

"אני לא יודעת. מה שאני כן יודעת זה שהוא זוכר את התאונה. אולי זה הדבר היחיד שהוא זוכר. בהחלט לא בטוח שהוא זוכר משהו מההיעלמות של אחותו. לא בטוח שהוא בכלל זוכר אותה."

"לא ניסו לתשאל אותו בנוגע להיעלמות של מרטה?"

"זה קשה עם אופה. כשהיה במעצר, ניסיתי לעזור למשטרה לדובב אותו. רציתי שינסה להיזכר מה קרה על הסיפון. תלינו תצלומים של סיפון האונייה על הקיר ושמנו מודל ודמויות קטנות של אנשים על השולחן ליד קערת מים. חשבנו שאולי ישחק איתם. ישבתי וצפיתי בו בהסתר עם אחד הפסיכולוגים, אבל הוא לא שיחק בספינת הצעצוע אפילו פעם אחת."

"הוא לא זכר שום דבר, אף על פי שעברו רק כמה ימים?"

"אני לא יודעת."

"חשוב לי למצוא איזה חוט מקשר לזיכרון של אופה. הדבר הכי זעום, קצה חוט שיעזור לי להבין מה קרה על המעבורת, איזה בסיס."

"כן, אני מבינה."

"סיפרת למשטרה על התקרית עם מלבן העץ?"

"כן, סיפרתי את זה לאחד השוטרים בצוות התגובה המהירה. אחד בשם ברואה באק."

ברואה הוא באמת השם הפרטי של באק? זה מסביר לא מעט.

"אני מכיר אותו היטב. אבל אני לא זוכר שקראתי על זה בדוח. את יודעת למה הוא לא התייחס לזה?"

"לא, אין לי מושג. אבל זה גם לא צץ שוב מאוחר יותר. אולי זה נמצא בדוח של הפסיכיאטרים והפסיכולוגים. אני לא קראתי אותו."

"אני מתאר לעצמי שהדוח שמור באיילי, שם נמצא אופה. לא נראה לך?"

"סביר להניח, אבל אני לא חושבת שזה יוסיף הרבה לתמונה. רוב הפסיכולוגים הסכימו איתי שהפעילות עם מלבן העץ היתה משהו רגעי. שאופה לא באמת זכר, ושלא נתקדם בתיק של מרטה לינגו אם ננסה להפחיד אותו."

"אז הם ביטלו את ההאשמות."

"כן."

20

2007

"כן, טוב, אני לא יודע מה לעשות, מרקוס." לארס ביארן הביט בו כאילו התבשר זה עתה שביתו נשרף.

"ואתה בטוח שהעיתונאים לא יעדיפו לדבר איתי או עם קצין פניות הציבור?" שאל ראש מחלק הרצח.

"הם ביקשו מפורשות לראיין את קארל. הם דיברו עם פִּיב וסטרגוֹר, והיא הפנתה אותם אליו."

"למה לא אמרת פשוט שהוא חולה, או שיצא למשימה, או סתם שהוא לא רוצה לדבר איתם? כל דבר. אי אפשר לשלוח אותו ישר לתוך מלכודת. הכתבים האלה מרשות השידור יאכלו אותו בלי מלח."

"אני יודע."

"צריך לגרום לו לסרב, לארס."

"אני חושב שאתה טוב בזה ממני."

עשר דקות לאחר מכן קארל מרק עמד בפתח, זועף.

"אז, קארל," אמר ראש מחלק הרצח. "אתה מתקדם?"

הוא משך בכתפיו. "אם אתה שואל אותי, לבאק אין מושג ירוק בכל מה שקשור לתיק לינגו."

"אני מבין. זה נשמע מוזר. לך יש?"

קארל נכנס לחדר וצנח לכיסא. "אל תצפה לנסים."

"אז אני מבין שאין הרבה מה לדווח על התיק."

"עדיין לא."

"אם כך, אני יכול להגיד לכתבים שמוקדם מדי לראיין אותך?"

"אין סיכוי שאני מתראיין לטלוויזיה."

הוקל לו, למרקוס, וההקלה המבורכת העלתה על פניו חיוך קצת מוגזם. "אני מבין, קארל. זה לא מתאים באמצע חקירה. אנחנו, כל השאר, שעובדים על תיקים עכשוויים, חייבים לעשות את זה מתוך מחויבות לציבור, אבל עם מקרים ישנים כמו שלך, אתה צריך שקט ושלווה. אני איידע אותם, קארל. מבחינתי זה בסדר גמור."

"אתה יכול לדאוג לי לעותק מהתיק האישי של אסד?"

מה זה, פתאום הוא המזכירה של הפקודים שלו?! "ברור, קארל," אמר מרקוס. "אני אבקש מלארס שידאג לזה. אתה מרוצה מהאיש?"

"עוד חזון למועד, אבל לעת עתה, כן."

"ואני יכול להעז ולנחש שאתה מערב אותו בחקירה?"

"כן, אתה יכול." קארל חייך חיוך נדיר.

"אז הוא ממש עובד איתך בחקירה?"

"שמע, אתה יודע מה? אסד נמצא כרגע בהורנבק, מוסר להארדי כמה מסמכים שצילם. אין לך התנגדות, נכון? אתה יודע שהארדי חושב באופן יצירתי. ככה יהיה לו על מה לחשוב."

"נראה לי שזה בסדר." לפחות זה מה שהוא קיווה. "מה שלומו?"

קארל משך בכתפיו.

זה מה שחשב. עצוב מאוד.

הם הינהנו זה לזה. השיחה הסתיימה.

"אה, דרך אגב," אמר קארל כשעמד בפתח. "כשתתראיין לטלוויזיה במקומי, בבקשה אל תגיד שבמדור יש רק עובד וחצי. זה יצער את אסד לשמוע את זה. שלא לדבר על האנשים שאישרו לנו את התקציב, אני חושב."

הוא צדק. זה מצב מסובך.

"כן, ועוד דבר אחד, מרקוס."

ראש מחלק הרצח הרים גבותיו כשבחן את ההבעה הערמומית של קארל. מה עכשיו?

"אם תראה את יועצת המשברים, תגיד לה שקארל מרק זקוק לעזרתה."

מרקוס הביט בפרחח הנצחי שלו. קארל לא נראה כמו מישהו על סף התמוטטות עצבים, והחיוך על פניו לא התאים כל כך לנושא.

"מותו של אנקר רודף אותי. אולי זה בגלל שאני רואה את הארדי יותר מדי. אולי היא תוכל להגיד לי מה לעשות בעניין."

21

2007

למחרת כולם בילבלו לקארל את המוח בקשר להופעתו של המפקד מרקוס יקובסן בטלוויזיה. אנשים שנוסעים איתו ברכבת, אנשים משירותי החירום וכל עובד בקומה השלישית שהיה מוכן למחול על כבודו ולדבר איתו. כולם ראו את הריאיון. היחיד שלא ראה אותו היה קארל.

מהקצה השני של החצר הפנימית במטה קראה אחת המזכירות "מזל טוב!" בעוד אחרים נמנעו ממנו. משונה מאוד.

כששירבב את ראשו למשרד הקטנטן של אסד, מיד קיבל חיוך שכמעט בצע את פניו של האיש לשתיים. כלומר, גם אסד בעניינים.

"אז עכשיו אתה שמח?" שאל אסד והינהן.

"באיזה עניין?"

"הו! מרקוס יקובסן אמר דברים טובים על המדור שלנו ועליך. המילים הכי יפות מההתחלה ועד הסוף, אני אומר לך. אנחנו צריכים להיות מאוד גאים, שנינו, זה גם מה שאשתי אמרה." הוא קרץ לקארל. הרגל מגונה. "וגם אתה עומד להיות רב־פקד."

"מה?"

"פשוט תשאל את גברת סורנסן. יש לה ניירות בשבילך. שכחתי להגיד לך."

אסד היה יכול לחסוך לעצמו את הטרחה, מפני שנקישות העקבים של אלת הזעם כבר הידהדו במסדרון.

"מזל טוב," נאלצה גברת סורנסן לומר לקארל, וחייכה חיוך מתוק לעבר אסד. "הנה הניירת שאתה צריך למלא. הקורס מתחיל ביום שני."

"אישה מקסימה," אמר אסד לאחר שהוציאה את הגוף התכליתי שלה מהמשרד. "על איזה קורס היא מדברת, קארל?"

הוא נאנח. "אתה לא יכול להיות רב־פקד אם אתה לא הולך ללמוד, אסד."

אסד שירבב את השפה התחתונה שלו. "אז אתה הולך מפה?"

קארל הניד את ראשו. "מה פתאום? אני לא הולך לשום מקום."

"אז אני לא מבין."

"אתה עוד תבין. אבל כרגע, ספר לי מה היה אצל הארדי."

אסד פקח את עיניו. "לא אהבתי את זה. האיש הגדול הזה מתחת לסדינים, שוכב בלי לזוז בכלל. רק הפנים שלו נראו, אז יכולתי לראות אותם."

"דיברת איתו?"

הוא הינהן. "זה לא היה קל, מפני שהוא אמר לי ללכת. ואז הגיעה אחות והיא רצתה לזרוק אותי החוצה. אבל זה היה בסדר. היא היתה די יפה בעצם." הוא חייך. "אני חושב שהיא שמה לב שאני חושב ככה, ואז היא הלכה."

קארל נעץ בו מבט ריק. לפעמים חלומות הבריחה שלו לטימבוקטו התחזקו פלאים.

"מה עם הארדי? שאלתי אותך על הארדי, אסד! מה הוא אמר? הקראת לו חלק מהמסמכים?"

"כן. שעתיים וחצי. אבל אז הוא נרדם לגמרי."

"ו...?"

"טוב, אז הוא ישן."

קארל שלח הודעה מהמוח לידיים שלו שזה עדיין לא חוקי לחנוק אנשים.

אסד חייך. "אבל אני הולך לשם שוב. האחות אמרה לי שלום מאוד יפה כשיצאתי. היא היתה מאוד נחמדה."

קארל ריסן את עצמו. "מאחר שאתה מצטיין כל כך בטיפול במכשפות, אני מבקש ממך לעלות ולהתחנף שוב למזכירות."

פניו של אסד אורו. היה ברור שהעדיף את זה על פני כפפות הגומי הירוקות.

קארל ישב מאחורי השולחן שלו ללא תנועה זמן־מה ובהה בחלל. שיחת הטלפון עם קארן מורטנסן המשיכה להדהד בראשו. אפשר להגיע אל אופה? אפשר לחצות איזה גשר אליו? האם מסתתרים איפה שהוא בתוכו הסברים כלשהם להיעלמותה של מרטה לינגו, וכל מה שצריך זה ללחוץ על הכפתור הנכון? האם אפשר להשתמש בתאונת הדרכים כדי למצוא את הכפתור הזה? נראה יותר ויותר שחיוני לגלות את זה.

הוא עצר את העוזר שלו כשהיה בדרכו החוצה. "אסד, עוד משהו. אני צריך שתביא לי את כל המידע על תאונת הדרכים שבה נהרגו ההורים של מרטה ואופה. הכול. מההתחלה עד הסוף. תצלומים, הדוח המשטרתי, גזרי עיתונים. שהמזכירות יעזרו לך. אני רוצה את המידע ללא דיחוי."

"דיחוי?"

"הכוונה במהירות, אסד. יש אדם מסוים בשם אופה, והייתי רוצה לפטפט איתו קצת על התאונה."

"לפטפט איתו?" מילמל אסד, שנראה מהורהר.

קארל רצה לבטל את הפגישה שקבע להפסקת הצהריים. אתמול בערב ויגה נידנדה לו ללא הרף שיבוא לראות את הגלריה הנפלאה החדשה שלה בבְּנֶסֶנְסְגֵדה, לא המקום הכי גרוע עלי אדמות אבל השכירות שם בשמים. קשה לומר שהתלהב להוציא את כל כספו כדי שאיזה צייר דפוק בשם הוּגֶן יציג את עבודותיו ליד ציורי המערות של ויגה.

בלובי, כשעמד לצאת מהמטה, נתקל קארל במרקוס. המפקד התקרב אליו בצעד זריז, כשעיניו מקובעות בדוגמת צלב הקרס שברצפת הטראצו. הוא ידע היטב שקארל הבחין בו. איש בתחנת

המשטרה לא היה חד הבחנה כמו מרקוס יקובסן. המראה שלו לא הסגיר את זה, אבל זה היה נכון. לא במקרה הוא נהיה הבוס.

"שמעתי שדיברת בשבחי, מרקוס. כמה מקרים בדיוק אמרת לעיתונאים שפיענחנו ב־Q? ועל פי הדברים שלך אנחנו על סף פריצת דרך בעוד תיק. אין לך מושג כמה אני שמח לשמוע את זה. חדשות נפלאות!"

ראש מחלק רצח הישיר אליו מבט. זה היה מסוג המבטים שדורשים כבוד. ברור, מרקוס ידע שהוא מתח את החבל, אבל היו לו סיבות. וכרגע הוא העביר את המידע הזה במבט בודד. המשטרה תמיד בראש סדר העדיפויות. הכסף הוא פשוט אמצעי להשגת המטרה. והמטרה היא מה שראש המחלק יקבע כמטרה.

"טוב," אמר קארל. "אני צריך לצאת אם אני עומד לפענח כמה תיקים עוד לפני ארוחת צהריים."

כשהגיע לכניסה הראשית, הסתובב. "מרקוס, בכמה דרגות שכר בדיוק אני עומד לעלות?" צעק, כשראש מחלק הרצח נעלם הלאה מכיסאות הברונזה הקבועים לאורך הקיר. "ואגב, מרקוס? הזדמן לך כבר לדבר עם יועצת המשברים?"

קארל יצא החוצה ועמד שם רגע, ממצמץ בשמש. אף אחד לא יגיד לו כמה סרטי זהב לשים על המדים. כמו שהוא מכיר את ויגה, היא כבר יודעת שקידמו אותו, מה שאומר שתוספת השכר שלו כבר הלכה. למי, לכל השדים, מתחשק לעשות קורס בשביל זה?

הנכס ששמה עליו עין היה בעבר חנות לצורכי סריגה, ומאז כבר היו בו בית הוצאה לאור, בית דפוס, עסק ייבוא אמנות וחנות למוזיקה. תקרת הזכוכית החלבית לבדה העידה על העיצוב המקורי. זה היה מקום קטן, לא יותר משלושים וחמישה מ"ר, אבל היה לו קסם – את זה היה אפשר לראות. חלונות עצומים השקיפו אל המעבר המוביל לאגמים, גם פיצרייה נשקפה בעדם, וקצת צמחייה מאחור. המקום היה גם כמעט צמוד לקפה בנקרוט, שם סעדה מרטה לינגו ארוחת ערב עם מישהו כמה ימים לפני מותה. ננסנסגדה, עם כל בתי הקפה ומקומות הבילוי, לא היה רובע משעמם. זה היה גן עדן בניחוח פריזאי.

קארל הסתובב ומיד קלט במבטו את ויגה והחבר שלה חולפים על פני חלון בית המאפה. היא כבשה את הרחוב בביטחון עצמי והדר של מטדור בזירה. בגדי האמנית שלה דיברו בכל צבעי הפלטה. היא תמיד היתה חגיגה לעיניים, ויגה הזאת. מה שאי אפשר להגיד על הזכר החולני למראה שהתלווה אליה, עם הבגדים השחורים הצמודים, העור הלבן כסיד והשקיות הכהות מתחת לעיניים. דמות מסרט ערפדים.

"מוּוּתק," קראה ויגה כשחצתה את אֶלֶפֶלְטְסְגֶדֶה.

זה כנראה עולה הון תועפות.

עד שהפנטום הגרום גמר למדוד את המקום, ויגה ריככה את קארל. הוא יצטרך לשלם רק שני שלישים משכר הדירה; היא תשלם את השאר.

היא פרשה זרועותיה, "הכסף יישפך כמים, קארל."

כן, בטח. יישפך החוצה, חשב בלבו כשחישב את החלק שלו שיגיע לאלפיים ושש מאות קרונות בחודש. אולי בכל זאת ייקח את הקורס הארור.

הם הלכו לקפה בנקרוט לקרוא את החוזה, וקארל הביט סביבו. מרטה לינגו היתה כאן. ופחות משבועיים לאחר מכן נעלמה מעל פני האדמה.

"מי הבעלים של המקום?" שאל את אחת הבחורות בבר.

"ז'אן־איב. הוא יושב שם." היא הצביעה על גבר מוצק, נטול יומרה, עדינות או ניחוח צרפתי.

קארל קם. "אני יכול לשאול כמה זמן אתה הבעלים של המוסד הנאה הזה?" שאל והציג את תג השוטר שלו. זה לא היה ממש הכרחי, אם לשפוט על פי החיוך הלבבי של הבעלים, אבל מדי פעם הוא צריך לאוורר את הדבר הזה מהנפטלין.

"העסק עבר אלי ב־2002."

"אתה זוכר בדיוק מתי?"

"מה העניין?"

"חברת פרלמנט בשם מרטה לינגו. אולי אתה זוכר שנעלמה."

הוא הינהן.

"היא היתה פה לא הרבה זמן לפני שמתה. אתה היית אז הבעלים?"

הוא הניד את ראשו. "העסק עבר אלי מאחד החברים שלי באחד במרס 2002. אבל אני זוכר שהמשטרה שאלה אותו אם מישהו פה זכר עם מי היא היתה. אבל אף אחד לא זכר." הוא חייך. "אולי אני הייתי זוכר אם הייתי פה."

קארל החזיר חיוך. כן, אולי. הבעלים נראה נמרץ וערני. "נכנסת לתמונה באיחור של חודש. ככה זה לפעמים," אמר קארל ולחץ את ידו של האיש.

בינתיים חתמה ויגה על הניירות. תמיד היתה נדיבה בחתימות.

"תני לי רק להעיף מבט בכל זה," אמר קארל ולקח את הניירות מהוגן.

הוא הניח אותם על השולחן לפניו בהפגנתיות. החוזה הסטנדרטי היה מלא באותיות קטנות, ועיניו הזדגגו. כל האנשים שמסתובבים בעולם ולא מודעים למה שעומד לקרות, חשב. מרטה לינגו ישבה פה במסעדה הזאת, בילתה יפה כשהביטה החוצה מהחלון על ערב פברואר קר ב־2002.

האם ציפתה למשהו אחר מהחיים? האם ידעה שבתוך כמה ימים תחליק למים הקרים והסוערים של הים הבלטי?

כשחזר למשרד, העוזר שלו עדיין היה עסוק מעל הראש עם המזכירות למעלה, וזה התאים לקארל. הסערה הרגשית שנבעה מהפגישה עם ויגה ומוצץ הדם שלה התישה אותו. רק נמנום קטן עם הרגליים על השולחן, עם הראש בארץ החלומות, ישיב לו את כוחותיו.

הוא ישב ככה אולי עשר דקות, כשתחושה מסוימת קטעה את המצב המדיטטיבי שלו – תחושה שכל בלש מכיר, מה שנשים מכנות אינטואיציה. ותק וניסיון ביעבעו בתת־מודע שלו. התחושה שכמה

אירועים מוחשיים יובילו בסופו של דבר לתוצאה.

הוא פקח את עיניו והביט ברשימות שתלה על לוח השעם.

אז קם ומחק את "העובדת הסוציאלית בסטאונס". מתחת למילה "לבדוק" נכתב עכשיו: "המברק – המזכירות בכריסטיאנסבו – עדי ראייה על המעבורת 'שלזוויג־הולשטיין'."

אולי המזכירה של מרטה לינגו קשורה איכשהו למברק. מי, בעצם, קיבל את מברק חג האהבה בכריסטיאנסבו? מדוע מיד הניח שזה עבור מרטה לינגו באופן אישי? באותו הזמן לא היה כמעט אף חבר פרלמנט עסוק כמוה. כך שהגיוני להניח שבשלב מסוים המברק עבר תחת ידיה של המזכירה. לא שהוא חשד שהמזכירה של סגנית היושב ראש של מפלגה תדחוף את האף לענייניה הפרטיים של הבוסית שלה, אבל זה אפשרי, לא?

האפשרות הטרידה אותו.

"אז עכשיו יש לנו את התשובה מ־*TelegramsOnline*, קארל," אמר אסד מהפתח.

קארל הרים מבט.

"הם לא יכלו להגיד לי מה היה כתוב במברק, אבל יש להם רישום מי שלח אותו. זה היה מין שם מצחיק." הוא הביט ברשימות שלו. "טֵיֶה באגֶסֶן. יש לי את מספר הטלפון שממנו הזמין את המברק. הם אמרו שזה הגיע מתוך הפולקטינג. אז זה היה כל מה שרציתי להגיד." הוא הושיט את הפתק לקארל וכבר הסתובב לצאת. "עכשיו אנחנו חוקרים את התאונה. הן מחכות לי למעלה."

קארל הינהן, הרים את הטלפון וצילצל לפרלמנט. המזכירה במשרד מפלגת המרכז הרדיקלי ענתה. היא היתה ידידותית דיה, אבל הצטערה לומר שטיה באגסן נמצא בסוף השבוע באיי פארו. האם היה רוצה למסור משהו?

"לא, זה בסדר," אמר קארל. "אצור איתו קשר ביום שני."

"אני חייבת לומר רק שמר באגסן יהיה עסוק מאוד ביום שני. רק שתדע."

אז ביקש קארל שתעביר אותו למשרד של הסוציאל־דמוקרטים.

הפעם, המזכירה שענתה לטלפון נשמעה תשושה, ולא ידעה מיד את התשובה לשאלה. למזכירה של מרטה לינגו לא קראו סוס נורופ?

קארל אישר.

אף אחד לא ידע הרבה על אודות סוס, מפני שהיתה שם זמן קצר. אבל אחת המזכירות במשרד אמרה שהיא חושבת שסוס נורופ באה מדִּיֶף, איחוד המשפטנים והכלכלנים, ושהיא חזרה לשם ולא נשארה לעבוד עם היורש של מרטה לינגו. "היא היתה כלבה," שמע קארל מישהי ברקע, וזה כנראה ריענן את הזיכרון של כולן.

כן, חשב קארל בסיפוק. אותנו, הקוצים בתחת, זוכרים הכי טוב. אז התקשר לדיף, וגילה שכן, כולם מכירים את סוס נורופ. אבל לא, היא לא חזרה לעבוד אצלם. נדמה שהתנדפה.

הוא הניח את הטלפון והניד בראשו. עבודתו הפכה פתאום לפרק בסדרה "ללא עקבות". הוא לא ממש התלהב להתחיל לרדוף אחרי איזה מזכירה שתזכור או לא תזכור משהו בנוגע למברק שאולי

יצביע על מישהו שאולי הלך למסעדה עם מרטה לינגו ואולי יודע משהו על מצב רוחה לפני חמש שנים. לכן החליט לעלות לבדוק לאן הגיע אסד עם המזכירות, ועם תאונת הדרכים הארורה.

קארל מצא אותם באחד המשרדים היותר קטנים, עם פקסים ומכונת צילום, מסמכים ושלל ניירות פרושים על השולחן. היה נדמה שאסד הקים מטה בחירות לנשיאות. שלוש מזכירות ישבו שם ופיטפטו בעוד אסד מגיש תה ומהנהן בכל פעם שהשיחה התקדמה מעט. מאמץ ראוי לציון.

קארל נקש בדיסקרטיות על המשקוף.

"אז, נראה שמצאתם לנו הרבה חומר מתועד." הוא הצביע על הניירת והרגיש בלתי נראה. רק גברת סורנסן בכלל טרחה להעיף בו מבט, וזה היה משהו שהיה יכול להסתדר גם בלעדיו.

הוא נסוג למסדרון, ולראשונה מאז ימיו בבית הספר התמלא קנאה.

"קארל מרק?" שאל קול מאחוריו, תלש אותו מאחיזתו האיתנה בתבוסה והחזיר אותו למסלול אל הניצחון. "מרקוס יקובסן אמר שאתה רוצה לדבר איתי. שנקבע פגישה?"

הוא הסתובב ומצא את עצמו מביט לתוך עיניה של מונה איבסן. לקבוע פגישה?

ועוד איך.

22

2003–2005

כשכיבו את האור והגבירו את הלחץ ביום הולדתה השלושים ושלושה, מרטה ישנה כמעט יממה תמימה. ההבנה שאיבדה שליטה ושהיא על סף ייאוש מוטטה אותה כליל. רק למחרת, כששוב קירקש דלי האוכל בפתח, פקחה עיניים וניסתה להתאפס.

היא הרימה מבט אל החלונות הגדולים וראתה בהם אור קלוש. נראה שאור דולק בחדר הסמוך. האור היה קלוש כגפרור, אבל הוא היה שם. היא עמדה על הברכיים וניסתה לאתר את מקור האור, אבל לא הצליחה. אז הסתובבה וסרקה את החלל. לא היה ספק שעכשיו יש די אור בחדר כדי שבתוך כמה ימים תוכל להבחין בפרטים.

לרגע שמחה אבל אז נזכרה שלא משנה כמה חלש האור, גם אותו אפשר לכבות.

היא לא זו שיש לה גישה למתג.

כשעמדה לקום, נתקלה ידה בגליל המתכת הקטן שנח על הרצפה לצדה, הפנס. היא הידקה אצבעותיה סביבו וניסתה להבין מה עומד מאחורי כל זה. משמעות הפנס היא שבשלב מסוים יכבו את שבב האור. אחרת, בשביל מה?

לרגע שקלה להדליק אותו רק מפני שיכלה. שליטה כבר מזמן לא היתה לה, כך שזה היה מפתה. ובכל זאת נמנעה.

"עדיין יש לך עיניים, מרטה. תני להן עבודה," נזפה בעצמה כשהניחה את הפנס ליד דלי השירותים מתחת לחלונות. אם היא תדליק את הפנס יהיה חושך מצרים כשתכבה אותו.

הדבר דומה לשתיית מי מלח כדי להרוות צימאון.

אבל האור הקלוש המשיך לדלוק, למרות התחזית. היא הצליחה להבחין בקווי המתאר של החדר ולראות את איבריה המידלדלים. כך, במצב המזכיר את דמדומי החשכה בחורף, חלפו כמעט חמישה־עשר חודשים עד ששוב הכול השתנה.

הדבר קרה ביום שבו ראתה לראשונה צללים מאחורי הזכוכית.

היא שכבה על הרצפה וחשבה על ספרים, מה שעשתה לעתים קרובות כדי לא לחשוב על החיים שהיו יכולים להיות לה אם רק היתה בוחרת אחרת. כשחשבה על ספרים, היא היתה בעולם אחר לגמרי. עצם זיכרון המשטח היבש והגס של הנייר היה בו כדי להצית בה להבה של געגועים. ניחוח אדי צלולוזה ודיו. אלפי פעמים שיגרה את מחשבותיה לספרייה הדמיונית שלה ובחרה את הספר היחיד בעולם שתוכל לזכור בלי לייפות. זה לא היה הספר שרצתה לזכור, או אפילו הספר שעשה

עליה את הרושם הכי כביר. אבל זה היה הספר היחיד שנשאר בשלמותו בזיכרונה המעונה, בגלל פרצי הצחוק המשחררים שהביא עמו.

אִמה היתה קוראת לה אותו, ומרטה קראה אותו לאופה. ועכשיו היא ישבה פה בחשכה ועשתה מאמצים לקרוא אותו לעצמה. דב פילוסופי קטן בשם פו היה לה לישועה, הגנה יחידה מהשיגעון. פו ושאר החיות ביער מאה האקרים. היא נמצאה אי־שם, הרחק בארץ הדבש, כשלפתע חסם גוש כהה את האור הקלוש.

היא פקחה את עיניה ולקחה נשימה עמוקה. הבהוב לא היה משהו שדמיינה. לראשונה מזה עידן ועידנים הרגישה שהעור שלה לח ודביק. כפי שקרה לה בחצר בית ספר, בסמטאות הצרות והדוממות בערים רחוקות בשעת ערב, ובימים הראשונים שלה בפרלמנט – תחושה דביקה שמרגישים רק בנוכחות זר חורש רע.

הצל רוצה לפגוע בי, חשבה, וכרכה זרועותיה סביבה שעה

שהביטה בכתם ההולך וגדל על אחת הזכוכיות לפני שחדל לזוז. הצל הגיע קצת מעל תחתית החלון, כאילו היה מישהו יושב על שרפרף גבוה.

הם רואים אותי? תהתה והביטה בקיר הרחוק מאחוריה. כן, המשטח הלבן של הקיר בולט מאוד, עד כדי כך שיראו אותו גם מאחורי הזכוכית, גם אנשים שרגילים להתנועע באור. מה שאומר שהם יכולים לראות גם אותה.

רק שעתיים עברו מאז הגיע דלי המזון. היא ידעה על פי מקצבי הגוף. הכול התרחש בשגרה מסודרת, יום אחר יום. יעברו שעות רבות, רבות, עד שיגיע הדלי הבא. אז למה הם שם? מה הם רוצים?

לאט־לאט היא נעמדה ונעה לכיוון הזכוכית, אבל הצל לא זז כלל.

אז הניחה את ידה על החלון, על קצהו העליון של הצל הכהה, ועמדה שם בציפייה, בעודה בוחנת את ההשתקפות המטושטשת. היא נשארה כך עד שכבר לא סמכה על עצמה. זה בכלל צל או לא? זה יכול להיות כל דבר. למה שמישהו יעמוד מהצד הנגדי של הזכוכית אם הוא לא עשה את זה עד כה?

"תלכו כולכם לעזאזל!" צעקה, וחשה זרם חשמלי עובר בגופה מעוצמת ההד.

אז זה קרה. מאחורי הזכוכית ראתה בבירור שהצל זז. קצת הצידה ואז אחורה. ככל שהלך והתרחק, נעשה קטן ופחות ברור.

"אני יודעת שאתם שם!" צעקה, והרגישה את עורה הלח מתקרר מיד. פניה ושפתיה רעדו. "תסתלקו!" נהמה על החלון.

אבל הצל נשאר במקומו.

אז התיישבה על הרצפה וטמנה פניה בזרועותיה. בגדיה הסריחו, הצחינו מעובש. היא לובשת אותה חולצה כבר שלוש שנים.

האור האפור היה שם כל הזמן, יום וליל, אבל זה היה טוב מהחשכה המוחלטת או מהאור הנצחי. כאן, באִין האפור הזה, היתה לה בחירה. היא יכלה להתעלם מהאור או להתעלם מהחשכה. היא כבר לא

עצמה את העיניים כדי להתרכז; היא הניחה למוח שלה להחליט לאיזה הלך רוח להיכנס.

והאור האפור הזה הכיל את כל הניואנסים. כמעט כמו העולם בחוץ, שבו האור יכול להיות אור של חורף, אור עמום של פברואר, אפור של אוקטובר, אור רווי גשם, אור צלול כבדולח, ועוד אלפי גוני אור אחרים. פה בפנים, הפַלטה הכילה רק שחור ולבן, והיא עירבבה אותם לפי מצב רוחה. היא הרגישה שייכות מסוימת כל עוד האור האפור היה הקנבס שלה.

אופה, פו הדב, דון קישוט, הגברת עם הקמליות, וסְמִילָה, כולם סערו בראשה, ומילאו את שעון החול ואת צְלֵי הדמויות מאחורי הזכוכית. ההמתנה לצעד הבא של החוטפים נעשתה קלה יותר. היא ידעה שבסוף זה יקרה. לא משנה מה.

הצל מאחורי הזכוכית הפך עניין יומיומי. זמן־מה אחרי הארוחה היה הכתם הכהה מופיע באחד החלונות, מעולם לא כשל. בשבועיים הראשונים היה קטן ולא ברור, אבל עד מהרה נעשה גדול וברור, הלך והתקרב.

היא ידעה שרואים אותה בבירור מבחוץ. באחד הימים עוד יכוונו עליה זרקורים וידרשו ממנה לתת הופעה. היא דמיינה כמה ייהנו החיות שמאחורי הזכוכית, אבל לא היה אכפת לה.

קצת לפני יום הולדתה השלושים וחמישה, הופיע לפתע צל שני מאחורי הזכוכית. הוא היה גדול יותר מקודמו, פחות ברור וגבוה יותר.

עוד אדם עומד שם, חשבה, ופחדה גבר בגלל הנחיתות המספרית; עליונותם של שוביה מבחוץ הפכה גלויה יותר.

לקח לה כמה ימים להתרגל למצב החדש ואז החליטה לקרוא תיגר על שוביה. היא התחילה לשכב מתחת לחלונות ולחכות לצללים. כך היתה מחוץ לטווח הראייה שלהם כשצפו בה. היא סירבה לשתף פעולה בלי שידעה כמה זמן ימתינו עד שתצא מהמחבוא. זאת היתה הכוונה.

בפעם השנייה שהיתה חייבת להשתין באותו יום, נעמדה והביטה ישירות בזכוכית. האור הקלוש היה שם כמו תמיד אבל הצללים נעלמו.

היא חזרה על המהלך הזה שלושה ימים ברציפות. אם הם רוצים לראות אותי, הם יכולים להגיד, חשבה.

ביום הרביעי התכוננה, נשכבה מתחת לחלונות, שיננה בסבלנות את הספרים ואחזה את הפנס בידה. היא בדקה אותו לילה קודם, והאור שנשפך בחדר גרם לה סחרחורת וכאב ראש מיידי. עוצמת האור הממה אותה.

כשהגיע זמנם של הצללים, הטתה מעט את ראשה כדי שתוכל להביט למעלה אל הזכוכיות. פתאום, כעינני פטרייה, הם נעמדו שם באחד החלונות, קרובים זה לזה יותר מאי־פעם. כנראה הבחינו בה יחד כי שניהם נעו מעט אחורה. אבל אחרי דקה או שתיים שוב פסעו קדימה.

באותו רגע ניתרה על רגליה, הדליקה את הפנס והצמידה אותו אל השמשה.

האור פגע בזכוכית וניתז חזרה מהקיר הארוך מאחוריה, אבל קרן קטנה חדרה בעד הזכוכית, חלשה כאלומת אור ירח, וחשפה את הצלליות מעבר לזכוכית. אישוני העיניים שהביטו בה ישירות התכווצו

ושוב התרחבו. אמנם הכינה את עצמה להלם אם התוכנית תצליח, אבל לא שיערה שמראה שני הפרצופים הלא ברורים הללו יצרוב כך את תודעתה.

23

2007

קארל קבע שתי פגישות בכריסטיאנסבו. אישה גמלונית קיבלה אותו, נראה שהיא שם מאז ילדותה. היא היתה מסוגלת להוביל אותו במבוך המסדרונות ולמעלה אל המשרד של סגן יו"ר הסוציאל־דמוקרטים בעיניים עצומות.

בִּיוָוה לארסן היה פוליטיקאי מנוסה שירש את מרטה לינגו כסגן יו"ר המפלגה שלושה ימים אחרי שנעלמה. מאז התבלט בכך שקישר בין שני האגפים היריבים של המפלגה ושמר על יחסים סבירים ביניהם. היעלמותה של מרטה הותירה רִיק. המנהיג הקודם בחר את היורשת החדשה שלו בלי לחשוב, אישה נבובה עם חיוך גדול, שהתחילה בתפקיד הדוברת הפוליטית שלו. איש לא היה מרוצה מהבחירה, מלבד היורשת. פחות משתי שניות לקח לקארל להבין שביווה לארסן היה מעדיף לבנות לעצמו איזה עסק קטן בפרברים מאשר לעבוד בשלב כלשהו מתחת לזחוחת הדעת הזאת כראש ממשלה.

ללא ספק יבוא יום שבו לא ייתנו לו עוד להחליט בעצמו בעניין.

"אפילו היום התאבדותה לכאורה של מרטה לינגו לא נראית לי הגיונית," אמר ומזג לקארל ספל קפה שהיה פושר כל כך, שקארל היה יכול לטבול בו את אצבעו.

"אני חושב שעד היום לא פגשתי מישהו מלא שמחת חיים יותר ממנה." אמר ומשך בכתפיו. "אבל בסופו של דבר, מה אנחנו יודעים באמת על חברינו? הרי כולנו חווינו באיזה שלב בחיים טרגדיה שלא יכולנו לצפות."

קארל הינהן. "היו לה אויבים פה, בכריסטיאנסבו?"

לארסן חייך וחשף לראווה שורת שיניים עקומות להפליא. "למי אין? מרטה היתה האישה הכי מסוכנת כאן במונחים של עתיד הממשלה, ההשפעה של פיב וסטרגור והסבירות שמפלגת המרכז הרדיקלי תשתלט על תפקיד ראש הממשלה. למעשה היא היתה מסוכנת לכל מי שמדמיין את עצמו בתפקיד הזה, ואין ספק שמרטה היתה מגיעה לתפקיד בתוך כמה שנים."

"אתה חושב שהיא קיבלה איומים ממישהו פה?"

"הו, מרק. אנחנו, חברי הפרלמנט, חכמים מדי בשביל דברים כאלה."

"אולי היו לה יחסים אישיים שהיו יכולים להוביל לקנאה או לשנאה. ידוע לך משהו על זה?"

"ככל הידוע לי, מרטה לא גילתה עניין ביחסים אישיים. החיים שלה היו חיים של עבודה, רק עבודה, עבודה, עבודה ועוד עבודה. הכרתי אותה מאז שלמדה מדעי המדינה, אבל גם לי היא אף פעם לא נתנה להתקרב יותר מדי."

"היא לא נתנה לך להתקרב?"

שוב ביצבצו שיניו של האיש. "אתה מתכוון, האם מישהו גילה בה עניין רומנטי? ברור, אני יכול להעלות על הדעת לפחות עשרה גברים פה שבשמחה היו מוותרים על הרעיות שלהם תמורת עשר דקות עם מרטה לינגו."

"כולל אותך?" קארל הרשה לעצמו לחייך.

"הממ, טוב, למה לא?" השיניים נעלמו. "אבל מרטה ואני היינו חברים. ידעתי את הגבולות."

"אולי היו אחרים שלא ידעו?"

"את זה תצטרך לשאול את מריאן קוך."

"המזכירה הקודמת של מרטה? אתה יודע למה היא החליפה אותה?"

"טוב, לא ממש. הן עבדו יחד כמה שנים, אבל ייתכן שמריאן נעשתה אישית מדי לטעמה של מרטה."

"איפה אפשר למצוא את מריאן קוך היום?"

ממזריות ביצבצה בעיניו של לארסן. "נראה לי שבדיוק במקום שבו אמרת לה שלום לפני עשר דקות."

"עכשיו היא המזכירה שלך?" קארל הניח את ספל הקפה שלו והצביע על הדלת. "האישה שיושבת שם בחוץ?"

מריאן קוך היתה ההפך המוחלט מהאישה שליוותה את קארל למעלה אל המשרד. היא היתה קטנה, עם שיער שחור מתולתל שופע שכמו הדיף ניחוחות פיתוי אפילו מעבר לשולחן.

"למה לא עבדת כמזכירה של מרטה לינגו בתקופה שלפני ההיעלמות שלה?" שאל אחרי שהציגו את עצמם זה בפני זה, כמתחייב.

היא קימטה את מצחה. "גם אני לא הבנתי את זה. לפחות לא אז. האמת שדי כעסתי עליה. אבל אז נודע שיש לה אח מוגבל שהיא מטפלת בו."

"ו...?"

"טוב, אני חשבתי שיש לה חבר, בגלל שהיא תמיד התנהגה בכזאת סודיות וכל כך מיהרה לחזור הביתה כל יום."

הוא חייך. "זה מה שאמרת לה?"

"כן, זה היה טיפשי. עכשיו אני יודעת. אבל חשבתי שאנחנו קרובות יותר משהיינו באמת. לומדים מניסיון." היא שלחה אל קארל חיוך אירוני, שגילה מערכת שלמה של גומות חן. אם אסד אי־פעם יפגוש בה, הוא לא יוכל להמשיך לחיות.

"מישהו פה בכריסטיאנסבו ניסה להתחיל איתה?"

"הו, כן. גברים תמיד השאירו לה הודעות, אבל היה רק אחד שניסה ברצינות."

"תגלי לי מי הוא?"

היא חייכה. היא תגלה כל דבר אם יתחשק לה.

"ברור. זה היה טיה באגסן."

"או־קיי, כבר שמעתי את השם הזה."

"הוא ישמח לשמוע. אני חושבת שהוא מכהן כיו"ר מפלגת המרכז הרדיקלי כבר אלף שנים."

"סיפרת את זה אי־פעם למישהו?"

"כן, למשטרה, אבל נראָה שזה לא רלוונטי בעיניהם."

"ואת חושבת שכן?"

היא משכה בכתפיה.

"היו אחרים?"

"הרבה אחרים, אבל אף אחד לא רציני. היא עשתה מה שרצתה בנסיעות."

"את אומרת שהיה קל להשכיב אותה?"

"אלוהים ישמור, ככה אתה מפרש את זה?" היא הסתובבה בניסיון לעצור את הצחוק. "לא, בהחלט לא. אבל היא גם לא היתה נזירה. אני פשוט לא יודעת עם מי היא נכנסה למנזר. היא אף פעם לא גילתה לי."

"אבל היא העדיפה גברים?"

"בוא ננסח את זה ככה – היא תמיד צחקה כשהרכילאים רמזו אחרת."

"את יכולה לחשוב על סיבה כלשהי שמרטה תרצה לעזוב הכול ולהתחיל בחיים חדשים?"

"אתה מתכוון אם ייתכן שהיא משתזפת לה במומבאי?" מריאן נראתה מתרעמת.

"כן, במקום שבו החיים פחות קשים. את יכולה לדמיין משהו כזה?"

"זה אבסורד. היא היתה מצפונית מאוד. אני יודעת שיש אנשים שמתמוטטים כמו מגדל קלפים ביום בהיר ופשוט נעלמים, אבל לא מרטה." היא עצרה לרגע ונראתה מהורהרת. "אבל זאת מחשבה מקסימה." חייכה. "זאת אומרת שייתכן שמרטה עדיין בחיים."

קארל הינהן. אחרי שנעלמה עשו למרטה לינגו הרבה פרופילים פסיכולוגיים, וכולם הגיעו לאותה המסקנה. מרטה לא קמה
ונמלטה מחייה הקודמים. אפילו הצהובונים הוציאו את זה מכלל אפשרות.

"שמעת אי־פעם על מברק שקיבלה בשבוע האחרון שלה כאן?" שאל. "מברק לחג האהבה?"

נראה שהשאלה מטרידה את מריאן. היה ניכר שהיא עדיין עצבנית על שלא היתה חלק מחייה של מרטה עד הסוף. "לא. המשטרה שאלה אותי על זה, אבל כפי שאמרתי להם, גם אותך אני צריכה להפנות אל סוס נורופ שבאה אחרי."

הוא הרים את הגבות והביט בה. "את כועסת?"

"ברור שכן. אתה לא היית כועס? עבדנו יחד שנתיים בלי שום בעיות."

"את יודעת במקרה איפה אפשר למצוא את סוס נורופ היום?"

היא משכה בכתפיה. אין דבר שמעניין אותה פחות מזה.

"מה עם טיה באגסן הזה? איפה אני יכול לתפוס אותו?"

היא ציירה לקארל מפה קטנה שמראה את הדרך למשרד של באגסן. זה נראה מסובך.

לקח לקארל כמעט חצי שעה למצוא את ממלכתם של טיה באגסן ומפלגת המרכז הרדיקלי, ולא בהליכה נינוחה. אנשים שהיו מסוגלים לעבוד בסביבה כל כך צבועה היו תעלומה בעיניו. במטה המשטרה אתה לפחות יודע עם מה יש לך עסק, שם חברים ואויבים לא פוחדים להגיד לך מה הם חושבים, ועם זאת כולם עובדים זה לצד זה למען מטרה משותפת. כאן זה בדיוק ההפך. כולם מעמידים פנים שהם החברים הכי טובים, אבל חושבים רק על עצמם כשמגיע הזמן לסגור חשבון. הכול מבוסס על כסף ועל עוצמה, ולא כל כך על תוצאות. כאן אתה גדול אם אתה גורם לאחרים להיראות קטנים. אולי לא תמיד זה היה ככה, אבל ככה זה עכשיו.

היה ברור שטיה באגסן איננו יוצא מן הכלל. מתוקף תפקידו הגן על האינטרסים של המחוז הרחוק שבחר בו בנוגע למדיניות התנועה במפלגה, אבל די היה במבט חטוף כדי לקבל את התמונה האמיתית. הוא כבר דאג לעצמו לפנסיה שמנה ונחמדה, ואת כל מה שהוא הרוויח לפני הפרישה הוציא על בגדים יקרים והשקעות רווחיות. קארל הרים מבט אל הקירות שהיו מכוסים תעודות מתחרויות גולף ותצלומי אוויר מפורטים של בתי הנופש של באגסן בכל רחבי דנמרק.

הוא שקל לשאול את האיש אם הוא מבין לאיזו מפלגה הוא שייך, אבל טיה באגסן ניטרל אותו בטפיחה ידידותית על השכם ובברכת שלום לבבית.

"אני מציע שתסגור את הדלת," אמר קארל והצביע על המסדרון.

באגסן הבין וקרץ לו קריצה עליזה. טריק קטן שהשתמש בו במשא ומתן על כבישים מהירים חדשים בהוֹלְסטֶבּרוֹ, אבל לא היתה לו שום השפעה על בלש מומחה באיתור בולשיט.

"אני לא חושב שיש צורך. אין לי מה להסתיר מחברי," אמר באגסן.

"שמענו שגילית עניין רב במרטה לינגגו. בין השאר שלחת לה מברק. ולא סתם, אלא מברק לחג האהבה."

הוא החוויר מעט, אבל החיוך המלא ביטחון עצמי שב אליו.

"מברק לחג האהבה?" אמר. "לא זכור לי."

קארל הינהן. השקר זרח מפניו. ברור שבאגסן זוכר. עכשיו יש לקארל הזדמנות של ממש ללחוץ על חבר הפרלמנט.

"כשהצעתי שתסגור את הדלת, זה היה בגלל שרציתי לשאול אותך ישירות אם אתה זה שרצחת את מרטה. היית מאוהב בה. היא דחתה אותך, ואיבדת שליטה. זה מה שקרה?"

לחלקיק שנייה, כל תא במוחו של טיה באגסן, המלא ביטחון בדרך כלל, שקל אם לטרוק את הדלת או לביים שבץ. עורו נעשה לפתע אדום כמעט כמו שערו. הוא היה מזועזע עמוקות, חשוף. זיעה ניגרה מכל נקבובית בגופו. קארל הכיר את כל הטריקים, אבל התגובה הזאת היתה שונה. אם האיש הזה קשור למקרה, ולפי התגובה שלו הוא אכן קשור, הוא יכול לכתוב את הווידוי שלו. אם אין לו קשר לזה, אז בכל זאת משהו דוחף אותו לפינה. פיו נפער. קארל צריך להיזהר שלא יסתום את פיו לנצח. בכל חייו המשומנים לא שמע טיה באגסן דבר כזה; זה היה בטוח.

קארל ניסה לחייך אל האיש. איכשהו, התגובה הדרמטית שלו נראתה מפייסת. כאילו בתוך הגוף הזה, הניזון על מעדנים שמוגשים בקבלות פנים של המעמד העליון, עשוי עדיין להסתתר בן אנוש.

"עכשיו תקשיב לי, באגסן. אתה השארת הודעות למרטה. הרבה הודעות. אני יכול לגלות לך שהמזכירה הקודמת שלה, מריאן קוך, פקחה עין על החיזורים שלך."

"כולם משאירים הודעות לכולם במקום הזה." באגסן ניסה להישען לאחור בנונשלנטיות, אבל המרחק לגב של הכיסא שלו היה רחוק מכדי שזה ייראה נוח.

"אז אתה אומר שלא היה שום דבר בעל גוון אישי בהודעות?"

בשלב הזה חבר הפרלמנט התרומם מהכיסא וניגש לסגור את הדלת בשקט. "כן, היו לי רגשות עזים כלפי מרטה לינגו," אמר, ונראה מוכה יגון כן כל כך, שקארל כמעט ריחם עליו. "קשה לי מאוד להתגבר על מותה."

"אני מבין. אני אנסה לקצר." אמר קארל, והאיש חייך בהכרת תודה. עכשיו האיש באמת היה על הקרשים.

"אנחנו יודעים ששלחת למרטה לינגו מברק לחג האהבה בפברואר 2002. היום אישרה את זה חברת המברקים."

עכשיו היה באגסן ממש מדוכא. העבר ממש כירסם בו.

הוא נאנח. "ברור שידעתי שהיא לא מעוניינת בי כך. לרוע המזל. ידעתי את זה אפילו אז."

"אבל בכל זאת המשכת לנסות?" הוא הינהן בלי להוציא מילה.

"מה היה כתוב במברק? הפעם תנסה להיצמד לאמת." הוא הטה את ראשו הצידה. "הדברים הרגילים. שאני רוצה לפגוש אותה. אני לא זוכר את המילים המדויקות. זאת האמת."

"אז הרגת אותה כי היא לא גילתה בך עניין?"

עכשיו הפכו עיניו של באגסן לחרכים צרים ושפתיו התהדקו בחוזקה. שנייה לפני שהחלו הדמעות לנזול לצד חוטם הפוליטיקאי שלו, קארל כמעט שם עליו אזיקים. אז באגסן הרים את ראשו והביט בו. לא כמו היה קארל התליין שהניח את טבעת החנק על צווארו, אלא כמו היה קארל כומר מוודה שבפניו יוכל סוף־סוף לחשוף את צפונות לבו.

"מי יהרוג את האדם היחיד שנתן טעם לחייו?" שאל.

הם ישבו שם רגע והביטו זה בזה. אז הסיט קארל את מבטו.

"אתה יודע אם למרטה היו אויבים כאן? לא יריבים פוליטיים. אני מתכוון לאויבים אמיתיים."

באגסן מחה את עיניו. "לכולנו יש אויבים, אבל לא מה שניתן לכנות אויבים *אמיתיים*."

"מישהו שתיכנן אולי לחסל אותה?"

באגסן הניד את ראשו. "זה מאוד יפתיע אותי. כולם אהבו אותה, אפילו פוליטיקאים יריבים."

"אני התרשמתי אחרת. יכול להיות שעסקה בנושאים כל כך רגישים, שמישהו היה מוכן לעצור אותה בכל מחיר? קבוצות מסוימות שהרגישו מאוימות?"

באגסן תקע בקארל מבט סובלני. "תשאל את חברי המפלגה שלה. היא ואני לא היינו מה שאפשר לכנות ידידים פוליטיים. רחוק מזה, אני חייב לומר. מצאת משהו מסוים?"

"פוליטיקאים בכל רחבי העולם נחשבים אחראים לתוצאות של הדעות שלהם, נכון? מתנגדי הפלות, פנאטים של זכויות בעלי חיים, אנשים בעלי נטיות אנטי־אסלאמיות, או ההפך – כל דבר שיכול להצית תגובה אלימה. רק תביט בשוודיה או בהולנד או בארצות הברית." קארל הניח ידיו על ברכיו כהכנה לעמידה והבחין בהקלה על פניו של חבר הפרלמנט שישב מולו. אבל אולי הוא לא צריך לייחס לזה משמעות. מי לא היה רוצה ששיחה מסוג זה תגיע לקִצה?

"באגסן," המשיך קארל. "צלצל אלי אם תיתקל במשהו שאני צריך לדעת." אמר והושיט לאיש את כרטיס הביקור שלו. "אם לא בשבילי, אז בשבילך. אני חושש שלא הרבה אנשים במקום הזה אהבו את מרטה לינגו כמוך."

זה פגע במטרה. הדמעות בטח יתחילו שוב עוד לפני שיצא מפתח הדלת.

על פי מרשם האוכלוסין, מקום המגורים האחרון של סוס נורופ היה בית הוריה, ממש באמצע מחוז פרדריקסברג הסנובי. על שלט המתכת ליד דלת הכניסה היה כתוב: "הסיטונאי וילהלם נורופ והשחקנית קאיה ברנדט נורופ."

קארל צילצל בפעמון, שהידהד מאחורי דלת העץ המסיבית. רגע אחר כך נשמע קול שקט: "כן, כן, אני בא."

האיש שפתח את הדלת יצא לגמלאות לפני רבע מאה, כפי הנראה. על פי המקטורן שלבש וצעיף המשי סביב צווארו, כספו עדיין לא אזל. הוא הביט בקארל באי־נוחות, בעיניים מוכות מחלה, כאילו הזר הזה על המפתן עלול להיות מלאך המוות. "מי אתה?" שאל ישירות, מוכן לטרוק את הדלת.

קארל הציג את עצמו, שב והוציא את התג מהכיס ושאל אם יוכל להיכנס.

"משהו קרה לסוס?" דרש האיש לדעת.

"אני לא יודע. למה אתה שואל? היא לא בבית?"

"היא כבר לא גרה פה יותר, אם אותה אתה מחפש."

"מי שם, וילהלם?" קרא קול חלוש מאחורי הדלת הכפולה שהובילה לסלון.

"מישהו שרוצה לדבר עם סוס, יקירתי."

"אז שילך למקום אחר," ענתה.

הסיטונאי אחז בשרוולו של קארל. "היא גרה בוולבי. תגיד לה שתבוא לאסוף את הדברים שלה אם היא מתכוונת להמשיך לחיות ככה."

"ככה איך?"

האיש לא ענה. הוא נתן לקארל את הכתובת בוַולֶהוֹיוַי וטרק את הדלת.

***

רק שלושה שמות היו כתובים ליד האינטרקום בשיכון הקטן. בעבר בטח גרו פה איזה שש משפחות, עם ארבעה או חמישה ילדים כל אחת. אבל מה שבעבר היה שכונת עוני, היה כעת משופץ ומחודש. כאן, בדירת עליית הגג, מצאה סוס נורופ את אהבת האמת שלה, אישה באמצע שנות הארבעים לחייה, שאת הספקנות שלה הפגינה כשבחנה את התג של קארל בשפתיים חיוורות ומהודקות.

השפתיים של סוס לא היו ידידותיות הרבה יותר. אפילו במבט ראשון הבין קארל למה דיף ומשרד הדמוקרטים בכריסטיאנסבו לא התפרקו כשעזבה. צריך לחפש לאורך ולרוחב כדי למצוא מישהי פחות סימפטית.

"מרטה לינגו היתה חפיפניקית," העירה.

"את מתכוונת שהיא לא לקחה את העבודה שלה ברצינות? זה לא מה ששמעתי."

"היא נתנה לי לעשות הכול."

"נדמה לי שזה נזקף לזכותך." הוא הביט בה. היא נראתה כמו מישהי שהחזיקו אותה קצר כל חייה. הסיטונאי נורופ ואשתו, שללא ספק היתה פעם מפורסמת מאוד, כנראה לימדו את סוס משמעותה של צייתנות עיוורת. זה לא קל לבת יחידה שהוריה היו הכול עבורה. לדעתו היא תיעבה ואהבה אותם באותה מידה. תיעבה את מה שהם ייצגו, ואהבה אותם מאותה סיבה. לעניות דעתו של קארל, זאת היתה הסיבה שגם בחייה הבוגרים לא הצליחה לעזוב לגמרי את בית הוריה.

הוא הביט בחברה שלה. בבגדיה הרפויים וסיגריה מעשנת תלויה בין שפתיה, ישבה ושמרה שלא יתעלל באף אחד. היא היתה נחושה לקבוע את מגורי הקבע של סוס כאן. זה היה ברור.

"שמעתי שמרטה לינגו היתה מאוד מרוצה מהעבודה שלך."

"נו, באמת."

"אני רוצה לשאול אותך על חייה הפרטיים. יכול להיות שהיתה בהיריון כשנעלמה?"

סוס הזעיפה פנים ונסוגה לאחור.

"בהיריון?" היא ביטאה את המילה כמו היתה צרעת או מגפה שחורה. "לא, אני בטוחה שלא היתה בהיריון." היא הביטה אל המאהבת שלה וגילגלה עיניה.

"איך את יכולה להיות כל כך בטוחה?"

"איך אתה חושב? אם היא היתה מאורגנת כמו שכולם חושבים, היא לא היתה מבקשת ממני טמפונים כל חודש."

"את אומרת שהיא קיבלה מחזור קצת לפני שנעלמה?"

"כן, שבוע לפני. כשעבדתי אצלה תמיד קיבלנו באותו זמן."

הוא הינהן. זה משהו שהיא היתה יודעת. "יש לך מושג אם היה לה מאהב?"

"כבר שאלו אותי את זה מאה פעם."

"תרענני את זיכרוני."

סוס הוציאה סיגריה ונקשה בה על השולחן. "כל הגברים הסתכלו עליה כאילו הם רוצים להשכיב אותה על השולחן. איך אפשר לדעת אם למישהו מהם היה איתה משהו?"

"בדוח נאמר שקיבלה מברק לחג האהבה. את יודעת אם הוא היה מטיה באגסן?"

היא הדליקה את הסיגריה ונעלמה מאחורי מסך עשן כחול. "לא, אני לא יודעת."

"את לא יודעת אם היה ביניהם משהו?"

"אם היה משהו? זה היה לפני חמש שנים, כפי שאתה בטח זוכר." אמרה ונשפה ענן עשן בפניו של קארל לקורת רוחה של המאהבת.

קארל זז מעט אחורה. "עכשיו תקשיבי לי. אני עומד להסתלק עוד ארבע דקות. אבל עד אז בואי נעמיד פנים שאנחנו רוצים לעזור אחד לשני, בסדר?" הוא הביט ישירות בעיניה של סוס; היא עדיין ניסתה להחביא את התיעוב העצמי שלה מאחורי הבעה עוינת. "אקרא לך סוס, בסדר? לרוב אני משתמש בשם הפרטי כשאני חולק סיגריה עם מישהו."

היא הזיזה את היד עם הסיגריה אל הירך.

"עכשיו אני אשאל אותך את השאלה הבאה, סוס: האם ידוע לך על תקריות כלשהן שהתרחשו לפני היעלמותה של מרטה? כל דבר שראוי שנחקור יותר לעומק? אני אזרוק לך כמה אפשרויות, תעצרי אותי אם משהו רלוונטי." היא לא הגיבה. "שיחות טלפון בעלות אופי אישי? פתקים צהובים על השולחן שלה? אנשים שהתנהגו כלפיה באופן לא מקצועי? בונבוניירות, פרחים, טבעות חדשות על האצבעות? האם אי־פעם הסמיקה כשבהתה בחלל? האם התקשתה להתרכז בימים האחרונים ההם?" הוא הביט בזומבי שישבה מולו. שפתיה נטולות הצבע לא נעו מילימטר. עוד מבוי סתום. "האם ההתנהגות שלה השתנתה באופן כלשהו? האם יצאה מהמשרד כדי לצלצל בטלפון הנייד? האם הגיעה מאוחר מהרגיל בבוקר?"

הוא שוב הרים מבט אל סוס והינהן, כאילו הדבר עשוי להחזיר אותה מהמתים.

היא שאפה שוב מהסיגריה וכיבתה אותה במאפרה. "גמרת?" שאלה.

הוא נאנח. חומה בצורה! למה כבר אפשר לצפות מפרה כזאת? "כן, גמרתי."

"יופי." היא הרימה את ידה. לרגע ראה אישה שניחנה בחן מסוים. "סיפרתי למשטרה על המברק ועל זה שפגשה מישהו בקפה בנקרוט. ראיתי אותה כותבת את זה ביומן הפגישות שלה. אני לא יודעת את מי היא התכוונה לפגוש, אבל זה גרם לה להסמיק."

"מי זה היה יכול להיות?"

היא משכה בכתפיה.

"טיה באגסן?" שאל.

"זה היה יכול להיות כל אחד. היא נפגשה עם כל כך הרבה אנשים בכריסטיאנסבו. היה גם מישהו שהיה חבר במשלחת שנראה מתעניין. אבל היו הרבה גברים."

"משלחת? מתי זה היה?"

"לא הרבה לפני שהיא נעלמה."

"את זוכרת את השם?"

"אחרי חמש שנים? אלוהים, לא."

"איזה סוג של משלחת?"

היא תקעה בו מבט זועף. "משהו שקשור למחקר על מערכת החיסון. קטעת אותי," אמרה. "מרטה קיבלה גם זר פרחים. לא היה ספק שיש לה יחסים די אישיים עם מישהו. אין לי מושג מה היה קשור למה, אבל כבר אמרתי את כל זה למשטרה."

קארל גירד בצווארו. איפה נרשם כל המידע הזה?

"עם מי דיברת על זה, אם אני יכול לשאול?"

"לא זוכרת."

"זה היה במקרה ברואה באק מצוות התגובה המהירה?"

היא הצביעה על קארל באצבע המורה, כמו להגיד "בינגו".

באק הארור. תמיד משמיט כל כך הרבה פרטים?

קארל הביט אל השותפה לתא שבחרה לה סוס. היא לא בדיוק הרעיפה חיוכים. כרגע רק חיכתה שהוא ייעלם.

קארל הינהן אל סוס ונעמד. בין החלונות המעוגלים היו תלויים תצלומי סטודיו זעירים צבעוניים, ושני תצלומים גדולים בשחור־לבן של ההורים של סוס בימים טובים יותר. נראה שהיו ממש זוהרים פעם, אבל סוס שרטה וניקבה את הפרצופים, כך שהיה קשה לראות. הוא התכופף להביט בתצלומים הממוסגרים הקטנים. מהתלבושת ומהתנוחה, זיהה אחד מתצלומי היחצנות הרבים של מרטה לינגו. גם היא איבדה את פניה מאחורי שתי וערב של שריטות. אם כך, סוס אוספת תצלומים של אנשים שהיא שונאת. אם יתאמץ אולי יגיע גם הוא למעמד.

לשם שינוי, ברואה באק היה לבד במשרדו. ז'קט העור שלו היה מקומט מהרגיל. הוכחה ניצחת לכך שהוא עובד קשה, יומם וליל.

"לא אמרתי לך לא להתפרץ לכאן, קארל?" הטיח את פנקס הרשימות שלו בשולחן ונעץ בו מבט יוקד.

"פישלת, ברואה," אמר קארל.

בין אם בגלל השימוש בשמו הפרטי בין אם בגלל ההאשמה, באק הגיב מיידית. מצחו התקמט בקמטים אנכיים שהגיעו עד לתסרוקת ההלוואה וחיסכון שלו.

"מרטה לינגו קיבלה זר פרחים כמה ימים לפני מותה. וממה ששמעתי, היא מעולם לא קיבלה פרחים קודם."

"אז מה?" שאל באק בהתנשאות גלויה.

"אנחנו מחפשים רוצח פוטנציאלי, זוכר? מאהב הוא מועמד סביר."

"בדקנו את כל זה."

"זה לא כתוב בדוח."

באק משך בכתפיו. "מה הלחץ, קארל? אתה האחרון שצריך לדבר על אחרים. כולנו קורעים את התחת בזמן שאתה יושב עליו. אתה חושב שאני לא יודע? הכנסתי לדוח מה שהיה חשוב, ובזה זה נגמר," אמר.

"השמטת את הפרט שעובדת סוציאלית בשם קארין מורטנסן הבחינה באופה לינגו משחק באופן שהעיד שהוא זוכר את תאונת הדרכים. אולי הוא גם זוכר משהו מהיום שבו מרטה נעלמה. אבל נראה שלא בדקת את הזווית הזאת לעומק."

"קארן מורטנסן. בלי י', קארל. תקשיב לעצמך. ואל תלמד אותי לעבוד."

"זה אומר שאתה מבין את חשיבות המידע הזה מקארן מורטנסן?"

"סתום כבר. בדקנו את זה, בסדר? אופה לא זוכר כלום מכלום. לילד הזה אין שום דבר בין האוזניים."

"מרטה לינגו פגשה גבר כמה ימים לפני שמתה. הוא היה חלק ממשלחת שעסקה בחקר מערכת החיסון. גם זה לא מופיע בדוח."

"נכון, אבל בדקנו את זה."

"אם כך, אתה בטח יודע שהגבר יצר איתה קשר, ושהיה ניכר שיש ביניהם כימיה טובה. זה לפחות מה שאמרה המזכירה שלה, סוס נורופ."

"כן, לעזאזל. ברור שאני יודע את זה."

"אז למה זה לא מופיע בדוח?"

"לא יודע. סביר להניח שבגלל שהסתבר שהאיש מת."

"מת?"

"כן, נשרף למוות בתאונת דרכים יום אחרי שמרטה נעלמה. השם שלו היה דניאל הייל." הוא ביטא את השם בקפדנות, כדי שקארל ישים לב עד כמה חד הזיכרון שלו.

"דניאל הייל?" כנראה סוס שכחה את השם עם הזמן.

"כן, הוא חקר שְליות, מחקר שהמשלחת ניסתה להשיג לו מימון. היתה לו מעבדה בסְלֶנְרוּפ." באק זרק את העובדות הללו בביטחון עצמי מופלג. בחלק הזה של התיק הוא שלט.

"אם הוא מת רק למחרת, עדיין ייתכן שהיה לו קשר להיעלמות של מרטה."

"לא נראה לי. הוא חזר מלונדון אחר הצהריים ביום שטבעה."

"הוא היה מאוהב בה? סוס רמזה שכן."

"אם כך, אני מרחם עליו. היא לא היתה בעניין."

"אתה בטוח, ברואה?" היה ניכר שלא נוח לו שקארל משתמש בשמו הפרטי. מעולה – קארל ישתמש בשמו הפרטי בלבד מעכשיו. "אולי אכלה עם הדניאל הייל הזה ארוחת ערב בקפה בנקרוט. מה אתה חושב, ברואה?"

"שמע, קארל. יש אישה בתיק של רצח רוכב האופניים שדיברה ועכשיו אנחנו מחפשים ראיות. אני עסוק עד מעל הראש. זה יכול לחכות? דניאל הייל מת. הוא אפילו לא היה בארץ כשמרטה לינגו מתה. היא טבעה, ולהייל לא היה שום קשר לזה, בסדר?"

"ניסית לגלות אם הייל היה האיש שאיתו אכלה ארוחת ערב בקפה בנקרוט שבוע קודם? אין על זה שום דבר בדוח."

"תקשיב לי! מהחקירה עלה שסביר שמתה בתאונה. חוץ מזה, עשרים איש עבדו על התיק. לך תשאל מישהו אחר. עכשיו תעוף מפה, קארל."

24

2007

אם היה מסתמך על חוש הריח והשמיעה ביום שני בבוקר, קארל היה מתקשה לדעת אם הגיע למרתף מטה המשטרה או לסמטאות קהיר. הבניין המכובד הזה מעולם לא הסריח עד כדי כך מניחוחות בישול ותבלינים אקזוטיים, ומעולם לא שמעו הקירות שבו צלילים מעוותים כאלה.

מזכירה מהמנהלה שירדה לארכיב בזרועות עמוסות תיקים, נעצה בקארל מבט זועם כשחלף על פניה. לפי מבטה, בעוד עשר דקות כל הבניין ידע שהמרתף יצא מכלל שליטה.

במשרדו הקטנטן של אסד נחו בצלחות שפע מעדני בצק ופיסות נייר אלומיניום עם שום קצוץ, דברים ירוקים קטנים ואורז צהוב. מה הפלא שכולם נדהמו?

"מה קורה פה, אסד?" צעק קארל, וכיבה את רבעי הטונים שבקעו מנגן הקלטות. אסד רק חייך. ברור שהבין את הפער התרבותי שעמד לכרסם עמוק ביסודות מטה המשטרה.

קארל צנח בכבדות בכיסא שמולו. "זה מריח נפלא, אסד, אבל פה זה המשטרה. לא מסעדת טייק־אוויי לבנונית בוואנְלוֹסֶה."

"קח, קארל. ומזל טוב, מר רב־פקד, אפשר להגיד," ענה אסד והושיט לו משולש בצק שומני. "זה מאשתי. הבנות שלי גזרו את הנייר."

קארל עקב אחר ידו של אסד שהתעופפה לכל כיוון בחדר. עכשיו ראה את נייר המשי הרב־גוני שכיסה את המדפים ואת אורות התקרה.

זה לא יהיה פשוט.

"אתמול הבאתי קצת גם להארדי. כבר הקראתי לו את רוב המסמכים, קארל."

"באמת?" הוא היה יכול לדמיין את תגובת האחיות כשאסד האכיל את הארדי סיגרים מטוגנים. "אתה רוצה להגיד שהלכת לבקר אותו ביום החופשי שלך?"

"הוא חושב על המקרה, קארל. איש טוב. הוא איש טוב."

קארל הינהן ולקח ביס. הוא תיכנן ללכת לבקר את הארדי למחרת.

"ריכזתי את כל הניירות על תאונת הדרכים על השולחן שלך, קארל. אם תרצה אני יכול גם לדבר קצת על מה שקראתי."

קארל שוב הינהן. לפני שיפנה כה וכה, יכתוב העוזר שלו את הדוח עוד לפני שיגמרו עם התיק.

בערב חג המולד 1986 היו חלקים מסוימים בדנמרק שבהם הגיעה הטמפרטורה עד שש מעלות צלזיוס, אבל לא זילנד. לעשרה אנשים זה עלה בחייהם, חמישה מהם מתו בדרך עפר ביער שבגבעות

טיבירְקֶה; שניים מהם היו ההורים של מרטה ואופה לינגו.

הם ניסו לעקוף פורד סיירה בחלק כביש שהיה מכוסה גבישי קרח. שם השתבשו העניינים. לא הוגשו כתבי אישום ולא הוגשו תביעות נזיקין. זאת היתה תאונה פשוטה, אלא שתוצאותיה היו רחוקות מלהיות פשוטות.

המכונית שניסו לעקוף גמרה בתוך עץ ועדיין בערה כשהגיעו הכבאים לזירה. המכונית של ההורים של מרטה שכבה הפוכה על הגג חמישים מטר ממנה. אמא של מרטה עפה מהשמשה

הקדמית, נחתה בסבך ושברה את עורפה. לאבא שלה לא היה מזל. הוא מת רק אחרי עשר דקות. חלק מהמנוע ניקב לו את הקיבה, וגזע עץ חדר לקשת הצלעות שלו. ההנחה היתה שאופה היה בהכרה כל הזמן, מפני שכשחילצו אותו הכבאים, עמד והביט בעבודתם

בעיניים מבוהלות. הוא סירב להרפות מידה של אחותו, אפילו כשמשכו אותה החוצה לקבל טיפול רפואי. הוא לא הרפה, אפילו לא לשנייה.

דוח המשטרה היה פשוט וקצר, אבל לא כך הדיווחים בעיתונות. זה היה סיפור טוב מדי. במכונית האחרת, הבת ואביה מתו מיד. הנסיבות היו טרגיות, בייחוד מפני שרק הילד הגדול יצא מהתאונה בנזקים קלים. האם היתה בשלבים אחרונים של היריון, והמשפחה היתה בדרך לבית חולים. בזמן שניסו הכבאים לכבות את האש מתחת לחופת המנוע, ילדה האם תאומים כשראשה שעון על גופו של בעלה המת, ורגל אחת שלה תקועה מתחת למושב. על אף הניסיונות ההרואיים לחלץ את כולם מהמכונית, אחד התינוקות מת, ולעיתונים היה סיפור שער ליום חג המולד.

אסד הראה לקארל גם את המקומונים וגם את העיתונים הארציים, שכולם זיהו בסיפור את העניין לציבור. התצלומים היו קורעי לב. המכונית בתוך העץ והכביש השבור; האם הטרייה בדרכה באמבולנס כשילד מתייפח לצדה; מרטה לינגו שוכבת באלונקה באמצע הכביש עם מסכת חמצן על הפנים; ואופה, שישב בשכבת השלג הדקה בעיניים מבוהלות, אוחז בעוצמה בידה של האחות המעולפת.

"תראה," אמר אסד והוציא שני עמודים של הצהובון "רכילות" מתיק החקירה, שלקח מהשולחן של קארל. "ליס גילתה שהשתמשו במקצת התצלומים בעיתונים כשמרטה לינגו נבחרה לפולקטינג."

בסופו של דבר, הצלם שנקלע במקרה ליערות טיבירקה באותם אחר צהריים קיבל תמורה נאה על כמה מאיות השנייה שלקח לו לצלם את התמונות. הוא גם היה זה שצילם את ההלוויה של הוריה של מרטה – הפעם בצבע. תצלומי עיתונות ממוקדים, בקומפוזיציה נאה, של מרטה לינגו, הנערה מחזיקה את ידו של אחיה ההמום, בעוד כדי האפר נטמנים בבית הקברות וֶסְטְרֶה. לא היו תצלומים מההלוויה האחרת. היא התקיימה בטקס פרטי.

"מה, לכל הרוחות, קורה פה למטה?" קטע אותם קול. "זאת אשמתך שמסריח אצלנו למעלה כמו בערב חג המולד?"

סִיגוּרד הארמְס, אחד הסמלים מהקומה השנייה, עמד בפתח. הוא הביט בתדהמה באורגיית הצבעים התלויה מהנורות.

"קח, סִיגורד," אמר קארל והושיט לו אחד הגלילים הפיקנטיים השמנוניים. "חכה לפסחא, אז אנחנו גם מקטירים קטורת."

הודעה נשלחה מלמעלה, שראש מחלק רצח רוצה לראות את קארל במשרדו לפני ארוחת הצהריים. יקובסן עטה הבעה קודרת וטרודה כשהרים ראשו מקריאת המסמכים שלפניו והזמין את קארל לשבת.

קארל עמד להתנצל ולהבטיח שלא יטגנו שוב במרתף, שהוא שולט במצב, אבל הם לא הגיעו לשלב הזה. שני בלשים חדשים נכנסו והתיישבו בגבם אל הקיר.

קארל שלח אליהם חיוך עקום. לא נראה לו שבאו לעצור אותו בגלל כמה פסטלים, או איך שלא קוראים לבצק הזה.

כשנכנסו לחדר לארס ביארן והמשנה, טֶרְיֶה פְּלוֹ, שקיבל לידיו את תיק רובה המסמרים, סגר ראש מחלק רצח את הקלסר ופנה אל קארל. "קראתי לך לפה מפני שאני רוצה שתדע שהתגלו עוד שני מעשי רצח הבוקר. גופות של שני גברים צעירים נמצאו במוסך רכב מחוץ לסוֹרֶה."

סורה, חשב קארל. למה, לכל השדים, זה שייך אליהם?

"לשניהם היו מסמרי תשעים מילימטר בגולגולות, מסמרים שנורו מרובה מסמרים פניאומטי. אני בטוח שזה מזכיר לך משהו."

קארל סובב את ראשו והביט מהחלון, להקת ציפורים עפה מעל הבניינים שמעבר לכביש. הוא הרגיש את עיניו של הבוס עליו, אבל לא זה יעזור לו. מה שקרה אתמול בסורה לא בהכרח קשור למקרה באמייר. בימינו משתמשים ברובי מסמרים אפילו בתוכניות טלוויזיה.

"אתה מוכן להמשיך מכאן, טריה?" שמע את מרקוס יקובסן אומר כמו ממרחק.

"בטח. אנחנו בטוחים שמדובר באותם עבריינים שרצחו את גֵיאוֹר מֶסֶן בקסרקטין באמייר."

קארל הסתובב אליו. "וזה למה?"

"מפני שגיאור מסן היה הדוד של אחד הקורבנות מסורה."

קארל הסתובב וחזר לצפות בציפורים.

"יש לנו תיאור של אחד האנשים שהיו ככל הנראה בזירה בעת הרצח. הבלש סטולץ והצוות שלו בסורה רוצים שתגיע לשם היום להשוות את התיאור שלך עם זה שלהם."

"לא ראיתי כלום. הייתי חסר הכרה." טריה פלו תקע בקארל מבט שהוא לא אהב. הוא, מכל האנשים היה צריך ללמוד את הדוח ביסודיות, אז למה הוא משחק את המטומטם? הרי קארל התעקש שהוא היה חסר הכרה מהרגע שנורה ברקה עד ששמו לו עירוי בבית חולים, לא? הם לא מאמינים לו? מדוע שירצו לדבר איתו?

"בדוח כתוב שראית חולצת משבצות אדומה לפני שהתחילו היריות."

החולצה. זה כל העניין? "אז הם רוצים שאני אזהה חולצה?" ענה. "אם זה מה שהם צריכים, הם יכולים פשוט לשלוח לי תמונה במייל."

"יש להם סיבות, קארל," התערב מרקוס. "זה לטובת העניין ולא פחות מזה – לטובתך."

"לא ממש מתחשק לי." הוא הביט בשעון שלו. "חוץ מזה, אני כבר מאחר."

"לא ממש מתחשק לך? תגיד לי, קארל, למתי קבעת את הפגישה הזאת עם יועצת המשברים?"

קארל הידק את שפתיו. מרקוס באמת היה חייב להכריז על זה קבל עם ועדה?

"מחר."

"אז מה שאני חושב זה שאתה צריך לנסוע לסורה היום, ואז התגובה שלך לחוויה תהיה טרייה בזיכרון כשתיפגש מחר עם מונה איבסן." הוא שלח אל קארל חיוך מזויף ולקח קלסר מהערמה הגבוהה יותר על השולחן. "אה, והנה עותק של המסמכים שקיבלנו מרשות ההגירה בנוגע לחאפז אל־אסד. אתה יכול לקחת אותם."

בסוף אסד נהג. הוא הביא כמה סיגרים ומשולשים פיקנטיים בקופסת אוכל ותקע אותם לפיו בעודם דוהרים בכביש E20. כשישב מאחורי ההגה היה האיש שמח בחלקו כפי שניכר מפניו המחייכים. הוא הזיז את ראשו מצד לצד לקצב המוזיקה שהתנגנה ברדיו.

"קיבלתי את המסמכים שלך מרשות ההגירה, אסד, אבל עוד לא קראתי אותם," אמר קארל. "אולי אתה תספר לי מה כתוב בהם?"

לרגע נעץ בו הנהג שלו מבט ערני בזמן שחלפו בשקשוק מנוע על פני שיירת משאיות. "תאריך הלידה שלי, מאיפה הגעתי, ואז מה שעשיתי שם. לזה אתה מתכוון, קארל?"

"למה העניקו לך מעמד של תושב קבע, אסד? גם את זה כתוב שם?"

הוא הינהן. "קארל, יהרגו אותי אם אני אחזור. זה המצב. הממשלה בסוריה לא היתה מרוצה ממני מאוד, תבין."

"למה לא?"

"פשוט לא חשבנו אותו הדבר. וזה מספיק."

"מספיק בשביל מה?"

"סוריה היא מדינה גדולה. אנשים פשוט נעלמים."

"או־קיי, אז אתה בטוח שיהרגו אותך אם תחזור?"

"זה המצב, קארל."

"עבדת בשביל האמריקאים?"

אסד סובב את ראשו בחדות להביט בקארל. "למה אתה אומר את זה?"

קארל הסיט את מבטו. "שום סיבה, אסד. רק שאלתי."

בפעם האחרונה שקארל ביקר בתחנת המשטרה של סורה בסטוֹאָגדה היא היתה חלק ממחוז 16, תחת משטרת רינסטֶה. עכשיו היתה שייכת לדרום יולנד ולמחוז המשטרתי של לוֹלָנד־פֶלסטָר, אבל הלבנים עדיין היו אדומות, הפרצופים מאחורי הדלפק אותם פרצופים, ועומס העבודה לא פחת. רק השד יודע איזו תועלת הפיקו מהעברת אנשים מקופסה אחת לשנייה.

קארל ציפה שאחד הבלשים בתחנה יבקש ממנו שוב לתאר את החולצה המשובצת. אבל הם לא היו חובבניים עד כדי כך. במשרד קטנטן כמו המשרד של אסד קיבלו את פניו ארבעה שנראו כאילו כל

אחד מהם איבד קרוב משפחה באירועים האלימים של ליל אמש.

"יוֹרְנסֶן," הכריז אחד מהם והושיט לו יד קרה כקרח. בטח כמה שעות קודם הביט יורנסן לתוך עיניהם של שני גברים שנורו באקדח מסמרים פניאומטי. ואם אכן כך, הוא לא ישן הלילה.

"רוצה לראות את זירת הפשע?" שאל אחד השוטרים.

"זה הכרחי?"

"היא לא זהה לזירה באמייר. הם נהרגו במוסך. אחד במוסך ואחד במשרד של המוסך. המסמרים נורו מטווח קרוב. מאחר שחדרו פנימה עד הסוף, היינו צריכים לחפש טוב עד שמצאנו אותם."

שוטר אחר הושיט לקארל כמה תצלומים בגודל A4. צודקים. ראשי המסמרים נראו רק בקושי והדימום היה קל.

"כפי שאתה רואה, שניהם היו באמצע עבודה. ידיהם היו מלוכלכות והם לבשו סרבלי עבודה."

"משהו היה חסר?"

"נאדה!"

קארל לא שמע את המילה הזאת מזמן.

"על מה הם עבדו? זה לא היה מאוחר בלילה? איזה חלטורה?"

הבלשים החליפו מבטים. היה ברור שעל השאלה הזאת עדיין אין תשובה.

"היו שם טביעות רגל של מאות נעליים. נראה שמעולם לא ניקו את המקום," הוסיף יורנסן. זה לא יהיה תיק קל. "אנחנו רוצים שתביט בזה היטב, קארל," המשיך ואחז בפינת הבד שכיסה את השולחן. "ואל תגיד דבר עד שתהיה בטוח."

הוא הסיר את הבד וחשף ארבע חולצות עם משבצות אדומות גדולות, שהיו מונחות אחת לצד האחרת כמו חוטבי עצים שנרדמו על אדמת היער.

"אחת מהן נראית כמו זאת שראית בזירת הפשע באמייר?"

זה היה מסדר הזיהוי הכי משונה שקארל השתתף בו אי־פעם. איזו מהחולצות עשתה את זה? זאת היתה השאלה. זאת כמעט היתה בדיחה. חולצות מעולם לא היו המומחיות שלו. הוא בקושי מזהה את החולצות שלו.

"אני מבין שעבר הרבה זמן, קארל," אמר יורנסן בעייפות. "אבל יעזור לנו מאוד אם תנסה."

"למה, לכל השדים, אתה חושב שהעבריין ילבש בדיוק אותה החולצה אחרי כמה חודשים? אפילו פה בכפר אתם בטח מחליפים ציוד מדי פעם."

יורנסן התעלם מההערה. "אנחנו פשוט רוצים לנסות הכול."

"ואיך אתה יכול לסמוך על שני העדים הטוענים שראו את הרוצח כביכול, ממרחק ועוד בלילה? אתה חושב שיזכרו את החולצה המשובצת שלבש בביטחון כזה שתוכל להשתמש בה בחקירה? החולצות האלה נורא דומות, קיבינימט! אולי לא זהות, אבל יש אלפי חולצות שנראות ממש כמוהן."

"הבחור שראה את החולצה עובד בחנות בגדים. אנחנו מאמינים לו. הוא היה מדויק מאוד כשצייר אותה."

"הוא גם צייר את האיש שהיה בתוכה? זה לא היה יותר טוב?"

"למען האמת הוא הכין דיוקן. לא ציור רע, אבל גם לא מעולה. לצייר חולצה זה קל יותר מלצייר בן אדם."

קארל הביט עכשיו ברישום שהניחו על החולצות. טיפוס רגיל למראה. בקלות היה אפשר לחשוב שהוא מוכר מכונות צילום בסְלֵיילסֶה. משקפיים עגולים, מגולח, עיניים תמימות למראה, פה נערי.

"אני לא מזהה אותו. מה הגובה שלו בערך?"

"לפחות מטר שמונים. אולי יותר."

הבלש סילק את הרישום והצביע על החולצות. קארל בחן כל אחת מהן. ככלל, הן נראו די דומות. אז עצם את עיניו וניסה לדמיין את החולצה שבזיכרונו.

"מה קרה?" שאל אסד בדרך חזרה לקופנהגן.

"שום דבר. כולן נראו לי אותו דבר. אני באמת כבר לא מסוגל לזכור יותר את החולצה ההיא."

"לקחת הביתה תמונה שלהן?"

קארל לא ענה. הוא היה שקוע במחשבות. באותו הרגע ראה את אנקר שוכב מת על הרצפה לצדו, כשהארדי משתנק עליו. למה, לכל הרוחות, לא ירה בהם? כל מה שהיה צריך לעשות זה להסתובב כששמע אותם נכנסים, אז שום דבר מכל זה לא היה קורה. אנקר היה יושב לצדו מאחורי ההגה, במקום האסד, המשונה הזה. והארדי! הארדי לא היה כבול למיטה עד סוף חייו, בשם אלוהים.

"הם לא יכלו פשוט לשלוח לך את התמונות קודם, קארל?"

הוא הביט בנהג שלו. לפעמים היתה בעיניים האלה, מתחת לגבות העבות שלו, הבעה תמימה ושובבית.

"כן, אסד, ברור שהם יכלו לשלוח."

הוא בדק את התמרורים מעל הכביש המהיר. רק עוד כמה קילומטרים לטאסטרוֹפּ.

"תצא פה," אמר.

"למה?" שאל אסד, בעוד המכונית חוצה פס הפרדה ופונה ליציאה על שני גלגלים.

"אני רוצה להעיף מבט במקום שבו מת דניאל הייל."

"מי?"

"הבחור שהתעניין במרטה לינגו."

"איך אתה יודע על זה, קארל?"

"באק אמר לי. הייל נהרג בתאונת דרכים. הבאתי את הדוח של המשטרה."

אסד השמיע שריקה חלשה, כאילו תאונת דרכים היא סיבת מוות השמורה רק לאנשים חסרי מזל.

קארל הביט במד המהירות. אולי אסד צריך להוריד קצת את הרגל מהדוושה, לפני שגם הם ייכנסו לסטטיסטיקה.

אף שעברו חמש שנים מאז קיפד דניאל הייל את חייו על הכביש המהיר קאפֵּלֵאוּ, לא היה קשה לראות את הסימנים שהותירה התאונה. מכוניתו התרסקה לתוך בניין שמאוחר יותר עבר תיקונים שטחיים,

וגם רוב הפיח נשטף, אבל עד כמה שקארל ראה, חלק הארי של כספי הביטוח כנראה הלך על דברים אחרים.

הוא הביט על הכביש הארוך והפתוח. איזה ביש מזל לנסוע ישר לתוך הבניין המכוער הזה. עשרה מטר בלבד לאחד הצדדים, והמכונית שלו היתה נכנסת לשדות.

"ממש בלי מזל. מה אתה אומר, קארל?"

"חוסר מזל מוחלט."

אסד בעט בגדם עץ שעדיין עמד לפני הקיר המצולק. "הוא נכנס בעץ, והעץ נשבר כמו מקל, אז המכונית התנגשה בקיר ועלתה באש, נכון?"

קארל הינהן והסתובב. הוא ידע שבהמשך יש דרך צדדית. הסברה היא שמהדרך ההיא יצא הרכב האחר, עד כמה שזכר מהדוח.

הוא הצביע צפונה. "דניאל הייל הגיע מטאסטרופ בסיטרואן שלו, מהכיוון ההוא. על פי הנהג האחר ומדידות המשטרה, הם התנגשו בנקודה ההיא שם." הוא הצביע על הקו באמצע הכביש. "אולי הייל נרדם. בכל מקרה, הוא חצה את קו ההפרדה ונכנס ישר ברכב שבא מולו. המכונית של הייל עפה אחורה, ישר לתוך העץ והבניין. כל העסק לקח חלקיק שנייה."

"מה קרה לו, לאיש במכונית האחרת?"

"הוא נחת שם," אמר קארל והצביע על חלקת אדמה שהפכה שדה בור באישור האיחוד האירופי. אסד השמיע עוד שריקה חלשה. "ולא קרה לו כלום?"

"לא. הוא נהג באיזה ארבע על ארבע ענקי. אנחנו בכפר, אסד."

השותף שלו נראה כמי שיודע בדיוק על מה קארל מדבר. "גם בסוריה יש הרבה ארבע על ארבע," אמר.

קארל הינהן, אבל לא ממש הקשיב. "זה משונה, נכון, אסד?" אמר.

"מה? שהוא נסע לתוך הבניין?"

"לא, שהוא מת במקרה יום אחרי שמרטה לינגו נעלמה. האיש שמרטה רק פגשה ושאולי היה מאוהב בה. מאוד משונה."

"אתה חושב שאולי זאת היתה התאבדות? שהוא היה כל כך עצוב בגלל שהיא נעלמה לתוך הים?" הבעתו של אסד השתנתה מעט כשהביט בקארל. "אולי הוא הרג את עצמו בגלל שהוא רצח את מרטה. זה כבר קרה, קארל."

"התאבדות? לא. אז הוא היה מתנגש בבניין בכוונה. לא, זאת לא היתה התאבדות. וחוץ מזה, הוא לא היה יכול להרוג אותה. הוא היה על מטוס כשמרטה נעלמה."

"או־קיי." אסד נגע במשטח המצולק של הקיר. "אז אולי גם זה לא יכול להיות הוא שהביא את המכתב שהיה כתוב בו 'טיול נעים בברלין'."

קארל הינהן והביט בשמש שנטתה לשקוע. "אולי אתה צודק."

"אז מה אנחנו עושים פה, קארל?"

"מה אנחנו עושים?" הוא השקיף אל השדות שעשבי בר ראשונים של אביב כבר החלו להשתלט עליהם. "אני אגיד לך, אסד. אנחנו חוקרים. זה מה שאנחנו עושים."

25

2007

"תודה שהואלת לזמן את הפגישה הזאת בעבורי ושהסכמת לפגוש אותי כל כך מהר שוב." הוא לחץ ידיים עם ביווה לארסן, והוסיף, "לא אגזול הרבה מזמנך." הוא הביט סביב בפנים המוכרים שהתאספו במשרד של סגן יו"ר הדמוקרטים.

"בסדר, מֶרְק. הזמנתי את כל האנשים שעבדו עם מרטה לינגו קצת לפני שנעלמה. אתה אולי מזהה מי מהם."

קארל הינהן אל כולם. כן, הוא זיהה כמה מהם. כמה מהפוליטיקאים שישבו שם עשויים להפיל את הממשלה הנוכחית בבחירות הבאות. הוא מקווה, לפחות. ישבו שם דוברת המפלגה בחצאית בגובה הברכיים; כמה מחברי הפרלמנט הבולטים; וכמה אנשים ממשרד המפלגה, כולל המזכירה, מריאן קוך, ששלחה אל קארל מבט פלרטטני שהזכיר לו שבעוד שלוש שעות הוא אמור לעבור חקירה צולבת אצל מונה איבסן.

"כפי שביווה לארסן בוודאי אמר לכם, אנחנו חוקרים את היעלמותה של מרטה לינגו פעם נוספת לפני שנסגור את התיק. אני צריך לגלות כל דבר שעשוי לסייע להבין את התנהגותה ואת הלך רוחה של מרטה בימיה האחרונים. הרושם שלי הוא שאז, בשלב מאוד מוקדם בחקירה, הגיעה המשטרה למסקנה שמרטה לינגו נפלה מהסיפון, והם ככל הנראה צדקו. אם זה המקרה, לעולם לא נדע בוודאות מה קרה. אחרי חמש שנים בים, הגופה נרקבה מזמן."

כולם הינהנו והיו רציניים ועצובים. אלה האנשים שמרטה החשיבה כעמיתים. אולי היוצאת דופן היחידה היתה "נסיכת הכתר" החדשה של המפלגה.

"התגלו דברים רבים שמצביעים על כך שמדובר בתאונה," המשיך קארל, "כך שצריך להיות פרנואיד במיוחד כדי לחשוב אחרת. ועם זאת, אנחנו במדור Q חבורה של שדים ספקנים, וסביר להניח שזאת גם הסיבה שקיבלנו את המשימה הזאת." כולם חייכו מעט. לפחות הם מקשיבים. "כך שאני עומד לשאול את כולכם כמה שאלות, ואל תהססו לדבר אם יש לכם מה לומר."

רובם הינהנו שוב.

"האם מישהו זוכר אם למרטה היתה פגישה עם קבוצה כלשהי שעסקה במחקר שְׁליות כמה ימים לפני שנעלמה?"

"כן, אני זוכרת," אמרה מישהי ממשרד המפלגה. "זאת היתה משלחת שאירגן בִּילֶה אַנְטְווֹרְסְקוֹאוּ מ'בֵּייסיקֶג'ן'."

"בילה אנטוורסקואו? את מתכוונת למיליארדר?"

"כן, בדיוק. הוא הרכיב את הקבוצה וסידר פגישה עם מרטה. הם היו במרתון פגישות."

"מרתון פגישות? עם מרטה לינגו?"

"לא." האישה חייכה. "ככה אנחנו קוראים לזה כשקבוצה עם אג'נדה מנסה לאסוף קולות בפולקטינג."

"יש פרוטוקול של הפגישה הזאת איפשהו?"

"כן, אמור להיות. אני לא יודעת אם היה פלט, אבל אולי זה במחשב של המזכירה של מרטה."

"המחשב הזה קיים?" שאל קארל. הוא בקושי האמין למה שהוא שומע.

האישה ממשרדי המפלגה חייכה. "אנחנו תמיד שומרים את הדיסק הקשיח כשאנחנו משנים מערכות הפעלה. כשעברנו לחלונות XP, היה צריך להחליף לפחות עשרה דיסקים קשיחים."

"לא כולכם מחוברים לרשת?"

"כן, מחוברים, אבל אז המזכירה של מרטה ועוד כמה לא היו מחוברות."

"פרנויה, אולי?" הוא חייך אל האישה.

"אולי."

"את מוכנה לנסות למצוא בשבילי את הפרוטוקול?" היא שוב הינהנה.

הוא פנה אל שאר הקבוצה. "אחד המשתתפים בישיבה ההיא היה איש בשם דניאל הייל. ממה ששמעתי, הוא ומרטה גילו עניין אחד בשני. מישהו כאן יכול לאשר את זה או להרחיב בנושא?"

כמה אנשים החליפו מבטים. כנראה ששוב קלע בול. עכשיו השאלה היתה מי יענה.

"אני לא יודעת מה שמו, אבל ראיתי אותה מדברת עם גבר למטה, במסעדה של חברי הפרלמנט." נטלה דוברת המפלגה את רשות הדיבור. דוברת המפלגה היתה גברת צעירה ומעצבנת אבל קשוחה, שנראתה טוב בטלוויזיה ושללא ספק תשמש במשרות מיניסטריאליות בכירות בבוא העת. "נראה ששמחה מאוד לראות אותו, והיה נדמה שלא היתה מרוכזת בזמן שדיברה עם יושבות הראש מוועדות הבריאות של המפלגות הסוציאליסטית והמרכז הרדיקלי." חייכה. "אני חושבת שרבים הבחינו בזה."

"מפני שמרטה לא התנהגה ככה בדרך כלל? לזה את מתכוונת?"

"אני חושבת שזאת היתה הפעם הראשונה שמישהו כאן הבחין שמרטה לא מרוכזת. כן, זה היה מאוד חריג."

"ייתכן שזה היה אותו דניאל הייל שהזכרתי?"

"אני לא יודעת."

"יש עוד מישהו שיודע על זה?"

כולם הנידו את ראשיהם.

"איך היית מתארת את האיש?" היתה השאלה הבאה של קארל לדוברת המפלגה.

"הוא היה מעט מוסתר מאחורי עמוד, אבל הוא היה רזה ולבוש יפה ושזוף, עד כמה שאני זוכרת."

"בן כמה בערך?"

היא משכה בכתפיה. "קצת יותר מבוגר ממרטה, אני חושבת."

רזה, לבוש היטב, מעט יותר מבוגר ממרטה. אלמלא היתה אומרת 'שזוף', היה התיאור מתאים לכל גבר בחדר, כולל אותו עצמו, בטווח של חמש־עשר שנים.

"אני מניח שמסמכים רבים מתקופת עבודתה של מרטה לא היה אפשר להפיל על היורש." הוא הינהן אל ביווה לארסן. "יומני פגישות, פנקסים, פתקים בכתב יד ודברים כאלה. דברים כאלה פשוט נזרקו או נגרסו? איש לא היה יכול לדעת בוודאות שהיא לא תחזור, נכון?"

שוב הגיבה האישה ממשרד המפלגה. "המשטרה לקחה חלק, ומחלק נפטרו. אני חושבת שהרבה נשאר."

"מה עם יומן הפגישות שלה? מה קרה לו?"

היא משכה בכתפיה. "הוא לא כאן, בכל אופן."

מריאן קוך הצטרפה לשיחה. "מרטה תמיד לקחה את היומן שלה הביתה." גון הקול שלה לא הזמין סתירות. "תמיד," הדגישה.

"איך הוא נראה?"

"זה היה יומן מאוד רגיל, בכריכת עור בלויה בצבע חום־אדמדם. לוח שעות יומי, יומן פגישות, פנקס ואלפון, הכול באותה חבילה."

"והוא לא התגלה," הוסיף קארל. "את זה אני יודע. אז אנחנו צריכים להניח שנעלם יחד איתה במצולות."

"לא נראה לי," ענתה המזכירה באחת.

"למה לא?"

"מפני שלמרטה היה תיק קטן שהיומן לא נכנס בו. היא כמעט תמיד הכניסה אותו לתיק המנהלים שלה, ואני יכולה להבטיח לך שלא היתה לוקחת את התיק שייצלה על הסיפון בשמש. אחרי הכול היא היתה בחופשה, למה שתיקח אותו איתה? הוא גם לא היה במכונית שלה, נכון?"

קארל הניד את ראשו. לא, ככל הזכור לו.

***

קארל חיכה זמן רב ליועצת המשברים עם העכוז המלבב, ועכשיו התחיל להרגיש שלא בנוח. אם היתה מגיעה בזמן, היה מניח לקסם הטבעי שלו להנחות אותו הלאה, אבל עכשיו, אחרי ששינן את השורות שלו והתאמן על החיוכים שלו יותר מעשרים דקות, הרגיש מרוקן.

היא לא נראתה אכולת אשמה כשהגיעה סוף־סוף לקומה השלישית, אבל היא כן התנצלה. זה היה ביטחון עצמי מהסוג שהטריף את קארל. זה היה גם הדבר שהקסים אותו כשפגש לראשונה את ויגה. זה והצחוק המידבק שלה.

מונה איבסן התיישבה מולו. האור מרחוב אוטו מֶנְסְטֶס נשפך על עורפה ויצר הילה סביב ראשה. האור הרך חשף קמטים עדינים בפניה; השפתיים שלה היו חושניות וצבען אדום עמוק. זאת אישה על

רמה. קארל הביט בעיניה כדי להימנע מלהשתהות על שדיה השופעים. שום דבר בעולם לא היה יכול לגרום לו לצאת מהמצב הזה.

היא שאלה אותו על המקרה באמייר. רצתה לדעת על השתלשלות העניינים, פעולות ותוצאות. היא שאלה על כל מה שהיה חסר חשיבות, וקארל בדה פרטים. קצת יותר דם מאשר במציאות. יריות שהיו קצת יותר חזקות, אנחות קצת יותר עמוקות. היא הביטה בו בריכוז ורשמה את הנקודות העיקריות בסיפור שלו. כשהגיע לדבר על הרושם שהותיר בו המקרה, איך היה לראות חבר אחד מת וחבר אחר פצוע, וכמה רע הוא ישן מאז, הרחיקה את הכיסא מהשולחן, הניחה לפניו את כרטיס הביקור שלה והתחילה לארוז את חפציה.

"מה קורה?" שאל כשהפנקס שלה נעלם בתיק המנהלים שלה.

"תשאל את עצמך. כשתהיה מוכן לספר את האמת, תקבע איתי."

הוא הזעיף פנים. "מה זאת אומרת? כל מה שאמרתי לך קרה בדיוק כמו שסיפרתי."

היא משכה את תיק המנהלים שלה קרוב אל הקימור הקטן של הבטן, מתחת לחצאית הצמודה. "ראשית, אתה לא נראה כמו מישהו שלא ישן. שנית, אתה ממש מגזים בפרטים. או אולי חשבת שלא קראתי את הדוח?" הוא עמד למחות כשהיא הרימה את ידה. "שלישית, אני רואה לך את זה בעיניים כשאתה מזכיר את הארדי הנינסן ואַנְקֶר הוֹיֶר. אני לא יודעת למה, אבל יש לך משהו לא סגור בתקרית הזאת. וכשאתה מדבר על שני החברים שלך שלא שפר מזלם להישאר חיים ושלמים כמוך, זה מזכיר לך משהו, ואתה נעשה עצבני. כשתהיה מוכן לספר את האמת אשמח לפגוש אותך. עד אז, אני לא יכולה לעזור לך."

הוא השמיע מחאה קטנה שגוועה מעצמה, והביט בה בתשוקה שנשים קוראות ללא ספק, אבל אף פעם לא יודעות בוודאות שהיא שם.

"חכי רגע," הוא אילץ את עצמו להגיד לפני שיצאה מהדלת. "אולי את צודקת. פשוט לא הבנתי את זה."

הוא שקל בקדחתנות מה להגיד לה לפני שתסתובב ותלך.

"אולי נוכל לדבר על זה בארוחת ערב?" המילים פשוט נפלטו מפיו.

הוא הבין שנכשל. איזה דבר טיפשי, היא אפילו לא טרחה ללעוג לו. סתם הסתכלה עליו בדאגה.

לבילה אנטוורסקואו מלאו לא מזמן שבעים, הוא היה אורח קבוע ב'בוקר טוב דנמרק' בערוץ 2 ובשאר תוכניות האירוח. הוא נחשב מומחה, ולכן הניחו שהוא מבין בכל נושא בעולם. ככה זה כשהדנים לוקחים מישהו ברצינות: הם הולכים איתו עד הסוף. אבל האיש היה גם פוטוגני. סמכותי ובוגר, עם עיניים חומות יפות ולסת מרשימה, והילה ששילבה חוכמת רחוב עם איזה קסם בורגני. ומעבר לזה היתה העובדה הבלתי מעורערת שצבר הון בזמן שיא, סכומים שהכניסו אותו לרשימת עשירי דנמרק. ונוסף על כל זה, הוא עשה את הונו בפרויקטים רפואיים מורכבים שטובת הציבור בראש מעייניהם, מה שהביא את הדנים להעריץ אותו הערצה עיוורת.

אישית, קארל לא סבל את האיש.

אפילו בקבלה רמזו לקארל שהזמן קצר ושבילה אנטוורסקואו הוא איש עסוק. לאורך הקיר ישבו ארבעה אנשים, והיה ברור שאיש מהם לא מעוניין בקשר עם האחרים. כולם הניחו את המזוודות בין רגליהם על הרצפה, ואת המחשבים הניידים שלהם שמו על ברכיהם. כולם היו עסוקים עד מעל הראש, וכולם יראו מפני האיש שמעבר לדלת.

המזכירה חייכה אל קארל, חיוך מזויף. הוא בעצם נדחף לה ליומן הפגישות; היא רק קיוותה שלא יעשה את זה שוב.

הבוס שלה קיבל את פניו בחיוך מריר אופייני ושאל בנימוס אם הוא אי־פעם ביקר בקומפלקס המשרדים בשולי הנמל של קופנהגן. אז החווה לכיוון החלונות הפנורמיים הענקיים שהשתרעו מקיר לקיר, ויצרו פסיפס זכוכית של מצבו הרב־גוני של העולם: האוניות, הנמל, העגורנים, המים והשמים, כולם נלחמו על תשומת הלב במלוא תפארתם.

הנוף מהמשרד של קארל לא היה יפה כזה.

"רצית לדבר על הפגישה בכריסטיאנסבו בעשרים בפברואר 2002. יש לי את זה פה," אמר אנטוורסקואו והקליד במקלדת. "נו, מה אתה יודע, זה פלינדרום. מצחיק."

"זה מה?"

"התאריך: 20.02.2002. אפשר לקרוא את זה גם מימין וגם משמאל. אני גם רואה שביקרתי אצל אשתי לשעבר בדיוק בשעה 20:02. חגגנו על כוס שמפניה." ואז הוסיף באנגלית, "פעם בחיים!" ואחרי זה חייך, החלק הזה של המופע נגמר.

"אני מבין שאתה רוצה לדעת מה היה נושא הפגישה שלי עם מרטה לינגו?" המשיך.

"כן, אמת. אבל לפני זה אני רוצה לשמוע קצת על דניאל הייל. מה היה תפקידו בפגישה?"

"הממ. משונה שאתה מזכיר אותו, אבל לא היה לו תפקיד של ממש. דניאל הייל היה אחד ממפתחי טכניקות המעבדה הכי חשובים שלנו. בלי המעבדה שלו והשותפים המעולים שלו, חלק גדול מהפרויקטים שלנו היו פשוט מקרטעים."

"אז הוא לא השתתף בפיתוח הפרויקט?"

"לא בצד הפוליטי או הכספי של הפיתוח, לא. רק בצד הטכני."

"אז למה הוא היה בפגישה?"

אנטוורסקואו נשך לרגע את שפתו מתוך הרגל. "עד כמה שאני זוכר, הוא צילצל וביקש להיות נוכח. אני כבר לא זוכר למה, אבל נראה שהתכוון להשקיע כסף בציוד חדש והיה צריך להתעדכן בהתפתחויות הפוליטיות. הוא היה מאוד שקדן; אולי זאת הסיבה שעבדנו טוב כל כך יחד."

קארל קלט את ההערצה העצמית של האיש. חלק מאנשי העסקים הופכים את ההצטנעות למידה טובה. בילה אנטוורסקואו היה מזן אחר.

"איזה מין בן אדם היה הייל, לדעתך?"

"בתור בן אדם?" אנטוורסקואו הניד את ראשו. "אין לי מושג. אמין ומצפוני בתור קבלן משנה. אבל כבן אדם? אין לי מושג."

"אז לא היו לך איתו שום קשרים אישיים?"

הדבר עורר את נהמת בילה אנטוורסקואו הנודעת, שהיתה אמורה להיחשב לצחוק. "אישיים? לא ראיתי אותו עד הפגישה ההיא בכריסטיאנסבו. גם לי וגם לו לא היה לזה זמן. וחוץ מזה, דניאל הייל מעולם לא היה בבית. רוב הזמן בילה בשמים. יום אחד בקונטיקט, למחרת באולבּורג. כל הזמן הלוך וחזור. אני מניח שגם אני צברתי כמה נקודות נוסע מתמיד, אבל לדניאל הייל היו די נקודות כדי להטיס כיתה שלמה מסביב לעולם עשר פעמים."

"אז מעולם לא ראית אותו לפני הפגישה ההיא?"

"לא, מעולם לא."

"אבל בטח היו ישיבות, דיונים, משא ומתן על מחירים. דברים מהסוג הזה?"

"יודע משהו? יש לי איש כוח אדם שמטפל בעניינים האלה. אני הכרתי את המוניטין של דניאל הייל, דיברנו כמה פעמים בטלפון, ואז התחלנו לעשות עסקים. את שאר העבודה הכרוכה בשיתוף הפעולה ניהלו העובדים בחברות של הייל ושלי."

"או־קיי. הייתי רוצה לדבר עם מישהו מהחברה שלך שעבד מול הייל. זה אפשרי?"

בילה אנטוורסקואו פלט אנחה כל כך כבדה, שכיסא העור שישב עליו חרק. "אני לא יודע מי עדיין נמצא פה. אחרי הכול, זה היה לפני חמש שנים. יש הרבה תהפוכות בעסק שלנו. כולם תמיד מחפשים אתגרים חדשים."

"אני מבין." האידיוט מודה שהוא לא מסוגל להחזיק עובדים? לא יכול להיות. "תוכל אולי לתת לי את הכתובת של החברה שלו?"

אנטוורסקואו זעף. יש לו איש כוח אדם שמטפל בדברים האלה.

אף שהבניינים נבנו לפני שש שנים, הם נראו כאילו נבנו רק לפני שבוע. על השלט באמצע נוף המזרקות שלפני מגרש החניה היה כתוב באותיות בגובה מטר InterLab A/S. נראה שהעסק משגשג גם בלי הקברניט.

בקבלה בחנו את תג השוטר של קארל כאילו קנה אותו בחנות תחפושות, אבל אחרי עשר דקות הגיעה המזכירה. הוא אמר שיש לו שאלות אישיות אליה, והיא הובילה אותו מיד לחדר עם כיסאות עור, שולחנות עץ וארונות זכוכית מלאים משקאות. יש להניח שזה המקום שבו אורחים מחו"ל נחשפים לראשונה ליעילות של אינטרלב. מעמדה הגבוה של המעבדה ניכר על כל צעד ושעל. קיר שלם היה מכוסה פרסים ותעודות מכל העולם; על שני הקירות האחרים היו תרשימים ותצלומים של פרויקטים שונים. רק בקיר המשקיף על כביש הגישה, המעוצב בסגנון יפני, היו קבועים חלונות שדרכם האירה השמש את המשרד.

מסתבר שאביו של דניאל הייל הקים את החברה, אבל אם לשפוט על פי התצלומים שעל הקיר, זה היה מזמן. דניאל הלך בהצלחה בעקבות אביו בזמן הקצר שניהל את החברה, וניכר שעשה זאת בהנאה. לא היה גם ספק שהיה אהוב ושנתן תמריצים רבים בכיוון הנכון. תמונה אחת הראתה את האב והבן עומדים ומחייכים זה לצד זה. האב לבוש ז'קט ומקטורן שסימלו את ימי העבר שעמדו לחלוף. הבן עוד לא התבגר, לפי פניו החלקים וחיוכו הרחב. אבל כבר היה מוכן להשאיר את חותמו.

קארל שמע צעדים מתקרבים.

"במה אפשר לעזור לאדוני?" שאלה אישה שמנמנה בנעליים שטוחות.

היא הציגה את עצמה כמנהלת יחסי ציבור. בתג השם שעל הדש שלה היה כתוב "אַינוֹ הוּרִינָיֶינֶן". לפינים יש כאלה שמות מצחיקים.

"הייתי רוצה לדבר עם מישהו שעבד עם דניאל הייל סמוך למותו. מישהו שהכיר אותו באופן אישי. מישהו שידע מה היו המחשבות והחלומות שלו."

היא הביטה בו כאילו העליב אותה.

"את יכולה לקשר אותי עם מישהו כזה?"

"אני לא מכירה איש שהכיר אותו טוב יותר ממנהל המכירות שלנו, נילס באך נילסן. אבל אני חוששת שלא יהיה מעוניין לדבר איתך על חייו האישיים של מר הייל."

"ומדוע לא? מה יש לו להסתיר?"

היא העניקה לו עוד מבט שכמו שידר שהוא עושה מאמץ ניכר להתגרות בה. "גם לנילס וגם לדניאל לא היה מה להסתיר. אבל נילס מעולם לא התאושש ממותו של דניאל."

הוא קלט את המשתמע. "את מתכוונת שהם היו זוג?"

"כן. נילס ודניאל היו יחד באש ובמים, גם בעסקים וגם בחיים הפרטיים."

לרגע הביט קארל בעיניה הכחולות הבהירות. הוא לא היה מתפלא אם היתה פתאום מתפקעת מצחוק. אבל זה לא קרה. מה שאמרה לא היה בדיחה.

"לא ידעתי," הוא אמר.

"אני מבינה," היא ענתה.

"אולי יש לך במקרה תמונה של דניאל הייל שאת יכולה לתת לי?"

היא מתחה את זרועה ולקחה עלון שנח על דלפק הזכוכית לצד שישיית בקבוקי מים מינרליים משוודיה.

"הנה," אמרה. "פה יש לפחות עשרה."

***

הוא לא הצליח להשיג את בילה אנטוורסקואו בטלפון בלי שניהל שיחה ארכנית עם המזכירה הזעפנית שלו.

"סרקתי כמה תצלומים שאני רוצה לשלוח אליך. יש לך שתי דקות להעיף מבט?" אמר אחרי שהזדהה.

אנטוורסקואו נענה ונתן לקארל את כתובת המייל שלו. קארל הקליק על העכבר והעביר לו את הקובץ.

זה היה תצלום נהדר של דניאל הייל, שנסרק מהעלון שאשת יחסי הציבור נתנה לו. גבר בלונדיני צנום, גבוה למדי, שזוף ולבוש היטב, כפי שהבחינו כולם במסעדת חברי הפרלמנט. לא היה דבר בהופעה שלו שהעיד שהוא הומוסקסואל. ככל הנראה היו לו גם נטיות מיניות אחרות. עמד לצאת מהארון כהטרוסקסואל, חשב קארל ודמיין את האיש נמעך ונשרף למוות על הכביש המהיר קאפלאו.

"טוב, המייל הגיע," אמר בילה אנטוורסקואו מעבר לקו. "אני פותח את הקובץ." היתה הפוגה שדומה כי נמשכה זמן רב מאוד. "מה אני אמור לעשות עם זה?"

"אתה יכול לאשר שזו תמונה של דניאל הייל? האם זה היה האיש שהשתתף בפגישה בכריסטיאנסבו?"

"האיש הזה? בחיים לא ראיתי אותו."

26

2005

כשמלאו לה שלושים וחמש, חזר אוקיינוס האור הפלואורסנטי ונעלמו הפנים מאחורי החלונות.

לא כל הנורות במתקן הזכוכית המשוריינת נדלקו. יום יבוא ויצטרכו להחליף אותן, אחרת, חשבה, עלטה גמורה תשרור בחדר. הם עדיין עומדים שם, מרגלים אחרי, ולא רוצים להפסיק. יום יבוא ויצטרכו להחליף את הנורות. הם ירפו מעט ואז אני אחכה להם.

ביום ההולדת השלושים וחמישה שלה שוב הגבירו את הלחץ, אבל זה כבר לא הדאיג אותה. אם היא מתמודדת עם ארבע אטמוספרות, תתמודד גם עם חמש. היא לא ידעה מה הגבול, אבל הם עדיין לא התקרבו אליו. בדיוק כמו בשנה שעברה, היו לה הזיות במשך כמה ימים. התחושה היתה כאילו הרקע של החדר מסתובב, בעוד השאר נשאר ממוקד וחד. היא שרה והרגישה מעט עליצות, המציאות הפכה חסרת משמעות. הפעם הכול חזר למצב רגיל כבר אחרי יומיים. אז הבחינה ביללה באוזניה. בתחילה יללה חלשה, היא פיהקה וניסתה לאזן את הלחץ כמיטב יכולתה, אבל אחרי שבועיים נעשה הצליל קבוע. טון צלול, כמו צליל של תקלה בטלוויזיה. גבוה יותר, טהור יותר, ומתיש פי אלף מונים. זה יעבור, מרטה, את תתרגלי. חכי ותראי, יום אחד תקומי וזה ייעלם. זה ייעלם, זה ייעלם, היא הבטיחה לעצמה. אבל הבטחות המבוססות על בורות תמיד מאכזבות. אחרי שלושה חודשים עם היללה באוזניה, עמדה לאבד את שפיות דעתה מחוסר שינה ומההכרה התמידית שהיא חיה בתא מוות ונתונה לחסדיו של התליין. לפיכך, החלה לתכנן התאבדות.

עכשיו ידעה שכך או אחרת כל זה ייגמר במוות. פני האישה לא היו עוד מקור לתקווה. העיניים הנוקבות הללו היו סימן ברור לכך שלא יניחו לה להימלט. לעולם. עדיף למות בידיה שלה. להחליט בעצמה איך.

החדר היה ריק מלבד דלי השירותים ודלי האוכל, פנס, שני תומכי הפלסטיק מהז׳קט – שאחד מהם הפך קיסם, שני גלילי נייר טואלט, והבגדים שלגופה. הקירות היו חלקים. לא היה שום דבר שיכלה לקשור אליו את שרוולי הז׳קט, שום דבר שגופה יוכל להשתלשל ממנו עד שייוושע מהחיים האלה. האפשרות היחידה שנותרה היתה להרעיב את עצמה למוות. לסרב לאכול את האוכל המונוטוני, לסרב לשתות את מעט המים שהקציבו לה. אולי לזה חיכו. אולי היא היתה חלק מאיזו התערבות חולנית. מקדמת דנא הפכו בני אדם את הסבל של בני מינם לבידור. אכזריות היתה קיימת בכל תקופה בהיסטוריה של האנושות, והמשקעים האכזריים שיצרו תקופות חדשות הלכו והצטברו; עכשיו גילתה זאת בעצמה. לכן החליטה שלא להשתתף בכך עוד.

היא דחפה הצידה את דלי האוכל, נעמדה מול אחד החלונות והצהירה שלא תאכל יותר. הספיק לה. אז נשכבה על הרצפה ועטפה את עצמה בבגדיה המרוטים ובחלומות. על פי חישוביה, היה זה שישה באוקטובר. היא הניחה שתשרוד שבוע. עד אז תחיה שלושים וחמש שנים, שלושה חודשים ושבוע. ליתר דיוק: שנים־עשר אלף, שמונה מאות ושישים וארבעה ימים, אף שלא היתה בטוחה. לא תהיה לה מצבה. בשום מקום לא יצוינו תאריך לידה ותאריך פטירה. לא יישאר דבר אחרי מותה שיקשר אותה לימיה בכלוב הזה, התקופה האחרונה בחייה. מלבד רוצחיה, היא היחידה שתדע את תאריך המוות. היא לבדה תדע אותו מראש ברמה סבירה של דיוק. היא התכוונה למות בערך בשלושה־עשר באוקטובר 2005.

ביום השני לשביתת הרעב שלה צעקו לה להחליף את הדליים, אבל היא סירבה. מה הם יכולים לעשות? או שישאירו את הדלי בפתח דלת האטימה או שייקחו אותו בחזרה. היינו הך מבחינתה.

הם השאירו את הדלי בפתח וחזרו על הטקס בימים הבאים. הדלי הישן החוצה והחדש פנימה. הם צעקו עליה. איימו להגביר את הלחץ ולהוציא את האוויר. אבל איך יאיימו במוות על אדם המבקש את מותו? אולי ייכנסו, אולי לא, לא אכפת לה. היא הניחה למוח שלה להשתולל במחשבות ובמראות שהדפו את הילָלה באוזניה, וביום החמישי, הכול התמזג והפך אחד. חלומות על אושר, העבודה הפוליטית שלה, אופה שעומד לבדו על הספינה, אהבה שנזנחה, הילדים שמעולם לא הביאה לעולם, מיסטר בין וימים שקטים מול הטלוויזיה. היא הבחינה איך גופה הולך ומאבד את אחיזתו בצרכיו הלא ממומשים. בהדרגה חשה קלה יותר על הרצפה; סטטיות משונה השתלטה והזמן חלף, בעוד המזון בדלי שלידה החל להרקיב.

הכול היה כפי שהיה צריך להיות, ואז לפתע הרגישה פעימה בלסת.

מרוב תשישות היה נדמה לה שהרטט בא מבחוץ. בדיוק מספיק כדי שתפקח את העיניים אבל לא יותר. הם באים? חשבה, ואז שקעה חזרה בדמדומים, עד ששעתיים מאוחר יותר התעוררה מכאב חד כסכין בפניה.

לא היה לה מושג מה השעה; לא היה לה מושג אם הם שם; היא צרחה כפי שלא צרחה מעודה בחדר העקר הזה. היא הרגישה שפניה נבקעו לשתיים. הכאב בשן דמה לקידוח בפיה, היא לא יכלה להיאבק בו. אלוהים, האם זה העונש על שהיא נוטלת את חייה? רק חמישה ימים הזניחה את עצמה, ועכשיו העינוי המייסר הזה. היא תחבה את אצבעה בזהירות לפיה והרגישה את הפצע המוגלתי ליד הטוחנת האחורית. השן הזאת שתמיד הציקה לה, שסיפקה הכנסה קבועה לרופא השיניים. היא ניסתה לשמור על ניקיון המקום כל יום בעזרת הקיסם שהכינה. היא לחצה בזהירות על המורסה והרגישה את הכאב מתפרץ מהעצם. היא התקפלה, פתחה את פיה לרווחה, ונשמה בהשתנקות קדחתנית. זמן קצר קודם לכן נכנע גופה לעייפות, אבל עכשיו התעורר מייסורים. היא הרגישה כמו חיה שתיאלץ לכרסם את רגלה כדי להימלט מהמלכודת. אם הכאב מגן מפני המוות הרי היא יותר חיה מתמיד.

"אאאיייי!" התייפחה. כאב לה מאוד. היא שלחה יד אל הקיסם שלה והכניסה אותו לאט לפיה. היא ניסתה לגלות בזהירות אם משהו נתקע בחניכיים וגרם לזיהום, אבל ברגע שהקצה נגע במוגלה, התפוצצה השן שוב ביגון.

את צריכה לנקב את זה, מרטה. קדימה, אמרה לעצמה, בכתה, וחיטטה בו שוב. המעט שנותר בקיבתה איים לצאת. היא חייבת לנקב את הפצע, אבל לא יכולה. היא פשוט לא מסוגלת.

היא זחלה אל דלת האטימה לבדוק מה שמו בדלי. אולי משם תבוא לה הקלת־מה. אולי טיפת מים תעזור.

היא הביטה למטה אל הדלי וראתה פיתויים שלא העזה לחלום עליהם. שתי בננות, תפוח, טבלת שוקולד. זה היה אבסורד. הם ניסו לפתות אותה. לאלץ אותה לאכול, ועכשיו כבר לא יכלה. לא יכלה ולא רצתה.

עם דקירות הכאב הבאות התכווצו פניה והיא כמעט נפלה מהרגליים. אז הוציאה את הפירות והניחה על הרצפה, דחפה את היד לדלי ולקחה את בקבוק המים. היא תחבה אצבעה במים והצמידה אל הפצע, אבל המים הקרים לא השפיעו. היה הכאב והיו המים, ולא היה ביניהם שום קשר. המים אפילו לא הרוו את הצמא.

אז התרחקה, התקפלה בתנוחה עוברית מתחת לחלונות, וביקשה מחילה מאלוהים. בשלב כלשהו ייכנע הגוף, ידעה. את ימיה האחרונים תחיה בכאב.

ובסופו של דבר גם הכאב ייכנע.

הקולות הגיעו אליה כאילו היתה בטראנס. קראו בשמה. הפצירו בה לענות. היא פקחה עיניים והבחינה מיד שהפצע בפיה הפסיק לפעום, ושהגוף הרפה שלה עדיין שכוב לצד דלי השירותים מתחת לחלונות. היא הביטה בתקרה והבחינה שאחת מנורות הפלואורסנט התחילה לרצד קלושות גבוה מעליה. היא שמעה קולות, לא? הם היו אמיתיים?

אז דיבר קול צלול שלא שמעה בעבר: "כן, היא הוציאה את הפירות."

זה אמיתי, חשבה, אבל היתה חלושה מכדי להיבהל.

זה היה קול של גבר. לא צעיר, אבל גם לא זקן.

מיד הרימה את ראשה אבל לא מספיק כדי שיראו אותה מבחוץ.

"אני רואה את הפירות מכאן," אמר קול של אישה. "הם שם על הרצפה." זאת היתה אותה אישה שדיברה עם מרטה פעם בשנה; לא היה אפשר לטעות בקול. כנראה שהאנשים בחוץ קראו לה ושכחו לסגור את האינטרקום.

"היא זחלה אל מתחת לחלונות. אני בטוחה," המשיכה האישה.

"את חושבת שהיא מתה? עבר רק שבוע," אמר האיש. זה נשמע כל כך טבעי, אבל זה לא היה. הם מדברים עליה.

"מתאים לה, לזונה הקטנה."

"אולי נוריד את הלחץ וניכנס לראות?"

"ומה תעשה בה? כל תא בגוף שלה הסתגל ללחץ של חמש אטמוספרות. ייקח לה שבועות להסתגל ללחץ רגיל. אם נפתח עכשיו את הדלת, לא רק שתחטוף דקומפרסיה. היא תתפוצץ. ראית איך הצואה

שלה מתרחבת והשתן מבעבע ומתאדה. אל תשכח שהיא חיה בתא לחץ כבר שלוש שנים וחצי."

"אי אפשר לחזור להעלות את הלחץ אחרי שנראה אם היא עדיין חיה?"

האישה בחוץ לא ענתה, אבל היה ברור שזה לא עומד לקרות.

הנשימה של מרטה נעשתה קשה יותר ויותר. הקולות היו שטניים. לו יכלו, היו פושטים את עורה ותופרים אותה בחזרה לנצח. היא במדור הפנימי של הגיהינום, מקום של עינויים נצחיים.

תיכנסו, בני זונה, חשבה וקירבה אליה את הפנס בעוד היבבה באוזניה מתגברת. היא תנעץ אותו בעינו של הראשון שיתקרב אליה. תעוור את היצור הנתעב שהעז לדרוך בתא הקדוש שלה. זה יהיה הדבר היחיד שתעשה לפני מותה.

"אנחנו לא עושים כלום עד שלֶסֶה חוזר. שמעת?" אמרה האישה בקול סמכותי.

"אבל זה ייקח לו נצח. היא תמות הרבה קודם," ענה האיש. "מה, לכל הרוחות, נעשה? לסה ירתח מזעם."

אז באה דממה מבחילה ומדכאת, כאילו עמדו הקירות למחוץ אותה ולהשאיר אותה שם, כמו כינה שנמחצה בין שתי ציפורניים.

היא לפתה את הפנס בידה וחיכתה. לפתע חזר הכאב במלוא עוזו. היא פקחה את עיניה ונשמה עמוק לריאותיה כדי לשחרר את הכאב בצרחה לא רצונית, אבל שום צליל לא בקע. היא השתלטה על עצמה. תחושת החנק נותרה וההרגשה שהיא עומדת להקיא גרמה לה להשתנק, אבל היא לא הוציאה מילה, רק הטתה את ראשה לאחור והניחה לדמעות לזלוג על פניה ועל שפתיה החרבות.

אני שומעת אותם אבל אסור שהם ישמעו אותי, דיקלמה שוב ושוב ללא קול. היא נגעה בגרונה, ניפנפה בידה על הלחי הנפוחה, והתנדנדה קדימה ואחורה, כשהיא מאגרפת ומשחררת את היד החופשית ללא הרף. כל שבב עצב בגופה התעורר לכאב המייסר.

אז באה הצרחה. היו לה חיים משל עצמה. הגוף דרש אותה. צרחה עמוקה וחלולה שנמשכה ונמשכה.

"היא שם. שמעת? ידעתי." צליל נקישה של המתג נשמע. "צאי, שנראה אותך," אמרה האישה בעלת הקול המבחיל. בשלב זה גילו שמשהו לא בסדר.

"רגע," אמרה. "המתג תקוע."

אז החלה האישה להקיש על מתג האינטרקום, אבל ללא הועיל.

"את שוכבת שם ומקשיבה למה שאנחנו אומרים, חתיכת כלבה?" היא נשמעה כמו חיה. הקול שלה היה גולמי, מושחז על ידי שנים של אכזריות וקשיחות.

"לסה יסדר את זה כשיחזור," אמר האיש בחוץ. "הוא יתקן את זה. זה לא ממש משנה."

עכשיו הרגישה שהלסת שלה עומדת להתפצל לשתיים. מרטה לא רצתה להגיב, אבל לא היתה לה בְרֵרה. היא נאלצה לעמוד. מה שרק אפשר כדי להסיח את הדעת מהפאניקה ההולמת בגופה. היא התייצבה על ברכיה והבחינה בחולשתה, אז נשענה לאחור והצליחה להתיישב על עקביה כשהאש בפיה בוערת מחדש. היא הניחה ברך אחת על הרצפה והצליחה לעמוד בערך.

"אלוהים אדירים, תסתכלי על עצמך," אמר הקול המגעיל מבחוץ, ואז התחילה האישה לצחוק. הצחוק פגע במרטה כמו ברד של אזמלים. "יש לך כאב שיניים," אמר הקול הצוחק. "אֵלים, לזונה המטונפת כואבת השן. תראו אותה."

מרטה הסתובבה פתאום ועמדה מול החלונות. עצם הנעת השפתיים היתה גרועה ממוות. "יום יבוא ואנקום בכם," לחשה, כשהיא מצמידה את פניה לזכוכית. "אני אנקום בכם. חכו ותראו."

"אם לא תאכלי, תישרפי בגיהינום בלי שתספיקי ליהנות מזה," אמרה האישה בבוז, אבל היה דבר נוסף בקולה. כמו חתול המשחק בעכבר, ועוד לא עייף מהמשחק. הם רוצים שהאסירה שלהם תחיה. תחיה כמה זמן שהם יחליטו, ולא יותר.

"אני לא *יכולה* לאכול," גנחה מרטה.

"יש מוגלה?" שאל הקול הגברי.

היא הינהנה.

"תצטרכי לטפל בזה בעצמך," אמר בקור.

מרטה הביטה בהשתקפות שלה באחד החלונות. לאישה האומללה שלפניה היו לחיים שקועות ועיניים שנראו כאילו הן עומדות לנשור מארובותיהן. החלק העליון של פניה היה מעוות מזיהום, והשקים השחורים מתחת לעיניים סיפרו סיפור משלהם. היא נראתה חולה עד מוות, והיא אכן היתה כזו.

היא נשענה בגבה על הזכוכית והחליקה אט־אט אל הרצפה. שם ישבה כשדמעות זעם בעיניה, ובהכרה חדשה שהגוף שלה רוצה ומסוגל לחיות. היא תיקח כל מה שיש בדלי ותאלץ את עצמה לבלוע. או שהכאב יהרוג אותה או שלא; הזמן יגיד. בכל מקרה, לא תיכנע בלי מאבק, מפני שכרגע הבטיחה משהו לכלבה שבחוץ. הבטחה שהיא היתה נחושה לקיים. בשלב כלשהו האישה המגעילה הזאת תאכל את הדייסה שבישלה.

רגע אחד היה גופה רגוע כמו נוף רצוץ בעין הסערה, ואז חזר הכאב. הפעם צרחה ללא איפוק. היא הרגישה את המוגלה מהחניכיים זולגת על לשונה ואת פעימת כאב השיניים מתפשטת עד לרקה.

אז שמעה את שריקת דלת האטימה, ודלי חדש הופיע.

"קחי! שמנו לך קצת עזרה ראשונה. לכי, קחי את זה," צחק הקול הנשי מבחוץ.

מרטה זחלה על ארבע אל הפתח ומשכה ממנו את הדלי. היא הביטה פנימה.

עמוק בתחתית הדלי, על פיסת בד, היה מעין מכשיר רפואי, צבת.

צבת גדולה. גדולה וחלודה.

27

2007

בוקר מעיק עבר על קארל. חלומות רעים והטרוניות של יספר בארוחת הבוקר רוקנו ממנו את מעט הכוחות שהיו בו עוד לפני שצנח במושב הנהג במכונית. אז גילה שמחוג מד הדלק נוגע באפס. הוא העביר עוד ארבעים וחמש דקות בתוך אדי המפלטים על הכביש בין נומוּלֵוִוי לְוַואָלוּסֶה, מה שלא תרם לקסם האישי שלו, ללבביות שלו או לסבלנות שלו.

כשסוף־סוף ישב מאחורי השולחן במרתף מטה המשטרה, מצא את עצמו מביט בערנות המנצנצת בפניו הרעננים של אסד. זה היה השלב שבו שקל לעלות למשרד של מרקוס יקובסן ולרסק כמה כיסאות, כדי שישלחו אותו לאיזה מקום שבו יזכה לטיפול נאות. מקום שבו הזמן היחיד שייאלץ להקדיש לתחלואי העולם יהיה במהדורת חדשות הערב.

קארל הינהן בעייפות אל העוזר שלו. אם רק יצליח לרסן את עליצותו של האיש לרגע, אולי הסוללות הפנימיות שלו עצמו יזכו להזדמנות להיטען מחדש. הוא הביט אל מכונת הקפה, ראה שהיא ריקה, וקיבל את הספל הקטן שאסד הגיש לו.

״אני לא לגמרי מבין את זה, קארל,״ אמר אסד. ״אתה אומר שדניאל הייל מת, אבל הוא לא היה זה שהגיע לפגישה בכריסטיאנסבו. אז מי היה האיש ההוא?״

״אין לי מושג, אסד, אבל להייל לא היה שום קשר עם מרטה לינגו. אבל למי שהתחזה להייל, כן היה קשר אליה.״ הוא לגם מתה הנענע של אסד. ללא ארבע או חמש כפיות הסוכר, אולי היה אפשר לשתות את זה.

״אבל אז, איך זה יכול להיות שהאחר ידע שהמיליארדר, שהיה הבוס של הפגישה בכריסטיאנסבו, לא ראה את דניאל הייל?״

״שאלה טובה. אולי האיש ההוא והייל הכירו איכשהו.״ קארל הניח את הספל על השולחן והציץ בלוח השעם, שם נעץ את העלון של אינטרלב עם הדיוקן של דניאל הייל, המטופח לעילא.

״אז לא הייל הוא זה שהביא את המכתב, נכון? והוא לא האיש שאכל ארוחת ערב עם מרטה לינגו בבנקרוט, נכון?״

״על פי האנשים שעבדו עם הייל, הוא בכלל היה בחו״ל.״ קארל פנה להביט בעוזר שלו. ״מה נכתב בדוח על המכונית של דניאל הייל אחרי התאונה? אתה זוכר? הכול במכונית היה מאה אחוז בסדר? מצאו משהו שהיה יכול לגרום להתרסקות?״

״אתה מתכוון אם הבלמים היו בסדר?״

״הבלמים. ההגה. הכול. היה איזה סימן לחבלה?״

אסד משך בכתפיו. "היה קשה לראות בגלל שהמכונית נשרפה, קארל. אבל אז חשבו שזאת תאונה רגילה, כמו שהבנתי מהדוח."

זה מה שגם קארל זכר. לא היה שום דבר חשוד.

"ולא היו שום עדים שרמזו על משהו אחר?"

הם החליפו מבטים.

"אני יודע, אסד, אני יודע."

"רק הוא, האיש שנכנס בו."

"בדיוק." קארל לגם מבלי משים והתחלחל. לא היה לו שום רצון להתמכר לתמהיל הזה.

הוא התלבט אם להוציא מהמגירה סיגריה או סוכריית מציצה לכאב גרון, אבל אפילו לזה לא היה לו כוח. זאת היתה התפתחות רצינית. הוא בדיוק עמד לסגור את התיק ופתאום צצים כל מיני דברים שלא נבדקו. הר של עבודה פתאום התנשא מולו, וזה היה רק תיק אחד. על השולחן לפניו נערמו עוד ארבעים או חמישים תיקים.

"מה איתו, קארל, עם העד במכונית האחרת? לא כדאי שנדבר עם האיש שדניאל הייל התנגש בו?"

"ביקשתי מליס לאתר אותו."

לרגע אסד נראה מאוכזב.

"אבל בשבילך יש לי משימה אחרת."

מצב רוחו השתפר וחיוך עלה על פניו.

"אני רוצה שתיסע להוֹלטוּ בסטאונס ותדבר עם העוזרת, הלה אנדרסן, פעם נוספת. תשאל אותה אם היא מזהה את דניאל הייל כאיש שהביא את המכתב. קח את התמונה הזאת איתך." הוא הצביע על לוח השעם.

"אבל הוא לא היה האיש, זה היה מישהו אחר ש –"

קארל עצר את אסד בנפנוף יד. "אתה יודע את זה, ואני יודע את זה. אבל אם היא תגיד שלא, כפי שאנחנו מצפים שתעשה, אז תשאל אותה אם דניאל הייל דומה במשהו לבחור עם המכתב. אנחנו צריכים להשיג תיאור יותר טוב של האיש, בסדר? ועוד משהו: תשאל אותה אם אופה היה שם ואם הוא אולי הציץ באיש שהביא את המכתב. ודבר אחרון, תשאל אותה אם היא זוכרת איפה מרטה נהגה לשים את תיק המנהלים שלה כשבאה הביתה. תגיד לה שהוא שחור ושיש בו קרע גדול בצד. הוא היה של אבא שלה, הוא היה במכונית בזמן התאונה, כך שבטח היה מאוד חשוב לה." קארל הרים שוב את ידו כשאסד התכוון לדבר. "ואחר כך תיסע אל סוחרי העתיקות שקנו את הבית של מרטה במאולבו, ותשאל אותם אם ראו תיק מנהלים כזה איפשהו. נדבר על הכול מחר, בסדר? אתה יכול לנסוע הביתה במכונית. אני אסע במוניות, ואחר כך הביתה ברכבת."

אסד נופף בידיו.

"כן, אסד?"

"רק רגע, אני צריך למצוא בלוק כתיבה. אתה יכול בבקשה להגיד את הכול שוב?"

היו להארדי תקופות גרועות יותר. בעבר היה נדמה שראשו נמס לתוך הכר, אבל עכשיו היה מורם די הצורך, כך שהוורידים יהלמו ברקותיו. הוא שכב בעיניים עצומות ונראה שלֵו מתמיד. לרגע שקל קארל ללכת. חלק מהציוד כבר לא היה בחדר, אף שמכונת ההנשמה עדיין עבדה. בסך הכול זה היה סימן טוב.

הוא סב בזהירות על עקבותיו ועמד לעשות צעד בכיוון הדלת, כשקולו של הארדי עצר בעדו.

"לאן אתה הולך? אתה לא מסוגל להסתכל על גבר שוכב בנוח?"

קארל הסתובב וראה את הארדי שוכב בדיוק כפי שהיה כשנכנס לחדר.

"הארדי, אם אתה רוצה שאנשים לא ילכו, אתה צריך לעשות סימן שאתה ער. אתה יכול למשל, לפקוח את העיניים."

"לא. לא היום. היום לא בא לי לפקוח את העיניים."

"למה לא?" שאל אותו קארל.

"אם עומד להיות הבדל כלשהו בין הימים שלי, אז צריך לתת לי להחליט אם לפקוח את העיניים או לא, בסדר?"

"כן. בסדר."

"התוכנית שלי למחר היא להביט רק ימינה."

"בסדר," אמר קארל, אף שהמילים של הארדי פצעו את נשמתו. "כבר דיברת עם אסד פעמיים, הארדי. זה היה בסדר ששלחתי אותו לפה?"

"ממש לא," אמר כשהוא מניע את שפתיו רק בקושי.

"טוב, אבל שלחתי. וחשבתי לשלוח אותו לכאן לעתים קרובות ככל שיידרש. יש לך התנגדות?"

"רק שלא יביא שוב את הדברים המטוגנים הפיקנטיים האלה."

"אני אגיד לו."

משהו שהיה יכול להתפרש כצחוק נפלט מגופו של הארדי. "זה גרם לי לחרבן כמו שלא חירבנתי בחיים. האחיות ממש התעצבנו."

קארל ניסה לא לדמיין את המחזה. זה לא נשמע נעים במיוחד.

"אני אגיד לאסד, הארדי. להבא, בלי דברים מטוגנים פיקנטיים."

"יש משהו חדש בתיק של לינגו?" שאל הארדי. זאת היתה הפעם הראשונה מאז הפך משותק שהביע סקרנות בנוגע למשהו. קארל הרגיש את החום עולה בלחייו. עוד רגע בטח ירגיש גם גוש בגרון.

"כן, ועוד איך." ואז סיפר להארדי את ההתפתחויות האחרונות בנוגע לדניאל הייל.

"אתה יודע מה אני חושב, קארל?" אמר הארדי.

"אתה חושב שהתיק חזר לחיים."

"בדיוק. כל הסיפור הזה מסריח." הוא פקח את עיניו לרגע והביט בתקרה ואחר כך עצם אותן שוב. "יש לך מישהו בפוליטיקה שאפשר לחקור?"

"אף אחד."

"דיברת עם העיתונות?"

"מה זאת אומרת?"

"עם אחד מהפרשנים הפוליטיים בכריסטיאנסבו. הם תמיד בוחשים. מה עם הצהובונים? פֶּלֶה הִיטֶסְטֶת ב'רכילות', לדוגמה. הנוכל הקטן אוהב לחפש טינופת בכריסטיאנסבו מאז שפיטרו אותו מ'אקטואליה', אז הוא כבר מהוותיקים שם. תשאל אותו ותדע יותר ממה שאתה יודע עכשיו." חיוך הופיע על פניו של הארדי, ואז נעלם.

אני אגיד לו עכשיו, חשב קארל, ואז המשיך לאט כדי שהדברים ישקעו כבר מההתחלה. "היה רצח בסורה, הארדי. אני חושב שזה אותם בחורים מאמייר."

ההבעה של הארדי לא השתנתה. "למה?" שאל.

"אה, טוב, כי אלה אותן נסיבות, אותו כלי נשק, ככל הנראה אותה חולצת משבצות אדומה, אותה קבוצת אנשים, אותו..."

"שאלתי למה."

"טוב, בגלל זה אני מספר לך את כל זה."

"התכוונתי, למה לעזאזל אתה חושב שאכפת לי?"

משרדי המערכת של "רכילות" היו במצב הביניים הזה שנוצר אחרי שעומדים בלוח הזמנים השבועי והגיליון הבא מתחיל לקבל

צורה. שני עיתונאים הביטו בקארל בחוסר עניין כשעבר בחלל הפתוח של המערכת. כפי הנראה לא זיהו אותו וזה היה בסדר גמור מבחינתו.

הוא מצא את פלה היטסטת בפינה שבה נפלה על הכתבים הבכירים תשישות נצחית. הוא ישב וטיפח את זקנו האדמוני, שהיה מעוצב היטב גם אם דליל. קארל הכיר היטב את המוניטין של היטסטת כטינופת שרק כסף יכול לעצור. קארל לא הבין למה כל הדנים אוהבים לקרוא את הזבל הארכני שהוא כותב, אבל הקורבנות שלו לא התלהבו כמותם. היה תור ארוך של תביעות שחיכו על מפתנו של היטסטת, אבל העורך הראשי חס על השד האהוב עליו מכול. אז מה אם העורך משלם כמה קנסות בדרך?

האיש העיף מבט קצר בתג השוטר של קארל והסתובב בחזרה אל החברים שלו.

קארל הניח יד על כתפו. "אמרתי שיש לי כמה שאלות אליך."

היטסטת הביט דרכו כשהסתובב אל קארל בחזרה. "אתה לא רואה שאני עובד? אתה רוצה לקחת אותי לתחנת המשטרה –"

בשלב הזה שלף קארל מהארנק שטר של אלף קרונות שחסך במשך חודשים, ותקע אותו מול אפו של העיתונאי.

"באיזה עניין?" שאל האיש וינק את השטר בעיניו. אולי חישב כמה שעות יוכל לשבת בפאב עם השטר הזה.

"אני חוקר את היעלמותה של מרטה לינגו. השותף שלי, הארדי הנינסן, חושב שאתה תוכל לספר לי אם למרטה היתה סיבה לחשוש ממישהו בחוגים הפוליטיים."

"לחשוש ממישהו? ניסוח משונה," אמר וליטף קווצות כמעט בלתי נראות של זקן. "למה אתה שואל אותי? התגלה משהו חדש?" עכשיו התנהלה החקירה בכיוון הלא נכון.

"משהו חדש? לא, שום דבר. אבל הגענו לשאלות שיש לפתור בתיק הזה אחת ולתמיד."

היטססטת היסס, ניכר שהוא לא מתרשם. "חמש שנים אחרי שנעלמה? אתה עושה צחוק? אולי פשוט תגיד לי ישר מה אתה יודע, ואני אגיד לך מה אני יודע."

קארל ניפנף שוב בשטר כדי שהאיש יתמקד בעיקר.

"אתה לא יודע על מישהו שכעס במיוחד על מרטה לינגו בזמנו? זה מה שאתה אומר לי?"

"כולם שנאו את הכלבה. אם לא הציצים היפים שלה, היו מעיפים אותה הרבה קודם."

הוא לא מצביע לדמוקרטים. לא מפתיע. "טוב, אז אתה לא יודע כלום." הוא פנה אל האחרים, "מישהו מכם יודע משהו? זה לא חייב להיות קשור לכריסטיאנסבו. איזה שמועות או אנשים שנראו בקרבתה כשהפפראצי ארבו לה, רשמים מעורפלים? מישהו יכול לומר לי משהו?" הוא הביט בעמיתים של היטססטת. לפחות חצי מהם אפשר לאבחן כלוקים במוות מוחי. הם הביטו בו בעיניים ריקות ואמרו שהם לא שמים זין.

הוא הסתובב והביט במשרד סביב. אולי לאחד העיתונאים הצעירים שעדיין יש לו משהו בגולגולת יהיה משהו לומר. אם לא מידע אישי, אולי מידע מדרגה שנייה או שלישית. אחרי הכול, זה מרכז רכילות.

"אמרת שהארדי הנינסן שלח אותך?" שאל היטססטת והתקרב לשטר. "אתה לא זה שדפק לו את החיים? אני זוכר בבירור שקראתי משהו על איזה קארל מרק. זה לא השם שלך? אתה זה שתפס מחסה מתחת לאחד החברים שלך. האיש שהתחבא מתחת להארדי הנינסן ועשה את עצמו מת. זה אתה, לא?"

קארל הרגיש קרחון ארקטי מזדחל ועולה בגבו. איך, לכל הרוחות, הוא יודע את זה? כל השימועים היו בדלתיים סגורות. איש לא רמז מעולם למה שהדגנרט הזה אומר.

"אתה אומר את זה בגלל שאתה רוצה שאני אחנוק אותך, אמעך אותך ואבעט אותך מתחת לשטיח, כדי שיהיה לך מה לכתוב בשבוע הבא?" קארל התקרב אליו כל כך, שהיטססטת בחר לחזור ולהתמקד בשטר. "הארדי הנינסן היה השותף הכי טוב שיכול להיות. הייתי מוכן למות למענו, לו יכולתי. אתה מבין את זה?"

היטססטת הביט מעבר לכתפו ונתן בעמיתיו מבט מנצח. לעזאזל! הנה הכותרת לגיליון הבא, וקארל הוא הקורבן. כל מה שהם צריכים זה צלם שינציח את הרגע. כדאי לו לצאת משם מהר.

"אני אקבל את האלף קרונות אם אגיד לך איזה צלם התמחה בתצלומים של מרטה לינגו?"

"מה זה יעזור לי?"

"לא יודע. אולי זה יעזור, אולי זה לא. אתה שוטר, לא? אתה באמת יכול להרשות לעצמך להתעלם מטיפ?"

"מי זה?"

"כדאי לך לנסות לדבר עם יונאס."

"איזה יונאס?" עכשיו רק סנטימטרים בודדים הפרידו בין אלף הקרונות לאצבעותיו החמדניות של היטסטת.

"יונאס הֶס."

"יונאס הס? בסדר. איפה אני מוצא אותו? הוא במערכת?"

"אנחנו לא מעסיקים טיפוסים כמו יונאס הס. תצטרך לחפש אותו בספר הטלפונים."

קארל שינן לרגע את השם והטמין במהירות את השטר בחזרה בכיסו. הדביל יכתוב עליו בגיליון הבא ממילא. חוץ מזה, הוא מעולם לא שילם על מידע, ויידרש קליבר שונה בתכלית השינוי כדי לשנות את המצב.

"היית מוכן למות למענו?" צעק היטסטת אחרי קארל, כשצעד בין עמדות הכתבים. "אז למה לא עשית את זה, קארל מרק?"

פקידת הקבלה נתנה לו את מספר הטלפון של יונאס הס, ומונית הורידה אותו בסמטת וַיילֶנְס בחזית בית קטן מכוסה טיח, שעם השנים נסתם בסחף ופסולת: אופניים ישנים, אקווריומים מרוסקים, קנקני זכוכית ממבשלות בירה ביתיות, יריעות ברזנט מעופשות שלא הסתירו עוד את הקורות הנרקבות תחתיהן, שלל בקבוקים ומיני זבל אחרים. בעל הבית יהיה מועמד אידיאלי לאחת מתוכניות השיפוץ בטלוויזיה. אפילו מעצב הפנים הכי עלוב יוכל לעשות פה נפלאות.

אופניים שנחו לפני הדלת וצלילי רדיו שבקעו ממקום כלשהו מאחורי החלונות המטונפים, העידו על כך שמישהו בבית. קארל לחץ על הפעמון עד שכאבה לו האצבע.

אז שמע מבפנים: "די, קיבינימט."

איש בעל פנים אדמומיים, שנראה סובל מהאנגאובר, פתח את הדלת וניסה להבחין בקארל בשמש המעוורת.

"שיט, מה עכשיו?" שאל ונסוג פנימה. לא היה צורך בצו בית משפט כדי להיכנס בעקבותיו.

הסלון היה מהסוג שרואים בסרטי אסונות אחרי שהמטאור מבקע את כדור הארץ לשתיים. בעל הבית השליך את עצמו על הספה ושקע באנחה של סיפוק, לקח לגימה עצומה מבקבוק הוויסקי וניסה לאתר את קארל בזווית עינו.

ניסיונו של קארל אמר לו שהאיש לא יהיה עד אידיאלי.

הוא מסר דרישת שלום מפלה היטסטת, בתקווה לשבור קצת את הקרח.

"הוא חייב לי כסף," ענה הס.

קארל עמד להראות לצלם את התג שלו, אבל שינה דעתו ותחב אותו חזרה בכיסו. "אני מיחידת משטרה מיוחדת שמנסה לפתור תעלומות שקשורות באנשים שמזלם לא שפר עליהם," אמר. הצהרה כזאת, לא היה בה כדי להפחיד אף אחד.

הס הנמיך לרגע את הבקבוק. אולי היו אלה יותר מילים ממה שהיה מסוגל לעבד במצבו.

"באתי לדבר על מרטה לינגו," המשיך. "אני יודע שאתה פחות או יותר התמחית בצילומים שלה."

הס ניסה לחייך, אבל חומצות קיבה מנעו בעדו. "אין הרבה אנשים שיודעים את זה," אמר. "ומה איתה?"

"יש תמונות שלה שלא פירסמת?"

הס התכופף בניסיון להדחיק צחוק. "אלוהים, איזה שאלות מטופשות! יש לי איזה עשרת אלפים."

"עשרת אלפים! זה הרבה."

"שמע." הוא הרים ידו ופרש אצבעותיו. "שניים או שלושה פילמים פעם ביומיים במשך שלוש שנים – כמה זה יוצא?"

"הרבה יותר מעשרת אלפים, הייתי אומר."

אחרי שעה, ובסיוע הקלוריות שמכיל ויסקי לא מהול, יונאס הס כבר היה די ערני כדי לצעוד בלי למעוד אל חדר החושך שלו, שנמצא במבנה לבנים קטן מאחורי הבית.

שם היו הדברים שונים למדי. קארל היה בחדרי חושך רבים בעבר, אבל אף אחד מהם לא היה מסודר וסטרילי כמו זה. ההבדל בין האיש בבית לאיש בחדר החושך היה מצמרר.

הס משך מגירת מתכת וחיפש בה. "הנה," אמר והושיט לקארל קלסר עם התווית *מרטה לינגו: 13 בנובמבר 2001 עד 1 במרס 2002*. "אלה הנגטיבים מהתקופה האחרונה."

קארל פתח את הקלסר; הוא התחיל מהסוף. כל שרוול פלסטיק הכיל נגטיב מפילם שלם, אבל בשרוול האחרון היו רק חמישה תצלומים. התאריך היה מודפס עליו בקפידה: **1 במרס 2002 מ"ל.**

"צילמת אותה יום לפני שנעלמה?"

"כן. שום דבר מיוחד. סתם כמה תמונות בחצר הפרלמנט. הרבה פעמים עמדתי בשער, חיכיתי."

"חיכית לה?"

"לא רק לה. לכל הפוליטיקאים של כריסטיאנסבו. אם רק היית יודע איזה צירופים מפתיעים של אנשים ראיתי על המדרגות האלה. כל מה שצריך זה לחכות, ויום אחד זה קורה."

"אבל מסתבר שבאותו יום לא היו הפתעות, עד כמה שאני רואה." קארל הוציא את שרוול הפלסטיק מהקלסר והניח אותו על שולחן האור. אם כך, התצלומים הללו הם מיום שישי, כשמרטה לינגו היתה בדרך הביתה. יום לפני שנעלמה.

הוא התכופף להביט בנגטיבים יותר מקרוב.

הנה זה: תיק המנהלים מתחת לזרועה.

קארל הניד בראשו. לא ייאמן. התצלום הראשון שהוא בוחן, וכבר יש לו משהו. הנה ההוכחה בשחור־לבן. מרטה לקחה את תיק המנהלים הביתה. תיק ישן ומרוט עם קרע בצד וכולי.

"אני יכול לקבל את הנגטיב הזה?"

הצלם לקח עוד לגימת ויסקי וניגב את הפה. "אני לא מוציא מפה נגטיבים לעולם. גם לא מוכר אותם. אבל אפשר להכין עותק; אני אסרוק לך את זה. אני מניח שהאיכות לא חייבת להיות ברמה של מגזין כרומו." הוא נשם בכבדות וכיחכח קצת בצחוק.

"תודה, אני מאוד מעריך את זה. אתה יכול לשלוח את החשבונית למדור שלי." קארל הושיט לאיש את כרטיס הביקור שלו.

הס הביט בנגטיבים. "כן, טוב, באותו יום לא היה שום דבר מיוחד. אבל אצל מרטה לינגו כמעט אף פעם לא היה משהו מיוחד. הדבר הכי משמעותי היה בקיץ, כשנעשה קריר והיה אפשר לראות את הפטמות שלה דרך החולצה. קיבלתי כסף טוב על תמונות כאלה."

הוא שוב כיחכח בצחוק בדרכו למקרר אדום קטן, שעמד על שני מכלים שבעבר הכילו כימיקלים לחדר החושך. הוא הוציא בירה ונראה שהוא עומד להציע אותה לאורח שלו, אבל תכולתה נעלמה עוד לפני שלקארל היה זמן להגיב.

"ברור שהסקופ הגדול היה לתפוס אותה עם מאהב, נכון?" אמר הס, שחיפש עוד משהו לרוקן לגרונו. "ואני חושב שזה מה שהצלחתי לצלם כמה ימים קודם."

הוא טרק את דלת המקרר ולקח את הקלסר. "אה, כן, ויש את אלה שבהם מרטה מדברת עם כמה מחברי מפלגת דנמרק מחוץ למשרדי הפולקטינג. אפילו הכנתי קונטקטים של הנגטיבים האלה." ציחקק. "לא צילמתי בגלל האנשים שאיתם דיברה, אלא בגלל האישה שעמדה שם, מאחוריהם." הוא הצביע על מישהי שעמדה קרוב למרטה. "אני מניח שלא רואים טוב בתמונה בכזה גודל, אבל חכה ותראה בהגדלה. זאת המזכירה החדשה שלה, היא מטורפת על מרטה לינגו."

קארל התקרב. זאת בהחלט היתה סוס נורופ. אבל היא הקרינה משהו שונה לחלוטין ממה שראה במשכן הדרקון בוולבי.

"אין לי מושג אם היה ביניהן משהו או שהכול היה בדמיון של המזכירה. אבל למי אכפת! לא נראה לך שהתמונה הזאת היתה מכניסה סכום יפה יום אחד?" הס הירהר בזמן שדיפדף אל הסדרה הבאה של הנגטיבים.

"הנה זה," אמר והניח אצבע לחה על אמצע שרוול הפלסטיק. "זכרתי שזה היה ב־25 בפברואר, מפני שזה יום ההולדת של אחותי. חשבתי לקנות לה מתנה נחמדה אם התצלום הזה יתגלה כמכרה זהב. הנה הוא."

הוא הוציא את שרוול הפלסטיק והניח על שולחן האור. "רואה? על התמונה הזאת חשבתי. היא מדברת עם איזה גבר על מדרגות בניין הפרלמנט." הוא הצביע על התצלום שמעליו. "ותעיף מבט בתמונה הזאת. אני חושב שהיא נראית נסערת. העיניים שלה משדרות שמשהו מטריד אותה." הוא הושיט לקארל זכוכית מגדלת.

איך, לכל הרוחות, אפשר לראות משהו כזה בנגטיב? העיניים שלה היו שתי נקודות לבנות ותו לא.

"היא שמה לב שאני מצלם, אז הסתלקתי. אני לא חושב שראתה אותי טוב. אחרי זה ניסיתי לצלם את האיש, אבל הצילום האחרון היה מאחור כי הוא יצא מהצד השני של החצר, לכיוון הגשר. אבל זה בטח היה סתם מישהו אקראי שניסה להתחיל איתה. בטח היו עוד כאלה אם הם היו חושבים שילך להם."

"יש לך הדפסים גם של הסדרה הזאת?"

הס בלע עוד שתי התפרצויות חומצתיות, ונראה כאילו הגרון שלו עולה באש. "הדפסים? אני יכול להכין לך אם בינתיים תקפוץ לקנות לי עוד בירה."

קארל הינהן. "אבל קודם שאלה. אם כל כך רצית תמונה של מרטה לינגו עם מאהב, בטח צילמת אותה בביתה בסטאונס. לא?"

הס לא הרים את עיניו מהתצלומים.

"ברור. הייתי שם הרבה פעמים."

"אז אני לא מבין. בטח ראית אותה עם האח המוגבל שלה, אופה. לא?"

"אה, ברור, הרבה פעמים." הס סימן X על שרוול הפלסטיק ליד אחד הנגטיבים. "הנה תמונה ממש טובה שלה ושל הבחור ההוא. אני יכול להכין לך עותק. אולי אתה תדע מי הוא. אז תוכל גם להגיד לי, או־קיי?"

קארל הינהן שוב. "למה לא פירסמת תמונות טובות של מרטה ואופה ביחד, כדי שכל העולם ידע למה היא תמיד כל כך ממהרת הביתה מכריסטיאנסבו?"

"מפני שגם לי יש קרובת משפחה מוגבלת. אחותי."

"אבל אתה מתפרנס מצילום."

הס תקע בו מבט אדיש. אם קארל לא יצא להביא בירות, ובקרוב, הוא לא יקבל את העותקים שלו.

"הֵי, יודע משהו?" ענה הצלם והישיר מבט אל קארל. "רק בגלל שמישהו הוא חרא של בן אדם, זה לא אומר שהוא לא אדם ישר. קח אותך, לדוגמה."

קארל הלך במדרחוב מתחנת אלרו והבחין בצער ברחוב ההולך ונעשה עלוב. קופסאות בטון שהתחזו לדירות יוקרה כבר התנשאו מעל סופרמרקט קְוויקְלי, ובקרוב ייעלמו הבתים הנמוכים הישנים והנעימים בצד השני של הרחוב. מה שבעבר היה חגיגה לעיניים הפך עכשיו מנהרת בטון. לפני כמה שנים לא היה מעלה את זה על דעתו, אבל עכשיו זה הגיע גם לעיר שלו, הודות לפוליטיקאים כמו ארהרד יקובסן בבָּאוּסְוֶור, אוּרבָּן האנסן בקופנהגן, והשד יודע מי בשַׁרְלוֹטֶנְלוּנְד. נופים עירוניים אהובים וביתיים נהרסו. שפע של ראשי עיר ומועצות עירוניות חסרי טעם. הבניינים המזוויעים החדשים האלה היוו הוכחה ניצחת לכך.

בביתו של קארל בפארק רונהולט התהוללה במרץ כנופיית הברביקיו הודות למזג האוויר הטוב. השעה היתה 18:24 ב־22 במרס 2007 – אביב באופן רשמי.

לרגל היום הגדול עטה מורטן גלימות שופעות שהביא ממרוקו. בבגדיו אלה היה יכול להקים כת חדשה בתוך עשר שניות. "בדיוק בזמן, קארל," אמר, והניח כמה צלעות בצלחת שלו.

השכנה שלו, סיסר פטרסן, כבר היתה מעט מבושמת אבל שמרה על כבודה. "פשוט לא בא לי לעשות את זה יותר," אמרה. "אני הולכת למכור את החורבה שלי ולעזוב." היא לגמה ארוכות מהיין האדום. "בביטוח לאומי מבזבזים יותר זמן במילוי הטפסים המטופשים מאשר בעזרה לאזרחים. ידעת את זה, קארל? תן לשרי הממשלה הזחוחים לנסות פעם למלא טפסים בשביל לקבל חינם את הארוחות שלהם ואת הנהגים הפרטיים שלהם ואת שכר הדירה שלהם ואת משכורות העתק שלהם ואת הטיולים

שלהם ואת המזכירות שלהם וכל שאר החרא שלהם, לא היה נשאר להם זמן לכלום – לא לאכול, לא לישון, לא לנסוע, לא שום דבר. אתה יכול לדמיין את ראש הממשלה מתיישב ומסמן וי ברשימה של נושאים שהוא רוצה לשוחח עליהם עם השרים שלו לפני הישיבה? בשלושה עותקים שמודפסים במחשב שעובד רק פעם ביומיים. ועוד שהיה צריך גם שפקיד ממשלה יאשר לו את זה מראש לפני שבכלל היה מותר לו לדבר. זה היה שוחק את הבן אדם." ובמילים אלה הטתה את ראשה לאחור וגעתה בצחוק.

קארל הינהן. בקרוב תגיע השיחה לזכותו של שר התרבות לסתום פיות בתקשורת, או אם מישהו זוכר את הטיעונים לפירוק מחוזות דנמרק, או לבתי החולים או למערכת המסים, באותה הזדמנות. והדיבורים לא ייגמרו עד שהטיפה האחרונה תילגם והצלע האחרונה תיאכל עד תומה.

הוא נתן לסיסר חיבוק קטן, טפח לקן על השכם ועלה עם הצלחת לחדר. כולם היו תמימי דעים פחות או יותר. יותר מחצי מדינה ייחלה שראש הממשלה ילך לכל הרוחות, והם ימשיכו לייחל כך מחר וביום שאחריו, עד שבסוף יתוקנו כל הפורענויות שהמטיר על דנמרק ואזרחיה. זה ייקח עשורים.

אבל את קארל העסיקו דברים אחרים.

28

2007

בשלוש לפנות בוקר פקח קארל את עיניו בחושך מוחלט. בראשו עלו זיכרון עמום של חולצות משובצות אדומות ואקדחי מסמרים ותחושה בהירה שאחת החולצות בסורה היתה עם הדוגמה הנכונה. הדופק שלו דהר ומצב רוחו היה קודר; הוא לא הרגיש טוב. פשוט לא היה לו כוח לחשוב על התיק, אבל איך אפשר לעצור את הסיוטים או למנוע מהסדינים לספוג זיעה?

עכשיו היה צריך להתמודד גם עם העיתונאי הנאלח הזה, פלה היטססת. הוא יתחיל לחטט? האם אחת הכותרות הבאות של "רכילות" תהיה על שוטר שפישל?

איזה בלגן. מעצם המחשבה על כל זה הוא חטף כאב בטן, שלא עבר עד הבוקר.

"אתה נראה עייף," אמר ראש מחלק רצח.

קארל פטר את ההערה בנפנוף יד. "אמרת לבאק שהוא צריך להיות כאן?"

"הוא יגיע עוד חמש דקות," אמר מרקוס ונשען קדימה. "שמתי לב שעוד לא נרשמת לקורס הניהול. המועד האחרון מתקרב, כידוע לך."

"אז נראה שאצטרך לחכות לפעם הבאה."

"אתה יודע שיש לנו תוכנית. נכון, קארל? כשהמדור שלך יתחיל להראות תוצאות, תקבל עזרה מעמיתיך לשעבר באופן טבעי, אבל זה לא יהיה שווה כלום אם לא תהיה לך הסמכות של רב־פקד. אין לך בְּרֵרה, קארל. אתה *חייב* ללכת לקורס."

"אני לא אהפוך לחוקר טוב יותר אם אשב בכיתה ואחדד עפרונות."

"אתה עומד בראש מדור חדש כאן, ועם הקידום באות המחויבויות. אתה תלך לקורס או שתמצא מקום אחר לנהל בו את החקירות שלך."

קארל הביט החוצה אל המגדל המוזהב בגני טיבולי, שכמה פועלים הכינו אותו לעונה החדשה. ארבע או חמש פעמים למעלה ולמטה במתקן השעשועים המפלצתי הזה, ומרקוס יקובסן יבקש ממנו רחמים.

"אני אשקול את זה, רב־פקד."

האווירה היתה מעט צוננת כשברואה באק נכנס, עם ז'קט העור השחור שישב לו יפה כל כך על הכתפיים.

קארל לא חיכה שראש מחלק רצח יתחיל את השיחה. "באק! יופי של עבודה עשית בתיק לינגו. שקעתם עד צוואר בסימנים שהעידו ששום דבר לא בסדר. הצוות נרדם או מה?"

עיניו של באק היו כפלדה כשהישיר אליו מבט, אבל קארל בחיים לא היה מסיט ממנו את המבט.

"עכשיו אני רוצה לדעת אם יש בתיק עוד משהו שאתה לא מספר," המשיך. "משהו או מישהו הפריע לחקירה המשובחת שלך, ברואה?"

בשלב הזה ראש מחלק רצח שקל ברצינות להתחבא מאחורי משקפי הקריאה שלו, אבל הזעף על פניו של באק דרש התערבות כלשהי.

"אם נתעלם לרגע מההערות האחרונות שקארל שיחרר לאוויר בסגנונו האופייני" – מרקוס הרים את הגבות כשהביט לרגע בקארל – "אפשר להבין את נקודת המבט שלו, מאחר שגילה באחרונה שדניאל הייל המנוח לא היה האיש שאיתו נפגשה מרטה לינגו בכריסטיאנסבו. זה פרט שראוי היה שיתגלה במהלך החקירה הקודמת. בזה אנחנו חייבים להסכים איתו."

כתפיו השפופות של באק יצרו שני קמטים בז'קט העור שלו, הסימן היחיד למתח שהיה שרוי בו לאור המידע.

קארל הפעיל את התותחים הכבדים. "זה לא הכול, ברואה. האם ידעת, למשל, שדניאל הייל היה הומוסקסואל? או ששהה בחוץ לארץ בתקופה שבה יצר קשר לכאורה עם מרטה לינגו? היית צריך להראות תצלום של הייל למזכירה של מרטה, סוס נורופ, או לראש המשלחת, בילה אנטוורסקואו. כך היית יודע מיד שמשהו לא בסדר."

באק התיישב לאט. ניכר בו שמחשבות מתרוצצות בראשו. ברור שהיה מעורב בהמון תיקים מאז ושעומס העבודה במדור העיק תמיד, אבל היה אפשר לראות שבאק רוצה שהאדמה תבלע אותו.

"אתה עדיין חושב שיש לפסול את האפשרות שבוצע כאן פשע כלשהו?" קארל פנה אל הבוס שלו. "מה אתה חושב, מרקוס?"

"אנחנו מניחים שאתה עומד לחקור את הנסיבות סביב מותו של דניאל הייל. אני צודק, קארל?"

"אנחנו כבר עובדים על זה." הוא שוב פנה אל באק. "יש לי שותף לשעבר בהורנבק, במרפאת הפגיעות בעמוד השדרה, שמבין מה הולך ויודע לחשוב." הוא השליך את התצלומים על השולחן לפני מרקוס. "אלמלא הארדי, לא הייתי יוצר קשר עם צלם בשם יונאס הס ומשיג כמה תצלומים. הם מוכיחים שמרטה לינגו לקחה את תיק המנהלים שלה הביתה מכריסטיאנסבו ביום האחרון שלה שם; הם מראים את המזכירה הלסבית שלה מגלה עניין רב בבוסית שלה; יש תצלומים של מרטה משוחחת עם מישהו על מדרגות הכריסטיאנסבו כמה ימים לפני שנעלמה. זאת היתה פגישה שככל הנראה גרמה לה למצוקה." הוא הצביע על התצלום שבו על פניה הבעה של אי־נוחות. "נכון שיש לנו רק תצלום של הבחור מהגב, אבל אם משווים את השיער, היציבה והגובה, הוא באמת נראה די דומה לדניאל הייל, אבל זה לא הוא." אז הניח קארל את אחד התצלומים של הייל מהעלון של אינטרלב לצד האחרים.

"עכשיו אני שואל אותך, ברואה באק: לא נראה לך מוזר שתיק המנהלים שלה ייעלם איפשהו בין כריסטיאנסבו לסטאונס? הרי לא מצאת אותו, נכון? ולא נראה לך מוזר שדניאל הייל ימות יום אחרי היעלמותה של מרטה?"

באק משך בכתפיו. ברור שכן, אבל האידיוט פשוט לא רוצה להודות בזה.

"תיקים נעלמים," אמר. "אולי היא שכחה אותו בתחנת דלק או באיזה מקום אחר בדרך הביתה. חיפשנו בבית ובמכונית שלה, שעדיין היתה על המעבורת. עשינו כל מה שיכולנו."

"אה, בסדר. או־קיי, אתה אומר שאולי היא שכחה אותו בתחנת דלק, אבל אתה בטוח? עד כמה שראיתי בפירוט חשבון הבנק שלה, לא היו לה שום הוצאות בדרך הביתה באותו יום. לא ממש עשית שיעורי בית, נכון, באק?"

עכשיו נראה באק על סף פיצוץ. "אני אומר לך שהשקענו הרבה בתיק הזה."

"אני חושב שגם באק וגם אני מבינים שיש לנו עוד עבודה לעשות כאן," ניסה הבוס לתווך.

"'*לנו*' יש יותר עבודה?" הוא אמר. עכשיו כולם הולכים להתחיל לדחוף את האף לתיק?

קארל הפנה את מבטו מהבוס. לא, ברור שמרקוס יקובסן לא התכוון בזה לשום דבר. מפני ששום עזרה לא תגיע מלמעלה. קארל ידע טוב מאוד איך הדברים מתנהלים כאן.

"אני שואל אותך שוב, באק. אתה חושב שכיסינו הכול? לא כללת את הייל בדוח שלך, ולא היה שם כלום על האבחנות של קארן מורטנסן בנוגע לאופה לינגו. יש עוד משהו שחסר לנו,
ברואה? אתה יכול להגיד לי? כי לא תזיק לי עכשיו קצת עזרה, אתה מבין?"

באק כבש מבטו ברצפה ושיפשף את אפו. בתוך שנייה ירים את היד השנייה ללטף את תספורת ההלוואה והחיסכון שלו. הוא היה יכול לנתר מהכיסא ולעשות מהומת אלוהים, בהתחשב בכל הרמיזות וההאשמות שהוטחו בו; זה היה מתקבל. אבל בסופו של דבר באק הוא בלש. נקודה. וכרגע המחשבות שלו היו במקום אחר.

יקובסן העניק לקארל מבט שאמר "תירגע", וקארל סתם את הפה. הוא הסכים עם מרקוס. צריך לתת לבאק קצת זמן לחשוב.

הם ישבו ככה דקה שלמה לפני שבאק הרים את היד לראשו. "סימני ההחלקה," אמר. "אני מתכוון לסימני ההחלקה מהתאונה של דניאל הייל."

"מה איתם?"

באק הרים את ראשו. "כמו שכתוב בדוח, אף אחד מכלי הרכב לא השאיר סימני החלקה על הכביש. אפילו לא צל צלו של סימן. נראה כאילו הייל לא שם לב ופשוט סטה ועבר את פס ההפרדה למסלול הנגדי. ואז: טראח!" הוא מחא כף. "אף אחד לא הספיק להגיב לפני ההתנגשות. זאת היתה ההנחה."

"כן, זה מה שנכתב בדוח. למה אתה מעלה את זה עכשיו?"

"נסעתי ליד אתר התאונה כמה שבועות אחר כך ונזכרתי איפה זה קרה, אז עצרתי להעיף מבט."

"ו...?"

"כפי שכתוב בדוח, לא היו סימני החלקה. אבל היה אפשר לראות איפה התרחשה התאונה. הם עדיין לא פינו את העץ הרצוץ, החרוך, וגם לא תיקנו את הקיר, ועקבות גלגלים של הרכב האחר עדיין נראו בשדה."

"אבל? אתה חותר פה למשהו, נכון?"

באק הינהן. "אבל אז גיליתי שכן היו סימנים בהמשך הכביש, שבעים וחמישה מטר הלאה, בדרך לטאסטרופ. הם כבר היו די מטושטשים, אבל ראיתי שהיו די קצרים, בערך חצי מטר. ותהיתי אם

הסימנים האלה הם מאותה התאונה."

קארל התקשה לעקוב אחרי באק והתעצבן כשהבוס שלו הקדים להבין. "אז אלה היו סימנים של מישהו שניסה להתחמק מההתנגשות?" שאל מרקוס.

"יכול להיות, כן." באק הינהן.

"אז אתה מתכוון שהייל עמד להתנגש במשהו – ואנחנו לא יודעים מה זה היה – אבל אז הוא לחץ על הבלמים והתחמק ממנו?" המשיך מרקוס.

"כן."

"ואז היה כלי רכב במסלול הנגדי?" יקובסן הינהן. זה נשמע סביר.

קארל הרים את ידו. "בדוח כבר כתוב שההתנגשות אירעה במסלול הנגדי. אבל נשמע כאילו אתה אומר שזה לא בהכרח מה שקרה. אתה בעצם חושב שאולי זה קרה באמצע הכביש?"

באק לקח נשימה עמוקה. "זה מה שחשבתי בזמנו, אבל אז התחרטתי. אבל עכשיו אני מבין שזאת יכולה להיות אפשרות, כן. ייתכן שמשהו או מישהו נכנס למסלול שלו, כך שהייל נאלץ לסטות, ואז רכב מהכיוון הנגדי נגח במכונית שלו במלוא המהירות ממש ליד קו ההפרדה. אולי אפילו בכוונה. אולי היינו יכולים למצוא סימני האצה קצת הלאה במסלול הנגדי, אם היינו מתקדמים עוד מאה מטר בכביש. אולי הרכב האחר הגביר מהירות כדי להגיע לנקודה המושלמת להתנגש ברכב של הייל כשהוא סטה לאמצע הכביש בשביל להימנע מלפגוע במשהו או במישהו."

"ואם המשהו הזה היה איש שצעד לתוך המסלול, ואם האיש ההוא ואותו אחד שנכנס במכונית של הייל שיתפו פעולה, אז זאת כבר לא תאונה. זה רצח. ואם זה נכון, יש גם סיבה להאמין שההיעלמות של מרטה לינגו היתה חלק מאותו פשע," סיכם יקובסן ורשם לעצמו כמה הערות.

"זה אפשרי." באק הזעיף פניו. הוא לא הרגיש כל כך נוח בנושא כרגע.

קארל נעמד. "לא היו עדים, אז לא נוכל למצוא שום דבר נוסף. כרגע אנחנו מחפשים את הנהג של הרכב האחר." הוא הסתובב אל באק, שכמו התכווץ בתוך ז'קט העור השחור שלו.

"חששתי שהעניינים התגלגלו כמו שתיארת עכשיו, באק. אז אני רוצה שתדע שלמרות הכול, עזרת לי מאוד. ואם תיזכר בעוד משהו תבוא אלי, בסדר?"

באק הינהן. הוא נראה אומלל. זה כלל לא היה קשור למוניטין שלו; זה היה קשור בביצוע מקצועי של משימה ופתרונה. על כך מגיע לאיש כבוד.

לקארל כמעט התחשק לטפוח לו על השכם.

"קארל, יש לי חדשות טובות וחדשות רעות בנוגע לנסיעה לסטאונס," אמר אסד.

קארל נאנח. "לא אכפת לי איזו מהן אשמע קודם, אסד. תשלוף וזהו." אסד התמקם בקצה השולחן של קארל. בסוף הוא עוד ישב לו על הברכיים.

"טוב, קודם הרעות." אם ככה הוא מחייך כשהוא מוסר חדשות רעות, הוא בטח יתפקע מצחוק כשימסור את הטובות.

"גם האיש שהתנגש במכונית של דניאל הייל מת," אמר אסד, וניכר שהשתוקק לראות את התגובה של קארל. "ליס צילצלה ואמרה את זה. כתבתי את זה בדיוק פה." הוא הצביע על כתב יד בערבית, ובאותה מידה היה עשוי להיות כתוב שם שבבוקר עומד לרדת שלג באיי לוֹפוֹטֶן.

לקארל לא היה כוח להגיב. זה היה כל כך מעצבן וכל כך אופייני. ברור שהאיש מת. לְמה כבר היה אפשר לצפות? שהוא יהיה בריא ושלם ויתוודה שהתחזה להייל, רצח את לינגו ואחרי זה את הייל? בולשיט!

"ליס אמרה שהוא היה בריון מהפרברים, קארל. היא אמרה שהוא היה כמה פעמים בכלא על נהיגה פרועה. אתה יודע מה זה 'בריון'?" קארל הינהן בעייפות.

"יופי," אמר אסד והמשיך לקרוא בקול מכתב החרטומים שלו. מתישהו יצטרך קארל לבקש מהעוזר שלו לעבור לכתוב את ההערות שלו בדנית.

"הוא חי בעיירה סְקֶווִינֶה בצפון זילנד," המשיך. "מצאו אותו מת במיטה שלו עם הרבה קיא בקנה הנשימה ועם אלכוהול של לפחות אלף. הוא גם בלע גלולות."

"אני מבין. ומתי כל זה קרה?"

"לא הרבה אחרי התאונה. בדוח כתוב שהוא הרגיש זוועה אחרי התאונה."

"אתה מתכוון שהוא שתה למוות בגלל התאונה?"

"כן, בגלל לחץ פוסט־דרמטי."

"קוראים לזה לחץ פוסט־*טראומטי*, אסד." קארל תופף באצבעותיו על השולחן ועצם את עיניו. אולי היו שלושה אנשים על הכביש כשהתאונה התרחשה; אם כך, סביר להניח שזה היה רצח. ואם זה היה רצח, אז לבריון מסקווינה באמת היתה סיבה לשתות למוות. אבל איפה האיש השלישי, או האישה, שנכנסו למסלול של דניאל הייל, אם זה מה שבאמת קרה? האם היא או הוא גם שתו למוות?

"מה היה שמו של האיש?"

"דניס. דניס קְנוּסֶן. הוא היה בן עשרים ושבע כשמת."

"יש לך כתובת של המקום שגר בו? יש לו קרובי משפחה?"

"כן, הוא גר עם אמא ואבא שלו." אסד חייך. "הרבה בני עשרים ושבע בדמשק גם עושים את זה."

קארל הרים את גבותיו. עד כה זאת היתה התרומה היחידה שסיפק לתיק ניסיון חייו של אסד במזרח התיכון. "אמרת שיש לך גם חדשות טובות."

כצפוי, החיוך של אסד התרחב כל כך, שהוא ממש פיצל את פניו לשתיים. מרוב גאווה, יש להניח.

"הנה," אמר, והעביר לקארל שקית ניילון שחורה גדולה שהניח על הרצפה.

"או־קיי. ומה זה, אסד? עשרים קילו סומסום?"

קארל קם, הכניס ידו ונגע בידית. הוא נבהל, ורעד עבר בגבו כשהוציא את החפץ מהשקית.

זה היה בדיוק מה שחשב: תיק מנהלים בלוי. בדיוק כמו בתצלום של יונאס הס, עם קרע גדול לא רק בצד, אלא גם בחלק העליון.

"אלוהים, אסד!" אמר קארל והתיישב. "היומן שלה בפנים?" הוא חש עקצוץ בזרוע כשאסד הינהן. הוא הרגיש כאילו מצא את הגביע הקדוש.

הוא הביט בתיק המנהלים. תירגע, אמר קארל לעצמו, ואז פתח את המנעולים והרים את החלק הסוגר. הכול היה שם. היומן שלה בכריכת עור חומה. הטלפון הנייד והמטען, רשימות בכתב יד בפנקס שורות, שני עטים כדוריים וחפיסת קלינקס. זה *באמת* הגביע הקדוש.

"איך...?" היה הדבר היחיד שהצליח להוציא מהפה. ואז שאל את עצמו אם כדאי שקודם ייתן את התיק לבדיקה במעבדה.

הקול של אסד נשמע מרוחק. "קודם כול הלכתי להלה אנדרסן. היא לא היתה בבית, אז בעלה צילצל אליה בטלפון. הוא היה במיטה עם גב תפוס וגנח. כשהגיעה, הראיתי לה את התמונה של דניאל הייל, אבל היא לא זכרה שראתה אותו אי־פעם."

קארל הביט בתיק ובתכולה שלו. סבלנות, חשב. בסוף אסד יגיע לתיק.

"אופה היה שם כשהאיש הביא את המכתב? זכרת לשאול אותה את זה?" הוא ניסה להחזיר את אסד למסלול.

אסד הינהן. "כן. היא אמרה שהוא עמד לידה כל הזמן. הוא התעניין מאוד. זה תמיד היה ככה כשצילצלו בדלת."

"היא חושבת שהאיש עם המכתב נראה כמו דניאל הייל?"

אסד עיקם את האף. חיקוי טוב של הלה אנדרסן. "לא מאוד. אבל קצת. האיש עם המכתב אולי לא היה באותו גיל. השיער שלו היה כהה יותר והוא היה קצת יותר גברי. משהו בעיניים שלו וכולי, אבל זה כל מה שהיה לה להגיד על זה."

"ואז שאלת אותה על התיק, נכון?"

החיוך של אסד חזר. "כן. היא לא ידעה איפה הוא. היא זכרה אותו, אבל לא ידעה אם מרטה לינגו הביאה אותו אז בלילה האחרון. מפני שהיא לא היתה שם – זוכר?"

"אסד, תגיע לעיקר. איפה מצאת אותו?"

"ליד דוד החימום בחדר הכביסה שלהם."

"נסעת לבית במאולבו לפגוש את סוחר העתיקות?"

הוא הינהן. "הלה אנדרסן אמרה שמרטה לינגו עשתה הכול באותו אופן מדי יום. היא הבחינה בזה בעצמה במשך השנים. תמיד באותה צורה. היא הורידה את הנעליים בחדר הכביסה, אבל קודם תמיד הביטה דרך החלון באופה. כל יום הורידה מיד את הבגדים שלה ושמה אותם על מכונת הכביסה. לא מפני שהיו מלוכלכים, אלא כי זה מה שהיתה עושה. היא גם תמיד לבשה חלוק. ואז היא ואחיה ראו את אותם סרטי וידיאו."

"ומה עם תיק המנהלים?"

"טוב, העוזרת לא ממש ידעה על זה, קארל. היא אף פעם לא ראתה איפה מרטה שמה אותו, אבל אז היא חשבה שזה או בחדר הכניסה או בחדר הכביסה."

"איך, לכל השדים, הצלחת למצוא אותו ליד הדוד בחדר הכביסה כשכל צוות התגובה המהירה לא הצליח? הוא לא היה גלוי לעין? ולמה עדיין היה שם? יש לי הרגשה די מבוססת שסוחרי העתיקות האלה מאוד דקדקנים בענייני ניקיון. איך מצאת אותו?"

"סוחר העתיקות הרשה לי לחפש בבית לבדי, אז פשוט שיחקתי את הכול בראש." הוא נקש במפרקי אצבעותיו על הגולגולת. "הורדתי את הנעליים ותליתי את המעיל על הוו בחדר הכביסה. רק עשיתי כאילו, כי הוו כבר לא שם. אבל אז דמיינתי בראש שאולי היא החזיקה משהו בשתי הידיים. ניירות ביד אחת והתיק ביד השנייה. ואז חשבתי שהיא לא יכלה להוריד את המעיל בלי שקודם תוריד את מה שהיא מחזיקה בידיים."

"והדוד היה הדבר הכי קרוב?"

"כן, קארל. ממש לידי."

"אבל אחרי כן, למה היא לא לקחה את התיק לסלון, או לחדר העבודה שלה?"

"תכף, קארל, רק רגע. הבטתי לחלק העליון של הדוד, אבל התיק לא היה שם. גם לא חשבתי שהוא יהיה שם. אבל אתה יודע מה ראיתי, קארל?"

קארל רק הביט בו. אין ספק שקארל לא יענה על השאלה.

"ראיתי שבין הדוד לתקרה יש לפחות מטר שלם של אוויר."

"נפלא," ענה קארל חלושות.

"אז חשבתי שהיא לא תשכיב על הדוד המלוכלך את התיק, כי התיק היה פעם של אבא שלה, אז היא שמרה עליו."

"אני לא ממש מבין מה אתה אומר."

"היא לא *השכיבה אותו*, קארל. היא *העמידה* אותו על הדוד."

"אז זה מה שהיא עשתה, ואז הוא נפל מאחורי הדוד."

החיוך של אסד היווה אישור מספק. "הקרע בצד השני חדש. תראה בעצמך."

קארל סגר את התיק והפך אותו. הוא לא נראה ממש חדש, לדעתו.

"ניקיתי את התיק כי הוא היה מכוסה אבק, אז אולי הקרע נראה קצת כהה עכשיו. אבל הוא נראה מאוד חדש כשמצאתי אותו. זאת האמת, קארל."

"לעזאזל, אסד – ניקית את התיק? ואני מניח שגם נגעת בכל מה שבפנים?"

הוא עדיין הינהן, אבל בפחות התלהבות.

"אסד." קארל נשם עמוק כדי לא להישמע חריף מדי. "בפעם הבאה שאתה מוצא משהו חשוב בחקירה, תוריד ממנו את הטלפיים, בסדר?"

"טלפיים?"

"את הידיים שלך, אסד, קיבינימט. אתה יכול להשמיד ראיות חשובות כשאתה עושה משהו כזה. אתה מבין?"

הוא הינהן. כבר לא נלהב. "כיסיתי את היד בשרוול של החולצה, קארל."

"או־קיי. צעד נבון, אסד. אז אתה חושב שגם קודם הוא נקרע באותה צורה?" הוא הפך את התיק בחזרה. אין להכחיש ששני הקרעים היו דומים. כך שהקרע הישן לא היה מהתאונה ב־1986.

"כן. אני חושב שזאת לא היתה הפעם הראשונה שהתיק נפל מאחורי הדוד. מצאתי אותו לחוץ לגמרי בין הצינורות מאחור. הייתי צריך למשוך חזק כדי להוציא אותו משם. מרטה ניסתה אותו

הדבר, אני בטוח בזה."

"ולמה הוא לא נפל לשם יותר מפעמיים?"

"יכול להיות שהוא כן, כי כשפותחים את הדלת יש רוח חזקה בחדר הכביסה, אבל אולי הוא לא נפל עד למטה."

"בוא נחזור לשאלה האחרת שלי. למה היא לא הכניסה אותו הביתה?"

"בבית היא רצתה שקט. היא לא רצתה לשמוע את הטלפון הנייד, קארל." אסד הרים גבות ועיניו התרחבו. "זה מה שאני חושב."

קארל הסתכל בתוך התיק. מרטה לקחה אותו הביתה; עד כאן זה הגיוני. בתוכו היו יומן הפגישות שלה, ואולי גם רשימות שבמצבים מסוימים עשויות להתגלות כמועילות. אבל לרוב הביאה הביתה הרבה מסמכים לעבור עליהם; תמיד היתה לה עבודה. היה לה טלפון קווי, אבל מעט מאוד אנשים ידעו את המספר. הנייד שלה היה מיועד לחוג רחב יותר; זה היה המספר שהופיע בכרטיס הביקור שלה.

"ואתה לא חושב שהיתה שומעת את הנייד שלה בבית אם השאירה אותו בתיק בחדר הכביסה?"

"אין סיכוי," אמר אסד באנגלית.

קארל לא ידע שהוא דובר אנגלית.

"אז מה יש לנו כאן? שני גברים בוגרים שמנהלים שיחה נעימה?" אמר קול עליז מאחוריהם.

איש מהם לא שמע את ליס ממחלק הרצח פוסעת במסדרון.

"יש לי עוד כמה דברים בשבילך. הם הגיעו ממחוז דרום־מזרח יולנד." הבושם שלה מילא את החדר והתמודד בגבורה בניחוח הקטורת של אסד, רק שההשפעה שלו היתה שונה. "הם מתנצלים על העיכוב, אבל חלק מהצוות היה בחופשת מחלה."

היא הושיטה את הקלסרים לאסד, שהיה כולו להיטות משתפכת, והעניקה לקארל מבט שהיה גורם לכל גבר לחוש רטט עמוק במפשעה.

הוא הביט בשפתיים הלחות של ליס וניסה להיזכר מתי בפעם האחרונה היה לו קשר אינטימי עם המין היפה. מראה דירת שני חדרים של אישה גרושה הופיע בבהירות רבה מדי בעיני רוחו. היא שמה עלֵי לבנדר בקערת מים, הדליקה נרות קטנים וכיסתה את מנורת הלילה בבד אדום. אבל הוא לא זכר את פניה.

"מה אמרת לבאק, קארל?" שאלה.

הוא הגיח מהחלום הרומנטי והביט בעיניה הכחולות הבהירות, שנעשו קצת כהות יותר עכשיו.

"באק? הוא מסתובב לו למעלה ומיילל?"

"בכלל לא. הוא הלך הביתה. אבל החברים שלו אומרים שהוא היה חיוור כמו רוח רפאים אחרי שדיבר איתך במשרד של הבוס."

קארל חיבר את הנייד של מרטה לינגו למטען, בתקווה שהסוללה לא מתה. שרוולים או לא, האצבעות הלהוטות של אסד נגעו בכל מה שהיה בתיק, כך שאין טעם בבדיקת מעבדה. הנזק כבר נעשה.

רק שלושה עמודים בפנקס היו מלאים; השאר היו ריקים. הרשימות עסקו בעיקר בסידורים הקשורים בעוזרת הבית ובלוח הזמנים שלה. מאוד מאכזב, וללא ספק עדות לחיים שמרטה השאירה מאחור.

אז תחב את ידו לכיס צדדי והוציא ארבעה ניירות מקומטים. הראשון היה קבלה משלושה באפריל 2001 על ז'קט מתוצרת ג'ק אנד ג'ונס. השאר היו ניירות לבנים מקופלים שאפשר למצוא בילקוט של כל ילד ממוצע, כתובים בכתב יד פחות או יותר קריא, וכמובן ללא תאריך.

קארל כיוון את מנורת השולחן אל הדף העליון והחליק אותו מעט. רק עשר מילים. "נוכל לדבר אחרי הפרזנטציה שלי בנושא הרפורמה במס?" חתום בראשי התיבות ט"ב. אין־ספור אפשרויות, אבל "טיה באגסן" יהיה ניחוש טוב. לפחות זה מה שקארל חשב.

הוא חייך. כן, זה טוב. באגסן רצה לדבר עם מרטה לינגו, לא? נו, זה כנראה לא הועיל לו במיוחד.

קארל החליק את גיליון הנייר הבא וסרק במהירות את ההודעה; זאת העלתה בו תחושה שונה. הפעם הנימה היתה הרבה יותר אישית. באגסן נלחץ לפינה. נכתב שם:

"אני לא יודע מה יקרה אם תצאי עם זה לציבור, מרטה. אני מתחנן בפנייך להימנע. ט"ב."

אז לקח קארל את הפתק האחרון. הכתב נמחק כמעט לחלוטין, כאילו הוציאו את הפתק מהתיק שוב ושוב. הוא הטה אותו לפה ולשם, ופיענח את המשפטים מילה אחר מילה.

"חשבתי שאנחנו מבינים אחד את השני, מרטה. כל המצב הזה מייסר אותי עמוקות. אני מפציר בך: אל תתני לזה להרחיק לכת עוד יותר. אני בתהליך של התנתקות אישית מכל הסיפור הזה."

הפעם לא היו ראשי תיבות ששימשו כחתימה, אבל לא היה ספק שכתב היד זהה.

קארל לקח את הטלפון והקיש את המספר של קורט האנסן.

מזכירה במשרדי המפלגה השמרנית ענתה לטלפון. היא היתה מנומסת, אבל אמרה לו שלצערה קורט האנסן לא זמין כרגע. האם הוא מוכן להמתין על הקו? נראה לה שהפגישה עומדת להסתיים עוד כמה דקות.

קארל חיכה והביט בדפים המונחים לפניו, כשהשפופרת צמודה לאוזנו. הם היו בתיק המסמכים מאז מרס 2002, וסביר להניח שגם שנה שלמה לפני כן. אולי זה משהו טריוויאלי, אבל אולי לא. אולי מרטה לינגו שמרה אותם כי חשבה שתצטרך אותם בשלב מסוים, אבל אולי לא.

אחרי שהקשיב כמה דקות לפטפוטים ברקע, שמע קארל נקישה ואת קולו המוכר של קורט האנסן.

"במה אני יכול לעזור, קארל?" שאל חבר הפרלמנט, בלי לטרוח בדברי נימוסים.

"איך אני יכול לגלות מתי טיה באגסן הציע חוק לרפורמה במִסוי?"

"למה, לכל השדים, זה מעניין אותך, קארל?" הוא צחק. "אין משהו מעניין פחות ממה שהמרכז הרדיקלי חושבים על מסים."

"אני צריך לקבוע נקודה ספציפית בזמן."

"טוב, זה לא יהיה פשוט. באגסן מגיש הצעת חוק כל חצי דקה." שוב צחק. "טוב, צחוק בצד. באגסן היה יו"ר ועדת התחבורה לפחות חמש שנים. אני לא יודע למה פרש מתפקיד יו"ר ועדת המסוי. חכה רגע." האנסן כיסה בידו על הטלפון ומילמל משהו למישהו במשרד שלו.

"אנחנו חושבים שזה היה בתחילת 2001, בהנהגת הממשלה הקודמת. בימים ההם היו לו יותר הזדמנויות לתעלולים כאלה. הניחוש שלנו הוא מרס או אפריל 2001."

קארל הינהן בסיפוק. "בסדר, קורט. זה מתאים למה שחשבתי. תודה. אתה יכול אולי להעביר אותי לטיה באגסן?"

הוא שמע כמה צפצופים ואז השיחה עברה למזכירה שאמרה לו שבאגסן בחו"ל, במסע איתור עובדות בהונגריה, שווייץ וגרמניה, כדי לבחון את מערכות הרכבת הקלה. הוא יחזור ביום שני.

מסע איתור עובדות? רשתות רכבת קלה? הם עושים צחוק. קארל היה קורא לזה חופשה. חד וחלק.

"אני זקוק למספר הנייד שלו. תואילי בטובך למסור לי אותו?"

"אני חושבת שאסור לי לתת אותו."

"תקשיבי לי. את לא מדברת עם איזה חקלאי מפוּן. אם אצטרך אני יכול לגלות את המספר בתוך דקות. אבל לא נראה לך שטיה באגסן יצטער לשמוע שהמשרד שלכם סירב לסייע לי?"

היו הרבה רשרושים בקו, אבל היה אפשר להבין מקולו של באגסן שהוא לא מתלהב, בלשון המעטה.

"יש לי פה כמה פתקים ישנים, ואני רק צריך לקבל ממך הסבר," אמר קארל בטון מתון. הוא כבר הכיר את התגובות שלו. "שום דבר מיוחד; סתם נוהל שגרתי."

"קדימה." היה ברור שגון הטון החד ניסה להרחיק את עצמו מהשיחה שניהלו שלושה ימים קודם לכן.

קארל קרא את ההודעות בזו אחר זו. עד שהגיע לאחרונה, היה נדמה שבאגסן הפסיק לנשום מעברו האחר של הקו.

"באגסן?" אמר קארל. "אתה שם?"

ואז שמע צליל ניתוק.

אני מקווה שלא ישליך את עצמו לנהר, חשב קארל וניסה להיזכר איזה נהר עובר בבודפשט. הוא הוריד מהלוח את הנייר עם רשימת החשודים, והוסיף את ראשי התיבות של טיה באגסן בסעיף ארבע, "קולגות" בכריסטיאנסבו.

ברגע שהניח את השפופרת התחיל הטלפון לצלצל.

"בֵּאֱטֶה לוּנְדֶרְסקוֹ," אמר קול של אישה. לקארל לא היה מושג מיהי.

"בדקנו את הדיסק הקשיח הישן של מרטה לינגו, ואני מצטערת להגיד שהוא נמחק באופן מאוד יסודי."

עכשיו הבין קארל מי זאת. אחת הנשים ממשרדי הדמוקרטים.

"אבל חשבתי שאתם שומרים דיסקים קשיחים מפני שאתם רוצים לשמור את המידע שעליהם."

"זה נכון, אבל כנראה שאיש לא יידע את המזכירה של מרטה, סוס נורופ."

"מה הכוונה?"

"נו, היא זאת שמחקה את הדיסק, לפי פתק שמודפס בקפידה רבה על הגב. כתוב שם: 'פוּרמט ב־20 במרס 2002. סוס נורופ. אני מחזיקה אותו כרגע."

"אבל זה היה כמעט שלושה שבועות אחרי שמרטה נעלמה."

"כן, כך זה נראה."

איזה טמבלים, ברואה באק והכנופיה שלו. היה משהו בחקירה שהם כן עשו כמו שצריך?

"אפשר לשלוח את זה לבדיקה יותר מעמיקה? בטח יש אנשים שיכולים לאחזר מידע," אמר קארל.

"אני חושבת שזה כבר נעשה. רק רגע." הוא שמע אותה מחטטת בדברים, ואז חזרה בנימת סיפוק. "כן, הנה הדוח. ניסו לשחזר את המידע במעבדת 'היבשת החמישית' בסְטוֹאה קוֹנֶנְסֶגֶדֶה בתחילת אפריל 2002. יש רישום מפורט של הסיבות שלא הצליחו. רוצה שאקרא לך?"

"זה לא הכרחי," ענה. "מסתבר שסוס נורופ עשתה את העבודה כמו שצריך."

"מסתבר. היא היתה מאוד קפדנית."

קארל הודה לה וניתק.

הוא ישב שם ובהה רגע לפני שהדליק סיגריה. אז לקח את היומן המהוה של מרטה לינגו מהשולחן ופתח אותו ביראת כבוד מסוימת. כך תמיד הרגיש כשהיתה לו הזדמנות לבחון חוליה שמקשרת לימים האחרונים של קורבן רצח.

כמו ההערות שכבר ראה, כתב היד ביומן היה כמעט בלתי קריא וניכר שהדברים נכתבו בחיפזון. אותיות נכתבו במהירות, ברשלנות, מילים התנגשו זו בזו. היומן התחיל בפגישה עם קבוצת חקר השליה ביום חמישי, עשרים בפברואר 2002. בהמשך נכתב: "קפה בנקרוט 6:30 בערב." זה הכול.

בימים הבאים כמעט שלא היתה שורה ריקה; לוח זמנים די קדחתני, הוא ראה, אבל שום דבר בעל אופי אישי.

כשהתקרב ליום האחרון של מרטה בעבודה התחיל להתייאש. פשוט לא היה דבר שייתן לו איזה קצה חוט. אז הפך אל הדף האחרון. יום שישי, אחד במרס 2002. שתי ישיבות מועצה ועוד אחת עם שתדלנים. זה הכול. כל השאר אבד בעבר.

הוא הרחיק ממנו את היומן בדחיפה והביט מטה אל התיק הריק. הוא באמת עבר חמש שנים מאחורי דוד החימום בלי שום סיבה? הוא הרים שוב את היומן ועילעל בשאר הדפים. כמו רוב האנשים, מרטה לינגו השתמשה רק בלוח השנה ובאלפון שבסוף.

הוא התחיל לעבור על מספרי הטלפון מההתחלה. הוא היה יכול לדלג ל־D או H, אבל רצה לדחות את האכזבה שלו. ב־A, B ו־C הוא זיהה תשעים אחוז מהשמות. זה לא דמה לאלפון שלו, שהיו בו בעיקר שמות כמו ויגה ויספר, והמוני אנשים שגרו בפארק רונהולט. היה ברור שלמרטה לא היו הרבה חברים מחוץ לעבודה. בעצם, אפילו לא אחד. אישה יפה עם אח מוגבל והמון עבודה – בזה זה נגמר. הוא הגיע לאות D, אבל ידע שלא ימצא את הטלפון של דניאל הייל. מרטה לא רשמה את אנשי הקשר שלה על פי השמות הפרטיים, כמו שויגה עושה; על טעם ועל ריח. אבל מי, לכל הרוחות, יחפש את ראש ממשלת שוודיה תחת השם הפרטי יוֹראן? חוץ מוויגה, כמובן.

ואז הוא ראה את זה. ברגע שהפך את הדף ל־H, ידע שהתיק כולו הגיע לנקודת מפנה. הם דיברו על תאונה, הם דיברו על התאבדות, ובסוף יצאו בלי כלום. לאורך הדרך היו דברים מוזרים בתיק של לינגו, אבל הדף הזה באלפון צעק את זה. כל יומן הפגישות היה מלא רשימות שנרשמו בחיפזון.

מספרים ואותיות שאפילו הבן החורג שלו היה כותב בצורה יותר מסודרת, מספרים שלא אמרו דבר. לא היה שום דבר יפה בכתב היד שלה; זה בכלל לא דמה למה שהיה ניתן לצפות מכוכב עולה כמו מרטה. אבל בשום מקום היא לא שינתה את דעתה באשר למה שכתבה. לא תיקנה ולא ערכה דבר. היא ידעה בדיוק מה היא רוצה לכתוב. הכול שקול בקפידה, ללא טעויות. חוץ מאשר פה, תחת האות H באלפון שלה. כאן משהו היה שונה. קארל לא היה בטוח שזה קשור לשם דניאל הייל, אבל תחושת הבטן שלו, המקום החיוני כל כך לשוטרים, ידעה שפגע בול. מרטה מחקה שם של מישהו בקו דיו עבה. כבר לא היה אפשר לקרוא, אבל מתחת לקו היה כתוב פעם "דניאל הייל", עם מספר טלפון. הוא היה בטוח בזה.

קארל חייך. אז הוא בכל זאת יזדקק לעזרת זיהוי פלילי. כדאי שיעשו עבודה ראויה, ומהר.

"אסד," קרא. "בוא הנה."

לרגע שמע משהו מקרקש בחוץ במסדרון, ואז אסד עמד בפתח ודלי בידיו העטויות כפפות גומי ירוקות.

"יש לי משימה בשבילך. טכנאי המעבדה צריכים לקרוא את המספר הזה." הא הצביע על השורה המחוקה. "ליס יכולה להגיד לך מה הפרוצדורה. תגיד להם שאנחנו צריכים את זה אתמול."

קארל דפק בעדינות על דלת חדרו של יספר, אבל כמובן לא זכה לתגובה. לא בבית, כרגיל, חשב, לאור חסרונם של מאה ושנים־עשר הדציבלים שהפגיזו בדרך כלל את החדר. אבל כשפתח את הדלת, הסתבר שטעה.

הנערה שיספר מישש את שדיה מתחת לחולצה פלטה צווחה, והבעתו הזועמת של יספר הדגישה את חומרת המצב.

"סליחה," אמר קארל כשיספר שיחרר את ידיו, ולחייה של הנערה האדימו כמו הפוסטר של צ׳ה גווארה על הקיר מאחוריהם. קארל הכיר אותה. היא היתה בת לא יותר מארבע־עשרה, אבל נראתה בת עשרים. היא גרה בסֶדֶרוַּואנגֶן. אמהּ בטח נראתה בדיוק כמוה פעם, אבל עם השנים הבינה שזה לא תמיד יתרון להיראות מבוגרת מכפי גילך.

"מה לעזאזל אתה עושה כאן, קארל?" צעק יספר וניתר מהספה הנפתחת.

קארל שוב התנצל והזכיר שדפק בדלת. ההד של פער הדורות נשמע ברחבי הבית.

"פשוט תמשיכו עם... מה שעשיתם. יש לי רק שאלה קטנה, יספר. אתה יודע איפה צעצועי הפליימוֹביל הישנים שלך?"

יספר נראה כאילו הוא מוכן לזרוק רימון על אביו החורג. אפילו קארל הבין שזה לא הזמן המתאים לשאלה כזאת.

הוא הינהן בהתנצלות אל הנערה. "אני יודע שזה נשמע מוזר, אבל אני צריך אותם לחקירה." הוא פנה והביט ביספר, שנעץ בו מבט יוקד. "עוד יש לך את הבובות האלה, יספר? אני מוכן לשלם עליהן."

"עוף מכאן, קארל. לך למטה ותדבר עם מורטן. אולי הוא ימכור לך כמה דמויות של פליימוביל. אבל תצטרך הלוואה."

קארל קימט את המצח. מה הקשר להלוואה?

עברה אולי שנה וחצי מאז דפק קארל בדלת הדירה של מורטן. אף שהדייר שלו הסתובב לו למעלה כבן משפחה, חייו בקומת המרתף היו תמיד מחוץ לתחום. אחרי הכול הוא שילם שכר דירה, זה היה כל ההבדל, כך שקארל לא היה מעוניין לדעת יותר מדי על מורטן ועל ההרגלים שלו ושמר מרחק.

התברר שדאגותיו לא היו מבוססות, דירתו של מורטן היתה משעממת למדי. מלבד פוסטרים עצומים של בחורים רחבי כתפיים ונשים עם ציצים גדולים, דירת המרתף שלו היתה יכולה להיות ביתו של כל אזרח ותיק בשדרות הנסיך וָלְדֵמָר.

כששאל אותו קארל על צעצועי הפליימוביל של יספר, הוביל אותו מורטן לסאונה. כל הבתים בפארק רונהולט נבנו עם סאונה, אבל בתשעים אחוז מהבתים הרסו אותה או השתמשו בה כמחסן.

"בבקשה, תחפש," אמר מורטן, פתח את דלת הסאונה בגאווה וחשף חדר עם מדפים גדושים בצעצועים מהסוג שלפני כמה שנים אפילו בחינם לא היית מוצא אותם בשוקי פשפשים. צעצועים מביצי קינדר, דמויות ממלחמת הכוכבים, צבי נינג'ה וצעצועי פליימוביל. חצי מתכולת הפלסטיק בבית הזה נמצאה פה, על המדפים.

"תראה, הנה שתי דמויות מקוריות מהסדרה בתערוכת הצעצועים המקצועית בנירנברג ב־1974," אמר מורטן ולקח בידו שתי דמויות עם קסדות.

"מספר 3219 עם גרזן, ומספר 3220 עם תמרורים של שוטר תנועה במצב מושלם," המשיך. "לא מטורף?"

קארל הינהן. הוא לא היה יכול לחשוב על ביטוי טוב יותר.

"חסר לי רק מספר 3218, ואז יהיה לי סט מושלם של פועלים. את קופסה 3201 ו־3203 קיבלתי מיספר. נכון שהם נפלאים? קשה להאמין שיספר שיחק בהם אי־פעם."

קארל הניד בראשו. היה לו ברור שסתם זרק כסף על מקס השרירן, או איך שלא קוראים לדמות הזאת.

"הוא נתן לי אותו באלפיים בסך הכול. כל כך נחמד מצדו."

קארל הביט במדפים. אם היו שואלים לדעתו, הוא היה נותן למורטן וליספר באבי אביהם, ומספר להם איך היה מרוויח פעם שתי קרונות לשעה בפיזור זבל אורגני, בימים שבהם נקניקייה בין שתי פרוסות לחם עלתה קרונה ושמונים.

"אני יכול לקחת כמה עד מחר? אולי את אלה שם," שאל והצביע על משפחה קטנה עם כלב ושלל חפצים.

מורטן הולנד הביט בו כאילו איבד את שפיותו. "השתגעת? זאת קופסה 3965 משנת 2000. יש לי את כל הסט השלם, עם הבית והמרפסת והכול." הצביע על המדף העליון.

צודק. עמד שם בית שלם במלוא תפארתו הפלסטית.

"יש לך אולי אחרים שאני כן יכול לקבל? רק עד מחר בערב?"
מורטן היה המום.
תגובה דומה היה מקבל אילו היה מבקש לבעוט לו בביצים.

29

2007

יום שישי היה יום עמוס. לאסד היתה פגישה מוקדמת במשרדי שירות ההגירה, השם החדש והיפה של מִנהל ההגירה, מכניזם מיון הזרים הישן. בינתיים, לקארל היו סידורים בעיר.

ערב קודם סחב את משפחת הפליימוביל הקטנה מחדר האוצרות הקטן, כשמורטן היה בחנות הווידיאו. עכשיו נחו הצעצועים על המושב לצדו, ונעצו בו מבטים קרים ונוזפים בדרכו ליערות צפון זילנד.

הבית בסקווינה, שם נמצא הנהג דניס קנוסן אחרי שנחנק מקיא, היה כמו כל הבתים בדרך. אף אחד מהם לא היה יפה, אבל בדרכם המרושלת הם נראו איכשהו הרמוניים, עם המרפסות הבלויות והלבֵנים. במושגים של חומרים עמידים, גגות הבטון המזוין נראו מנוגדים בתכלית לחלונות העמומים סוג ב׳.

קארל ציפה שאיזה פועל בניין מוצק יפתח את הדלת, או לפחות המקבילה הנשית, אבל מצא את עצמו עומד מול אישה בשנות השלושים המאוחרות לחייה, שהיתה כל כך עדינה ונעימה, והיה קשה לקבוע אם היא מסתובבת במסדרונות הנהלה או עובדת כנערת ליווי בברים של מלונות יוקרה.

כן, הוא מוזמן להיכנס; ולא, לצערה שני הוריה נפטרו.

היא הציגה את עצמה בשם קמילה והובילה אותו לסלון שהתפאורה העיקרית בו היתה צלחות חג מולד מסורתיות, מדפי אמייר ושטיחי רְיָא.

"בני כמה היו הוריך כשנפטרו?" שאל קארל וניסה להתעלם מהריהוט המחריד.

היא ידעה מה הוא חושב. כל מה שנמצא בבית היה מעידן שחלף ועבר.

"אמא שלי ירשה את הבית מסבתא שלי, כך שהדברים פה הם בעיקר שלה," אמרה. היה ברור שלא ככה ייראה הבית שלה. "אני ירשתי הכול והתגרשתי לא מזמן. אני מתכוונת לשפץ, אם אמצא קבלן מתאים. יש לך מזל שמצאת אותי פה."

קארל נטל לידיו תצלום ממוסגר שעמד על פריט הריהוט הכי משובח בבית, שולחן כתיבה מצופה עץ אגוז. זה היה תצלום של כל המשפחה: קמילה, דניס וההורים. התצלום בטח היה בן עשר לפחות, וההורים קרנו כמו שמשות, כשמאחוריהם כרזה של חתונת כסף שבה כתוב: "מזל טוב ל־25 שנים, גרטה והנינג." קמילה לבשה ג׳ינס צמודים שלא השאירו מקום לדמיון, ודניס לבש וסט מעור שחור וכובע בייסבול עם לוגו של קַסטרוֹל אויל. הרושם הכללי היה של כרזות וחיוכים וימים מאושרים בסקווינה.

על המדף מעל האח ניצבו עוד כמה תצלומים. קארל שאל מי כל האנשים בהם, וממה שענתה קיבל את הרושם שלמשפחה לא היה חוג גדול של חברים.

"דניס היה מטורף על כל דבר שנסע מהר," אמרה קמילה והובילה אותו לחדר שהיה שייך בעבר לדניס קנוסן.

היו שם שתי מנורות לבה וזוג רמקולים גדולים, מה שהיה די צפוי, אבל מעבר לזה החדר היה שונה מאוד משאר הבית. הרהיטים בו היו עשויים עץ קל והכול תאם. ארון הבגדים היה חדש ומלא בבגדים נאים תלויים על קולבים. הקירות היו מכוסים שלל תעודות, כולן ממוסגרות בקפידה, ומעליהן, על מדפי תרזה קרוב לתקרה, ניצבו כל הגביעים שדניס זכה בהם לאורך השנים. בהערכה גסה היו שם לפחות מאה. זה היה די מדהים.

"כפי שאתה רואה," אמרה, "דניס זכה בכל תחרות שהשתתף בה. מרוצי אופנועים, מרוצי מכוניות נאסקאר, משיכות טרקטורים, תחרויות ראלי וכל סוגי הספורט המוטורי. היה לו כישרון טבעי. הוא היה טוב כמעט בכל מה שעניין אותו, אפילו בכתיבה ובמתמטיקה, ובכל מיני דברים אחרים. זה עצוב מאוד שהוא מת." היא הינהנה ועיניה החלו לדמוע. "מותו הוציא לאמא ואבא את חדוות החיים. הוא היה כזה בן ואח טוב. באמת."

קארל הביט בה באהדה אבל היה מבולבל. זה באמת יכול להיות אותו דניס קנוסן שליס תיארה לאסד?

"אני שמחה שאתה מתכוון לחקור את נסיבות מותו," אמרה קמילה. "רק חבל שלא עשיתם את זה כשההורים שלי עוד היו בחיים."

קארל הביט בה בניסיון להבין מה עומד מאחורי מה שאמרה. "למה את מתכוונת כשאת אומרת 'נסיבות'? את חושבת על תאונת הדרכים?"

היא הינהנה. "כן, התאונה, וזמן קצר אחר כך מותו של דניס. דניס היה יוצא לפעמים להילולות שתייה, אבל הוא מעולם לא נגע בסמים. וזה מה שאמרנו למשטרה. למען האמת זה לא מתקבל על הדעת. הוא עבד עם בני נוער והזהיר אותם מסמים, אבל השוטרים לא היו מוכנים לשמוע. כל מה שהם ראו זה את הרישומים הפליליים שלו ואת כל הדוחות שקיבל על מהירות. כך שבלבם כבר הרשיעו אותו עוד לפני שמצאו את כדורי האקסטזי המגעילים בתיק הספורט שלו." היא כיווצה את עיניה. "אבל אני לא האמנתי מפני שדניס בחיים לא נגע בדברים כאלה. זה היה מאט את התגובות שלו בנהיגה. הוא שנא את הזבל הזה."

"אולי היה צריך כסף ותיכנן למכור את הסמים. אולי רצה לנסות. את לא תאמיני לדברים שאנחנו רואים במשטרה."

עכשיו הקמטים סביב פיה התקשחו. "מישהו הכריח אותו לקחת את הסמים האלה, ואני יודעת מי זה היה. זה גם מה שאמרתי אז למשטרה."

קארל שלף את הפנקס שלו. "באמת?" כלב הגישוש הפנימי שלו הרים ראש וריחרח את האוויר. "מי?"

היא ניגשה לקצה החדר והורידה תצלום שהיה תלוי על מסמר שבלט מהטפט, תצלום שהיה ברור שלא הזיזו מאז שנבנה הבית בתחילת שנות השישים. אבא של קארל צילם תמונה דומה כשקארל קיבל גביע שחייה בבְּרוֹנֶרְסְלָאוּ. זה היה תיעוד של אב הגאה בכישוריו של בנו. קארל ניחש שדניס בן עשר או שתים־עשרה בתצלום; הוא נראה נאה בבגדי המֵרוץ שלו ומלא גאווה במגן הכסף הקטן שהחזיק ביד.

"הילד הזה, שם," אמרה קמילה והצביעה על ילד בלונדיני שעמד מאחורי דניס, ידו האחת מונחת על כתפו. "קראו לו אטוֹמוֹס, אבל אני לא יודעת למה. הם נפגשו על מסלול המוטוקרוס. דניס היה משוגע עליו, אבל אטומוס היה חרא קטן."

"אז הם נשארו בקשר גם בבגרותם?"

"אני לא בטוחה. אני חושבת שהקשר ניתק כשדניס היה בן
שש־עשרה או שבע־עשרה, אבל אני יודעת שבשנים האחרונות שוב נפגשו, כי אמא תמיד התלוננה על זה."

"ולמה את חושבת שלאטומוס הזה יש קשר למוות של אחיך?"

היא הביטה בתצלום בצער. "הוא כזה חמור, עם נפש מגעילה."

"זה ניסוח קצת משונה, למה את מתכוונת?"

"הוא דפוק. דניס אמר שזה שטויות, אבל זה נכון."

"אז למה אחיך היה חבר שלו?"

"מפני שאטומוס תמיד עודד את דניס לנהוג. חוץ מזה הוא היה מבוגר ממנו בשנתיים. דניס העריץ אותו."

"אחיך נחנק מהקיא של עצמו. הוא לקח חמישה כדורים ורמת האלכוהול שלו בדם היתה ארבע נקודה אחת. אני לא יודע כמה הוא שקל, אבל בכל מקרה הוא עשה עבודה יסודית. את יודעת אם היתה סיבה מסוימת שבגללה שתה? זה היה משהו חדש אצלו? הוא היה מדוכא באופן מיוחד אחרי התאונה?"

היא הסתכלה אליו בעיניים עצובות. "כן, ההורים שלי אמרו שלתאונה היתה השפעה איומה עליו. דניס היה נהג נפלא. זאת היתה התאונה הראשונה שהיה מעורב בה מעולם, ומישהו מת בתאונה."

"על פי המידע שברשותי דניס ישב פעמיים בכלא בגלל נהיגה פרועה, אז נראה שהוא לא היה כזה נפלא."

"חה!" היא תקעה בו מבט של בוז. "הוא מעולם לא נהג בפראות. כשהאיץ בכביש מהיר, תמיד ידע מה המרחק בינו ובין הרכב לפניו. הדבר האחרון שרצה היה לסכן חיים של אחרים."

כמה סוציופתים היה אפשר לחסוך מהעולם אם מישהו במשפחה שלהם היה מתייחס אליהם בזמן? כמה אידיוטים ניצלו בגלל קשרי דם? קארל שמע את הסיפור הזה כבר אלף פעמים. אחי חף מפשע, הבן שלי, בעלי.

"נראה שמאוד הערכת את אחיך. את לא חושבת שאת קצת נאיבית?"

היא תפסה במפרק כף ידו של קארל והתקרבה כל כך, שהוא הרגיש את הפוני שלה מתחכך בגשר האף שלו.

"אם יכולת החקירה שלך רופסת כמו הזין שלך, עדיף שתלך כבר עכשיו," נהמה.

התגובה שלה היתה תוקפנית ופרובוקטיבית באופן מפתיע. אם כך, היא כנראה לא מסתובבת במסדרונות ההנהלה, חשב קארל והרחיק את פניו.

"אח שלי היה בסדר, אתה שומע?" המשיכה. "ואם אתה רוצה להתקדם איכשהו במה שאתה עושה, אני מציעה לך לזכור טוב־טוב מה שאמרתי." אז טפחה לו על המפשעה וצעדה לאחור. זאת היתה מטמורפוזה מהממת. פתאום היתה שוב עדינה ופתוחה ואמינה. יופי של מקצוע מצא לו.

הוא הזעיף פנים והתקרב אליה. "בפעם הבאה שאת נוגעת לי בסחורה, אנקב לך את שדי הסיליקון ואטען שזה קרה כשהתנגדת למעצר ואיימת עלי עם אחד הגביעים המכוערים של אחיך. כשאשים עלייך אזיקים ותבהי בקיר הלבן בתור לרופא בתא המעצר בהילְרוֹ, תחלמי שהיה אפשר להחזיר את הזמן לאחור ולהימנע מהטפיחה הזאת. אז נמשיך, או שיש לך עוד משהו להוסיף בנוגע לאיברים האצילים שלי?"

היא שמרה על שלווה. אפילו לא חייכה. "אני רק אומרת שאחי היה בסדר, ואתה פשוט תיאלץ להאמין לי."

קארל נכנע. אין טעם לנסות לשנות את דעתה.

"בסדר," אמר. "אז איך אני מוצא את האטומוס הזה?" שאל והתרחק כדי צעד מהזיקית. "את לא זוכרת עוד משהו בנוגע אליו?"

"יודע משהו? הוא היה צעיר ממני בחמש שנים. בזמנו הוא לא עניין אותי בכלל."

קארל חייך באירוניה. תחומי עניין בהחלט עשויים להשתנות עם השנים.

"סימנים מזהים כלשהם? צלקות? מה בנוגע לשיער? השיניים? עוד מישהו בעיירה שהכיר אותו?"

"לא נראה לי. הוא הגיע מאיזה מוסד בטיסְווילֶלִי."

היא השתהתה רגע. "רגע, רגע. נדמה לי שלמקום ההוא קראו גוֹדהַאוּן." היא הושיטה לקארל את התצלום הממוסגר. "אם אתה מבטיח להחזיר, אתה יכול לנסות להראות את התמונה לצוות במוסד. אולי הם יוכלו לענות על השאלות שלך."

קארל נעצר בצומת המואר. הוא ישב במכונית וחשב. הוא יכול לנסוע צפונה לטיסוויללי, לדבר עם הצוות במוסד, בתקווה שמישהו עדיין יזכור ילד בשם אטומוס שהתגורר שם לפני עשרים שנה. או שהוא יכול לנסוע דרומה לאיילי ולשחק עם אופה משחק הזיכרון. או שהוא יכול להחנות את הרכב בשולי הכביש ולהעביר את המוח שלו לבקרת שיוט ולנמנם איזה שעתיים. האופציה האחרונה היתה מפתה במיוחד.

עם זאת, אם לא יחזיר את דמויות הפליימוביל למדף של מורטן בזמן, יש סיכון ממשי שיאבד את הדייר שלו ואת השכירות.

הוא שיחרר את בלם היד ופנה שמאלה, לכיוון דרום.

זאת היתה שעת הפסקת הצהריים באיילי, וארומה של תימין ורוטב עגבניות עלתה באפו של קארל כאשר החנה את מכוניתו. מנהל המקום ישב ליד שולחן טיק ארוך במרפסת מחוץ למשרדו. כמו בפעם הקודמת, גם הפעם היה לבוש בקפידה, בכובע לראשו ומפית תחובה בצווארונו. בהיסוס טעם מנת לזניה קטנה שהיתה מונחת בפינת הצלחת. ניכר שאיננו נהנתן, מה שאי אפשר לומר על עמיתיו שישבו במרחק עשרה מטרים ממנו והתקיפו את ערמות המזון ופיטפטו בקולי קולות.

הם ראו את קארל מגיע מעבר לפינה ודממו; לפתע נשמעו צלילים אחרים חזקים מאוד: ציפורים הבונות את קיניהן והאביב מסחרר אותן בשאון בין השיחים; קרקוש כלי המטבח מחדר האוכל.

"בּוֹן אַפֶּטִי," אמר קארל והתיישב אל שולחן המנהל בלי לחכות להזמנה. "באתי לשאול אותך משהו על אופה. ידעת שהוא שיחק משחק שבו הוא לכאורה חי מחדש את התאונה שהותירה אותו מוגבל? קארן מורטנסן, עובדת סוציאלית מסטאונס, הבחינה בו משחק את המשחק הזה מעט לפני שמרטה לינגו מתה. ידעת מזה?"

המנהל הינהן באטיות וטעם מעט. קארל הביט בצלחת.

"יש על זה משהו בתיק האישי של אופה?" שאל קארל.

שוב הינהן הדוקטור והמשיך ללעוס באטיות רבה.

"זה קרה שוב מאז?"

האיש משך בכתפיו.

"זה קרה שוב או לא?"

המנהל הניד את ראשו.

"אני מעוניין לראות את אופה היום לבדי. רק לעשר דקות, רבע שעה. זה אפשרי?"

המנהל לא ענה.

קארל חיכה עד שהאיש יגמור את ארוחת הצהריים שלו, ינגב את הפה במפית וילקק את שיניו בלשונו. לגימה בודדת ממי קרח ואז הרים את ראשו.

"לא, אתה לא יכול להיות לבד עם אופה," היתה התשובה שלו.

"מותר לי לשאול למה לא?"

המנהל נעץ בו מבט מתנשא. "המקצוע שלך שונה מאוד במהותו משלי, לא?" הוא לא חיכה שקארל יגיב. "אנחנו לא יכולים להסתכן בנסיגה בהתפתחות של אופה לינגו. זה המצב."

"הוא בתקופה של התפתחות? לא ידעתי."

קארל הבחין בצל על השולחן, הסתובב והביט באחות המפקחת, שהינהנה אליו בידידות, ומיד עוררה בו זיכרונות של יחס טוב מזה של המנהל.

היא תקעה בבוס שלה מבט סמכותי. "אני אטפל בזה. אופה ואני יוצאים ממילא לטיול. אני יכולה להתלוות אל מר מרק."

זאת היתה הפעם הראשונה שקארל עמד ליד אופה לינגו, ועכשיו ראה כמה הוא גבוה. גפיים ארוכים וגמלוניים ויציבה שהעידה שאת רוב זמנו הוא מעביר בישיבה, רכון מעל שולחן.

האחות לקחה את ידו של אופה, אבל נראה שהוא לא מתלהב במיוחד. כשהגיעו לסבך השיחים ליד הפיורד, הרפה מידה והתיישב על העשב. היא התיישבה לצדו.

"הוא אוהב להביט בקורמורנים. נכון, אופה?" אמרה והצביעה על מושבה של ציפורים בעלות מראה פרהיסטורי שקיננו על עצים מתים למחצה שהיו מכוסים הפרשות של ציפורים.

"הבאתי משהו שאני מעוניין להראות לאופה," אמר קארל.

היא הביטה בעניין בדמויות הפליימוביל ובמכונית שהוציא משקית הניילון. היא היתה חדה וזריזה – הוא הבחין בזה בפעם הראשונה – אבל אולי לא גמישה כפי שקיווה.

היא הניחה את ידה על תג האחות שלה, ככל הנראה כדי להעניק משנה תוקף לדברים. "אני יודעת על האפיזודה שקארן מורטנסן תיארה. אני לא חושבת שזה רעיון טוב לחזור עליה."

"למה לא?"

"אתה רוצה לנסות לשחזר את התאונה, נכון? אתה מקווה שזה יפתח בו משהו."

"כן."

היא הינהנה. "זה מה שחשבתי. אבל למען האמת, אני לא יודעת אם אפשר להרשות את זה." היא התכוננה לקום, אבל היססה.

קארל הניח את ידו בזהירות על כתפו של אופה והשתופף לצדו. עיניו של אופה זרחו בשמחה עם השתקפות הגלים, וקארל הבין אותו. מי לא היה רוצה להיעלם אל תוך יום מרס יפה וצלול כזה, בהיר מאי־פעם?

אז הניח קארל את מכונית הפליימוביל על העשב לפני אופה, ובזו אחר זו הניח את דמויות האנשים במושבי המכונית. אמא ואבא לפנים, בת ובן מאחור.

האחות הביטה היטב בכל תנועה של קארל. אולי ייאלץ לחזור על הניסוי ביום אחר. אבל לעת עתה הוא רצה לכל הפחות לשכנע אותה שהוא רואה בה בת ברית ושלא ימעל באמון שנתנה בו.

"ווום," אמר והניע את המכונית קדימה ואחורה על העשב לפני אופה, למורת רוחן הרבה של שתי דבורים שריחפו בין הפרחים.

קארל חייך אל אופה וניקה את העקבות שהשאירה המכונית. היה ניכר שזה מה שהכי עניין את אופה. העשב שב והזדקף.

"עכשיו אנחנו יוצאים לנסיעה עם מרטה ואמא ואבא, אופה. הֵי, תראה, כולנו יחד. תראה, אנחנו נוסעים ביער! תראה כמה יפה פה."

קארל העיף מבט באישה עם המדים הלבנים. היא היתה מתוחה, והקמטים סביב פיה גילו ספקנות קלה. הוא צריך להיזהר לא להרחיק לכת. אם היה צועק, היא היתה נבהלת. היא היתה שקועה במשחק הרבה יותר מאופה, שסתם ישב שם, בשמש שניצנצה בעיניו, והניח לכל מה שסביבו לקרות בלעדיו.

"תיזהר, אבא," הזהיר קארל, בקול של אישה. "הכביש רטוב, אתה תחליק." הוא טילטל טיפה את המכונית. "תיזהר מהמכונית האחרת – גם היא מחליקה. הצילו, אנחנו עומדים להתנגש בה."

הוא השמיע צליל של חריקת בלמים ומתכת וחיכוך גחון המכונית בכביש. עכשיו אופה הביט. אז קארל הפך את המכונית, והדמויות התפזרו על הקרקע. "תיזהרי, מרטה! תיזהר, אופה!" צעק בקול גבוה. האחות רכנה לעברו והניחה יד על כתפו של קארל.

"לא נראה לי..." אמרה והנידה בראשה. עוד שנייה היא תאחז בזרועו של אופה ותעזור לו לקום.

"טראח!" אמר קארל וגילגל את המכונית על העשב, אבל אופה לא הגיב.

"לא נראה לי שהוא איתנו," אמר קארל והחווה בידו שההצגה נגמרה. "יש לי תמונה שאני רוצה להראות לו," המשיך. "זה בסדר? אחרי זה אני מבטיח לעזוב אתכם לנפשכם."

"תמונה?" שאלה כשקארל הוציא את התמונות מהשקית. הוא הניח על הדשא את התצלומים של דניס קנוסן ששאל מאחותו והחזיק בידו את עלון החברה של דניאל הייל מול אופה.

היה ברור שאופה מגלה סקרנות. הוא דמה לקוף בכלוב, שאחרי שהביט באלפי פרצופים מעוותים רואה סוף־סוף משהו חדש.

"אתה מכיר את האיש הזה, אופה?" שאל קארל ובחן את פניו. העווית הכי קלה עשויה להיות האות היחיד שיזכה לו. אם מוחו המזדחל של אופה יכול לייצר תגובה, קארל חייב לוודא שיראה אותה.

"הוא הגיע לבית שלך במאולבו, אופה? זה היה האיש שהביא את המכתב לך ולהֶלֶה? אתה זוכר אותו?" קארל הצביע על העיניים הבהירות והשיער הבלונדיני של דניאל הייל. "זה האיש?"

אופה בהה בתצלום בהבעה ריקה. עיניו נעו כלפי מטה עד שנפלו על התצלומים שעל העשב לפניו.

קארל עקב אחר מבטו והבחין שאישוניו של אופה הוצרו לפתע ושפתיו נפשקו. התגובה היתה ברורה מאוד. מוחשית ונראית לעין כאילו מישהו הפיל משקולת על בהונותיו.

"מה עם האיש הזה, אופה? ראית אותו פעם?" שאל קארל, שמיהר להביא את התצלום של משפחת קנוסן מחתונת הכסף קרוב אל פניו של אופה. "ראית?" קארל הבחין שעכשיו האחות עומדת מאחוריו, אבל לא היה לו אכפת. הוא רצה לראות את האישונים של אופה מתכווצים שוב. זה היה כמו להחזיק מפתח ביד, לדעת שהוא המפתח הנכון, אבל לא לדעת איזה מנעול הוא פותח.

עכשיו אופה הביט קדימה, רגוע למדי, ועיניו הזדגגו.

"אני חושבת שזה מספיק," אמרה האחות ונגעה קלות בכתפו של אופה. עשרים שניות נוספות, אולי זה כל מה שהיה צריך. אולי יגיע אליו אם יהיו לבדם.

"לא ראית את התגובה שלו?" שאל קארל.

היא הנידה את ראשה.

לעזאזל!

הוא החזיר את התצלום הממוסגר אל הקרקע, לצד האחרים שלקח מסקווינה.

ואז, באותה שנייה, זעזוע חלף בגופו של אופה. קודם

בחלק העליון, חזהו שקע, ואז זרועו הימנית התעוותה בזווית לפני הבטן.

האחות ניסתה להרגיע אותו, אבל הוא לא התייחס אליה. הוא התחיל לנשום נשימות קצרות ומהירות. גם קארל וגם האחות שמעו את זה, והיא התחילה למחות בקול רם. אבל באותו רגע היה

נדמה שקארל ואופה לבדם. אופה בעולמו, בדרכו לעולמו של קארל. קארל ראה את עיניו נפתחות בהדרגה. כמו צמצם במצלמה הן התרחבו וינקו פנימה את הסביבה.

אופה השפיל שוב את מבטו, והפעם עקב קארל אחרי העיניים שלו אל העשב. עכשיו אופה היה נוכח באמת ובתמים.

"אז אתה כן מזהה אותו?" שאל קארל והרים שוב את התצלום של דניס קנוסן בחתונת הכסף של הוריו. אבל אופה סילק אותו הצידה כילד זועף והתחיל להשמיע קולות משונים, לא כמו ילד מתייפח; זה נשמע יותר כמו חולה אסטמה שאין לו אוויר. הוא חירחר והאחות צעקה על קארל שילך.

הוא שוב עקב אחר עיניו של אופה, והפעם לא היה ספק. הן היו מקובעות על התצלום של דניס קנוסן עם החבר שלו אטומוס, שעמד מאחור ונשען על כתפו של דניס.

"ככה הוא נראה בעצם?" שאל קארל והצביע על דניס הצעיר בחליפת המרוצים שלו.

אבל אופה הביט בילד שמאחורי דניס. קארל מעולם לא ראה מישהו נועץ עיניים ככה במשהו. היה נדמה כאילו הילד בתצלום היפנט את אופה, כאילו העיניים האלה בתצלום הישן שרפו את אופה כמו אש, בה בעת שהעניקו לו חיים.

ואז אופה צרח. הוא צרח כל כך חזק, שהאחות דחפה את קארל למטה אל העשב ולקחה את אופה בזרועותיה. הוא צרח כל כך, שהאנשים שנמצאו למעלה באיילי התחילו לצעוק.

הוא צרח כל כך חזק, שהמוני הקורמורנים התרוממו מהעצים ועפו.

30

2005–2006

שלושה ימים ניסתה מרטה לעקור את השן. שלושה ימים של גיהינום. כל פעם שהניחה את הצבת על החיה הפועמת התישו אותה גלי הכאב מהזיהום, והיא היתה צריכה לאזור אומץ ולהתחיל מחדש. לחץ קל על אחד הצדדים, וכל הגוף שלה נאטם. כעבור כמה שניות של פחד עוד סיבוב עם הצבת, וכך הלאה ללא סוף. כמה פעמים ניסתה למשוך את השן בכוח, אבל הכוח והאומץ שלה איכזבו ברגע שהמתכת החלודה נגעה בשן.

בסוף זרמה המוגלה מהחניכיים, הלחץ הוקל והיא התמוטטה בדמעות של הקלה.

היא ידעה שהם צופים בה. זה שקראו לו לסה עוד לא הגיע, וכפתור האינטרקום עדיין היה תקוע. הם לא דיברו, אבל היא שמעה אותם זזים ונושמים. ככל שהסבל שלה התגבר, נשימתם נעשתה כבדה יותר, כאילו נהנו מזה, ושנאתה כלפיהם גברה. אחרי שתעקור את השן, תוכל לחשוב על העתיד. כן, יבוא יום והיא תנקום את נקמתה, אבל קודם עליה להיות מסוגלת לחשוב.

שוב הניחה את הצבת בעלת הטעם המחליא על השן ונידנדה אותה; לרגע לא חשבה להפסיק. השן כבר גרמה לה די נזק; עכשיו יש לשים קץ לכאב.

באחד הלילות שהיתה לבדה עקרה אותה. כבר שעות שלא שמעה סימן חיים מבחוץ, וצחוק ההקלה שהידהד בחלל היה שלה ורק שלה. טעם הזיהום היה מרענן, והדם שנבע בחופשיות בפיה היה כמו ליטוף.

היא ירקה על היד מדי כמה שניות ומרחה את תערובת הדם, הליחה והמוגלה על החלונות, קודם על אחד, אחר כך על האחר. כשהפסיק הדימום, המלאכה הושלמה. ריבוע קטן בלבד נותר נקי באחד החלונות, ריבוע של עשרים על עשרים ס"מ. עכשיו גזלה מהם את עונג הצפייה. סוף־סוף שלטה היא בשדה הראייה שלהם.

למחרת, כשהכניסו את המזון, העירה אותה האישה בקללות.

"הזונה הקטנה כיסתה את החלונות בטינופת. תראה! היא מרחה חרא על הכול, הזנזונת!"

היא שמעה את האיש אומר שזה נראה יותר כמו דם, והאישה רטנה, "אז זאת התודה שאנחנו מקבלים על הצבת? את מורחת את הדם המטונף שלך על הכול? אם ככה את מודה לנו, תשלמי על זה. אנחנו מכבים את האורות. נראה מה תגידי על זה, כלבה. אולי אז תנקי את הטינופת. ועד אז, אין יותר אוכל."

היא שמעה אותם מתכוננים לקחת בחזרה את דלי האוכל מהפתח, אבל היא רצה לשם ותקעה את הצבת בקרוסלה שבה הכניסו את האוכל לתאה. הם לא יגזלו ממנה את מנת המזון האחרונה. היא

משכה אליה את דלי האוכל בשנייה האחרונה, קצת לפני שהמנגנון ההידראולי הרפה מהצבת. המנגנון הסתובב בצליל שריקה, ואז נסגרה דלת הפתח.

"הטריק הזה אולי עבד היום, אבל מחר זה לא יעבוד!" צעקה האישה מבחוץ. הכעס בקולה היה מנחם. "אני אתן לך אוכל מקולקל עד שתנקי את החלונות. שמעת?" ואז כבו אורות הפלואורסנט בתקרה.

זמן־מה ישבה מרטה ללא ניע והביטה בכתמים החומים הקלושים על החלונות ובריבוע הקטן הנקי שהיה קצת יותר בהיר. היא ראתה שהאישה מנסה להגיע אליו כדי להביט פנימה, אבל מרטה מיקמה אותו בכוונה גבוה. היא לא זכרה מתי בפעם האחרונה הרגישה שמחת ניצחון כזאת. היא לא תימשך זמן רב – את זה ידעה – אבל לאור הנסיבות, רגעים כאלה היו הדברים היחידים שהיה שווה לחיות בשבילם.

זה, נוסף על חזיונות נקמה, חלומות חופש, והתקווה לעמוד פנים אל פנים מול אופה יום אחד.

באותו לילה היא הדליקה את הפנס בפעם האחרונה. היא הלכה אל החלל הריק הקטן בזגוגית והאירה לתוך הפה שלה. החור בחניכיים היה עצום, אבל נראה בסדר, לפחות עד כמה שיכלה לראות. קצה הלשון שלה אישר את האבחנה. תהליך ההחלמה כבר החל.

אחרי כמה דקות החל האור להיחלש, והיא ירדה על הברכיים לבחון את מנגנון הסגירה של דלת האטימה. היא כבר הסתכלה עליו אלף פעמים, אבל עכשיו רצתה ללמוד אותו ממש. מי יודע אם אי־פעם ידליקו את האור.

דלת האטימה היתה קמורה, אולי בצורת חרוט, כדי לאפשר אטימה של החלל. החלק התחתון, הפתח, היה בערך בגובה שבעים וחמישה ס"מ, וגם פה היה קשה להרגיש את קווי המתאר. בחזית למטה היה מרותך בריח מתכת, כדי שדלת הפתח תיעצר במצב פתיחה מלא. היא בחנה אותו ביסודיות עד שאור הפנס גווע.

לאחר מכן ישבה באפלה ושקלה מה תוכל לעשות.

ישנם שלושה דברים שהיא רוצה שליטה בהם. ראשית, איך יראו אותה האחרים מעבר לזכוכית; בזה כבר טיפלה. לפני זמן רב מאוד, קצת אחרי שחטפו אותה, חיפשה בקפדנות על פני כל המשטחים והקירות איזה רמז למצלמה, ולא מצאה. המפלצות שהחזיקו בה סמכו על החלונות. הם טעו. בדיוק בגלל זה היא יכולה עכשיו לזוז בחופשיות בלי שיראו אותה.

שנית, היא היתה נחושה לא לאבד את שפיותה. היו ימים ולילות שבהם נעלמה בתוך עצמה, והיו שבועות שבהם המחשבות שלה נעו במעגלים, אבל היא מעולם לא נתנה למוח שלה לעצור. כשהבינה לאן זה מוביל, אילצה את עצמה לחשוב על אנשים אחרים שעברו חוויות דומות. אנשים שנידונו לבידוד במשך עשרות שנים בלי שהורשעו בפשע כלשהו. היו דוגמאות רבות לכך בהיסטוריה העולמית ובספרות. הפרפר, הרוזן ממונטה כריסטו, ועוד רבים אחרים. אם הם הצליחו, גם היא תוכל. היא כיוונה את מחשבותיה בכוח אל ספרים וסרטים ואל הזיכרונות הטובים ביותר בחייה, ושוב יצאה מהדיכאון.

היא תמשיך להיות היא עצמה, מרטה לינגו, עד שתצא מהמקום הזה. זאת היתה הבטחה, והיא היתה נחושה לקיים אותה.

וכשיגיע היום סוף־סוף, היא תשלוט גם במותה. זה היה הדבר השלישי. האישה בחוץ אמרה שלסה הוא זה שמקבל את ההחלטות, אבל אם ירצה המקרה, תיקח אשת הזאב את העניינים לידיים. השנאה כבר השתלטה עליה. נדרש רק רגע של חוסר שפיות והיא תפתח את הוַוסת ותשווה את הלחץ. סביר להניח שהרגע יגיע.

כבר כמעט ארבע שנים יושבת מרטה בכלוב הזה, אבל גם על האישה שבחוץ השפיע הזמן. אולי שקעו עיניה עמוק יותר בחוריהן, אולי קרה משהו לקולה. בנסיבות כאלה קשה לדעת בת כמה היא, אבל היא היתה די מבוגרת כדי לפחד מהחיים. וזה עשה אותה מסוכנת.

כך או כך, נראה ששני אלה בחוץ לא מתמצאים בעניינים טכניים. אם הם לא מסוגלים לתקן כפתור תקוע, סביר שלא יוכלו להחזיר את הלחץ בדרך אחרת מלבד פתיחת הוַוסת; כך קיוותה מרטה, על כל פנים. אם לא יוכלו לפתוח את הווסת בלי שהיא תאפשר להם, יהיה לה די זמן להתאבד בעזרת הצבת. היא תוכל לקרוע לעצמה את עורקים, אם יחליטו פתאום לשחרר את הלחץ בחדר. היא לא ממש ידעה מה יקרה אז, אבל הטענה של האישה שמרטה תתפוצץ בפנים היתה מחרידה. אין מוות גרוע מזה. היא רצתה להחליט מתי ואיך תמות.

אם ירצה המקרה והלסה הזה יחזור ויהיו לו תוכניות אחרות לגביה, לא יהיו לה אשליות. ברור שיש לחדר אמצעי השוואת לחץ אחרים מלבד דלת האטימה. אולי במערכת האוורור. לא היה לה מושג לאיזו מטרה בנו את החדר הזה במקור, אבל הוא בטח היה יקר. היא הניחה שמן הסתם היה מדובר בדבר יקר ערך או חשוב מאוד שרצו לשים בו. כלומר, בוודאי יש איזה מתקן חירום. היא הבחינה בזרבוביות מתכת זעירות מתחת לבתי המנורה בתקרה. לא הרבה יותר גדולות מזרת, אבל בטוח שזה יספיק. אולי ככה הזרימו אוויר טרי לחלל, ואולי ניתן להשתמש בזרבוביות לאיזון הלחץ. אבל דבר אחד היה בטוח: אם הלסה הזה ירצה להזיק לה, הוא בטוח יודע על אילו כפתורים ללחוץ.

עד אז היא תתרכז באיומים הקרובים. היא פתחה את הפנס, הוציאה את הסוללות והבחינה בסיפוק במתכת הקשה, החזקה והחדה.

בין קצה הדלת של הפתח לרצפה היו רק סנטימטר וחצי, כלומר, אם תחפור בדיוק מתחת לבריח העוצר את הדלת כשהיא נפתחת, תוכל למקם שם את הפנס ולמנוע ממנה להיפתח.

היא חיבקה את הפנס. הנה כלי שהחזיר לה שליטה מסוימת בחייה, וזו הרגשה מבורכת שקשה לתאר. כמו בפעם הראשונה שלקחה גלולות למניעת היריון. כמו כשברחה בפעם הראשונה מהמשפחה האומנת, וגררה איתה את אופה.

החפירה ברצפת הבטון היתה קשה משחשבה. הרבה יותר קשה. הימים הראשונים חלפו במהירות, מאחר שעדיין היו לה אוכל ומים, אבל כשהדלי עם האוכל הטוב התרוקן, הכוח באצבעותיה התנדף במהרה. היא ידעה שיש לה מעט רזרבות, אבל המזון שקיבלה בימים האחרונים היה בלתי אכיל. הם נקמו בה עד הסוף. הצחנה לבדה מנעה ממנה להתקרב אליו. האוכל הסריח כמו גווייה. מדי לילה

העבירה חמש או שש שעות בגירוד הרצפה מתחת לדלת. עם זאת, היה עליה לבצע זאת כהלכה; החור צריך להיות בדיוק בגודל המתאים כדי להחזיק את הפנס במקומו, ומאחר שהפנס היה כלי החפירה, היה עליה לדחוף אותו כל הזמן לתוך החור כדי לוודא שהקוטר מתאים, ואז לגרד בזהירות את הבטון בשכבות דקות כנייר.

במשך חמישה ימים היא חפרה פחות משלושה סנטימטר, וקיבתה התחילה להציק לה. המכשפה חזרה על הדרישה כל יום באותה השעה. אם מרטה לא תנקה את החלונות, היא לא תדליק את האור, ותשלח לה רק אוכל מקולקל. האיש ניסה לתווך, אבל לא הצליח. הם היו שם ודרשו דרישות. מרטה לא שמה קצוץ על האור, אבל המעיים שלה זעקו. אם לא תאכל משהו תחלה, והיא לא רצתה לחלות.

היא הביטה בציפוי האדמדם שעל השמשות; דרך החלק הנקי ביצבץ אור קלוש.

"אם זה כל כך חשוב לך, תני לי משהו לנקות איתו את החלונות!" צרחה לבסוף.

"תשתמשי בשרוול ובשתן שלך, ואז נדליק את האור וניתן לך קצת אוכל!" צעקה האישה בחזרה.

"בסדר, אבל תצטרכי להביא לי ז'קט חדש."

לשמע הדברים האלה פרצה האישה בצחוק הגועלי הדוקר שלה, שחדר ישר למוח. היא לא ענתה, רק צחקה עד שריאותיה התרוקנו. אז שוב השתררה דממה.

"אני לא אעשה את זה," אמרה מרטה, אבל כן עשתה את זה.

זה לקח הרבה זמן, והיא הרגישה תבוסה עמוקה.

אף שעדיין עמדו שם מדי פעם, הם לא יכלו לראות מה היא עושה. כשהתיישבה ליד הדלת היא היתה בנקודה מתה, בדיוק כפי שהיה כשישבה על הרצפה בין שני החלונות. אם היו מפתיעים אותה בלילה, היו שומעים את חיכוך הפנס ברצפה, אבל זה לא קרה. מבחינתה, זה היה היתרון של השיטה שלהם. הלילה היה שלה, לעצמה.

אחרי שחפרה כמעט ארבעה סנטימטרים של בטון, כל קיומה השתנה. היא ישבה מתחת לאורות הפלואורסנט המרצדים וחיכתה לאוכל, ופתאום קלטה שיום הולדתו של אופה מתקרב. בכל מקרה, חודש מאי כבר הגיע. מאי בפעם החמישית מאז נכלאה. מאי 2006. היא ישבה ליד דלי הצרכים, ניקתה את השיניים וחשבה על אופה, ודמיינה בבהירות את השמש בשמים כחולים. "יום הולדת שמח," קראה בקול צרוד, ודמיינה את פניו המאושרים של אופה. איפשהו בחוץ הוא מסתדר – היא בטוחה בזה. ברור שהוא מסתדר. זה היה הדבר שאמרה לעצמה לעתים קרובות.

"זה הכפתור הזה, לסה," שמעה את האישה פתאום. "אנחנו לא מצליחים למשוך אותו בחזרה החוצה, אז היא שמעה כל מה שאמרנו."

חזיון השמש והשמים הכחולים נעלם, ולבה הלם בחוזקה. זאת היתה הפעם הראשונה ששמעה את האישה פונה אל האיש ששמו לסה.

"כמה זמן זה כבר ככה?" ענה קול מעומעם שגרם למרטה לעצור את נשימתה.

"מאז הפעם האחרונה שהיית פה. חמישה או שישה חודשים."

"אמרתם משהו שלא היתה צריכה לשמוע?"

"ברור שלא."

לרגע השתררה דממה. "בקרוב זה ממילא לא ישנה דבר. קדימה, שתשמע מה אנחנו אומרים. לפחות עד שאני אחליט אחרת."

ההערה הזאת גרמה למרטה להרגיש כאילו הכו בה בגרזן. "בקרוב זה ממילא לא ישנה." מה לא ישנה? למה הוא מתכוון? מה עומד לקרות?

"היא היתה כלבה אמיתית כשלא היית. היא ניסתה להרעיב את עצמה למוות, ופעם אחת חסמה את הפתח. אחרי זה היא מרחה דם על החלונות ולא יכולנו לראות אותה."

"אח שלי סיפר לי שהיה לה כאב שיניים כמה זמן. חבל שלא ראיתי את זה," אמר לסה.

האישה בחוץ צחקה צחוק יבש. הם ידעו שמרטה יושבת ומקשיבה לכל מה שהם אומרים. מה גרם להם להתנהג ככה? מה היא כבר עוללה להם?

"מפלצות שכמותכם – מה כבר עשיתי לכם?" צעקה מלוא ריאותיה כשנעמדה. "תכבו פה את האור, שאוכל לראות אתכם! תכבו את האור, שאוכל להביט לכם בעיניים כשאתם מדברים!"

שוב שמעה את האישה צוחקת. "תמשיכי לחלום, ילדה!" צעקה בחזרה.

"את רוצה שנכבה את האור?" לסה ציחקק. "בטח, למה לא?" אמר. "זה יכול להיות הרגע שבו הכול מתחיל באמת. אחר כך יהיו לנו כמה ימים מעניינים, עד שזה ייגמר."

היו אלה מילים איומות. האישה ניסתה להתנגד, אבל האיש השתיק אותה בכמה הערות קשות. לפתע כבו האורות בתקרה מעליה.

מרטה עמדה לרגע ללא ניע, הדופק שלה דהר והיא ניסתה להתרגל לאור הקלוש שנכנס מבחוץ. בהתחלה ראתה רק צללים של החיות שבחוץ, עד שנעשו ברורות יותר. האישה הגיעה רק עד הקצה התחתון של אחד החלונות; האיש היה גבוה ממנה בהרבה. מרטה הניחה שזה לסה. הוא הלך לאט והתקרב. דמותו המטושטשת עטתה צורה. כתפיים רחבות, גוף בעל פרופורציות נאות. לא כמו הגבר האחר, הגבוה והרזה.

היא הרגישה בו זמנית דחף לקלל אותם ולהתחנן בפניהם שירחמו עליה. כל דבר שעשוי לגרום להם להגיד לה למה מעוללים לה את זה. הנה הוא, האיש שמקבל את ההחלטות. זאת הפעם הראשונה שהיא רואה אותו; היה משהו מרגש ומטריד ברגע הזה. היא הרגישה שהוא לבדו יחליט אם מותר לה לדעת יותר, ועכשיו היא עומדת לתבוע את זכויותיה. אבל כשעשה עוד צעד קדימה וראתה את פניו, המילים סירבו לצאת מפיה.

היא הביטה בהלם בפיו. ראתה את החיוך העקמומי קופא. ראתה את השיניים הלבנות שלו נחשפות. ראתה את הכול מתאחד לשלם אחד שמעביר זרמים חשמליים בגופה.

עכשיו ידעה מיהו לסה.

31

2007

על המדשאה באיילי התנצל קארל בפני האחות על התקרית עם אופה. הוא הכניס את התצלומים ואת דמויות הפליימוביל לשקית וצעד לכיוון מגרש החניה, בעוד אופה צורח ברקע. רק כשהתניע את המכונית הבחין בכאוס ובחברי הצוות השועטים במדרון. זה היה הסוף לניסיונות החקירה שלו באיילי. מן הסתם.

התגובה של אופה היתה חזקה מאוד. כך שעכשיו ידע שבאופן כזה או אחר אופה נוכח בעולם עם כולם. אופה הביט בעיניו של ילד בשם אטומוס בתצלום והזדעזע. לא היה בזה כל ספק. זה היה צעד גדול קדימה.

קארל עצר ליד שדה והזין את השם בית הילדים גוֹדהַאוּן למערכת האינטרנט של המכונית. מספר הטלפון של המקום הופיע מיד.

לא היה צורך להסביר. נראה שהצוות היה רגיל בשיחות מהמשטרה ולא היה צורך ללכת סחור־סחור.

"אין מה לדאוג," אמר. "הדיירים שלכם בסדר. אני מתקשר בעניין ילד ששהה במוסד בתחילת שנות השמונים. אני לא יודע את שמו האמיתי, אבל כינו אותו אטומוס. השם הזה מוכר לך?"

"בתחילת שנות השמונים?" אמרה התורנית. "לא, אני לא נמצאת פה כל כך הרבה זמן. יש לנו תיקים אישיים של הילדים, אבל הם בטח לא מסווגים תחת כינויים. אתה בטוח שאין לך שם אחר שנוכל לבדוק?"

"מצטער, לא." קארל הביט בשדות שהצחינו מזבל אורגני. "את מכירה מישהו מהצוות שעבד אז במוסד?"

"הממ. לא מבין העובדים במשרה מלאה. זה בטוח," אמרה. "אבל, רגע... אה, נכון, יש לנו עמית שפרש, יוֹן, שמגיע פעמיים בשבוע. הוא פשוט לא מסוגל להתנתק מהמקום, והילדים יתגעגעו אליו אם לא יבוא. אני בטוחה שהוא עבד כאן בתקופה ההיא."

"הוא נמצא שם במקרה היום?"

"יון? לא, הוא בחופשה. באיים הקנריים, תמורת אלף מאתיים תשעים וחמש קרונות. הצעה שאי אפשר לסרב לה, כמו שהוא אוהב להגיד. אבל הוא חוזר ביום שני, אני אבדוק אם נוכל לבקש ממנו לבוא. זה בעיקר בשביל הילדים. הם אוהבים אותו. תרים טלפון ביום שני ונראה מה אפשר לעשות."

"את יכולה לתת לי את הטלפון שלו בבית?"

"לא, מצטערת. אסור לנו למסור טלפונים אישיים של חברי הצוות. לעולם אי אפשר לדעת מי מבקש אותם."

"שמי הוא קארל מרק. אני חושב שכבר אמרתי את זה. אני בלש משטרה, זוכרת?"

היא צחקה. "אני בטוחה שאתה יכול לאתר את המספר שלו אם תנסה, אבל אני מציעה שתחכה עד יום שני ותחזור אלינו, בסדר?"

קארל נשען לאחור במושב והביט בשעון. השעה היתה כמעט אחת. הוא עדיין יכול להספיק להגיע בזמן למשרד לבדוק את הנייד של מרטה לינגו. אם הסוללה עדיין עובדת אחרי חמש שנים, מה שמוטל בספק. אם הסוללה מתה יצטרכו להשיג חדשה.

הרחק בשדות, מאחורי הגבעות, המריאה להקת שחפים מצווחים. רכב רועם עבר מתחתם, העלה אבק והתיז רגבים. אז התגלה החלק העליון של תא הנהג. זה היה טרקטור, לנדיני עצום עם

חופה כחולה, שהתקדם בכבדות בשדה החרוש. מי שגדל עם חרא על קבקבי העץ ידע דברים כאלה. אז גם פה כבר מפזרים זבל אורגני, חשב והתניע לפני שהסרחון יגיע וייכנס למערכת המיזוג של המכונית.

באותו רגע הבחין בחקלאי שנהג ברכב. הוא חבש כובע בייסבול, וכל תשומת לבו היתה נתונה לעבודתו וליבול שיא שהוא מצפה לו בקיץ הקרוב. פניו היו אדמומיים, ולגופו לבש חולצת משבצות אדומה דוגמת אלה שלובשים חוטבי עצים. קלה לזיהוי.

לעזאזל, חשב. הוא שכח להתקשר לחבר'ה בסורה, להגיד להם איזו דוגמה של חולצה הוא זוכר שלבש היורה באמייר. הוא נאנח. הלוואי שלא היו מערבים אותו בזה. בקרוב בטח יבקשו ממנו להגיע שוב למסדר זיהוי חולצות.

הוא חייג והגיע לקצין התורן שהעביר אותו אל ראש החקירה, היורנסן ההוא.

"כאן קארל מרק, קופנהגן. אני חושב שאני יכול לאשר שאחת החולצות שהראיתם לי תואמת את החולצה שלבש העבריין באמייר."

יורנסן לא הגיב. הוא יכול לפחות לכחכח בגרון, כדי שקארל ידע שהוא לא התפגר בינתיים מעבר לקו?

"אהם," אמר קארל כדי לעודד תגובה, אבל האיש לא הוציא מילה. אולי הניח את ידו על האפרכסת.

"תראה, היו לי כל מיני חלומות בלילות האחרונים," המשיך קארל. "עוד מראות מתקרית הירי חזרו אלי. כולל תמונה של החולצה. עכשיו אני רואה אותה בבירור."

"באמת?" אמר יורנסן אחרי עוד דממה מהדהדת על הקו. לפחות היה יכול לגייס כמה קריאות התלהבות.

"אתה לא רוצה לדעת על איזו חולצה אני חושב?"

"אתה חושב שאתה זוכר איך הן היו מסודרות על השולחן?"

"אם אני זוכר את החולצה אחרי שחטפתי קליע בראש ונמחצתי מתחת למאה וחמישים קילו משותקים תוך כדי שנשפכים עלי חמישה ליטר דם של החברים הכי טובים שלי, נראה לך שאני לא יכול לזכור איך החולצות היו מסודרות לפני ארבעה ימים?"

"זה לא נשמע נורמלי."

קארל ספר עד עשר. מאוד אפשרי שזה לא נורמלי בסטורגל, סורה. ואולי בגלל זה הוא גם הגיע בסוף לתחנת משטרה שמטפלת בפי עשרים מקרי רצח מאלה שיש ליורנסן.

אבל אמר: "אני טוב גם במשחק זיכרון."

הוא הניח למילים לחלחל. "אה, באמת! טוב, אז אני בהחלט אשמח לשמוע מה שיש לך להגיד." חתיכת איכר.

"זאת היתה החולצה העליונה מצד שמאל," אמר קארל. "זאת שהיתה הכי קרובה לחלון."

"בסדר," ענה יורנסן. "זה תואם את מה שאמר העד."

"יופי. אני שמח. טוב, זה הכול. אשלח לך מייל, שיהיה לך את זה בכתב." עכשיו הטרקטור בשדה התקרב יותר מדי ורסס שתן וגללים השפריץ מהצינורות – ממש מראה משובב נפש.

קארל סגר את החלון של הנוסע ועמד לסיים את השיחה.

"רק רגע, לפני שאתה בורח," אמר יורנסן. "עצרנו חשוד. טוב, רק ביני לבינך, אני יכול להגיד שאני משוכנע שהוא אחד מהם. מתי אתה חושב שתוכל להגיע למסדר הזיהוי? מתישהו מחר?"

"מסדר זיהוי? לא, אני לא יכול."

"מה זאת אומרת?"

"מחר שבת, היום החופשי שלי. אחרי שאתעורר, אני קם ומכין לי כוס קפה, וחוזר למיטה. מי יודע? אולי זה מה שאעשה כל היום. חוץ מזה, לא ראיתי את העבריינים באמייר, מה שאמרתי כבר הרבה פעמים, אם במקרה תעיף מבט בדוחות. ומאחר שפניו של האיש לא נגלו לי בחלום, לא ראיתי אותו מאז. כך שאני לא מגיע. זה בסדר מבחינתך, יורנסן?"

עוד הפוגה, אלוהים. זה עולה על העצבים יותר מפוליטיקאים שכל הזמן מכניסים "אה" ו"הממ" אחרי כל מילה שנייה במשפטים המבחילים והארכניים שלהם.

"רק אתה תחליט אם זה בסדר או לא," אמר יורנסן. "הם החברים שלך. עשינו חיפוש בדירתו של החשוד ומצאנו כמה דברים שמעידים על קשר בין האירועים באמייר ובסורה."

"מצוין, יורנסן. אם ככה, שיהיה בהצלחה. אני אתעדכן בעיתונים."

"ברור לך שתצטרך להעיד בבית משפט, נכון? הזיהוי של החולצה הוא שעוזר לחבר בין שני המקרים."

"כן, כן. אל תדאג. ציד מוצלח."

קארל ניתק את השיחה והרגיש מועקה בחזה. חזקה יותר מקודם. אולי זה הריח החריף שחדר למכונית, אולי זה משהו רציני יותר.

דקה שלמה ישב שם וחיכה שיפחת הלחץ בצלעות. אז החזיר נפנוף לחקלאי והתניע. אחרי כחצי קילומטר האט, פתח את החלון והשתנק. הוא קימר את גבו ככל האפשר כדי להקל את הלחץ. אחר כך ירד לשוליים ושאף עמוק לריאותיו. הוא ראה אנשים אחרים בהתקף חרדה כזה, אבל לחוות אותו בעצמו היה עניין סוריאליסטי לחלוטין. הוא כיסה בידיו על פיו כדי להקטין את השאיפות, ואז פתח לרווחה את הדלת.

"לעזאזל!" צעק, התקפל בכאב ומעד בשוחה. העננים הסתחררו והשמים סגרו מעליו. כשרגליו על הצד, צנח וגישש אחר הנייד בכיס הז'קט. אני לא מתכוון למות מהתקף לב בלי להגיד משהו בנידון.

מכונית האטה. הנוסעים לא יכלו לראות אותו בשוחה, אבל הוא שמע אותם. "כמה מוזר," אמר מישהו, והמכונית המשיכה. אם רק היה לי מספר הרכב שלהם הייתי מראה להם מה זה. זאת היתה המחשבה האחרונה שחלפה בראשו של קארל לפני שהכול השחיר.

כשחזר להכרה היה הנייד צמוד לאוזנו, וסביב פיו – אדמה. הוא ליקק את השפתיים, ירק החוצה והביט סביבו בבלבול. הוא הצמיד ידו לחזה; עדיין הרגיש את הלחץ, אבל פחות. לדעתו המצב היה פחות נורא משחשב. הוא התרומם על רגליו, דידה חזרה למכונית, וצנח במושב הנהג. השעה עוד לא היתה אפילו אחת וחצי, כלומר, הוא לא היה מעולף זמן רב.

מה קורה, קארל? שאל את עצמו. פיו היה יבש והלשון כמו היתה כפולה בגודלה. רגליו היו קרות, ופלג גופו העליון ספוג זיעה. משהו בגופו השתבש כהוגן.

אתה מאבד שליטה, שמע קול שואג בתוכו. אז צילצל הנייד.

אסד לא שאל אותו איך הוא מרגיש. ולמה שישאל? "יש לנו בעיה, קארל," היה הדבר היחיד שאמר בזמן שקארל קילל לעצמו.

"טכנאי המעבדה לא מעיזים להסיר את הקו המוחק בספר הטלפונים של מרטה לינגו," המשיך אסד. "הם אומרים שהמספר והמחיקה נעשו באותו עט כדורי, כך שאף שאולי התייבשו בצורה שונה, הסיכוי גדול מדי ששתי השכבות ייעלמו."

קארל שוב הצמיד את ידו לחזה. עכשיו הרגיש כאילו בלע אוויר. כאבי תופת. זה באמת התקף לב או שזה רק נדמה לו?

"הם אומרים שצריך לשלוח הכול לאנגליה. משהו בנוגע לשילוב של איזה תהליך דיגיטציה עם תמיסה כימית, או משהו כזה שהם אמרו." הוא כנראה חיכה שקארל יתקן את המונחים שאמר, אבל קארל לא עסק בתיקונים באותו הרגע. הוא התמודד עם עניינים אחרים, הוא עצם את עיניו ואזר את כל כוח הרצון שלו כדי לעצור את העוויתות בפלג גופו העליון.

"אני חושב שזה לוקח יותר מדי זמן, כל העניין. הם אומרים שלא נקבל את התוצאות בפחות משלושה או ארבעה שבועות. מה נראה לך?"

הוא ניסה להתרכז, אבל לאסד לא היתה סבלנות לחכות.

"אולי אני לא צריך להגיד לך את זה, קארל, אבל אני חושב שאני יכול לסמוך עליך, אז אני בכל זאת אגיד. אני מכיר מישהו שיכול לעשות את זה בשבילנו." אסד עצר כדי לקבל אישור, אבל הוא חיכה לשווא. "אתה שם, קארל?"

"כן, לעזאזל," התפרץ. הוא נשם עמוק והרחיב את ריאותיו עד הקצה. לרגע היה הכאב עצום ואז הוקל לו. "מי האיש?" שאל קארל בניסיון להירגע.

"אתה לא רוצה לדעת, קארל. אבל הוא טוב מאוד. הוא מהמזרח התיכון. אני מכיר אותו ממש טוב והוא מצוין. להעביר לו את העבודה?"

"רגע, אסד. אני צריך לחשוב." קארל דידה החוצה מהמכונית ועמד שם רגע, התכופף כשראשו למטה וידיו על ברכיו כדי להחזיר את הדם למוח. פניו בערו אבל הלחץ בחזה נמוג. או, איזו הרגשה טובה. על אף הצחנה מהשדה, שנשבה על פניו כמו מחלה, היה האוויר בחוץ כמעט מרענן.

כשהזדקף כבר הרגיש טוב.

הוא הרים את הנייד. "בסדר, אסד, חזרתי. אנחנו לא יכולים שזייפן דרכונים יעבוד בשבילנו. שמעת?"

"מי אמר שהוא מזייף דרכונים? אני לא אמרתי כזה דבר."

"אז מה כן?"

"הוא פשוט היה טוב בדברים מהסוג הזה, במקום שממנו הוא בא. הוא יכול להעלים סימנים, שלא תראה אותם. זה צריך להיות פשוט בשבילו להוריד קצת דיו. אז אתה לא צריך לדעת יותר מזה. ואני לא אגיד לו בשביל מי הוא עושה את זה. הוא מהיר, קארל. וזה לא יעלה כלום. הוא חייב לי טובות."

"כמה מהיר?"

"אם נרצה, עד יום שני."

"אז קדימה, תן לו, אסד. לך על זה."

אסד מילמל עוד משהו. ככל הנראה "בסדר" בערבית.

"רק עוד משהו, קארל. גברת סורנסן מלמעלה במחלק רצח ביקשה שאמסור לך שהעדה, האישה בתיק רוכב האופניים, התחילה לדבר קצת. והיא –"

"תעצור ומיד, אסד. זה לא התיק שלנו." קארל נכנס בחזרה למכונית. "יש לנו מספיק דברים לעשות גם ככה."

"גברת סורנסן לא בדיוק אמרה לי את זה, אבל אני חושב שרוצים לשמוע מה דעתך למעלה. זאת אומרת בלי לבקש ממך, כאילו, ישירות."

"תעלה לשם ותפמפם ממנה מידע, אסד. ואז לך לבקר את הארדי בבוקר יום שני ותספר לו על זה. אני בטוח שאותו זה יבדר יותר מאשר אותי. קח לשם מונית, ואחרי זה ניפגש במטה. בסדר? בינתיים, ראש זקוף, אסד. תמסור להארדי ד"ש ממני ותגיד לו שאני אגיע מתישהו בשבוע הבא."

קארל סיים את השיחה והביט החוצה בעד השמשה הקדמית, שנראתה כאילו חטפה איזו מקלחת אבל לא של גשם; מתוך המכונית היה אפשר להריח את זה. שתן חזירים. המנה המיוחדת בתפריט האביב של הכפר.

על השולחן של קארל עמדה מפלצת תה מעוטרת מהבילה. אסד כפי הנראה חשב שלהבת השמן תשמור על טמפרטורה ראויה לתה הנענע עד שהבוס שלו יחזור, אבל טעה. בינתיים התאדו כבר כל המים, וקולות חריכה עלו מן התחתית. קארל כיבה את הלהבה וצנח בכבדות בכיסא כששוב הרגיש לחץ בחזה. הוא כבר שמע הכול. אזהרה, אחריה הקלה. אז עוד אזהרה קצרה, ואחריה אתה מתפגר. יופי של תחזית למישהו שנשארו לו עוד שנים ארוכות עד לפרישה.

הוא הוציא את כרטיס הביקור של מונה איבסן ובחן אותו בידו. עשרים דקות לצד הגוף החמים והרך שלה, והוא ירגיש הרבה יותר טוב. השאלה היא אם ירגיש טוב באותה מידה אם יסתפק בעיניים הרכות והחמימות שלה.

הוא הרים את הטלפון וחייג; בזמן שהטלפון צילצל, חזר הלחץ בחזה. האם אלה פעימות לב מאששות חיים, או אזהרה מפני ההפך? איך יודעים?

כשענתה לטלפון הוא היה קצר נשימה.

"קארל מרק מדבר," אמר בכבדות. "אני מוכן לווידוי שלי."

"אם כך, כדאי שתבקר בכנסיית סנט פטר," אמרה בעוקצנות.

"לא, בכל הכנות. היה לי התקף חרדה היום; לפחות אני חושב שזה מה שזה היה. אני לא מרגיש טוב."

"אז בסדר. יום שני באחת־עשרה. להשיג לך בטלפון מרשם לכדורי הרגעה, או שתצליח לשרוד את סוף השבוע?"

"אני אשרוד," אמר, אף שלא היה בטוח בזה כשהניח את השפופרת.

השעון המשיך לתקתק ללא רחם. בתוך פחות משעתיים יחזור מורטן מהמשמרת שלו בחנות הווידיאו.

קארל הוציא את הטלפון של מרטה לינגו מהמטען והפעיל אותו. על המסך הופיעו המילים: "נא להקיש את הקוד". לפחות הסוללה עוד עובדת.

הוא הקיש 1־2־3־4 וקיבל הודעת שגיאה. אז ניסה 4־3־2־1 וקיבל אותה הודעה. נותר לו עוד ניסיון אחד לפני שייאלץ לשלוח את הטלפון למומחים. הוא פתח את תיק החקירה ומצא את תאריך הלידה של מרטה. ברור שבאותה המידה היתה יכולה להשתמש בתאריך הלידה של אופה. הוא עילעל בניירות עד שמצא אותו. זה יכול להיות גם שילוב של שני התאריכים, או משהו שונה לגמרי. הוא החליט לשלב את שתי הספרות הראשונות משני תאריכי הלידה שלהם, החל בזה של אופה. הוא הקיש את המספרים.

על המסך עלתה תמונתו של אופה מחייך וזרועו סביב צווארה של מרטה, ולרגע נעלם הלחץ בחזה. מישהו אחר היה משמיע קריאת ניצחון, אבל לקארל לא היה כוח לזה. הוא נשען לאחור והרים רגליים על השולחן.

כשחזרו ההתכווצויות בחזה, פתח את רשימת השיחות היוצאות והנכנסות ועבר על כל המספרים מחמישה־עשר בפברואר 2002 עד היום שבו מרטה לינגו נעלמה. הרשימה היתה ארוכה. חלק מהם יצטרך לאתר בארכיב. מספרים שהוחלפו ואז הוחלפו שוב. זה נשמע טרחני, אבל אחרי שעה התברר הדפוס: משך כל התקופה התקשרה מרטה רק עם קולגות ועם דוברים של קבוצות עניין שונות. שלושים שיחות היו מהמזכירה שלה, כולל השיחה האחרונה, באחד במרס.

המשמעות היא ששיחות מדניאל הייל המתחזה, אם היו, היו חייבות לעבור בטלפון הקווי בכריסטיאנסבו.

קארל נאנח ודחף ברגלו ערמת ניירות לאמצע השולחן. רגל ימין שלו השתוקקה לתת לברואה באק בעיטה הגונה בתחת. אם צוות החקירה הוציא רשימת שיחות מהטלפון במשרד של מרטה, היא כנראה התנדפה, מפני שרשימה כזאת לא היתה בתיק.

טוב, אסד יטפל בזה ביום שני בבוקר, בזמן שהוא יהיה בפגישה עם מונה איבסן.

***

מבחר צעצועי הפליימוביל בחנות הצעצועים באלרו לא היה רע; להפך. אבל המחירים היו מופרזים, ועוד איך. הוא לא הבין איך ציבור האזרחים יכול להרשות לעצמו להביא ילדים לעולם. הוא בחר את הסט הכי זול עם יותר משתי דמויות – ניידת משטרה עם שני שוטרים תמורת מאתיים שישים ותשע קרונות ושבעים וחמש, וביקש קבלה; הוא היה די בטוח שמורטן יחליף את הסט.

ברגע שהגיע מורטן הביתה התוודה קארל על מה שעשה. הוא לקח את הדמויות משקית הניילון והושיט לדייר שלו גם את הסט החדש שרכש זה עתה. הוא אמר למורטן שהוא מתחרט עמוקות, ושלעולם לא יעשה את זה שוב. יותר מזה, הוא לעולם לא יתקרב לשטח של מורטן כשהוא לא בבית. מורטן הגיב כמצופה, אבל עדיין היה מפתיע לראות את האיש הגדול והרופס הזה, שהיה דוגמה לנזקי מאכלים שומניים וחוסר פעילות גופנית, מקשיח את גופו בכעס. קארל לא האמין שגוף אנושי מסוגל לרעוד עד כדי כך מעלבון, או שאכזבה יכולה למצוא ביטוי בכל כך הרבה מילים שונות. נראה שדרך למורטן על כל היבלות.

קארל הביט באימה במשפחת הפלסטיק הקטנה שעמדה על קצה השולחן במטבח וייחל שזה לעולם לא היה קורה, אז חזר הלחץ בחזה בעוצמה מחודשת.

מורטן היה כל כך עסוק בהצהרות על כך שקארל יצטרך למצוא לעצמו דייר חדש, שלא הבחין במצוקה של קארל. לא עד שקארל קרס על הרצפה בעוויתות מהצוואר עד הקורקבן. הפעם הכאבים היו בכל הגוף. היה נדמה שגם העור שלו התהדק, שהשרירים תפחו ממחזור דם גועש, והעוויתות בשרירי בטן הצמידו לו את האיברים הפנימיים לעמוד השדרה. זה לא כל כך כאב, אבל הוא בקושי הצליח לנשום.

מורטן רכן מעליו בתוך שניות ושאל את קארל אם הוא רוצה כוס מים. כוס מים? מה התועלת בזה? לקארל היה נדמה שהדופק שלו רוקד על פי הקצב הלא סדיר של עצמו. מורטן מתכנן לשפוך עליו את המים כדי שהגוף שלו ייזכר בגשם קיצי נחמד? או שהוא חושב לשפוך את המים בכוח לגרונו, בין שיניו החשוקות, שבאותו רגע שרקו מרוב הלחץ הנמוך בריאות המצומקות שלו?

"כן, תודה, מורטן," אילץ את עצמו קארל להגיד. הכול כדי שיוכלו ליישר את ההדורים באמצע הדרך, שם על רצפת המטבח.

עד שמורטן התאושש דיו כדי להתמקם בפינה הכי מעוכה של הספה, הבהלה התחלפה בגישה יותר מעשית.

אם מישהו כמו קארל, שבדרך כלל נראה מיושב בדעתו, מסוגל ללוות את ההתנצלות שלו בכזאת התמוטטות דרמטית, כנראה שהוא באמת מתכוון לזה.

"בסדר. אז אנחנו מסכימים לשכוח מהאפיזודה הקטנה הזאת, נכון, קארל?" אמר מורטן במבט קודר.

קארל הינהן. הוא היה מסכים לכל דבר שיעניק לו שקט ושלווה, וכמה שעות להתאוששות לפני תחילת החפירות של מונה איבסן.

32

2007

קארל החביא שני בקבוקים ריקים למחצה של ויסקי וג'ין מאחורי הספרים בארון בסלון – שתייה שיספר עדיין לא מצא וטרם תרם בנדיבות לבו לאחת המסיבות המאולתרות שלו.

הוא הערה לתוכו את רוב התכולה של שני הבקבוקים ורק אז

סוף־סוף נרגע והעביר את השעות הנצחיות של סוף השבוע בשנת ישרים. רק שלוש פעמים במשך היומיים הללו קם להוציא משהו מהמקרר. יספר לא היה בבית ומורטן נסע לבקר את הוריו בֶּנְסְטְוֶוה, אז למי אכפת מתאריכי תפוגה וממישמַש של מרכיבים?

ביום שני הגיע תורו של יספר לנסות להוציא את קארל מהמיטה, לשם שינוי. "קום, קארל. מה קורה איתך? אני צריך כסף לאוכל. אין כלום במקרר."

קארל הביט בבן החורג שלו בעיניים שסירבו להתמודד עם אור היום, שלא לדבר על להשלים איתו. "מה השעה?" מילמל. לרגע לא זכר איזה יום זה.

"נו, קארל. אני מאחר בטירוף." הוא העיף מבט בשעון המעורר שוויגה השאירה לו ברוב נדיבותה. לה עצמה לא היה שום כבוד לגבולותיו של הלילה.

הוא הביט בשעון, ולפתע היה ער לחלוטין. השעה היתה עשר ועשרה. בתוך פחות מחמישים דקות הוא צריך לשבת על כיסא ולהביט לתוך העיניים הנפלאות של הפסיכולוגית מונה איבסן.

"אז אתה מתקשה לקום בבוקר?" בירררה והביטה בשעון. "אני רואה שאתה עדיין לא ישן טוב," המשיכה, כאילו התכתבה עם הכרית שלו.

הוא היה עצבני. אולי היה עוזר אם לפחות היה מספיק להתקלח. אני מקווה שאני לא מסריח, חשב, והפנה מעט את אפו לכיוון בית השחי.

היא ישבה מולו והביטה בו בשלווה כשידיה נחות בחיקה, רגליה השלובות נתונות במכנסי קטיפה שחורים, שערה מסופר בקווצות קצרות וגבותיה צבועות בשחור. בסך הכול מבהילה למדי. הוא סיפר לה על ההתמוטטות שלו בכּרֵי הזבל הכפרי. אולי ציפה למעט חמלה, אבל היא הסתערה עליו מיד.

"אתה מרגיש שאיכזבת את השותפים שלך בתקרית הירי?"

קארל בלע כמה פעמים ומילמל משהו על זה שהיה יכול לשלוף מהר יותר, ועל אינסטינקטים שאולי התקהו עם השנים.

"אתה מרגיש שאיכזבת את החברים שלך. זאת דעתי. ואתה תמשיך לסבול אם לא תכיר בכך שהדברים לא היו יכולים לקרות אחרת."

"דברים תמיד יכולים לקרות אחרת," אמר.

היא התעלמה מההערה שלו. "ראוי שתדע שאני מטפלת גם בהארדי הנינסן. כלומר, אני רואה את המקרה משתי זוויות, ואולי הייתי צריכה לפסול את עצמי. אבל אין שום תקנות שמחייבות את זה, לכן אני שואלת אותך אם אתה מעוניין להמשיך לדבר איתי עכשיו, כשאתה יודע. אתה צריך להבין שאני לא יכולה לומר דבר ממה שהארדי מספר, בדיוק כפי שכל מה שתגיד אתה יישאר בינינו."

"זה בסדר," אמר קארל, אבל הוא לא ממש התכוון לזה. אלמלא הלחיים הרכות שלה והשפתיים שזעקו לנשיקה, היה קם מהכיסא ואומר לה ללכת קיבינימט. "אבל אני אשאל את הארדי על זה," הוא אמר. "בינינו אין סודות; זה פשוט לא יעבוד."

היא הינהנה והזדקפה. "קרה לך שהיית במצבים שלא יכולת להתמודד איתם?"

"כן," הוא אמר.

"מתי?"

"ברגע זה." אמר והביט עמוק בעיניה.

היא התעלמה. איזו בחורה קרה.

"מה היית נותן כדי שאנקר והארדי עדיין יהיו בסביבה?" שאלה, ומיהרה לירות עוד ארבע שאלות שעוררו בקארל רגשות אֲבל משונים. עם כל שאלה הישירה אליו מבט ורשמה את התשובה בפנקס. ההרגשה היתה שהיא דוחפת אותו לפינה, שהוא ייאלץ ליפול באופן דרמטי לפני שתהיה מוכנה להושיט לו יד.

היא הבחינה שהאף שלו דולף עוד לפני שהוא שם לב לכך. היא הרימה מבט וראתה את הלחלוחית בעיניו. אל תמצמץ, לעזאזל, או שהדמעות יזלגו, אמר לעצמו, בלי להבין מה מתרחש בתוכו. הוא לא פחד לבכות, ולא היתה לו שום התנגדות שתראה אותו בוכה; הוא פשוט לא ידע למה זה קורה ברגע המסוים הזה.

"קדימה, תבכה," אמרה באותו טון מרגיע כמו היתה מעודדת תינוק לשהק.

כשסיימו את המפגש עשרים דקות מאוחר יותר, קארל כבר שבע מגילויי הלב. מונה איבסן, לעומת זאת, נראתה שבעת רצון כשלחצה את ידו וקבעה לו פגישה נוספת. היא שבה והבטיחה לו שאת תוצאת תקרית הירי לא היה אפשר למנוע ושאין ספק שהוא יתאזן בעוד כמה פגישות.

הוא הינהן. במובן מסוים הוא באמת הרגיש טוב יותר. אולי בגלל שהניחוח שלה האפיל על שלו, ובגלל שלחיצת היד שלה היתה כל כך קלילה ורכה וחמימה.

"צלצל אלי אם תרצה לדבר על משהו, קארל. לא משנה אם זה דבר קטן או גדול. זה יכול לעזור לעבודה המשותפת שלנו. אי אפשר לדעת."

"אם ככה, כבר יש לי שאלה אלייך," אמר וניסה למשוך את תשומת לבה לידיו המגוידות והסקסיות. נשים תמיד היללו את ידיו.

היא הבחינה ביציבה שלו וחייכה לראשונה. מאחורי השפתיים הרכות שלה היו שיניים לבנות אפילו יותר מאלה של ליס מהקומה השנייה. מראה נדיר בעידן שבו יין אדום ומשקאות קפאין גורמים לשיניים של רוב האנשים להיראות כמו זכוכית מעושנת.

"כן, מה השאלה?" שאלה.

הוא התעשת. עכשיו או לעולם לא. "את במערכת יחסים עם מישהו?" הוא נבהל מכמה מגושם נשמע, אבל היה מאוחר להתחרט. "מצטער," אמר והניד בראשו. הוא התקשה להחליט איך להמשיך. "רק רציתי לשאול אם תיעני להזמנה לארוחת ערב באחד הימים."

חיוכה התקשח. הלכו השיניים הלבנות ועור המשי.

"אני חושבת שאתה צריך לחזור לעמוד על הרגליים לפני שאתה עוסק במתקפות מהסוג הזה. בנוסף, יהיה נבון מצִדך לבחור נכון יותר את קורבנותיך."

הוא הרגיש את האכזבה מתפשטת בכל נימיו כשהפנתה את גבה ופתחה את הדלת אל המסדרון. עולם דפוק. "אם את חושבת שאת בחירה לא טובה," רטן, "אז אין לך מושג איך את משפיעה על המין השני."

היא הסתובבה והציגה בפניו את הטבעת על ידה.

"דווקא כן, אני יודעת היטב," אמרה ונסוגה משדה הקרב.

הוא נשאר שם עומד בכתפיים שמוטות. הוא חשב שהוא אחד הבלשים הטובים שממלכת דנמרק ייצרה אי־פעם, ותהה כיצד לא הבחין במשהו כל כך אלמנטרי.

ממוסד גודהאון צילצלו להודיע לקארל שהשיגו את המורה הגמלאי, יוֹן רַסְמוּסֶן; הוא מבקר את אחותו בקופנהגן למחרת וביקש למסור שתמיד רצה לראות את מטה המשטרה. הוא ישמח לבקר את קארל בין עשר לעשר וחצי, אם זה בסדר. אי אפשר לצלצל אליו, כי המוסד לא מוסר טלפונים פרטיים, אבל קארל יכול להשאיר לו הודעה.

רק אחרי שהניח את השפופרת חזר קארל למציאות. ניסיונותיו הכושלים עם מונה איבסן ניתקו חלקים מהמוח שלו ועבודת החיבור ביניהם רק החלה. אם כך, המורה מגודהאון, שהיה בחופשה באיים הקנריים, מתכוון לבוא לפגוש אותו. זה היה יכול להיות מעודד לשמוע שהאיש באמת זוכר ילד בשם אטומוס לפני שקארל יסכים לשחק את תפקיד מדריך התיירים במטה המשטרה. אבל מה זה משנה.

הוא לקח נשימה עמוקה וניסה להעיף את מונה איבסן בעלת העיניים החתוליות מהמוח. יש הרבה קצוות לחבר בתיק של לינגו, אז כדאי מאוד שיתחיל לעבוד לפני שרחמים עצמיים יתחילו לכרסם בו.

דבר ראשון יש לבקש מהֶלֶה אנדרסן, עוזרת הבית מסטאונס, להביט בתצלומים ששאל מהבית של דניס קנוסן. אולי גם היא תבקש סיור מודרך במטה המשטרה. הכול, רק לא לחלוף שוב על פני נהר טְרִיגֶוֶלְד.

הוא צילצל אליה ותפס את בעלה, שטען שהוא עדיין בחופשת מחלה עם כאבים עזים בגב, אבל מעבר לזה נשמע כשיר באופן מפתיע. הוא אמר, "היי, קארל," כאילו אכלו מאותו מסטינג.

להקשיב לו היה כמו לשבת ליד דודה זקנה שמעולם לא מצאה בעל. הוא היה שמח לקרוא להלה לטלפון אם היתה בבית. לא, היא תמיד עסוקה עם הלקוחות שלה לפחות עד... אבל רגע, רק רגע, נדמה לו שהוא שומע את המכונית שלה מגיעה. אגב, היא קנתה לעצמה מכונית חדשה, והוא תמיד שומע את ההבדל בין מנוע אלף שלוש מאות למנוע אלף שש מאות. וזה נכון מה שאומרים בטלוויזיה; הסוזוקי האלה בדיוק כמו שאומרים שהן. בכל מקרה, היא קיבלה מחיר טוב על האופל. הוא המשיך לקשקש וברקע היה אפשר לשמוע את אשתו מכריזה על בואה, "היי, אוֹלֶה! אתה בבית? הכנסת את עצי ההסקה?"

יש לו מזל, לאולה, שבביטוח לאומי לא שמעו את השאלה.

אחרי שהסדירה את נשימתה הלה אנדרסן היתה אדיבה ומנומסת. קארל הודה לה על שדיברה עם אסד ושאל אם היא יכולה לקבל במייל תצלומים שסרק.

"עכשיו?" שאלה, ובנשימה הבאה בטח התכוונה להסביר שזה לא כל כך נוח. "הבאתי פיצה, וכדאי שנאכל אותה כשהיא עוד חמה."

קארל נאלץ לחכות עשרים דקות לפני שהתקשרה אליו, והיא נשמעה כאילו הביס האחרון עדיין עומד לה בגרון.

"קיבלת את המייל שלי?"

"כן," אמרה. היא יושבת ומביטה בשלושת הקבצים.

"תלחצי על הראשון ותגידי לי מה את רואה."

"זה דניאל הייל. העוזר שלך כבר הראה לי תמונה שלו. אבל מעולם לא ראיתי אותו."

"אז תלחצי על השני. מה עם זה?"

"מי זה?"

"זה מה שאני שואל אותך. קוראים לו דניס קנוסן. ראית אותו פעם? אולי מבוגר יותר מאשר בתמונה?"

היא צחקה. "בטח לא עם כובע מטופש כזה. לא, מעולם לא ראיתי אותו. אני בטוחה. הוא מזכיר לי את בן דודי גוֹרְם, אבל גורם שמן כפליים. לפחות." נראה שזאת תכונה משפחתית.

"מה עם השלישי? יש שם מישהו שמדבר עם מרטה בכריסטיאנסבו קצת לפני שנעלמה. אני יודע שאת יכולה לראות אותו רק מהגב, אבל יש בו משהו שנראה מוכר? הבגדים, השיער, היציבה, הגובה, מבנה הגוף, משהו?"

היא התמהמהה לרגע, וזה סימן טוב.

"אני לא בטוחה, כי רואים אותו רק מהגב, כמו שאמרת. אבל אולי ראיתי אותו פעם. איפה אתה חושב שיכולתי לראות אותו?"

"זה מה שקיוויתי שאת תגידי לי."

בחייך, הלה, חשב קארל. כמה אפשרויות כבר יש?

"אני יודעת שאתה חושב על האיש שהביא את המכתב. ראיתי אותו מאחור, אבל הוא לבש בגדים שונים מאוד מאלה, כך שקשה לדעת. הוא נראה מוכר, אבל אני לא יכולה להגיד בוודאות."

"אם כך, אסור לך להגיד דבר, יקירתי," אמר לאשתו חובב הפיצה, תפוס הגב לכאורה.

קארל התאמץ לא להיאנח. "בסדר," אמר. "יש לי עוד תמונה אחת אחרונה שאני רוצה לשלוח אלייך." הוא לחץ על המייל שלו.

"הגיע," אמרה אחרי עשר שניות.

"תגידי לי מה את רואה."

"אני רואה תמונה של זה שנמצא גם בתמונה האחרת, נדמה לי. דניס קנוסן. זה היה השם שלו? פה הוא רק ילד, אבל אי אפשר לטעות בהבעה המשונה הזאת על הפנים שלו. איזה לחיים מוזרות יש לו. והוא עשה קארטינג כשהיה ילד. כמה מוזר, גם בן דודי גורְם עשה קארטינג."

זה בטח היה לפני שהוא שקל מאתיים קילו, כמעט התפתה קארל לומר. "תביטי בילד השני, זה שעומד מאחורי דניס. את מזהה אותו?"

השתררה דממה. אפילו החולה המדומה לא השמיע צליל. קארל חיכה. סבלנות אמורה להיות מעלה אצל בלשים. אז פשוט צריך לממש את הכלל הזה.

"זה ממש מפחיד," אמרה הלה אנדרסן בסוף. נראה שהקול שלה התכווץ. "זה הוא. אני בטוחה שזה הוא."

"האיש שהביא לך את המכתב בבית של מרטה? אליו את מתכוונת?"

"כן." עוד הפוגה, כאילו היתה צריכה לאמוד את התמונה מול נזקי הזמן. "הוא האיש שאתה מחפש? אתה חושב שהוא קשור איכשהו למה שקרה למרטה? אני צריכה לפחד ממנו?" היא נשמעה מודאגת באמת. ואולי בשלב כלשהו היתה לה סיבה להיות מודאגת.

"זה היה לפני חמש שנים, כך שאין לך מה לפחד, הלה. את יכולה להירגע." הוא שמע אותה נאנחת. "אז את חושבת שזה אותו האיש שהביא את המכתב. את בטוחה?"

"חייב להיות. כן, אני בטוחה. העיניים שלו כל כך יוצאות דופן, אתה יודע למה אני מתכוונת? אוי, זה גורם לי הרגשה מוזרה."

זה בטח בגלל הפיצה, חשב קארל בזמן שהודה לאישה וניתק את הטלפון. הוא נשען לאחור בכיסא.

הוא הביט בתצלומי הצהובונים של מרטה לינגו שנחו על תיק החקירה. עכשיו, יותר מתמיד, הרגיש קארל שהוא־הוא החוליה החסרה. לראשונה הרגיש שעלה על המסלול הנכון. האטומוס הזה איבד את אחיזתו בחיים עוד כשהיה ילד, וגדל לעשות את עבודת השטן, אם להשתמש בניסוח ססגוני. הרוע שבתוכו הוביל אותו אל מרטה; השאלה היא למה ואיפה ואיך? אולי לעולם לא ימצא את התשובות, אבל הוא מתכוון לנסות.

ובינתיים, מונה איבסן יכולה לשבת ולמרק את טבעת הנישואין שלה.

כעת שלח את התצלומים לבילה אנטוורסקואו. בתוך פחות מחמש דקות קיבל תשובה בדואר הנכנס. כן, אחד הילדים בתצלום נראה כמו האיש שהיה בקבוצה בכריסטיאנסבו. אבל אנטוורסקואו לא יכול להישבע על כך.

זה הספיק. קארל היה בטוח שאנטוורסקואו לא יישבע על שום דבר לפני שיבדוק אותו לפני ולפנים.

הטלפון צילצל. זה לא היה אסד או האיש ממוסד גודהאון, כפי שציפה, אלא ויגה, מכל האנשים בעולם שיכלו להתקשר אליו באותו רגע.

"מה קרה לך, קארל?" אמרה בקול רועד. הוא ניסה לפענח מה מתרחש, אבל לא הספיק להעלות משהו לפני שהשתלחה בו.

"אירוע הפתיחה התחיל לפני חצי שעה, ואין פה נפש חיה. יש לנו עשרה בקבוקי יין ועשרים שקיות חטיפים. אם גם אתה לא מגיע, אני פשוט לא יודעת מה לעשות."

"בגלריה? לזה את מתכוונת?"

כמה משיכות באף רמזו שהיא עומדת להתייפח.

"לא ידעתי שיש אירוע פתיחה."

"הוגן שלח חמישים הזמנות לפני יומיים." היא משכה באף שוב, ואז שלפה את ויגה האמיתית. "למה אני לא יכולה לסמוך על התמיכה שלך, לכל הפחות? אחרי הכול אתה משקיע בגלריה!"

"נסי לשאול את הפנטום הנודד שלך."

"למי אתה קורא פנטום? להוגן?"

"יש עוד קרציות כמוהו ששורצות עלייך?"

"הוגן רוצה בדיוק כמוני שהגלריה תצליח."

קארל לא פיקפק בזה. איפה עוד יוכל האיש להציג את קרעי פרסומות התחתונים שלו עם הדמויות המרוסקות מארוחות ילדים של מקדונלדס, שעליהם הוא משפריץ את הצבע הכי זול שהוא מוצא?

"אני רק אומר, ויגה, שאם איינשטיין באמת שלח בדואר את ההזמנות בשבת, כפי שאת טוענת, הן לא יגיעו לתיבת הדואר של אף אחד עד שיחזרו מהעבודה הערב."

"אוי, אלוהים, לא! לעזאזל!" היא גנחה.

לחבר לובש השחורים שלה היה צפוי ערב סוער.

קארל שמח.

כשסוף־סוף הדליק קארל את הסיגריה שקרצה לו כל הבוקר, דפק טיה באגסן על משקוף המשרד שלו.

"כן, מה העניין?" אמר קארל בריאות מלאות עשן. הופעתו המטופחת של האיש הסבה את תשומת הלב מכך שהוא אחרי כמה כוסיות טובות, שהפיחו ניחוחות בירה וקוניאק בחדר.

"רק רציתי להתנצל על שניתקתי את השיחה שלנו באופן כל כך פתאומי. הייתי צריך לחשוב, עכשיו, כשהכול עומד להיות ידוע ברבים."

קארל הזמין את באגסן לשבת ושאל אם ירצה לשתות משהו. חבר הפרלמנט סירב בנפנוף יד והתיישב. לא, הוא לא צמא.

"על איזה דברים היית צריך לחשוב?" שאל קארל וניסה להישמע כאילו יש לו עוד שפנים בכובע, מה שלא היה נכון.

"מחר אני מגיש את התפטרותי מהפרלמנט," אמר באגסן והביט סביבו בעייפות. "אחריך אני הולך אל היושב ראש. מרטה אמרה לי שזה יקרה אם לא אקשיב, אבל לא האמנתי לה. ואז עשיתי את מה שלא הייתי צריך לעשות."

קארל הצר את עיניו. "אז כדאי ששנינו נבהיר כמה דברים לפני שאתה מתוודה בפני כל העולם ואשתו."

האיש המוצק הינהן והרכין את ראשו. "קניתי כמה מניות ב־2000 וב־2001, ועשיתי עליהן הון."

"איזה סוג של מניות?"

"כל מיני. שכרתי איזה ברוקר שייעץ לי להשקיע במפעלי נשק בארצות הברית ובצרפת."

לא מסוג הדברים שמנהל הבנק של קארל באלרו ימליץ עליו כהשקעה בטוחה. הוא לקח שאיפה ארוכה מהסיגריה וכיבה אותה במאפרה. כן, קארל הבין שזאת לא השקעה מהסוג שחבר בכיר במפלגה הפציפיסטית המרכז־רדיקלית ירצה שידעו עליה.

"חוץ מזה, השכרתי שניים מהנכסים שלי למכוני עיסוי. בהתחלה לא ידעתי על זה, אבל די מהר גיליתי. הם היו ממוקמים בסְטְרֶבִּי אֵיֶה, ליד המקום שמרטה גרה בו, ואנשים התחילו לדבר. היו לי הרבה עסקים שונים אז. לרוע המזל, התרברבתי בפני מרטה על העסקאות שלי. הייתי כל כך מאוהב בה, והיא פשוט לא שמה עלי. אולי קיוויתי שתגלה בי יותר עניין אם איראה מצליח, אבל ברור שזה לא שינה כלום." הוא הרים את ידו ועיסה את עורפו. "היא בכלל לא היתה כזאת."

קארל ליווה במבטו את ענן העשן עד שנעלם. "היא ביקשה ממך להפסיק?"

"לא, היא לא ביקשה ממני להפסיק."

"אז מה כן?"

"היא אמרה שהיא עשויה להגיד משהו לא בכוונה למזכירה שלה, מריאן קוך. היה ברור לְמה היא מתכוונת. אם המזכירה היתה מגלה משהו, כל האחרים היו יודעים את זה בתוך שניות. מרטה רק הזהירה אותי."

"למה היא גילתה עניין בעסקים שלך?"

"היא לא. זאת בדיוק היתה הבעיה." הוא נאנח וטמן את פניו בידיו. "חיזרתי אחריה כל כך הרבה זמן, שהיא פשוט רצתה להיפטר ממני. וככה קיבלה מה שהיא רצתה. אני משוכנע שאם הייתי ממשיך ללחוץ עליה, היא היתה מדליפה את המידע. אני לא מאשים אותה. מה, לכל הרוחות, היא היתה אמורה לעשות?"

"אז החלטת להניח לה לנפשה, אבל המשכת עם היוזמות העסקיות שלך?"

"ביטלתי את חוזי השכירות של מכוני העיסוי, אבל השארתי אצלי את המניות. מכרתי אותן רק קצת אחרי אחד־עשר בספטמבר."

קארל הינהן. אנשים רבים עשו הון מהאסון ההוא.

"כמה עשית?"

באגסן הרים את הראש. "כמעט עשרה מיליון קרונות."

קארל שירבב את השפה התחתונה. "ואז רצחת את מרטה מפני שהיא עמדה להלשין עליך?"

זה הבהיל את חבר הפרלמנט. קארל זיהה את ההבעה המבוהלת של האיש, מהפעם האחרונה שבה נפגשו.

"לא, לא! למה שאעשה דבר כזה? מה שעשיתי לא היה לא חוקי, אתה יודע. הדבר היחיד שהיה קורה זה מה שיקרה היום."

"היו מבקשים ממך לעזוב את המפלגה במקום שתתפטר?"

עיניו של באגסן שוטטו על פני החדר ולא עצרו עד שראה את שמו ברשימת החשודים על הלוח.

"עכשיו אתה יכול למחוק אותי מהרשימה שלך," אמר וקם.

אסד הגיע למשרד רק בשלוש אחר הצהריים, איחור ניכר יחסית לעובד עם כישורים צנועים כשלו ומעמד כה רופף. לרגע שקל קארל לצרוח עליו, אבל הבעתו העליזה של אסד וההתלהבות לא הזמינו את זה.

"איפה, לעזאזל, היית?" שאל והצביע על השעון.

"הארדי שולח לך ד"ש, קארל. אתה שלחת אותי לשם, זוכר?"

"דיברת עם הארדי במשך שבע שעות?" הוא שוב הצביע על השעון.

אסד הניד את ראשו. "אמרתי לו מה שאני יודע על תיק רצח רוכב האופניים, ואתה יודע מה הוא אמר?"

"הוא אמר לך מי לדעתו הרוצח?"

אסד נראה מופתע. "אתה מכיר את הארדי ממש טוב, קארל. כן, זה באמת מה שהוא אמר."

"אבל הוא לא נתן לך שם, נכון?"

"שם? לא, אבל הוא אמר לחפש מישהו חשוב לילדיה של העדה. לא מורה או מישהו במעונות היום, אלא מישהו שהם ממש תלויים בו. הבעל לשעבר של העדה, או רופא, או מישהו שהילדים נפגשו איתו הרבה. מורה רכיבה או משהו כזה. אבל זה חייב להיות מישהו שקשור במשהו לשני הילדים. אז הלכתי ואמרתי את זה עכשיו בקומה השנייה."

"אה, באמת," אמר קארל והידק את שפתיו. היה מדהים לראות כמה מעודכן הוא נהיה. "אני יכול לתאר לעצמי שבאק היה ברקיע השביעי."

"ברקיע השביעי?" אסד הירהר במילים שקארל בחר. "אולי. איך זה נראה?"

קארל משך בכתפיו. עכשיו אסד חזר לעצמו. "מה עוד עשית?" על פי האופן שהגבות של אסד ריקדו, קארל ניחש שיש לו איזו הפתעה.

"תראה מה יש לי כאן, קארל." הוא הוציא את היומן המהוה של מרטה לינגו משקית ניילון והניח אותו על השולחן. "תראה את זה. נכון שהאיש טוב?"

קארל פתח את האלפון באות H, ומיד ראה את השינוי. כן, האיש באמת עשה עבודה משובחת. הקו העבה על מספר הטלפון נעלם; המספר היה מעט דהוי, אבל קריא בהחלט: "דניאל הייל, 25772060". מדהים. מדהים אפילו יותר היה המהירות שבה הקלידו האצבעות של קארל את המספר על המקלדת.

הוא לא היה מסוגל להתגבר על הדחף לבדוק את המספר. אבל ללא הועיל, כמובן.

"כתוב פה שהמספר אינו קיים. תתקשר אל ליס ותגיד לה לבדוק את המספר כמה שיותר מהר. תגיד לה שבהחלט ייתכן שהוא נותק כבר לפני חמש שנים. אנחנו לא יודעים איזו חברה סלולרית הנפיקה אותו, אבל אני בטוח שהיא יכולה לגלות. תמהר, אסד," אמר קארל, ונתן לו טפיחה על שכמו הסלעית.

קארל הדליק סיגריה, נשען לאחור וסיכם מה שידוע להם עד כה.

מרטה לינגו נפגשה עם המתחזה לדניאל הייל בכריסטיאנסבו וייתכן שהמשיכה לפלרטט איתו, אבל אחרי כמה ימים נפטרה ממנו. היה זה מעשה חריג מבחינתה למחוק את שמו מהאלפון; זה נראה כמעט טקסי. לא משנה מה היתה הסיבה, הפגישה עם האדם שקרא לעצמו דניאל הייל היתה ללא ספק חוויה קיצונית בחייה של מרטה.

קארל ניסה לדמיין אותה בעיני רוחו. הפוליטיקאית היפה שכל חייה לפניה, שפגשה במקרה את האיש הלא נכון. מתחזה עם כוונות זדוניות. כמה אנשים הובילו אותו לאיש המכונה אטומוס. העוזרת מִמָאוּלבּו חשבה שהילד הוא האיש שהביא לה את המכתב עם המסר: "טיול נעים בברלין". ועל פי בילה אנטוורסקואו, אטומוס היה האיש שטען שהוא דניאל הייל. אותו ילד שאחותו של דניס קנוסן טענה שהיתה לו השפעה רבה על אחיה בילדותו. ולכל הדעות היה זה ששנים מאוחר יותר שיכנע את חברו דניס להתרסק לתוך המכונית שבה נהג דניאל הייל האמיתי, ולהרוג אותו. מסובך, ועם זאת לא כל כך.

בשלב הזה כבר היו הרבה ראיות: מותו המשונה של דניס קנוסן קצת אחרי התאונה; התגובה המהממת של אופה כשראה את התצלום הישן של אטומוס, שסביר להניח שהיה האיש שמרטה לינגו פגשה כדניאל הייל; פגישה שדרשה תכנון ניכר.

ולבסוף, היעלמותה של מרטה לינגו.

קארל הרגיש צרבת חוצבת ועולה בגרונו, וכמעט ייחל ללגימה מהתה המתוק והמחליא של אסד.

קארל שנא לחכות שלא לצורך. למה, לכל הרוחות, שלא ידבר עם האיש מהמוסד בגודהאון בזה הרגע? לילד שכונה אטומוס בטח יש שם אמיתי, הוא ודאי מופיע במרשם האוכלוסין. משהו שיהיה תקף גם היום. הוא רצה לדעת מה שמו. עכשיו!

הוא כיבה את הסיגריה, הוריד את הרשימות מהלוח וסרק את מה שכתב.

חשודים:

1. אופה

2. דוור לא מזוהה – המכתב על ברלין

3. הגבר/האישה מקפה בנקרוט

4. "קולגות" בכריסטיאנסבו – ט"ב + ?

5. רצח שנבע משוד – כמה כסף היה לה בארנק?

6. תקיפה מינית

לבדוק:
העובדת הסוציאלית בסטאונס
המברק
המזכירות בכריסטיאנסבו
עדי ראיה על המעבורת שְׁלֶזויג־הולשטיין

המשפחה האומנת אחרי התאונה – חברים ותיקים לספסל הלימודים באוניברסיטה. האם היתה דיכאונית? האם היתה בהיריון? מאוהבת?

ליד "דוור לא מזוהה" הוסיף קארל בסוגריים: "אטומוס כדניאל הייל". אז מחק את סעיף ארבע עם ראשי התיבות של טיה באגסן, ואת השאלה על ההיריון בתחתית הדף השני.

נוסף על סעיף שלוש, עדיין נשארו לו סעיפים חמש ושש ברשימה הראשונה. אפילו סכום כסף קטן יכול לפתות שודד. אבל סעיף שש, המניע של תקיפה מינית אפשרית, נראה לא סביר בנסיבות ובמסגרת הזמן על המעבורת.

באשר לסעיפים ברשימה השנייה, הוא עדיין לא דיבר עם העדים על המעבורת, עם המשפחה האומנת או עם חברים ללימודים מהאוניברסיטה. באשר לעדים, ההצהרות לא הועילו, שאר הדברים שכתב כבר לא היו רלוונטיים. בכל מקרה, היה ברור שמרטה לא התאבדה.

לא, הרשימות האלה לא מקדמות אותנו, חשב קארל. הוא בחן אותן עוד כמה דקות והשליך אותן לפח, שסוף־סוף נעשה בו שימוש ראוי. הוא לקח את האלפון של מרטה והסתכל עליו מקרוב. האיש של אסד עשה עבודה ראויה לציון. הקו נעלם לחלוטין. ממש לא ייאמן.

"תגלה לי מי עשה את זה!" צעק קארל לצד השני של המסדרון, אבל אסד השתיק אותו בנפנוף יד. קארל ראה שהטלפון צמוד לאוזן שלו, והוא יושב אל השולחן מהנהן. הוא לא נראה שמח; להפך. נראה שאי אפשר למצוא את בעל המספר של הטלפון הנייד שהופיע באלפון תחת השם דניאל הייל.

"היה בטלפון הנייד כרטיס משולם מראש?" שאל כשאסד חזר ובידו האחת פיסת נייר ובשנייה הוא מנפנף את עשן הסיגריה בחוסר שביעות רצון.

"כן," ענה והושיט לקארל את הפתק. "הנייד היה שייך לנערה מחטיבת הביניים טְיַרְנֵלִיס בגְרֵוֶה. היא דיווחה שהוא נגנב מהמעיל שלה שהיה תלוי מחוץ לכיתה ביום שני, שמונה־עשר בפברואר 2002. הגנבה דווחה רק כמה ימים מאוחר יותר, ולא מצאו את הגנב."

קארל הינהן. אז הם יודעים את שם המנויה, אבל לא מי גנב את הטלפון והשתמש בו. הגיוני. עכשיו הוא היה משוכנע שהכול קשור. ההיעלמות של מרטה לינגו לא היתה תאונה. גבר ניגש אליה בכוונת זדון, והתחיל שרשרת אירועים שהסתיימה בזה שאיש לא ראה יותר את חברת הפולקטינג היפה. בינתיים עברו יותר מחמש שנים. ברור שקארל חשש מהגרוע מכול.

"ליס שואלת אם להמשיך לעבוד על התיק," אמר אסד.

"מה זאת אומרת?"

"אם היא צריכה לחפש קשר בין השיחות מהטלפון הישן במשרד של מרטה לבין המספר הזה?" אסד הצביע על פיסת הנייר הקטנה, שעליה כתב באותיות דפוס: "25772060, סֵנֶה יֶנְסוֹן, טְווֵרֵיֶר 90, גרווה סְטראן." אז אסד בכל זאת הצליח לכתוב משהו שאפשר לקרוא.

קארל הניד בראשו בתוכחה עצמית. באמת לא עלה על דעתו להשוות את רשימות שיחות הטלפון? עם האלצהיימר־לייט הזה הוא עוד יצטרך לכתוב תזכורות לעצמו.

"ברור," ענה בטון סמכותי. כך יצליחו לבנות ציר זמן בתקשורת, שיראה דפוס בהתפתחות היחסים בין מרטה לבין המתחזה לדניאל הייל.

"אבל יודע משהו, קארל? זה ייקח יום־יומיים, ולליס אין כרגע את הזמן. היא אומרת שזה יהיה די קשה אחרי כל כך הרבה זמן. אולי אפילו לא אפשרי." אסד נראה מוכה אבל.

"קדימה אסד, תגלה לי עכשיו. מי זה שיודע לעשות עבודה נחמדה כזאת?" אמר קארל, שאמד את יומן הפגישות של מרטה בידו.

אבל אסד סירב לגלות.

קארל התכוון להסביר שסודיות מהסוג הזה תעלה לו בעבודה שלו, אבל אז צילצל הטלפון. זה היה המנהל מאיילי, והבוז שלו לקארל פשוט ניגר מהשפופרת. "אני רוצה שתדע שאופה לינגו ברח קצת אחרי ההתקפה המטורפת שלך עליו ביום שישי האחרון. אין לנו מושג איפה הוא. הודענו למשטרה בפרדריקסון, אבל אם יקרה לו משהו, קארל מרק, אני מבטיח לדאוג שהקריירה שלך תסתיים."

הוא טרק את הטלפון, והותיר את קארל בְרִיק מהדהד.

שתי דקות אחר כך התקשר ראש מחלק רצח וביקש שקארל יעלה אליו למשרד. הוא לא היה צריך לפרט; קארל זיהה את הנימה.

הוא נדרש להתייצב. מיד.

33

2007

הסיוט התחיל ברגע שחלף על פני הפיצוצייה מחוץ לתחנת אלרו, בדרך לעבודה. המהדורה החגיגית המורחבת של "רכילות" לחג הפסחא יצאה שבוע לפני המועד, ועכשיו אפילו אלה שהכירו את קארל באופן שטחי ביותר זיהו את תמונתו של המשנה לרב־פקד קארל מרק שעיטרה את הפינה בעמוד הראשי, בדיוק מתחת לכותרת הראשית בנושא החתונה הממשמשת ובאה של הנסיך הדני ואהובתו הצרפתייה.

שני מקומיים זזו הצידה במבוכה כשקנו כריכים ופירות. "בלש משטרה מאיים על עיתונאי", זעקה הכותרת, ומתחתיה באותיות קטנות יותר: "האמת על אודות הירי הקטלני".

המוכר נראה מאוכזב באמת כשקארל בחר לא להשקיע בעותק של "רכילות". לא היה סיכוי שיתרום אפילו אגורה שחוקה לפרנסתו של פלה היטססטת.

לא מעט אנשים ברכבת נעצו בו עיניים והוא שוב הרגיש את הלחץ בקשת הצלעות. המצב לא השתפר במטה המשטרה. את יום העבודה הקודם גמר אצל ראש מחלק רצח, שנזף בו על היעלמותו של אופה. עכשיו שוב נקרא להתייצב למעלה.

"על מה אתם מסתכלים, מטומטמים?" נהם כשחלף על פני שני חברים לעבודה שלא ממש נראו משתתפים בצערו.

***

"תבין, קארל, השאלה היא: מה לעשות איתך?" אמר מרקוס יקובסן. "אני פשוט פוחד שבשבוע הבא אני אראה כותרת על טרור פסיכולוגי שהטלת על מפגר אומלל. אני בטוח שאתה מבין שהתקשורת תחגוג אם משהו יקרה לאופה לינגו." הוא הצביע על העיתון. היתה שם תמונה של קארל, זעוף פנים, שצולמה לפני שנים בזירת פשע. קארל זכר איך העיף את העיתונות מהשטח המתוחם, וכמה זעמו העיתונאים.

"אז תן לי לשאול שוב: מה נעשה איתך, קארל?"

קארל הרים את הצהובון בעצבנות וסקר את המלל בעמודה האדומה־צהובה. הם באמת יודעים איך להכפיש בן אדם, הכתבים עלובי הנפש האלה, מפיצי הרכילות.

"מעולם לא שיחררתי הצהרה על התיק לאף אחד ב'רכילות'," אמר. "כל מה שאמרתי זה שבשמחה הייתי מקריב את חיי למען הארדי ואנקר. זה הכול. פשוט תתעלם מזה, מרקוס, או שתשסה בהם את עורכי הדין שלנו."

הוא השליך את הצהובון על השולחן ונעמד. עכשיו מסר את העדות שלו, וזאת היתה כל האמת. מה, לכל הרוחות, יעשה עם זה מרקוס? יפטר אותו? זה בטוח יספק עוד כמה כותרות טובות.

הבוס שלו נעץ בו מבט של השלמה עם הגורל. "התקשרו מתוכנית הפלילים בערוץ 2. הם רוצים לראיין אותך. אמרתי להם לשכוח מזה."

"או־קיי," אמר קארל. וכי מה היה יכול הבוס שלו לעשות?

"הם שאלו אותי אם יש משהו בסיפור של 'רכילות' בנוגע אליך ולתקרית הירי באמייר."

"באמת? אז הייתי רוצה לדעת מה אמרת להם."

"אמרתי שהכול בולשיט טהור."

"בסדר, זה טוב." קארל הינהן וזקף את הסנטר. "זה מה שאתה באמת חושב?"

"קארל, אני אגיד לך משהו, ואני רוצה שתקשיב טוב. אתה במשטרה כבר הרבה זמן. כמה פעמים בקריירה שלך ראית חבר לעבודה במצב מלחיץ? תחשוב על הפעם הראשונה שהיית שוטר, בסיורים הליליים בראנֶרס, או איפה שזה לא היה, ופתאום אתה מוצא את עצמך מול חבורה של חוואים שיכורים שהמדים שלך לא מוצאים חן בעיניהם. זוכר את ההרגשה? אז עם חלוף השנים, צצים מצבים גרועים פי מאה. אני עברתי את זה. לארס ביארן ובאק עברו את זה. וגם הרבה מאוד חברים לעבודה שעכשיו מתפרנסים ממשהו אחר עברו את זה. סכנת חיים. עם גרזנים ופטישים, מוטות ברזל, סכינים, בקבוקים שבורים, רובי ציד, וכל מיני סוגים אחרים של נשק. כמה פעמים יכול בן אדם להתמודד עם מצב כזה, ומתי הוא מחליט שהוא לא יכול לעמוד בזה יותר? מי יודע? בלתי אפשרי לחזות את זה מראש, נכון? כולנו אכלנו חרא פה ושם, ומי שלא אכל חרא הוא לא שוטר אמיתי. אנחנו פשוט צריכים להתמודד עם מה שקורה בידיעה שמדי פעם זה עלול להיות מעל לכוחותינו. זאת העבודה שלנו."

קארל הינהן והרגיש לחץ חדש בחזה. "אז מה פסק הדין על כל זה, בוס?" שאל והצביע על הצהובון. "מה יש לך להגיד על זה? מה אתה חושב?"

ראש מחלק רצח הביט בקארל בהבעה רגועה. בלי להגיד מילה, הוא קם ופתח את החלון המשקיף על טיבולי. לאחר מכן לקח את העיתון, התכופף, והעמיד פנים שהוא מנגב בו את אחוריו. אז השליך את העיתון המקומט לרחוב.

זאת היתה הבעת דעה מנוסחת בבהירות.

קארל הרגיש חיוך מותח את שפתיו. איזה הולך רגל למטה ברחוב יהיה הזוכה המאושר בעותק חינם של מדריך הטלוויזיה.

הוא הינהן אל הבוס שלו. התגובה של מרקוס היתה נוגעת ללב.

"אני קרוב לקבל מידע חדש בתיק של לינגו," אמר בתשובה וחיכה לרשות לצאת.

יקובסן הינהן בחזרה בהפגנה מסוימת של שביעות רצון. במצבים מעין זה הוא המחיש את הסיבה לכך שכל כך אהבו אותו ושהצליח להחזיק באותה אישה יפה במשך יותר משלושים שנה. "רק תזכור שעדיין לא נרשמת לקורס הניהול, קארל," אמר יקובסן. "אתה צריך לעשות את זה בימים הקרובים, אתה שומע?"

קארל הינהן, אבל לא התכוון לזה. אם הבוס מתעקש שיעשה את הקורס, הוא יצטרך להתמודד לפני כן עם האיגוד.

ארבע דקות ההליכה מהמשרד של ראש מחלק רצח אל המרתף עברו על קארל תחת מטח של מבטים ובוז. אתה ממיט חרפה על כולנו, אמרו חלק מהעיניים. לא מזיז לי, חשב. אם הייתם תומכים בי, אולי לא הייתי מרגיש שגרזן גדול נעוץ לי בחזה.

אפילו אסד ראה את הכתבה, אבל הוא לפחות טפח לקארל על השכם. הוא סבר שהתצלום בעמוד הראשי היה בפוקוס אבל שהעיתון עולה יותר מדי.

היה מרענן לשמוע נקודת השקפה שונה.

בדיוק בעשר צילצל הטלפון; זה היה מ"הכלוב", דלפק הקבלה במטה. "יש פה מישהו שאומר שיש לו פגישה איתך, קארל," אמר הקצין התורן בקור. "אתה מצפה למישהו בשם יון רסמוסן?"

"כן, שלח אותו למטה."

חמש דקות אחר כך הם שמעו צעדים מהוססים במסדרון, ואז בזהירות: "שלום, יש פה מישהו?"

קארל הכריח את עצמו לקום. בפתח הדלת עמד פנים אל פנים מול אנכרוניזם בסוודר איסלנדי, מכנסי קורדרוי ובאופן כללי הופעה היפית.

"אני יון רסמוסן, המורה במוסד בגודהאון. יש לנו פגישה," הוא אמר והושיט את יד בהבעה ערמומית. "הֵי, זה לא התצלום שלך שהיה היום על השער של אחד העיתונים?"

היה בכך להוציא כל אחד מדעתו. כשהוא לבוש בדברים האלה, האיש הזה צריך לדעת שאסור לו לנעוץ מבטים.

לאחר מכן בירורו שיון רסמוסן אכן זוכר את אטומוס, והסכימו לעבור על התיק לפני שיעשו סיור במטה. כך תהיה לקארל הזדמנות להיפטר ממנו לאחר שיעשה לו מיני סיור בקומת הקרקע וייתן לו להעיף מבט בחצר הפנימית.

האיש נראה נעים דיו, גם אם טיפה ארכני. לדעתו של קארל
הוא בכלל לא היה הטיפוס שלנערים עבריינים תהיה סבלנות אליו. אבל כנראה שיש עדיין כמה דברים שקארל לא יודע על נוער עבריין.

"אני אפקסס לך את החומר שיש לנו עליו במוסד; כבר סיכמתי את זה עם צוות המשרד. אבל אני חייב להגיד לך שאין הרבה. התיק של אטומוס נעלם לפני כמה שנים, וכשכבר מצאו אותו מאחורי ארונית ספרים, לפחות חצי מהדפים היו חסרים." הוא הניד בראשו, מה שגרם לעור הרופס תחת צווארו לרעוד.

"למה הוא הגיע למוסד שלכם?"

רסמוסן משך בכתפיו. "בעיות בבית, אתה יודע. הוא היה אצל משפחה אומנת שכנראה לא התאימה לו. מה שיכול להתפתח ולפעמים להרחיק לכת. נראה שהוא היה ילד טוב, הוא היה חכם מדי ולא נתנו לו מספיק אתגרים. זה יוצר שילוב מכוער. אתה רואה ילדים כאלה בגטאות של העובדים הזרים. הצעירים האלה פשוט מתפוצצים מאנרגיה שאין לה פורקן."

"הוא היה מעורב בפעילות עבריינית מסוג כלשהו?"

"אני מניח שכן, במובן מסוים, אבל אני חושב שאלה היו רק דברים מינוריים. זאת אומרת, טוב, היה לו מזג חם, אבל אני לא זוכר שהוא היה בגודהאון בגלל אלימות. לא, אני ממש לא זוכר משהו כזה, אבל עברו הרי עשרים שנה."

קארל משך אליו את הפנקס. "אני רוצה לשאול אותך כמה שאלות בזריזות, ואודה לך אם גם התשובות יהיו קצרות. אם אתה לא יכול לענות על שאלה, פשוט נעבור הלאה. תוכל לחזור אליה אם תעלה על דעתך תשובה בשלב מאוחר יותר. בסדר?"

האיש הינהן בידידות אל אסד, שהציע לו אחת מהמרקחות הצמיגיות המבעבעות שלו בכוס קטנטנה ועדינה בעיטור פרחי זהב. רסמוסן לקח את הכוס בחיוך. הוא עוד יתחרט על זה.

אז הסתובב אל קארל. "בסדר," אמר. "אני מבין."

"מה שמו האמיתי של הילד?"

"אני חושב שזה היה לארס אריק, או לארס הנריק, או משהו דומה. היה לו שם משפחה מאוד נפוץ. אני חושב שזה היה פטרסן, אבל אני אכתוב את זה בפקס שאשלח אליך."

"למה קראו לו אטומוס?"

"זה היה כינוי חיבה שאבא שלו נתן לו. נראה שהעריץ את אבא שלו, שמת כמה שנים קודם לכן. אני חושב שאבא שלו היה מהנדס והיה קשור איכשהו לתחנת המחקר הגרעינית בריסֶה, או במקום דומה. אבל אני בטוח שתוכל לגלות עוד פרטים כשיהיו לך השם והמספר שלו במרשם האוכלוסין."

"עדיין יש לכם את המספר שלו במרשם האוכלוסין?"

"כן. המספר נעלם עם שאר המסמכים מהתיק שלו, אבל היתה לנו שיטת ניהול חשבונות שהיתה קשורה למימון מהעיריות ומהממשלה, כך שהמספר שוחזר בתיק שלו."

"כמה זמן הוא היה במוסד שלכם?"

"אני חושב שבערך שלוש או ארבע שנים."

"זה הרבה זמן, בהתחשב בגיל שלו, לא?"

"כן ולא. לפעמים זה יוצא ככה. לא מצאו לו מקום אחר במערכת. הוא סירב ללכת למשפחה אומנת, והמשפחה שלו לא היתה מסוגלת לטפל בו."

"שמעת ממנו מאז? אתה יודע מה קרה לו?"

"ראיתי אותו פעם, במקרה, כמה שנים אחר כך, ונראה שהוא מסתדר. אני חושב שזה היה בהֶלְסינוֹר. אני חושב שהוא היה דייל, או חובל או משהו דומה. בכל מקרה, הוא לבש מדים."

"אתה מתכוון שהיה ימאי?"

"כן, נדמה לי. משהו בסגנון."

אני חייב לקבל את רשימת הצוות של המעבורת "שלזוויג־הולשטיין" מחברת סקנדליינס, אמר קארל לעצמו, ותהה אם אי־פעם ביקשו אותה. שוב ראה לנגד עיניו את ההבעה מוכת המצפון של באק מיום חמישי שעבר, כשישבו במשרד של מרקוס יקובסן.

"רק רגע," אמר לרסמוסן, ואז אמר לאסד לעלות למעלה למצוא את באק, ולשאול אותו אם הם אי־פעם קיבלו רשימה של הצוות שעבד על המעבורת שמרטה לינגו עלתה עליה. ואם כן, איפה היא?

"מרטה לינגו? זה בנוגע אליה?" שאל האיש, ועיניו נצצו כמו אורות חג המולד. הוא לקח לגימה גדולה מהתה הסמיך.

קארל שלח אליו חיוך שיצר את הרושם שהוא שמח עד אין קץ שהוא שאל את השאלה. ואז חזר לשאלות שלו עצמו, בלי לענות.

"היו לבחור נטיות פסיכופתיות? אתה זוכר אם הוא היה מסוגל להפגין אמפתיה?"

המורה הביט בכוס שלו כאילו הוא עדיין צמא. כנראה שהוא מהאנשים האלה שבלוטות הטעם שלהם חושלו אי־אז בימים המקרוביוטיים. אז הרים את הגבות האפורות שלו. "הרבה מהבנים שמגיעים אלינו אינם נורמטיביים מבחינה רגשית. ברור שחלק מהם עוברים אבחון רפואי, אבל אני לא זוכר שזה קרה עם אטומוס. אני חושב שהוא כן היה מסוגל להביע אמפתיה. לפחות לאמא שלו הוא דאג מאוד."

"היתה לזה איזו סיבה? היא היתה מכורה לסמים או משהו?"

"לא, בכלל לא. נדמה לי שהיתה די חולה. לכן עבר הרבה זמן עד שהמשפחה שלו לקחה אותו בחזרה."

הסיור במטה המשטרה היה קצר. יון רסמוסן התגלה כמתבונן שאינו יודע שובע, והוא העיר על כל דבר. אם זה היה תלוי בו, היה בוחן כל מטר מרובע. שום פרט לא היה פעוט בעיני רסמוסן, אז קארל העמיד פנים שקוראים לו באיתורית. "אה, מצטער, הרגע קיבלתי הודעה שהיה עוד רצח," אמר לאיש בהבעה רצינית שהמורה הבין מיד. "אני חושש שכאן אנחנו נפרדים. אני מחכה לפקס ממך עוד שעה־שעתיים. בסדר?"

דממה ירדה על ממלכתו של קארל. על השולחן לפניו היתה הודעה מבאק, שהוא לא יודע דבר על שום רשימת צוות של המעבורת. למה ציפה קארל לתשובה אחרת? הוא שמע את מלמולי התפילה של אסד מהכוך שבו שם את המחצלת, אבל מעבר לזה לא היה שום רחש. השקט שאחרי הסערה: הטלפון צילצל בלי הפסקה במשך יותר משעה בגלל המאמר הדפוק הזה בעיתון. כולם צילצלו – מהניצב, שרצתה לייעץ לו, עד לתחנות רדיו מקומיות, עורכי אתרי אינטרנט, עיתונאים ממגזינים, וכל מיני חלאות ששרצו בשולי עולם התקשורת. מסתבר שגברת סורנסן מלמעלה החליטה שזה משעשע להעביר את כל השיחות לקארל, אז עכשיו הוא העביר את הטלפון למצב דומם והפעיל את השיחה המזוהה. הבעיה היא שמעולם לא זכר מספרים. אבל לפחות לעת עתה לא יצטרך לסבול שיחות נוספות.

הפקס מהמורה בגודהאון היה הדבר הראשון שניער את קארל מהאדישות שכפה על עצמו. כצפוי, רסמוסן המנומס ניצל את ההזדמנות להביע תודתו והרעיף שבחים על קארל, שפינה זמן להראות לו את המטה. הדפים האחרים היו המסמכים המובטחים, ועל אף התמצות, הם היו מכרה זהב.

שמו האמיתי של אטומוס הוא לארס הנריק יֶנְסֶן. מספרו במרשם האוכלוסין הוא 020172־0619, כך שהוא נולד ב־1972. היום הוא בן שלושים וחמש, בערך בן גילה של מרטה לינגו.

לארס הנריק ינסן – כל כך שגרתי, חשב קארל בעייפות. למה, לכל הרוחות, לא היו באק או מישהו מהליצנים האחרים בצוות החקירה המקורי מספיק חכמים כדי להוציא רשימה של צוות המעבורת? מי יודע אם אפשר להעלות עכשיו באוב את סידור העבודה מלפני כל כך הרבה שנים.

הוא הידק את שפתיו. זה יהיה צעד עצום קדימה אם יסתבר שהברנש הזה עבד אז על המעבורת, ויש לקוות שזה יתגלה בקלות בבירור עם חברת סקנדליינס. הוא קרא את הפקס שוב מההתחלה, לקח את הטלפון והתקשר למשרד הראשי של סקנדליינס.

קול התחיל לדבר באוזנו עוד לפני שהספיק להקיש את המספר. לרגע חשב שזאת ליס, אבל אז התגלגל באוזנו קולה המשיי של מונה איבסן שהשאיר אותו בלי נשימה.

"מה קרה?" שאלה. "הטלפון אפילו לא צילצל."

כן, שאלה טובה. כנראה העבירו אותה בדיוק כשהרים את הטלפון.

"ראיתי את הגיליון של 'רכילות'," אמרה.

הוא קילל בחצי קול. גם היא?! אם הצהובון המחורבן הזה היה יודע כמה קוראים הוא הביא להם השבוע, היו שמים את הפרצוף שלו בשער באופן קבוע.

"זה מצב די לא שגרתי, קארל. איך אתה מרגיש?"

"אני חייב להודות שזה לא הדבר הכי טוב שקרה לי בחיים," אמר.

"אתה צריך לבוא אלי בהקדם," אמרה.

איכשהו הצעתה לא היתה מושכת כבעבר. קרוב לוודאי שהטבעת שיבשה לו את הרדאר.

"יש לי תחושה שאתה והארדי לא תשתחררו מזה, במובן הפסיכולוגי, עד שייתפסו הרוצחים. אתה מסכים, קארל?"

הוא חש את המרחק ביניהם גדל. "לא, בכלל לא," אמר. "אין לזה שום קשר למניאקים האלה. אנשים כמונו חיים עם סכנות כל הזמן." הוא התאמץ להיזכר בנאום של מרקוס, אבל הנשימות של היצור הארוטי מעברו האחר של הקו לא עזרו לזיכרון שלו. "צריך לקחת בחשבון שבעברו המקצועי של בן אדם יש מקרים שבהם הדברים הלכו חלק כמו שצריך. אז במוקדם או במאוחר המזל נגמר."

"אני שמחה לשמוע את זה ממך," ענתה. כנראה שהארדי אמר לה משהו דומה. "אבל אתה יודע מה, קארל? זה בולשיט טהור! אני מתכוונת להיפגש איתך על בסיס קבוע, כדי שנוכל לפתור את כל העניין. בשבוע הבא כבר לא יהיה עליך כלום בצהובונים, כך שנוכל לעבוד בשקט ובשלווה."

האיש שדיבר איתו בסקנדליינס היה מאוד אדיב. כבמקרים דומים שבהם מעורבים נעדרים, לחברה יש תיק על מרטה לינגו בהישג יד והם יכולים לאשר שרשימת הצוות מאותו יום עצוב אכן הודפסה

בעבר, וכי עותק נשלח למשטרה, אל צוות התגובה המהירה. המשטרה חקרה את כל אנשי הצוות, גם מעל וגם מתחת לסיפון, אבל לרוע המזל לאיש מהם לא היה מידע שהאיר את המקרה.

קארל הרגיש צורך לדפוק את הראש בקיר. מה, לכל הרוחות, עשתה המשטרה עם הרשימה? השתמשה בה בתור פילטר לקפה? שילכו לעזאזל באק והחבורה שלו.

"יש לי מספר מרשם אוכלוסין," אמר למזכיר. "אתה יכול להריץ חיפוש?"

"לא היום," ענה. "אני מצטער, כל מחלקת הנהלת חשבונות בקורס."

"אוקיי. הרשימה בסדר אלפביתי?" שאל קארל. היא לא היתה. הקברניט והעובדים שלו היו בראש; ככה זה. על סיפון האונייה יש היררכיה.

"אתה יכול לחפש את השם לארס הנריק ינסן?"

האיש מעבר לקו השמיע צחוק עייף. כנראה שהרשימה ארוכה ביותר.

בזמן שאסד גמר להתפלל, להתיז מים על פניו מקערה קטנה בפינה, לקנח את האף ברעם מרשים ולשים על האש עוד קומקום של מים ממותקים, הפקיד במשרדי סקנדליינס הצליח להשלים את החיפוש. "לא, אין פה לארס הנריק ינסן," אמר, ובזאת תמה שיחת הטלפון.

זה היה מדכא עד מאוד.

"למה אתה נראה כל כך עצוב, קארל?" שאל אסד בחיוך. "אל תחשוב יותר על התמונה המטומטמת בעיתון המטומטם. רק תחשוב שאם היית שובר את כל הידיים והרגליים – אז זה היה הרבה יותר גרוע."

נחמה משונה.

"גיליתי את השם האמיתי של האטומוס ההוא, אסד," אמר קארל. "היתה לי תחושה שהוא עבד על המעבורת שמרטה נעלמה ממנה, אבל הוא לא. בגלל זה אני נראה ככה."

קארל קיבל טפיחה הגונה על השכם. "אבל מצאת בכל מקרה את הרשימה של הצוות על האונייה. עבודה יפה, קארל," אמר אסד באותו ג'ון קול המיוחד לזאטוטים שמשתמשים בסיר.

"טוב, זה לא ממש הוביל לשום מקום, אבל נמשיך לחפור. המספר שלו במרשם האוכלוסין מופיע בפקס מגודהאון, אז אני בטוח שנמצא את האיש. מזל שיש לנו גישה לכל הרשומות הרשמיות שאנחנו זקוקים להן."

הוא הקליד את המספר במחשב כשאסד עומד מאחוריו והרגיש כמו ילד דקה לפני שהוא פותח מתנה לחג המולד. הרגע הכי טוב עבור כל בלש משטרה הוא כשזהות של חשוד ראשי עומדת להתגלות. אבל זה לא קרה.

"מה זה אומר, קארל?" שאל אסד והצביע על מסך המחשב.

קארל הוריד את היד מהעכבר והרים מבט לתקרה. "זה אומר שלא ניתן למצוא את המספר. המספר המסוים הזה לא שייך לאף אדם בכל ממלכת דנמרק. חד וחלק."

"אולי כתבת אותו לא נכון? אתה בטוח שזה מה שכתוב בפקס?"

קארל בדק. כן, הוא העתיק את המספר נכון.

"אז אולי זה לא המספר הנכון."

ניחוש טוב.

"אולי מישהו שינה אותו." אסד לקח את הפקס מקארל ובחן את המספר במצח מקומט. "תראה את זה, קארל. אני חושב שמישהו שינה מספר אחד או שניים. מה אתה חושב? זה לא נראה שרוט פה ושם?" הוא הצביע על שתיים מארבעת הספרות האחרונות. היה קשה לראות, אבל על נייר הפקס אכן היה צל קלוש שהקיף שתיים מהספרות המודפסות.

"גם אם שינו רק שתי ספרות, אסד, יהיו מאות צירופים אפשריים."

"כן, אז מה? גברת סורנסן יכולה להזין את כל המספרים בתוך חצי שעה, אם נשלח לה פרחים."

לא ייאמן באיזו עורמה הצליח האיש לזכות בחסדיה של המרשעת הזאת. "כפי שאמרתי, יכולות להיות מאות אפשרויות, אסד. ואם מישהו שינה שתי ספרות, אולי שינה את כל העשר. צריך להשיג את המסמך המקורי מגודהאון ולבחון אותו בקפידה לפני שנתחיל לנסות קומבינציות."

קארל צילצל מיד למוסד וביקש שישלחו את המסמך למטה המשטרה באמצעות שליח, אבל הם סירבו. הם לא רצו שהמקור ייעלם.

קארל הסביר כמה זה חשוב. "ייתכן ששנים שכב אצלכם בארכיון מסמך מזויף."

ההצהרות שלו לא השפיעו. "לא, לא נראה לי," היתה התשובה הבטוחה למחצה. "היינו עולים על זה כשדיווחנו לרשויות על חידוש התקציב שלנו."

"אני מבין. אבל אולי זייפו את זה הרבה אחרי שיצא מהמוסד? מי היה מגלה את זה אז? אתה צריך לשקול את האפשרות שמספר מרשם האוכלוסין החדש הזה לא הופיע ברשומות שלכם לפחות חמש־עשרה שנים אחרי שאטומוס עזב."

"מצטער, אבל בכל זאת לא נוכל לתת לך את המסמך המקורי."

"בסדר, אז נצטרך להשיג צו בית משפט. נראה לי שהיחס שלך רחוק מלהיות מסייע. תזכור שאנחנו חוקרים פה רצח אפשרי."

גם העובדה שחוקרים פה רצח וגם האיום בהתערבות בית משפט לא הועילו; קארל ידע את זה מראש. פנייה לאגו של בן אדם היא הרבה יותר אפקטיבית. שהרי מי רוצה שידביקו לו תווית מבזה? בטח שלא אנשים בשירותי הרווחה. במשפט "רחוק מלהיות מסייע" היתה עוצמה. "עריצות ההערה השקטה", כפי שאהב לכנות את זה אחד המדריכים באקדמיה לשוטרים.

"שלח לנו את הבקשה במייל," אמר איש הצוות.

סוף־סוף השיג את המטרה.

"אז מה היה השם האמיתי של האטומוס הזה, קארל? אנחנו יודעים איך הוא קיבל כינוי כזה?" שאל אסד לאחר מכן, כשרגלו נחה על המגירה הפתוחה בשולחן של קארל.

"אמרו לי שזה לארס הנריק ינסן."

"לארס הנריק. שם מוזר. בטח אין הרבה אנשים עם השם הזה."

בטח לא במקום שאסד הגיע ממנו, חשב קארל. הוא שקל להשמיע הערה עוקצנית כשהבחין בהבעה המהורהרת על פניו של אסד. לרגע הוא נראה שונה לגמרי. יותר נוכח, יותר ממוקד. איכשהו יותר

מאוזן.

"על מה אתה חושב, אסד?" הוא שאל.

היה נדמה שדוק של שמן כיסה את עיניו, ושצבען השתנה. הוא קימט את מצחו ולקח את התיק של לינגוו. לקח לו רק שנייה למצוא מה שחיפש.

"זה יכול להיות צירוף מקרים?" שאל והצביע על שורה במסמך העליון.

קארל הביט בשם ואז הבין איזה דוח אסד מחזיק.

לרגע ניסה קארל לדמיין הכול בעיני רוחו, ואז זה קרה. איפשהו בתוכו, במקום בו סיבה ומסובב לא נשקלים זה כנגד זה, ושבו היגיון והסברים לעולם לא קוראים תיגר על המודע, במקום ההוא שבו מחשבות מסתובבות חופשי – שם דברים החלו להסתדר, והוא הבין איך הכול משתלב.

34

2006–2007

ההלם הגדול לא נבע מכך שהביטה בעיניו של דניאל, האיש שאליו כל כך נמשכה בעבר. גם לא מההכרה שדניאל ולסה הם אותו אדם, אף שהדבר גרם לה פיק ברכיים. לא, הדבר הגרוע ביותר היה הידיעה מי הוא באמת. זה פשוט רוקן אותה. מה שנותר היה אותה אשמה כבדה שנחה על כתפיה כמעט כל חייה.

בעצם, היא לא בדיוק זיהתה את העיניים שלו, אלא את הכאב שבהן. את הכאב והייאוש והשנאה, שבתוך חלקיק שנייה השתלטו על חייו של האיש הזה. או יותר נכון, של הילד הזה. עכשיו ידעה.

מפני שלסה היה בסך הכול בן ארבע־עשרה באותו יום קר וצלול, כשהביט מחלון המכונית של הוריו וראה במכונית אחרת ילדה מלאת חיים ופזיזה, שהציקה לאחיה בכזה מרץ במושב האחורי והסיחה את תשומת לבו של אביה. למאית השנייה היא עירערה את יכולת השיפוט של אביה ומנעה ממנו לאחוז בהגה. אותם חלקיקי שנייה יקרי ערך של ערנות שהיתה יכולה למנוע את מותם של חמישה אנשים ואת נכותם של שלושה אחרים. רק מרטה והילד ששמו לסה יצאו מהתאונה בריאים ושלמים. ובדיוק מהסיבה הזאת שניהם היו צריכים עכשיו לסגור את החשבון ביניהם.

היא הבינה את זה ונכנעה לגורלה.

***

במשך החודשים הבאים, האיש שאליו נמשכה כשקרא לעצמו דניאל, ועכשיו תיעבה אותו בשם לסה, הופיע בחדר החיצוני מדי יום כדי לצפות בה מבעד לחלונות. היו ימים שהוא פשוט עמד שם, צפה בה כאילו היתה חתול בר שעומד להיאבק עד מוות עם חיה שעולה עליו בכוחו, כמו נחש קוברה; בימים אחרים דיבר אליה. רק לעתים נדירות שאל אותה שאלות. לא היה לו צורך בכך. היה נדמה שהוא יודע את התשובות.

"כשהבטת בעיניים שלי מהמכונית שלכם, ברגע שבו אבא שלך עקף אותנו, חשבתי שאת הילדה הכי יפה בעולם," אמר באחד הימים. "אבל שנייה אחר כך, כשחייכת אלי, ולא שמת לב איזה בלגן גרמת במכונית, ממש באותו רגע ידעתי שאני שונא אותך. זה היה הרגע לפני שהמכונית שלנו הסתובבה, ואחותי הקטנה שישבה לידי שברה את המפרקת על הכתף שלי. שמעתי אותה נשברת, את מבינה?"

הוא הביט בה ישירות וניסה לגרום לה להסיט את מבטה, אבל היא סירבה. היא התביישה, כן, אבל זה הכול. השנאה היתה הדדית.

הוא סיפר את הסיפור שלו על הרגעים ששינו הכול. איך אמא שלו ניסתה ללדת את התאומים במכונית המעוכה, ואיך אבא שלו, שאהב והעריץ כל כך, הביט בו באהבה כשגסס בפה פעור. סיפר על הלהבות שליחכו את רגלה של אמו, שהיתה לכודה מתחת למושב. סיפר על אחותו הקטנה האהובה, כל כך מתוקה ומלאת חיים, ששכבה מעוכה מתחתיו; ועל התאום השני שנולד, ששכב בתנוחה מוזרה עם חבל הטבור כרוך סביב צווארו; ועל התינוק האחר, ששכב על השמשה הקדמית וצווח בעוד הלהבות מתקרבות.

המילים היו איומות. היא זכרה טוב מאוד את הצרחות הנואשות שלהם, והסיפור קרע אותה מרוב אשמה.

"אמא שלי לא יכולה ללכת; היא נכה מאז התאונה. אחי מעולם לא הלך לבית ספר; הוא מעולם לא הצליח ללמוד מה שילדים אחרים לומדים. כולנו איבדנו את חיינו בגלל מה שעשית. איזה מין הרגשה זאת לדעתך כשיש לך אבא, אחות קטנה ומתוקה ושני אחים קטנים בדרך, ואז פתאום לא נשאר כלום? אמא שלי תמיד היתה רגישה, אבל בכל זאת הצליחה לצחוק לפעמים. עד שאת נכנסת לחיינו, הכוונה, ואז היא איבדה הכול. הכול!"

עכשיו נכנסה האישה לחדר, והיה ניכר שהדברים שאמר הסעירו אותה. ייתכן שבכתה. מרטה לא היתה בטוחה.

"איך את חושבת שהרגשתי בחודשים הראשונים ההם, לגמרי לבד במשפחה אומנת שבה הכו אותי? ילד כמוני, שמעולם לא חווה דבר מלבד אהבה וביטחון בחיים. לא היה ולו רגע שלא רציתי להכות בחזרה את השמוק שהתעקש שאקרא לו 'אבא'. וכל הזמן הזה ראיתי אותך מול העיניים, מרטה. אותך ואת העיניים היפות וחסרות האחריות שלך, אותך, שהשמדת את כל מה שאהבתי אי־פעם." הוא עצר לכל כך הרבה זמן, שהמילים שאמר לאחר מכן היו ברורות באופן מהמם. "אוי, מרטה, הבטחתי לעצמי שאני אנקום בך ובכל האחרים, ולא משנה באיזה מחיר. ואת יודעת מה? היום אני מרגיש טוב. נקמתי בכל הדפוקים שגזלו מאיתנו את החיים. בכולכם. תדעי לך שפעם שקלתי להרוג את אחיך. אבל אז, באחד הימים שצפיתי בכם, ראיתי איזו השפעה יש לו עלייך. כמה אשמה יש בעיניים שלך כששניכם יחד. עד כמה הנוכחות שלו מקצצת לך את הכנפיים. באמת רציתי להקל עלייך בעול הזה ולהרוג גם אותו? וחוץ מזה, הוא הרי עוד אחד מהקורבנות שלך, לא? אז הנחתי לו לחיות. אבל לא לאבא המאמץ שלי, וגם לא לך, מרטה. לא לך."

הוא נשלח למוסד אחרי הפעם הראשונה שניסה להרוג את האבא המאמץ שלו. המשפחה לא סיפרה לרשויות מה הוא עשה, או שהחתך העמוק במצח של האבא המאמץ נגרם מלהב של את. הם פשוט אמרו שהילד חולה בראש ושהם כבר לא יכולים להיות אחראים עליו. ככה הם יכלו לקבל מהמדינה עוד ילד מאומץ, ולהרוויח בזכותו כסף.

אבל חיית הפרא בתוך לסה ניעורה. איש כבר לא ישלוט בו או בחייו.

חלפו חמש שנים, חודשיים ושלושה־עשר ימים עד שהביטוח שילם, ואמא שלו הרגישה מספיק טוב כדי להניח ללסה, שעכשיו היה בוגר, לחזור לגור איתה ועם אחיו הנכה בבית. אחד התאומים נכווה כוויות כל כך קשות, שלא היה אפשר להציל אותו, אבל השני שרד, למרות חבל הטבור שהיה כרוך סביב צווארו.

האח התינוק של לסה הופקד אצל משפחה בעוד אמו היתה בבית חולים ובמרכז השיקום, אבל הוא חזר הביתה לפני שמלאו לו שלוש. הפנים והחזה שלו היו מצולקים מהאש, והוא היה מוגבל בשליטה מוטורית בגלל החנק. אבל הוא ניחם את אמו בזמן ההתאוששות עד שלסה יוכל לחזור הביתה. המשפחה קיבלה מיליון קרונות וחצי פיצוי. מיליון וחצי על אובדן אביו והעסק המצליח שלו, שאף אחד אחר לא היה מסוגל לנהל; על אובדן אחותו הקטנה והאח התאום בן יומו, נוסף על אובדן יכולת התנועה של אמו ורווחת המשפחה כולה. מיליון קרונות וחצי עלובות. אחרי שמרטה כבר לא תהיה מוקד העניין היומיומי שלהם, לסה התכוון לנקום את נקמתו באנשי הביטוח ובעורכי הדין שרימו את משפחתו ומנעו ממנה פיצוי נאות. הוא הבטיח לאמא שלו.

למרטה יש הרבה על מה לשלם.

לא נותר הרבה זמן; היא ידעה את זה. חרדה והקלה עלו בה בו זמנית. כמעט חמש שנים היא בשבי הנתעב הזה, אבל בסוף זה ייגמר. כמובן שזה ייגמר.

כשהגיע ערב ראש השנה החדשה ב־2006, הוגבר הלחץ בחדר לשש אטמוספרות ואורות הפלואורסנט ריצדו ללא הרף, מלבד נורה אחת. לסה הופיע בחלונות לבוש בחגיגיות, עם אמו ואחיו, כדי לאחל למרטה שנה טובה, והוסיף שזה יהיה ראש השנה החדשה האחרון בחייה.

"אם חושבים על זה, אנחנו יודעים את תאריך המוות שלך, נכון, מרטה? זה כל כך הגיוני. אם מחברים את השנים והחודשים והימים שנאלצתי לחיות בלי המשפחה שלי עד היום שבו הכנסתי אותך לכלוב, כמו שצריך לעשות עם חיה, אז תדעי מתי תמותי. את חייבת לסבול בדידות בדיוק משך אותו זמן שסבלתי אני, אבל לא יותר. תעשי חשבון, מרטה. כשתגיע השעה נפתח את סגר האוויר. זה יכאב, אבל זה לא ייקח הרבה זמן. החנקן הצטבר ברקמות השומן שלך, מרטה. נכון שאת מאוד רזה, אבל צריך לזכור שיש כיסי אוויר בכל מקום בגוף. כשיתרחבו עצמותייך וחלקיקי העצם יתחילו להשתולל בתוך הרקמות, כשהלחץ מתחת לסתימות שלך יגרום להן להתפוצץ לך בפה, כשתרגישי את הכאב שורק לך בכתפיים ובמותניים, תדעי שהגיע הזמן. תעשי חשבון. חמש שנים, חודשיים ושלושה־עשר יום, תתחילי בשניים במרס 2002, ותדעי מה יהיה כתוב על המצבה שלך. תמיד תוכלי לקוות שקרישי הדם בריאות

ובמוח שלך ישתקו אותך, או שהריאות שלך יתפקעו ותתעלפי ותמותי מהר. אבל אל תבני על זה. ומי אמר שאני אעשה את זה מהר?"

אם כך, היא עומדת למות בחמישה־עשר במאי 2007. עוד תשעים ואחד יום, אם היום אכן שלושה־עשר בפברואר – בדיוק ארבעים וארבעה ימים מתחילת השנה. היא חיה כל יום מאז ערב

ראש השנה בהכרה שתשים קץ לחייה לפני התאריך המיועד. אבל היא היתה נחושה להמשיך עד היום הזה, להתעלם מכל המחשבות הקודרות ולהתענג על הזיכרונות הכי טובים.

היא הכינה את עצמה נפשית להיפרד מהעולם. לעתים קרובות הרימה את הצבת והביטה במלתעותיה החדות, ובתומך הפלסטיק היותר ארוך מהז'קט שלה; היא שקלה לשבור אותו לשתיים ולחדד את שני החלקים על רצפת הבטון. אחד הכלים הללו יסייע בידה לשים קץ לחייה. היא תשכב בפינה מתחת לחלונות ותנקב את עורקיה. תודה לאל שכל כך קל לראות אותם, מאחר שהיא כל כך רזה.

מחשבה זו היא שהחזיקה אותה עד היום. אחרי שדלי המזון הופיע בפתח, שוב שמעה את קולם של לסה ואמו בחוץ. שניהם היו עצבנים, והוויכוח שלהם לבש חיים.

אז המניאק והכלבה לא תמיד רואים דברים עין בעין, חשבה. זה עודד אותה.

"מה הבעיה, לסה, אתה לא יכול להשתלט על אמא?" צעקה. ברור שידעה שעלבון כזה יביא פעולת תגמול; היא הכירה את המכשפה.

אבל הסתבר שלא הכירה אותה מספיק טוב. היא חשבה שלא תקבל אוכל כמה ימים. אבל מרטה לא ידעה שזה ישלול ממנה את הזכות לקבוע את יום מותה.

"תיזהר ממנה, לסה," רטנה הזקנה. "היא עוד תסית אותנו אחד נגד השני, אם רק תוכל. ותאמין לי שהיא תרמה אותך. תיזהר ממנה. יש לה צבת והיא בהחלט יכולה להחליט להשתמש בו על עצמה, אם תרגיש צורך. אתה באמת רוצה שהיא תצחק אחרונה? זה מה שאתה רוצה, לסה?"

השתררה הפוגה למשך שניות בודדות, ואחרי זה נתלתה חרב דמוקלס מעל ראשה.

"שמעת את אמא שלי, נכון מרטה?" קולו נשמע קר דרך הרמקולים.

איזו תועלת תצמח לה אם תענה?

"מעכשיו ואילך את מתרחקת מהחלונות. אני רוצה להיות מסוגל לראות אותך כל הזמן. ברור? תזיזי את דלי הצרכים לקיר הרחוק. עכשיו! אם תנסי להרעיב את עצמך או להתחבא או לפצוע את עצמך, אני מבטיח לך שאני אנמיך את הלחץ בחדר יותר מהר ממה שתוכלי להגיב. ואז אם תדקרי את עצמך, הדם ייזל ממך כמו מפל. תרגישי הכול מתפוצץ בתוכך לפני שתאבדי הכרה, אני מבטיח לך. אני עומד להתקין מצלמות כדי שנוכל לפקח עלייך מעכשיו יום ולילה. נכוון שני זרקורים על החלונות. ואגב, אני יכול לשנות את לחץ האוויר בשלט רחוק. אז את יכולה לעלות לגרדום עכשיו, או לחכות לאחר כך. אבל מי יודע, מרטה? אולי כולנו נתפגר מחר. אולי נקבל הרעלה מהסלמון המשובח שהכנו לארוחת ערב? אי אפשר לדעת. פשוט תחזיקי מעמד. אולי באחד הימים יגיע נסיך על סוס לבן וייקח אותך טרמפ. תמיד יש תקווה, נכון? תחזיקי מעמד, מרטה, אבל לפי הכללים."

היא הרימה מבט אל החלונות. היא בקושי הצליחה להבחין בצללית של לסה. מלאך מוות אפור – זה מה שהוא. מרחף בחיים, מטפח מוח חולני וקודר שקיוותה שיענה אותו לנצח.

"ככה גם הרגת את האבא המאמץ שלך?" צעקה, בציפייה לשמוע אותו צוחק. אבל היא לא ציפתה לשמוע גם את שני האחרים צוחקים. אז עכשיו כל השלושה שם.

"עשר שנים חיכיתי, מרטה. ואז חזרתי לשם, עם עוד עשרים קילו מסת שריר, ועם כל כך הרבה בוז לבן אדם, חשבתי שרק זה מספיק בשביל להרוג אותו."

"וחשבת שזה יקנה לך קצת כבוד?" ענתה וצחקה עליו.

היה שווה לנסות לקלקל לו את מצעד הניצחון בכל דרך.

"הכיתי אותו למוות. לא נראה לך שזה גרם לו לכבד אותי? אמנם לא השיטה הכי מעודנת, אז מה? לקחתי את הזמן. ריסקתי אותו לחלקיקים. רציתי שיטעם קצת ממה שבישל – שום דבר אחר לא היה מספק אותי."

מרטה הרגישה את קרביה מתהפכים. האיש מטורף. "אתה בדיוק כמוהו, חיה חולה ומגוחכת שכמותך," לחשה. "חבל שלא תפסו אותך כבר אז."

"תפסו? אמרת תפסו?" שוב צחק. "ואיך זה היה קורה? זאת היתה עונת הקציר, והמקצרה הישנה המחורבנת שלו עמדה מוכנה באמצע השדה. לא היה קשה להפיל אותו לתוך המנגנון אחרי ההתנעה. תמיד היו לו הרבה רעיונות משונים, לחמור, כמו לצאת לעבוד בשדה בלילה. אז אף אחד לא התפלא שמת ככה. ותאמיני לי, אף אחד לא מתגעגע אליו."

"ואו, אתה באמת גבר, לסה. אני מתרשמת. את מי עוד הרגת? יש לך עוד משהו על המצפון?"

היא לא חשבה שיפסיק, אבל חטפה הלם עמוק כשסיפר לה איך ניצל את המקצוע של דניאל הייל כדי להתקרב אליה, ואיך התחזה לאיש ואז הרג אותו. דניאל הייל לא עשה ללסה דבר; פשוט היה צריך לחסל אותו כדי שהזהות האמיתית של לסה לא תיחשף. וכנ"ל לגבי העוזר של לסה, דניס קנוסן. גם הוא היה צריך למות. שלא יישארו עדים. לסה הוא אדם קר כקרח.

אלוהים, מרטה, לחשה לעצמה. כמה אנשים הרסת בלי לדעת?

"למה לא הרגת אותי וזהו, חתיכת חמור?" צעקה אל החלון. "היתה לך ההזדמנות. בעצמך אמרת שצפית בי ובאופה. למה לא תקעת בי סכין כשיצאתי לגינה? אני בטוחה שהיית שם, נכון?"

רגע אחד הוא לא דיבר. ואז ביטא בקפידה כל מילה, כדי שתבין את עומק הציניות. "קודם כול, זה היה קל מדי. רציתי לצפות בך סובלת אותה תקופה שסבלנו אנחנו. חוץ מזה, מרטה היקרה, רציתי להתקרב אלייך. רציתי לראות אותך פגיעה. רציתי לנער לך את החיים. היית אמורה ללמוד לאהוב את דניאל הייל הזה, ואז היית אמורה גם ללמוד לפחד ממנו. היית עושה טיול אחד אחרון עם אופה כשאת משוכנעת שמשהו נותר בלתי פתור ומחכה לך כשתחזרי הביתה. זה העניק לי תחושת סיפוק אדירה, שתדעי לך."

"אתה חולה רוח!"

"חולה? אני? אני יכול להגיד לך שזה כלום לעומת מה שהרגשתי ביום שגיליתי שאמא שלי הגישה בקשת סיוע לקרן לינגו, במטרה לחזור הביתה אחרי השחרור מבית החולים. בקשתה נדחתה בטענה שהקרן מיועדת אך ורק לצאצאים של לוטה ואלכסנדר לינגו. אמא שלי ביקשה מהקרן המגעילה שלכם מאה אלף קרונות עלובות, ומועצת המנהלים אמרה לא, אף שידעו מי היא ומה קרה לה. אז היא היתה צריכה להעביר עוד כמה שנים במוסדות. עכשיו את מבינה למה היא שונאת אותך כל כך, כלבה

מפונקת?" הפסיכופת התחיל לבכות. "מאה אלף קרונות מזדיינות. מה זה היה משנה לך ולאחיך? כלום, אפס!"

היא היתה יכולה לספר לו שהיא לא ידעה על המקרה הזה, אבל זה לא משנה. היא כבר שילמה את חובה. ממש מזמן.

עוד באותו ערב התקינו לסה ואחיו מצלמות והפעילו את הזרקורים. שני עצמים בהירים מעוורים שהפכו את הלילה ליום וחשפו את העליבות המצמיתה של הכלא שלה; שוב יכלה לראות את החדר על כל פרטיו המטונפים. העימות עם ההשפלה היה כל כך נורא, שבעשרים וארבע השעות הראשונות בחרה לעצום את העיניים. אתר ההוצאה להורג הוצג לראווה, אבל הנידונה למוות בחרה בחושך.

מאוחר יותר הם מתחו על שני החלונות כבלי חשמל שחוברו לזוג נפצים, שיוכלו לרסק את הזכוכית במקרה חירום, לכאורה. בסוף, ממש מחוץ לחדר העמידו בלוני חמצן ומימן ו"נוזלים מתלקחים", כפי שהם קראו לזה.

לסה הודיע לה שהכול מוכן. אחרי שהגוף שלה יתפוצץ, הם יעבירו אותה דרך המדשן שלהם ויפוצצו את המקום. הפיצוץ יישמע ברדיוס של קילומטרים. הפעם חברת הביטוח תהיה חייבת לשלם. תאונות לא צפויות כאלה יש לתכנן לפרטי פרטים ולהשמיד את כל הראיות.

תאמין לי שזה לא יקרה, אמרה לעצמה ותיכננה את נקמתה.

אחרי כמה ימים התיישבה בגבה לחלונות והחלה לחפור בבטון עם הצבת. עוד כמה ימים תגמור, בטח גם הצבת לא תחזיק יותר מזה. היא תיאלץ להשתמש בקסמי הפלסטיק לנקב את עורקיה, אבל זה לא משנה. זה אפשרי, וזה מספיק.

החפירה לקחה לה יותר מימים בודדים. עבר בערך שבוע, אבל אז החריצים היו מספיק עמוקים כדי לעמוד כמעט בכל דבר שהוא. היא כיסתה אותם באבק ובלכלוך מפינות החדר. אות אחר אות. אחרי שהמומחים לשרֵפות מחברת הביטוח יגיעו לאתר לבדוק מה גרם להתלקחות, היה היתה בטוחה שלפחות כמה מילים יתגלו, ואז בטח יפענחו את שאר ההודעה. היא כתבה שם:

לסה, הבעלים של הבניין הזה, רצח את האבא החורג שלו ואת דניאל הייל ואחד החברים שלו, ואחר כך רצח אותי.

טפלו היטב באחי, אופה, ותמסרו לו שאחותו חשבה עליו כל יום, יותר מחמש שנים.

מרטה לינגו, 13 בפברואר 2007, נחטפה ונכלאה במקום שכוח אל זה ב־2 במרס 2002.

35

2007

מה שאסד נזכר בו היה שם שהוזכר בדוח המשטרה על התאונה הקטלנית בערב חג המולד 1986, התאונה שבה נהרגו הוריה של מרטה לינגו. בדוח הוזכרו שלושה בני אדם שנהרגו ברכב האחר: תינוק בן יומו, ילדה בת שמונה ונהג המכונית, הנריק ינסן, שהיה מהנדס ומייסד חברת "תעשיות ינסן". אחר כך הדוח נעשה פחות מפורט, כפי שהעידו כמה סימני שאלה בשוליים. על פי פתק בכתב יד, החברה היתה לכאורה "מפעל משגשג שייצר מכלים אטומים מפלדה". מתחת הופיעה עוד הערה קצרה: "מקור גאווה לתעשייה הדנית", וככל הנראה זאת היתה הצהרה של עד.

אסד זכר נכון. הנריק ינסן היה השם של הנהג שנהרג במכונית האחרת. וגם נכון שהשם דומה מאוד לשם לארס הנריק ינסן. איש לא יכול לטעון שאסד טיפש.

"תוציא שוב את הצהובונים, אסד," אמר קארל. "אולי פירסמו את שמות הניצולים. לא יפתיע אותי אם הילד במכונית השנייה היה לארס הנריק, והוא נקרא על שם אביו. אתה רואה את השם שלו איפשהו?" קארל התחרט לפתע שגרם לאסד לעשות את כל העבודה, אז הושיט יד. "תן לי כמה מהמאמרים. וכמה מאלה שם," אמר והצביע על גזירים מעיתוני הבוקר.

היו שם תצלומים מחרידים מהתאונה. הם הוצגו בהקשר זוועתי לצד תצלומים של אנשים לא רלוונטיים, שהיו להוטים לזכות במעט תהילה. הלהבות שאפפו את הפורד סיירה כילו הכול, כפי שתיעד התצלום של המכונית החרוכה. זה היה נס של ממש ששני פרמדיקים עברו במקרה בסביבה והצליחו להוציא את הנוסעים לפני שהמכונית עלתה באש. על פי הדוח המשטרתי, נדרש לכבאיות יותר זמן מהרגיל להגיע לאתר. הכביש החלקלק היה מסוכן מדי.

"כאן כתוב ששמה של האמא היה אוּלָה ינסן, וששתי רגליה נמחצו," אמר אסד. "אני לא יודע מה השם של הילד. לא כתוב. הם רק קוראים לו 'הבן הבכור של בני הזוג'. אבל פה הם כותבים שהוא היה בן ארבע־עשרה."

"זה תואם את שנת הלידה של לארס הנריק ינסן, אם אפשר לסמוך על מספר מרשם האוכלוסין שקיבלנו מגודהאון," אמר קארל. הוא בחן שני גזירים ממהדורות הצהריים של העיתונים. בראשון לא היה כלום. הסיפור הופיע סמוך לדיווחים לא מעניינים על מריבות פוליטיות ושערוריות זוטות. סימן ההיכר של העיתון היה סיפורים שמוכרים על בטוח, לא משנה התוכן. ככל הנראה נצמדו לקו, מפני שהיה אפשר להחליף גיליון מלפני חמש שנים עם זה של אתמול ולא לשים לב.

הוא קילל את התקשורת ודיפדף בעיתון הבא, אז הפך עמוד וראה את השם, שפשוט קפץ עליו. בדיוק כפי שקיווה.

"הנה זה, אסד!" צעק קארל, עיניו קבועות בעמוד. באותו רגע הרגיש כעיט שאיתר את טרפו מצמרות העצים. מציאה. הלחץ בחזהו נעלם ותחושת הקלה חלפה בגופו.

"תקשיב, אסד. 'הניצולים בכלי הרכב שהועף על ידי המכונית של הסיטונאי אלכסנדר לינגו היו אשתו של הנריק ינסן, אולה ינסן, 40, אחד משני התאומים שלה שנולדו במהלך האירוע, ובנם הבכור, לארס הנריק ינסן, 14'."

אסד הניח את גזיר העיתון שהיה בידו. עיניו החומות כמעט נעצמו מגודל החיוך.

"אסד, תעביר לי את הדוח המשטרתי מהתאונה." קארל רצה לבדוק אם מצוינים שם מספרי מרשם האוכלוסין של המעורבים בתאונה. הוא העביר את האצבע במורד הדוח, אבל רק המספרים של אביה של מרטה ואביו של לארס הנריק, שני הנהגים, הופיעו.

"אם יש לך את מספר מרשם האוכלוסין של האבא, אתה לא יכול למצוא פשוט גם את המספר של הבן במהירות, קארל? אז אולי נוכל להשוות אותו עם זה שקיבלנו על הילד מגודהאון."

קארל הינהן. "זה אמור להיות פשוט. אני אבדוק את הנריק ינסן, אסד," אמר. "בינתיים, תעלה אל ליס ותבקש ממנה לבדוק את מספרי מרשם האוכלוסין. תגיד לה שאנחנו מחפשים כתובת של לארס הנריק ינסן. אם אין לו כתובת מגורים בדנמרק, תבקש ממנה לבדוק איפה גרה אמא שלו. ואם ליס לא מוצאת את מספר מרשם האוכלוסין שלו, אז שתוציא פלט של כל הכתובות שלו מאז התאונה. קח איתך את התיק, אסד. ומהר."

קארל נכנס לאינטרנט וחיפש את "תעשיות ינסן", אבל לא היו תוצאות. אז חיפש "מכלים אטומים מפלדה", חיפוש שהעלה רשימה של חברות שונות, בייחוד בצרפת ובגרמניה. אחר כך ניסה את הצירוף "מכלים לסילוק פסולת רעילה", שלמיטב ידיעתו כיסה פחות או יותר אותו התחום כמו "מכלים אטומים מפלדה". גם זה לא הוביל אותו לשום דבר.

הוא עמד להתייאש, ואז מצא קובץ פי־די־אף שהזכיר חברה בקוּיֶה, ושם ראה את המשפט "מקור גאווה לתעשייה הדנית" – בדיוק אותו ניסוח כמו זה שנכלל בדוח התאונה המשטרתי. אז כנראה משם הגיע הציטוט. הוא שלח תודה אילמת לשוטר התנועה שחפר עמוק מהנדרש. קארל היה מוכן להתערב שהאיש הפך בלש.

זה היה כל מה שהצליח למצוא על תעשיות ינסן. אולי לא איית נכון את השם. הוא הרים טלפון לרשם החברות וגילה שאין אף חברה רשומה על שם הנריק ינסן עם מספר מרשם האוכלוסין המסוים. אולי בעלי החברה היו זרים, ואולי החברה היתה רשומה בשם אחר על ידי קבוצה אחרת של בעלים, או שהיתה חלק מחברת אחזקות ורשומה תחת שמה.

קארל הוציא עט כדורי ומחק את שם החברה מהפנקס. כמו שנראים הדברים, תעשיות ינסן היתה לא יותר מנקודה ריקה בנוף ההיי־טק.

הוא הדליק סיגריה והביט בעשן המיתמר אל מערכת הצינורות בתקרה. יום יבוא וגלאי העשן במסדרון יעלו על הריח ויפצחו בקקופוניה שתשלח את כל העובדים החוצה באנדרלמוסיה נוראית. הוא חייך וינק ארוכות מהסיגריה, ואז נשף ענן סמיך לכיוון הדלת. זה ישים קץ לתחביב הבלתי חוקי שלו, אבל זה כמעט יהיה שווה את זה, ולו רק כדי לראות את באק ואת ביארן ואת יקובסן עומדים

בחוץ ומביטים למעלה בחרדה בחלונות המשרדים שלהם, שבהם יש מאות מטרים של מדפים מלאים בזוועות גנוזות.

הוא נזכר במה שאמר יון רסמוסן מגודהאון – שאביו של אטומוס, הידוע גם בשם לארס הנריק ינסן, היה עשוי להיות קשור איכשהו לתחנת המחקר הגרעינית בריסֶה.

קארל חיפש את מספר הטלפון. זה יכול להיות מבוי סתום, אבל אם מישהו מבין במכלים אטומים מפלדה, זה אלה שעובדים בריסה.

הפקיד התורן מיהר לעזור והעביר אותו למהנדס בשם מטיאסן, שהעביר אותו הלאה לאיש בשם סטיין, שגם העביר אותו, הפעם אל יוֹנָאסֶן. כל מהנדס נשמע מבוגר מקודמו. יונאסן הציג את עצמו בפשטות בשם מיקֶל, והוא עסוק, אבל בסדר, הוא מוכן לתת חמש דקות למשטרה. מה קארל רוצה לדעת?

הוא נשמע זחוח במיוחד כששמע את השאלה של קארל. "אתה רוצה לדעת אם שמעתי אי־פעם על חברה שייצרה מכלים אטומים כאן בדנמרק באמצע שנות השמונים?" אמר. "כן, ברור, תעשיות ה"י היתה כנראה אחת המובילות בעולם בתחום."

"תעשיות ה"י," אמר האיש. קארל רצה לבעוט בעצמו. ה"י כמו הנריק ינסן. ברור, כל כך פשוט. אלוהים אדירים, ברשם החברות לא יכלו לחשוב על זה כשצילצל אליהם?

"למעשה, החברה של הנריק ינסן נקראה טְרַבֵּקָה אחזקות. אל תשאל אותי למה. אבל השם תה"י עדיין מוכר ברחבי העולם. הסטנדרטים שלהם נשארו הרף של התעשייה. זה היה עצוב שהנריק ינסן מת ככה פתאום, ושהחברה נאלצה להיסגר קצת אחר כך. אבל עשרים וחמישה עובדים לא יכלו להמשיך בלי המנהיגות שלו, והחברה לא יכלה להתקיים בלי דרישות האיכות המחמירות שלו. חוץ מזה, היא בדיוק עברה שינויים גדולים, הועתקה למקום חדש והתרחבה, כך שזה היה ממש זמן לא טוב למות. נכסים רציניים ומומחיות ירדו לטמיון. אם אתה שואל אותי, היה אפשר להציל את העסק אם ריסה היו מתערבים, אבל בזמנו ההנהלה חסרה את התמיכה הפוליטית לעשות את זה."

"אתה יכול להגיד לי איפה היתה ממוקמת תה"י?"

"כן, במשך זמן רב היה המפעל בקויה. ביקרתי שם כמה פעמים. אבל ממש לפני התאונה הם עברו לאתר קצת מדרום לקופנהגן. אני לא יודע בדיוק איפה. אני יכול לנסות למצוא את ספר הטלפונים הישן שלי; הוא פה באיזה מקום. אתה יכול לחכות שנייה על הקו?"

חמש דקות תמימות חלפו בזמן שקארל הקשיב לאיש מחטט ברקע, ותוך כדי חיפושים השתמש היטב במאגריה הוולגריים ביותר של השפה הדנית. הוא נשמע עצבני. קארל שמע דברים כאלה רק לעתים נדירות.

"לא, אני מצטער," אמר יונאסן אחרי שגמר לקלל. "אני לא מוצא את זה, למרות שאני אף פעם לא זורק דברים. אופייני. אבל דבֵּר עם אולה ינסן, האלמנה שלו. אני מניח שהיא עדיין בחיים; היא לא אמורה להיות זקנה במיוחד. היא יכולה להגיד לך כל מה שאתה צריך לדעת. אישה באמת ראויה. חבל שסבלה כל כך הרבה."

קארל החליט לפגוש אותו באמצע הדרך. "כן, ממש חבל," אמר, והתכונן לשאול שאלה אחת אחרונה.

אבל המהנדס רק התחיל. "זה היה ממש מבריק מה שהם עשו בתה"י. רק לחשוב על טכניקות הריתוך. נקודות הריתוך היו בלתי נראות, גם אם היית מצלם אותן ברנטגן עם הציוד הכי מתקדם. אבל היו להם גם כל מיני טכניקות לאיתור דליפות. לדוגמה, היה להם תא לחץ שיכול להגיע עד שישים אטמוספרות, שבו בדקו את עמידות המוצרים שלהם. אני חושב שזה תא הלחץ הכי גדול שראיתי אי־פעם. עם מערכת בקרה מתקדמת ביותר. אם המכל מסוגל לעמוד בכזה לחץ, אתה יכול לדעת שכורי הכוח הגרעיני מקבלים ציוד מדרגה ראשונה. זאת היתה תה"י. תמיד טיפ־טופ."

האיש התלהב כל כך, שהיה אפשר לחשוב שיש לו מניות בחברה.

"אתה יודע במקרה איפה אולה ינסן גרה היום?" קטע אותו קארל.

"לא, אבל אני בטוח שאתה יכול לגלות במרשם האוכלוסין. אני מניח שהיא עדיין גרה באתר החברה. עד כמה שאני יודע לא הצליחו לסלק אותה משם."

"איפשהו מדרום לקופנהגן, אמרת?"

"כן, בדיוק."

איך, לכל הרוחות, הוא יכול להגיד "בדיוק" על מיקום לא מדויק כמו "מדרום לקופנהגן"?

"אם אתה מתעניין בדברים כאלה, אשמח להזמין אותך לבקר," אמר האיש.

קארל הודה לו, אבל סירב בטענה שהוא מאוד לחוץ בזמן. האמת היא שתמיד רצה לשטח את ריסה במכבש של אלף טון ולמכור את הגרוטאות לריצוף באיזו עיירה נידחת בסיביר. אם בסיור במקום מדובר, הרי שחבל יהיה לבזבז את זמנו של האיש, מאחר שכבר ציין כמה הוא עסוק.

עד שסגר קארל את הטלפון עמד אסד בפתח הדלת.

"מה קורה, אסד?" שאל. "קיבלנו את הנתונים? הם בדקו את מספרי מרשם האוכלוסין?"

אסד הניד בראשו. "אני חושב שאתה צריך לעלות למעלה ולדבר איתם בעצמך, קארל. הם לגמרי..." הוא סובב את האצבע ליד הרקה "...בראש שלהם היום."

קארל ניגש אל ליס בזהירות והתקדם לאורך הקיר כמו חתול רחוב מיוחם. והיא אכן נראתה סחוטה. השיער הקצר שלה, שלרוב היה פרוע בעליצות, היה דבוק לה עכשיו לראש כמו קסדת אופנוע. גברת סורנסן, שעמדה לצדה, שיגרה אל קארל מבט תוקפני, והוא שמע אנשים צועקים זה על זה במשרדים. זה היה מעורר רחמים.

"מה קורה פה?" שאל את ליס, כשהצליח סוף־סוף ללכוד את מבטה.

"לא יודעת. אין לנו גישה למאגרי מידע של הממשלה. כאילו החליפו את כל הסיסמאות."

"אבל האינטרנט עובד."

"כן, אבל תנסה להיכנס לתיקי מרשם אוכלוסין או לרשויות המס, ותראה למה אני מתכוונת."

"תחכה כמו כולם," שמחה לאידו גברת סורנסן בקולה השטוח. הוא עמד שם לרגע וניסה לחשוב על דרך להשיג את המידע, אבל ויתר כשראה את המסך של ליס מציג הודעות שגיאה בזו אחר זו.

הוא משך בכתפיו. מה זה משנה? זה לא כל כך דחוף. מי כמוהו יודע לנצל כוח עליון לטובתו? אם מערכות האלקטרוניקה קרסו, סימן שהוא צריך לרדת למרתף לדיון מעמיק עם כוסות הקפה למשך שעה או שעתיים, עם הרגליים על השולחן.

"היי, קארל," שמע מישהו אומר מאחוריו. זה היה מרקוס יקובסן, בחולצה לבנה מסנוורת ועניבה מגוהצת היטב. "אני שמח שאתה פה. אתה יכול לבוא רגע לקפטריה?" קארל ראה שזאת לא שאלה. "באק מתדרך, ואני חושב שתגלה עניין מסוים במה שיש לו להגיד."

בקפטריה היו לפחות חמישה־עשר איש, קארל עמד לגמרי מאחור וראש מחלק רצח בצד. לפנים, כשהחלונות משמשים להם רקע, עמדו שני שוטרי מחלק סמים, המשנה לרב־פקד לארס ביארן, וברואה באק והסגן שלו. עמיתיו של באק קרנו מאושר.

לארס ביארן הסתובב אל באק, וכולם ידעו מה הוא עומד להגיד.

"הבוקר ביצענו מעצר בתיק רצח רוכב האופניים. בזה הרגע הנאשם נועץ עם עורך הדין שלו, ואנחנו משוכנעים שתהיה בידינו הודאה חתומה עוד לפני סוף היום."

הוא חייך וליטף את ההלוואה־וחיסכון שלו. הבוקר הזה כולו שלו. "עדת המפתח, אנליס קוויסט, סיפקה לנו הצהרה מפורטת אחרי שהבטחנו לה שהחשוד נעצר, וההצהרה שלה מתאימה לגרסה שלנו במאה אחוז. האיש הנידון הוא רופא מאוד מכובד ופעיל מקצועית, מומחה עם פרקטיקה בוַולְבִּי. נוסף על כך שדקר את סוחר האופניים בפארק ולבי למוות, גם שיחק תפקיד מרכזי בניסיון ההתאבדות לכאורה של אנליס קוויסט, ואיים לרצוח את ילדיה." באק החווה אל העוזר שלו, שהמשיך את הסקירה.

"במהלך חיפוש בדירה של החשוד מצאנו קרוב לשלוש מאות קילוגרם של סמים מכל סוג שעכשיו עוברים זיהוי במעבדה." הוא עצר לרגע כדי להניח לתגובות לשכוך. "אין ספק שהדוקטור הקים רשת גדולה ומסועפת של עובדים, ושכולם הרוויחו יפה ממכירת סוגים שונים של תרופות מרשם – החל במתדון ועד דיאזפם, פנוברביטל ומורפין – ומייבוא של סמים כגון אמפטמינים, זופיקלון, THC, או אצטופנזין. זה נוסף על כמויות גדולות של תרופות אנטי־פסיכוטיות, חומרי הרדמה וסמי הזיה. שום דבר לא היה גדול או קטן מדי עבור הנאשם. כפי הנראה היו לו לקוחות לכל דבר.

"האיש שנרצח בפארק ולבי היה ראש מערך ההפצה; לקוחותיו היו בעיקר אנשים שבילו במועדונים. אנחנו מנחשים שהקורבן ניסה לסחוט את הדוקטור, ושהדוקטור מיהר להיפטר ממנו, אבל שהרצח לא היה מתוכנן. אנליס קוויסט היתה עדה לרצח, ובמקרה הכירה את הרופא. זאת הסיבה שהרופא הצליח לאתר אותה

ואילץ אותה לשתוק." השוטר הפסיק, ובאק לקח אליו שוב את המושכות.

"עכשיו אנחנו יודעים שמיד אחרי הרצח הלך הרופא לראות את אנליס קוויסט בביתה. הוא מתמחה במחלות של הסימפונות, והבנות של אנליס הן חולות אסתמה ותלויות בתרופות שנותנים להן. באותו ערב בדירה של אנליס, היה הדוקטור אלים מאוד ואילץ אותה לתת לבנות כדורים. הוא אמר שאחרת

יהרוג אותן. הכדורים גרמו לנֹאדיות הריאה שלהן להתכווץ, מה שסיכן את חייהן. אחר כך נתן להן את סם הנגד בזריקה. זה היה בוודאי טראומתי עבור האם לראות את הבנות מכחילות ומאבדות קשר."

באק סקר את החדר. כולם הינהנו נוכח מה שאמר. הוא המשיך.

"אחר כך טען הרופא שהבנות יצטרכו לבקר במרפאה שלו באופן קבוע כדי לקבל את סם הנגד, אחרת יסבלו מהידרדרות קטלנית. ככה השתיק את האם.

"עלינו להודות לאמה של אנליס שאיתרנו בסופו של דבר את עדת המפתח שלנו. היא לא ידעה דבר על מה שהתרחש בדירה של הבת באותו ערב, אבל היא כן ידעה שהבת היתה עדה לרצח. היא הצליחה לגרום לאנליס להגיד את זה למחרת, כשראתה באיזה הלם שרויה אנליס. האם לא גילתה מי הרוצח; אנליס סירבה לגלות לה. כשהבאנו את אנליס קוויסט לתחנה לתשאול עקב ההתעקשות של אמהּ, היא היתה במשבר עמוק.

"היום אנחנו גם יודעים שהרופא הגיע אל אנליס שוב יומיים אחר כך. הוא הזהיר אותה שאם תדבר יהרוג את הבנות. הוא השתמש במילים כגון 'לפשוט את עורן בעודן בחיים', ולחץ עליה עד כדי כך שהצליח לאלץ אותה לקחת קוקטיל קטלני של גלולות.

"כולכם מכירים את שאר הסיפור. האישה אושפזה, היא ניצלה והשתתקה. אבל מה שאתם לא יודעים זה שהחוקרים שלנו קיבלו עזרה רבה מ־Q, המדור החדש שלנו, שבראשו עומד קארל מרק."

באק פנה אל קארל. "אתה לא השתתפת בחקירה עצמה, קארל, אבל התנעת הרבה מהלכים. הצוות שלי ואני רוצים להודות לך. אנחנו רוצים להודות גם לעוזר שלך, ששימש שליח מטעמך בינינו ובין הארדי הנינסן, שסיפק לנו חומר רב־ערך. לידיעתך, שלחנו להארדי פרחים."

קארל היה המום. כמה מעמיתיו לשעבר הסתובבו אליו וניסו לחייך בפנים מאובנים, אבל אחרים לא זזו.

לארס ביארן תפס פיקוד. "הרבה אנשים עבדו על התיק הזה. אנחנו רוצים להודות גם לכם, חבר'ה," הוסיף והצביע על שני השוטרים ממחלק סמים. "עכשיו נשאר לכם לפרק כנופיה של רופאים סוחרי סמים. אנחנו יודעים שזאת עבודה גדולה. מצד שני, אנחנו במחלק רצח יכולים להתפנות לעניינים נוספים, וזה משמח אותנו. יש הרבה דברים שיכולים להעסיק אותנו כאן, בקומה השלישית."

קארל חיכה עד שכמעט כולם יצאו מהחדר. הוא ידע כמה היה קשה לבאק לשבח אותו, אז הלך ללחוץ את ידו. "זה לא הגיע לי, אבל אני רוצה להגיד תודה, באק."

ברואה באק הביט בידו המושטת של קארל לרגע, והתחיל לארוז את הניירת שלו. "אל תודה לי. בחיים לא הייתי עושה את זה אם מרקוס יקובסן לא היה פוקד עלי." קארל הינהן.

אז שוב הם יודעים איפה כל אחד עומד.

בחוץ, במסדרון, היתה פאניקה. כל עובדי המשרד התגודדו סביב הדלת של הבוס, ולכל אחד מהם היתה תלונה.

"בסדר, בסדר, אנחנו עוד לא יודעים מה הבעיה," אמר ראש מחלק רצח, מרקוס יקובסן. "אבל ממה שנמסר לנו מהניצב, אין כרגע גישה לשום מסד נתונים רשמי. מישהו חדר לשרתים המרכזיים ושינה

את כל הסיסמאות. אין הרבה אנשים שמסוגלים לעשות משהו כזה, אז אנחנו עושים מאמצים למצוא את האחראים."

"אתה צוחק," אמר מישהו. "איך זה אפשרי?"

יקובסן משך בכתפיו. הוא ניסה להיראות שלֵו ומושל ברוחו, אבל כנראה שלא זה היה המצב.

קארל אמר לאסד שיום העבודה נגמר מאחר שאין מה לעשות בלי מידע ממערכת מרשם האוכלוסין. הם לא יכולים לאתר את תנועותיו של לארס הנריק ינסן בלי זה, זה יחכה.

בדרך למרפאה לפגיעות בעמוד השדרה שמע קארל ברדיו על מכתב שהתקבל בתקשורת מאזרח זועם שטען שהוא זה ששלח וירוס למערכות הנתונים הממשלתיות. היה נדמה שהאיש עובד מדינה בעמדת מפתח, אולי פוטר עקב הרפורמות בשלטון המקומי. עד כה לא היה אפשר לאשר דבר. מומחי מחשבים ניסו להסביר איך בכלל אפשרי שמידע כה מוגן יהיה נגיש, וראש הממשלה קרא למבצעי המתקפה "המנוולים הכי נתעבים שאפשר להעלות על הדעת". הוא הוסיף וטען שמומחי אבטחה והעברת מידע כבר עובדים במרץ, והכול יחזור לשגרה במהרה. כמובן שלעבריין צפוי בילוי ארוך בבית הסוהר. ראש הממשלה בדיוק עמד להשוות את המצב למתקפה על מרכז הסחר העולמי, אבל עצר בדיוק בזמן.

הדבר הנבון הראשון שעשה מזה זמן רב.

אכן היה זר פרחים מהצוות של באק על השידה של הארדי, אבל אפילו בחנות הכי עלובה בתחנת הדלק הכי קטנה היה אפשר למצוא משהו יותר יפה. להארדי זה לא הזיז. הוא לא היה יכול לראות את הפרחים ממילא כיוון שהאחיות העבירו אותו ליד החלון, כדי שיוכל להביט החוצה.

"אני אמור למסור לך ד"ש מבאק," אמר קארל. הארדי נעץ בו מבט די זעוף שהיה בעצם לא ברור. "מה לי ולדגנרט הזה?"

"אסד העביר לו את הטיפ שלך, והם ביצעו מעצר מוצלח."

"לא נתתי לאף אחד שום טיפ על כלום."

"ברור שכן. אמרת שבאק צריך לבדוק את כל מי שמעניק שירותים רפואיים לעדת המפתח, אנליס קוויסט."

"על איזה תיק מדובר?"

"רצח רוכב האופניים, הארדי."

הוא קימט את מצחו. "אין לי שמץ של מושג על מה אתה מדבר, קארל. הפלת עלי את התיק האידיוטי הזה של מרטה לינגו, והכלבה הפסיכולוגית הזאת כל הזמן חוזרת על תקרית הירי באמייר. זה די והותר. אין לי מושג מה הסיפור עם רצח רוכב האופניים."

עכשיו לא רק הארדי קימט את מצחו. "אתה בטוח שאסד לא הזכיר את המקרה? יש לך בעיות עם הזיכרון, הארדי? אתה יכול לספר לי."

"אוי, לך תזדיין, קארל. לא בא לי להקשיב לשטויות שלך. הזיכרון שלי הוא האויב הכי גרוע שלי. אתה לא מבין?" סינן הארדי, עיניו צלולות כבדולח.

קארל הרים את ידו בהתנצלות. "סליחה, הארדי. נראה שקיבלתי מידע שגוי מאסד. קורה."

אבל עמוק בפנים הוא לא התייחס לזה בכזאת אגביות.

אסור שדברים מסוג זה יקרו שוב.

36

2007

רדום למחצה וגרונו בוער ממיצי עיכול הוא התיישב לאכול ארוחת בוקר. יספר ומורטן לא אמרו לו מילה, מה שהיה שגרתי אצל הבן החורג שלו, אבל סימן מבשר רעות אצל הדייר שלו.

עיתון הבוקר נח בפינת השולחן, והסיפור הראשי עסק בהתפטרותו של טיה באגסן מתפקידו הפרלמנטרי, מסיבות בריאותיות לכאורה. מורטן היה שפוף בדממה מעל הצלחת ולעס בעקביות, בעוד קארל בהה בפה פעור בתצלום מגורען של עצמו בעמוד שש.

זה היה אותו תצלום ששימש את "רכילות" יום קודם לכן, אבל הפעם הופיע לצד תצלום מעט דהוי של אופה לינגו, והכיתוב היה רחוק מלהיות מחמיא.

"ראש מדור Q, המופקד על חקירת 'מקרים שראויים לבדיקה מיוחדת', כפי שהוגדר על ידי מפלגת דנמרק, הופיע ביומיים האחרונים בחדשות בנסיבות אומללות במיוחד."

הכתבה לא התמקדה בסיפור של "רכילות", אבל הכתב ראיין את אנשי הצוות של איילי, וכולם התלוננו על השיטות המסורבלות של קארל. הם גם האשימו אותו בהיעלמות של אופה. האחות האחראית תוארה כזועמת במיוחד. היא השתמשה במונחים כגון "שימוש לרעה בנכונות שלנו לסייע", "אונס פסיכולוגי" ו"מניפולציה". הכתבה הסתיימה במילים: "לא היה אפשר לקבל את תגובת המשטרה עד הורדת העיתון לדפוס".

יהיה קשה למצוא רשע יותר מרושע מקארל מרק, אפילו במערבון ספגטי. עבודה עיתונאית מרהיבה, בהתחשב בעובדות.

"יש לי היום בחינת גמר," אמר יספר וניער את קארל משרעפיו.

קארל הביט בו מעל העיתון. "במה?"

"מתמטיקה."

זה לא נשמע טוב. "למדת?"

יספר משך בכתפיו ונעמד. כהרגלו, לא שם לב לשלל הכלים שמרח בחמאה ובריבה, ולכל הבלגן שהשאיר על השולחן.

"רק רגע, יספר," אמר קארל. "מה זאת אומרת?"

הבן החורג שלו הסתובב והסתכל עליו. "זה אומר שאם לא אצליח, לא אתקבל לגימנסיה של אלרו. כמה חבל!"

קארל דמיין את פניה הזועפים של ויגה ועזב את העיתון. הצרבת כבר ממש התחילה להציק לו.

במגרש החניה התלוצצו כולם על נפילת מסד הנתונים אתמול. לשניים מהאנשים לא היה מושג מה יעשו בעבודה. אחד מהם עסק בהיתרי בנייה, והשני בפיצויים רפואיים; שניהם עובדים מול מחשב.

ברדיו במכונית שמע קארל כמה ראשי ערים מביעים ביקורת על הרפורמות בשלטון המקומי, מה שהצית בעקיפין את כל הבלגן. אחרים התקשרו כדי להתלונן על מצבם האומלל של עובדי העירייה הקורסים תחת הנטל; ועכשיו מצבם יהיה גרוע עוד יותר. אם העבריין שסגר את מאגרי המידע יעז אי־פעם להופיע בעירייה של אחת מהערים הניזוקות, אין ספק שיגיע לחדר המיון הקרוב.

במטה המשטרה גילו יותר תקווה; מי שגרמה את הבעיה כבר נעצרה. ברגע שיקבלו הסבר מהחשודה – אישה מבוגרת שהיתה מתכנתת מחשבים במשרד הפנים – איך לתקן את הנזק, הם יצאו עם הסיפור לציבור. זה ייקח כמה שעות עד שהכול יחזור לשגרה. השליטה המוחלטת של הביורוקרטים, שכולם מאסו בה ועייפו ממנה, הושבה על כנה.

אישה מסכנה.

אמנם מוזר, אבל קארל הצליח לרדת למרתף בלי להיתקל באף אחד, וזה היה טוב. החדשות בעיתון הבוקר, על העימות של קארל עם גבר מוגבל במוסד בצפון זילנד, כבר התפשטו ללא ספק עד המשרד הכי זוטר בבניין העצום הזה.

הוא רק קיווה שהפגישה של מרקוס יקובסן עם הניצב ועם שאר ראשי המשטרה ביום רביעי לא תתמקד כולה בסיפור הזה.

הוא מצא את אסד במשרד שלו והתנפל עליו מיד.

אחרי כמה שניות התחיל אסד להיראות המום. העוזר העולץ שלו עוד לא ראה את הצד הזה של קארל. אבל עכשיו הבוס שלו תקף אותו במלוא העוצמה.

"שיקרת לי, אסד," נבח קארל ומיקד את עיניו באיש. "אתה אפילו לא הזכרת את רצח רוכב האופניים להארדי. אתה הגעת לכל המסקנות האלה בעצמך, וכן, הן היו טובות, אבל מה שאמרת לי היה שונה לגמרי. אני פשוט לא מוכן לדברים כאלה. אתה שומע? יהיו לזה השלכות."

הוא כמעט היה מסוגל לשמוע את הגלגלים חורקים בראשו של אסד. מה הוא חושב? יש לו ייסורי מצפון או מה?

קארל המשיך. "אל תענה לי, אסד! אתה כבר לא מורח אותי יותר! מי אתה, לכל הרוחות, אסד, אבל באמת? אני רוצה לדעת. וגם מה עשית כשלא ביקרת אצל הארדי." הוא ביטל בנפנוף את התנגדויותיו של אסד. "כן, בסדר, אני יודע שנסעת לשם, אבל לא נשארת הרבה זמן. אז קדימה אסד, תשפוך. מה קורה?"

הדממה של אסד לא הסתירה את המתח. לרגע הבחין קארל בחיה ניצודה בהבעה השלווה של האיש. יש להניח שאם היו אויבים, היה אסד מנתר לחנוק אותו.

"רק שנייה," אמר קארל. הוא הסתובב להביט במחשב והעלה
את גוגל על המסך. "יש לי אליך כמה שאלות. או־קיי?" אסד לא ענה.

"אתה בכלל מקשיב?"

אסד מילמל משהו חלוש אפילו יותר מזמזום המחשב. כפי הנראה זאת היתה תשובה חיובית.

"בתיק שלך כתוב שאתה ואשתך ושתי הבנות שלכם הגעתם לדנמרק ב־1998. הייתם במחנה הפליטים סנהולם מ־1998 עד 2000, ואז נתנו לך מקלט."

אסד הינהן.

"זה היה מהיר."

"לא בימים ההם, קארל. היום המצב שונה."

"אתה מסוריה, אסד. מאיזו עיר? זה לא רשום בתיק שלך."

הוא הסתובב וראה שההבעה של אסד קודרת מאי־פעם.

"אני בחקירה, קארל?"

"כן, אפשר להגיד. יש לך התנגדות?"

"יש הרבה דברים שאני לא אגלה לך, קארל. אז תצטרך לכבד את זה. היו לי חיים רעים. הם שלי, לא שלך."

"את זה אני מבין. אבל מאיזו עיר באת? זאת שאלה שכל כך קשה לענות עליה?"

"הגעתי מפרבר של סב עבּאר."

קארל הקליד את השם. "זה באמצע שומקום, אסד."

"אמרתי שזה מקום מרכזי, קארל?"

"מה היית אומר המרחק מדמשק לסב עבּאר?"

"מסע של יום. יותר ממאתיים קילומטר."

"מסע של יום?"

"דברים לוקחים שם זמן. קודם צריך לעבור את העיר, ואז יש את ההרים."

זה התאים למה שראה קארל בגוגל כדור הארץ. יהיה קשה למצוא מקום יותר נידח. "השם שלך הוא חאפז אל־אסד. לפחות זה מה שכתוב עליך במסמכים של שירות ההגירה." הוא הקליד את השם בגוגל ומצא אותו מיד. "זה לא שם שקצת קשה להסתובב איתו?"

אסד משך בכתפיו.

"שמו של הדיקטטור ששלט בסוריה במשך עשרים ותשע שנים! ההורים שלך היו חברים במפלגת הבעת'?"

"כן."

"אז קראו לך על שמו?"

"לכמה אנשים במשפחה שלי יש את השם הזה. את זה אני יכול להגיד לך."

קארל הביט בעיניו הכהות של אסד. האיש היה במצב שונה מהרגיל.

"מי היה ממשיך דרכו של חאפז אל־אסד?" שאל קארל בפתאומיות.

אסד אפילו לא מיצמץ. "הבן שלו, בשאר. אולי נעצור את זה עכשיו, קארל? זה לא טוב לנו."

"אולי אתה צודק. אז מה היה השם של הבן השני, זה שמת בתאונת דרכים ב־1994?"

"אני לא זוכר כרגע."

"לא זוכר? זה משונה. כאן כתוב שהוא היה המועדף על אביו ושנבחר להיות לו היורש. השם שלו היה באסל. אני חושב שכל אחד בגילך בסוריה יוכל להגיד את זה בלי היסוס."

"זה נכון. השם שלו היה באסל." אסד הינהן. "אבל שכחתי כל כך הרבה דברים, קארל. אני לא *רוצה* לזכור. אני..." הוא חיפש את המילה.

"הדחקת אותם?"

"כן, זה נשמע די נכון."

טוב, אם ככה הוא ממשיך, לא נוכל להתקדם, חשב קארל. הוא ייאלץ להעלות הילוך.

"אתה יודע מה אני חושב, אסד? אני חושב שאתה משקר. השם שלך הוא בכלל לא חאפז אל־אסד. זה פשוט השם הראשון שעלה בדעתך כשביקשת מקלט. נכון? אני בטוח שהבחור שזייף לך את המסמכים התפקע מצחוק, נכון? אולי זה אפילו אותו האיש שעזר לנו עם האלפון של מרטה. יכול להיות?"

"אני חושב שאנחנו צריכים להפסיק עכשיו, קארל."

"מאיפה אתה באמת, אסד? טוב, כבר התרגלתי לשם שלך, אז למה לשנות, למרות שלמעשה זה שם המשפחה שלך, נכון, חאפז?"

"אני סורי. באתי מסב עבאר."

"אתה לא מתכוון מפרבר של סב עבאר?"

"כן, צפונית־מזרחית למרכז העיר."

זה נשמע סביר, אבל קארל התקשה לקבל את המידע כמות שהוא. אם זה היה לפני עשר שנים, כשהיה פחות מנוסה, אולי, אבל היום – לא. משהו בתגובות של אסד לא הסתדר לו.

"אתה בכלל מעיראק, נכון, אסד? ויש לך שלדים בארון; אם נדע את האמת יגרשו אותך מדנמרק חזרה למקום שממנו באת, נכון?"

ההבעה של אסד שוב השתנתה. הקמטים על מצחו נמחקו. אולי הבחין בדרך החוצה; ואולי הוא סתם אמר את האמת.

"עיראק? בכלל לא. עכשיו אתה נשמע טיפש, קארל," אמר בעלבון. "בוא אלי הביתה ותראה את הדברים שלי, קארל. הבאתי מזוודה מהבית. אתה יכול לדבר עם אשתי. היא יודעת קצת אנגלית. או עם הבנות שלי. אז תדע שמה שאני אומר לך זה נכון, קארל. אני פליט פוליטי, ועברתי הרבה דברים רעים. אני לא רוצה לדבר על זה, קארל, אז אתה יכול פשוט לעזוב אותי במנוחה? נכון שלא הייתי הרבה עם הארדי, כמו שאמרתי, אבל זה רחוק מאוד, הורנבק. אני מנסה לעזור לאחי להגיע לדנמרק, וגם זה לוקח זמן, קארל. אני מצטער. בעתיד אני אגיד לך את הדברים ישר."

קארל נשען לאחור. הוא היה מוכן לחנוק את המוח הסקפטי שלו במי הוורדים של אסד. "אני לא מבין איך התאקלמת כל כך מהר במשטרה, אסד. אני בהחלט מעריך את העזרה שלך. קורצת מחומר אחר, אבל בהחלט יש לך כישורים. מאיפה זה בא?"

"קורצת? מה זה? משהו שקשור בעיניים וכאלה דברים?" הוא שלח אל קארל מבט תמים; כן, אין ספק שיש לו כישורים. אולי כל מה שהוא אומר זה אמת לאמיתה. אולי קארל סתם הפך נרגן עגמומי.

"לא כתוב בתיק שום דבר על ההשכלה שלך, אסד. איזו הכשרה יש לך?"

הוא משך בכתפיו. "לא היה הרבה, קארל. לאבא שלי היתה חברה קטנה שמכרה שימורים. אני יודע כמה זמן פחית של עגבניות מבושלות שורדת בטמפרטורה של חמישים מעלות."

קארל ניסה לחייך. "אז התרחקת מהפוליטיקה, אבל היה לך השם הלא נכון. זה העניין?"

"כן, משהו כזה."

"עינו אותך?"

"כן. קארל, אני לא רוצה לדבר על זה. אתה לא ראית מה יכול לקרות איתי כשאני במצב רוח רע. אני לא יכול לדבר על זה, בסדר?"

"בסדר." קארל הינהן. "ומעתה ואילך תגיד לי מה אתה עושה בשעות העבודה. מובן?"

אסד זקר לבוס שלו אגודל.

הבעת פניו של קארל הרגיעה את אסד. הוא טפח לו על השכם ואסד טפח לו חזרה.

בזה זה נגמר.

"טוב, אסד. בוא נתקדם. יש לנו עניינים אחרים," אמר קארל. "אנחנו צריכים לאתר את הלארס הנריק ינסן הזה. אני מקווה שעוד מעט נוכל להיכנס למערכת מרשם האוכלוסין, אבל עד אז בוא ננסה למצוא את אמא שלו, אולה ינסן. מישהו בריסה..." הוא ראה שאסד התכוון לשאול אותו מה זה ריסה, אבל זה יכול לחכות. "מישהו אמר לי שהיא גרה מדרום לקופנהגן."

"אוּלֶה ינסן הוא שם חריג?"

קארל הניד את ראשו. "עכשיו, כשאנחנו יודעים מה היה השם של החברה של האבא, יש לנו עוד זוויות שאפשר לבדוק. קודם כול, אני רוצה להתקשר לרשם החברות. אפשר רק לקוות שאצלם לא נפלה המערכת. בינתיים תעבור על מדריך הכתובות ותמצא את השם אולה ינסן. נסה את בּרוֹנְבִּיאַנֶה, ומשם דרומה. וַלֶנְסְבֶּק, אולי גְלוֹסְטְרוֹפ, טאסטרופ, גְרֶווֶה־קילֶבְּרוֹנֶה. אל תחפש עד קויה, מפני ששם היתה החברה בעבר. נסה צפונה משם."

נראָה שהוקל לאסד. הוא בדיוק עמד לצאת מהדלת אבל הסתובב לחבק את קארל. זיפי הזקן שלו היו כמו מחטים, והאפטרשייב שלו היה חיקוי זול של מותג יקר, אבל הרגש היה אמיתי.

אסד טופף חזרה למשרדו, וקארל התיישב רגע והניח לתחושה לעבור. זה היה כאילו החזירו לו את הצוות הקודם.

התשובה הגיעה משני המקורות יחד. רשם החברות עבד ללא הפרעה במשך נפילת המחשבים, וחמש שניות בלבד נדרשו להם לעלות את תעשיות ה"י. הבעלים היו טרבקה אחזקות, חברה גרמנית. הם ישמחו לחפש מידע נוסף אם קארל מעוניין. הם לא יכולים לראות מי האנשים מאחורי החברה, אבל יוכלו לברר אם הם יתקשרו למקבילים שלהם בגרמניה. אחרי שהמזכירה נתנה לקארל את הכתובת, הוא צעק לאסד שיפסיק לחפש, אבל אסד צעק לו בחזרה שהוא מצא שתי כתובות אפשריות.

הם השוו נתונים. אולה ינסן גרה באזור התעשייה שבו היה פעם מפעל תעשיות ה"י, בסְטְרוֹהוּסְוַוי, גרווה.

קארל חיפש את המקום על המפה. זה היה כמה מאות מטרים מהמקום שבו דניאל הייל נשרף למוות בכביש המהיר קאפלאו. הוא נזכר שעמד שם. זה היה הכביש שראה מולו כשסקר את הנוף הכפרי. הכביש עם טחנת הרוח.

הוא התחיל להרגיש את האדרנלין. עכשיו יש להם כתובת. הם יכולים להיות שם בתוך עשרים דקות.

"אולי נצלצל קודם, קארל?" אסד הושיט לו את מספר הטלפון.

הוא נעץ בעוזר שלו מבט ריק. מסתבר שלא תמיד הוא כזה כוכב. "זה רעיון מעולה, אסד, אם אנחנו רוצים למצוא בית ריק."

פעם זאת בטח היתה חווה רגילה: חצר פנימית מרוצפת, וסביבה בית, משק, דיר חזירים ואסם. הבית היה כל כך קרוב לכביש, שהיה אפשר להציץ פנימה אל תוך החדרים. מאחורי הבניינים המסוידים היו שלושה או ארבעה בניינים גדולים יותר. בשניים מהם נראה שלא השתמשו מעולם. היה שם מבנה אחד גבוה מאוד, כעשרה מטרים, שבו בטוח לא גרו מעולם כיוון שלא היו בו חלונות, אלא רק חורים גדולים. לא ברור איך אישרו להם לבנות משהו כל כך חריג. זה הרס לחלוטין את נוף השדות הנפלא, עם כתמי הפרחים הצהובים בכרי המרעה הירוקים.

קארל סרק את השטח בעיניו. נפש חיה לא נראתה והחצר היתה נטושה, כמו כל השאר. הטיח החל להתקלף, ולצד הכביש, קצת מזרחה, היו ערמות של זבל ופסולת בניין. חוץ מצמחי שן הארי ועצי פרי מלבלבים שהתנשאו מעל גג הבטון המזוין, המקום נראה קודר למדי.

"אין מכונית בחצר, קארל," אמר אסד. "אולי עבר הרבה זמן מאז שמישהו גר כאן."

קארל חשק את שיניו וניסה להדוף את האכזבה. תחושת הבטן שלו אמרה לו שהנריק ינסן לא שם. לעזאזל.

"בוא נעיף מבט בפנים, אסד," אמר והחנה את המכונית במרחק חמישים מטר בהמשך הכביש.

הם יצאו בדממה, עברו גדר חיה והגיעו לחלק האחורי של הבית, לגינה שבה נאבקו שיחי פרי וצינית על שטחי מחיה. החלונות המעוגלים של הבית היו אפורים מלכלוך ומבלאי.

"תראה את זה," לחש אסד, ואפו צמוד לחלון.

קארל התכופף להביט. גם פנים הבית נראה נטוש. זה נראה כמעט כמו הטירה של היפהפייה הנרדמת, רק שלא היו שם דגלונים או שיחים קוצניים. אבק כיסה את השולחנות, העיתונים והספרים ושאר מיני ניירות. באחת הפינות נערמו ארגזי קרטון שמעולם לא פרקו אותם ושטיחים מגולגלים.

דיוקן של משפחה שחייה נקטעו בתקופה טובה יותר.

"אני חושב שהם בדיוק עברו דירה כשקרתה התאונה, אסד. זה גם מה שאמר האיש בריסה."

"כן, אבל תסתכל שם, מאחורה."

אסד הצביע על פתח בצדו השני של החדר. אור נשפך פנימה, והרצפה מאחור היתה מלוטשת ומבריקה.

"אתה צודק," אמר קארל. "זה מוזר."

הם עברו בגן צמחי תבלין שדבורים זימזמו בו סביב עירית מלבלבת, והגיעו לצד אחר של הבית, בתוך החצר הפנימית.

קארל צעד קרוב לחלונות שהיו סגורים על בריח. בעד הזגוגיות הראשונות הציץ אל תוך חדר עם קירות ריקים ושני כיסאות. הוא הצמיד את מצחו לחלון והחדר התחיל לקבל צורה. לא היה ספק שמישהו גר בו. כמה חולצות היו זרוקות על הרצפה. השמיכות על המזרן הוסטו, ומעליהן נחה פיג'מה שהופיעה בקטלוג הכולבו לא מזמן.

הוא ניסה לשלוט בנשימה ואינסטינקטיבית הניח את ידו על החגורה, במקום שבו היה האקדח שלו תלוי כל השנים. אבל כבר ארבעה חודשים הוא בלי אקדח.

"מישהו ישן במיטה הזאת לא מזמן," אמר בשקט לאסד, שהביט בעד החלונות קצת הלאה ממנו.

"גם פה היה מישהו," אמר אסד.

קארל התקרב אליו והביט פנימה. אסד צדק. המטבח היה מסודר ונקי. דרך דלת בקיר שמולם היה אפשר לראות את הסלון המאובק שעליו הסתכלו קודם, מהצד האחר. זה כמו מאוזוליאום. מקום מקודש שאסור להזיז בו כלום.

אבל המטבח בהחלט היה בשימוש.

"מקפיא, קפה על השולחן, קומקום חשמלי. יש שם בפינה גם שני בקבוקי קולה מלאים," אמר קארל.

הוא הסתובב לכיוון דיר החזירים והמבנים האחרים. אפשר להמשיך את החיפוש בלי צו חיפוש, אבל הם יצטרכו לשאת בתוצאות אם יעלו חרס, כי לא יוכלו לטעון שזאת היתה הזדמנות חד־פעמית ושלא היה אפשר לבצע את החיפוש בפעם אחרת. האמת היא שהם יכולים לחכות עד הבוקר. כן, אולי עדיף לבוא מחר. אולי אז גם יהיה מישהו בבית.

הוא הינהן. כנראה הכי טוב לחכות ולעבוד לפי הספר. הוא נשם עמוק. הבעיה היתה שלא התחשק לו לחכות, וגם לא לעבוד לפי הספר. הוא לקח נשימה עמוקה.

בעוד קארל עומד שם וחושב, זינק אסד בריצה. יחסית לאיש עם גוף כזה קומפקטי וכבד, הוא היה זריז להפליא. הוא חצה את החצר בשני ניתורים ויצא אל הכביש כדי לעצור בנפנוף יד חקלאי שעבר עם טרקטור.

קארל הצטרף אליהם.

"כן," שמע את החקלאי אומר כשהתקרב ועצר את הטרקטור. "האמא והבן עדיין כאן. זה קצת מוזר, אבל נראה שהחליטו לגור בבניין ההוא שם." הצביע על האחרון מבין הבניינים. "הם בטח בבית. לפחות הבוקר ראיתי אותה בחוץ."

קארל הראה לאיש את תג השוטר שלו, והחקלאי כיבה את הטרקטור.

"והבן?" שאל קארל. " לארס הנריק ינסן שמו?"

החקלאי סגר עין אחת כדי לחשוב. "לא, אני לא חושב שזה השם שלו. טיפוס משונה, גבוה. מה השם שלו, לכל הרוחות?"

"לא לארס הנריק?"

"לא, זה לא השם."

עליות וירידות, קדימה ואחורה ובסיבובים. קארל הכיר היטב רכבות הרים כאלה, וכל כך נמאס לו מזה.

"אתה אומר שהם גרים בבניין ההוא שם?" הצביע קארל.

החקלאי הינהן וקינח את אפו.

"ממה הם מתפרנסים?" שאל קארל והחווה על הנוף הכפרי הפתוח.

"לא יודע. אני שוכר מהם כמה דונמים. כריסטופרסן, שם, גם שוכר איזה שטח. יש להם אדמת בור מסובסדת, ולה בטח יש איזו קצבה קטנה. פעם בשבוע מגיעה איזו מסחרית ומביאה להם אוכל. אני חושב שהם מסתדרים איכשהו." צחק. "זה אזור של חוות, אתה יודעים. יש לנו פה כל מה שצריך."

"מסחרית רשמית של העירייה?"

"לא, מה פתאום, מאיזו חברת שיגור או משהו כזה. יש לה סמל על הצד שרואים לפעמים על אוניות בטלוויזיה, אבל אני לא יודע מאיפה. כל ענייני הים והאוקיינוסים מעולם לא דיברו אלי."

לאחר שנעלם החקלאי בנפיחות מנוע לכיוון טחנת הרוח, בחנו קארל ואסד את הבניינים שמאחורי דיר החזירים. מוזר שלא הבחינו בהם מהכביש, הם היו די גדולים. אולי הסתירה אותם הגדר חיה הצפופה שכבר ליבלבה במזג האוויר החמים.

נוסף על המבנה הלא גמור ועל שלושת המבנים מסביב לחצר, היו עוד שלושה מבנים נמוכים שנבנו בצפיפות ליד שטח מכוסה חצץ. כפי הנראה התכוונו פעם לסלול אותו, אלא שעכשיו כבר צמחו שם עשבים. הרווח היחיד ביניהם היה השביל הרחב שחיבר בין כל הבניינים.

אסד הצביע על עקבות גלגלים צרים על השביל. קארל כבר הבחין בהם קודם. רוחב של גלגל אופניים, אבל שניים במקביל. כיסא גלגלים כפי הנראה.

הנייד של קארל צילצל, חד ורם, כשהתקרבו לבניין שהחקלאי הצביע עליו. הוא הבחין בהבעתו של אסד, וקילל את עצמו על שלא כיבה את המכשיר.

ויגה. אין כמוה בעיתוי גרוע. כבר צילצלה לבקש שיקנה שמנת לקפה כשעמד בין גופות נרקבות; כבר צילצלה אליו כשהיה בניידת, באמצע מרדף. אין כמו ויגה בדברים כאלה.

הוא העביר את הטלפון למצב "שקט".

אז הרים את ראשו והביט ישירות בעיניו של גבר גבוה ושדוף בשנות העשרים לחייו. ראשו מוארך בצורה משונה, כמעט מעוות, וצד אחד של פניו מחוטט ומצולק מכווייה.

"אתם לא יכולים להיות כאן," אמר בקול לא של מבוגר ולא של ילד.

קארל הראה לו את תג השוטר שלו, אבל האיש לא הבין את משמעות הדבר, כפי הנראה.

"אני שוטר," אמר קארל בטון ידידותי. "אנחנו רוצים לדבר עם אמא שלך. אנחנו יודעים שהיא גרה פה. אשמח מאוד אם תוכל לשאול אותה אם אנחנו יכולים להיכנס לרגע."

הצעיר לא התרשם, לא מהם ולא מהתג. נראה שהוא לא רפה שכל כמו שהוא נראה.

"כמה זמן צריך לחכות?" שאל קארל בגסות. האיש נבהל ונעלם בתוך הבית.

חלפו כמה דקות, קארל הרגיש לחץ גובר בחזהו וקילל את עצמו על שלא לקח איתו את האקדח שלו אפילו פעם אחת מאז חזר מחופשת המחלה.

"תישאר מאחורי, אסד," אמר. הוא כבר דמיין את הכותרת של מחר: "בלש מקריב עוזר באירוע ירי. שלושה ימים ברציפות שנקשרת שערורייה בשמו של המשנה לרב־פקד, קארל מרק, ממדור Q".

הוא דחף את אסד כדי להדגיש את חומרת המצב ותפס עמדה קרוב לדלת. אם יצאו אליו עם רובה ציד או משהו כזה, לפחות הראש של העוזר שלו לא יהיה הדבר הראשון בטווח.

אז יצא הצעיר והזמין אותם להיכנס.

היא ישבה בכיסא גלגלים ועישנה. היה קשה לנחש את גילה מאחר שהיתה כל כך אפורה, מקומטת ושחוקה, אבל אם לשפוט על פי גילו של הבן, לא היתה מבוגרת משישים ואחת־שתיים. היא ישבה שפופה ורגליה נראו משונות, כמו ענפים שנשברו לחצי והתחברו איכשהו מחדש. התאונה באמת השאירה בה סימנים; המראה היה עצוב ומעורר רחמים.

קארל הביט סביבו. החדר היה עצום. מאתיים מטר מרובע או יותר, אבל אף שהתקרה היתה שלושה מטר גובה, המקום הצחין מטבק. הוא עקב אחר העשן המסתלסל מהסיגריה אל אשנבי התקרה. היו שם רק עשרה חלונות גג, כך שהחדר היה אפלולי למדי.

לא היו קירות חוצצים. המטבח היה הכי קרוב לדלת הכניסה, השירותים בצד. שטח הסלון, שהיה מלא ברהיטים מאיקאה ובשטיחים זולים שנפרשו על רצפת הבטון לאורך חמישה־עשר או עשרים מטר, הסתיים בחדר שאולי היה חדר השינה שלה.

אמנם האוויר היה מחליא, אבל מעבר לכך הכול היה נקי להפליא. כאן היא צופה בטלוויזיה וקוראת ירחונים, וככל הנראה העבירה את רוב חייה. בעלה מת, והיא צריכה להסתדר כמיטב יכולתה. לפחות יש לה בן שיעזור לה.

קארל הבחין בעיניו של אסד סורקות את החדר. היה משהו שדוני בעיניו בעת שחלפו כך על החדר ולעתים עצרו והתמקדו בפרט זה או אחר. הוא היה ממוקד מאוד, זרועותיו נחות ורגליו נטועות היטב ברצפה.

האישה היתה ידידותית אף שלחצה רק את ידו של קארל. הוא הציג את עצמו ואת אסד ואמר שאין סיבה לדאגה. הם מחפשים את הבן הגדול שלה, לארס הנריק, רק לשאול אותו כמה שאלות, לא משהו מיוחד, פרוצדורה שגרתית. היא יכולה להגיד להם איפה אפשר למצוא אותו?

היא חייכה. "לסה הוא ימאי," אמרה. אז היא קוראת לו לסה. "הוא לא נמצא כרגע, אבל הוא יחזור בעוד חודש. אני אודיע לו. יש לך כרטיס ביקור?"

"לא, לצערי לא." קארל ניסה חיוך נערי, אבל היא לא קנתה את זה. "אשלח לך כשאגיע למשרד. בשמחה." שוב ניסה לחייך. הפעם התזמון היה יותר טוב. זהו כלל הזהב: קודם תגיד משהו חיובי, ואז תחייך כדי להיראות כן. אם עושים את זה בסדר הפוך זה יכול להשתמע אחרת, למשל חנפנות, פלרטוט. "אשמח לעזור בכל דרך." לפחות את זה הבינה.

קארל התכוון ללכת ואחז בשרוולו של אסד. "בסדר, גברת ינסן, עשינו עסק. דרך אגב, באיזו חברת ספנות עובד הבן שלך?"

היא זיהתה את הרצף של ההצהרה והחיוך. "אה, הלוואי שהייתי זוכרת. הוא עובד על כל כך הרבה אוניות." אז הגיע החיוך שלה. קארל כבר ראה שיניים צהובות בעבר, אבל לא צהובות כמו שלה.

"הוא רב־חובל, נכון?"

"לא, הוא דייל. לסה טבח מעולה. הוא תמיד היה טוב במטבח."

קארל דמיין את הילד עם היד על הכתף של דניס קנוסן. הילד שכינו אטומוס בגלל שאביו המנוח ייצר משהו לכורים גרעיניים. מתי פיתח הבן את הידע הקולינרי שלו? בבית המשפחה האומנת שבו הכו אותו? בגודהאון? בבית אמו כשהיה קטן? גם קארל עבר הרבה בחיים, אבל אפילו חביתה לא ידע להכין. הוא לא יודע מה היה עושה בלי מורטן הולנד.

"נפלא כשדברים מסתדרים לילדים. אתה מתגעגע לאחיך?" שאל קארל את הצעיר המצולק שהביט בהם בחשדנות, כאילו באו לגנוב.

מבטו עבר אל אמו, אבל הבעתה לא השתנתה; הבן לא יוציא מילה, זה היה ברור.

"איפה מפליגה הספינה של הבן שלך כרגע?"

היא הביטה בקארל, ושיניה הצהובות נעלמות מאחורי שפתיה החרבות. "לסה עובד הרבה על אוניות שמפליגות בים הבלטי, אבל אני חושבת שכרגע הוא בים הצפוני. לפעמים הוא יוצא באונייה אחת וחוזר באחרת."

"זה בטח קו ספנות גדול. את לא זוכרת את השם? אולי תוכלי לתאר את הלוגו של החברה?"

"לא, מצטערת, אני לא כל כך טובה בדברים כאלה."

קארל הביט שוב בצעיר; היה ברור שהוא יודע על מה הם מדברים. הוא היה יכול לצייר את הלוגו אם אמא שלו היתה מרשה לו.

"אבל זה מופיע על המסחרית שמגיעה לפה כל שבוע," התערב אסד. זה לא היה תזמון טוב. עכשיו היתה אי־נוחות בעיניו של הבחור, והאישה שאפה את העשן עמוק לריאותיה. פניה הוסתרו בענן סמיך כשנשפה אותו החוצה.

"טוב, אנחנו לא בטוחים בזה," הצליח קארל להוסיף. "אחד השכנים שלכם חשב שזה מה שהוא ראה, אבל אולי טעה." הוא משך בזרועו של אסד. "תודה שהסכמת לדבר איתנו," המשיך. "תבקשי מהבן שלך לסה להתקשר אלי כשיחזור. אז נסדיר את השאלות הקטנות האלה אחת ולתמיד."

הם צעדו אל הדלת והאישה מתגלגלת בעקבותיהם. "תדחף אותי החוצה, הנס," אמרה לבנה. "אני צריכה קצת אוויר."

קארל ידע שהיא רוצה לראות שהם יוצאים מהשטח. אם היתה מכונית בחצר או כאן מאחור, היה חושב שהיא משקרת ושלארס הנריק ינסן נמצא באחד הבניינים. אבל האינטואיציה שלו אמרה אחרת. הבן המבוגר שלה לא כאן, היא רק רוצה להיפטר מהם.

"זאת קבוצה מרשימה של בניינים כאן. זה היה פעם מפעל?"

האישה היתה ממש מאחוריהם וינקה מעוד סיגריה בזמן שכיסא הגלגלים שלה נע בכבדות בשביל. בנה דחף אותו, ידיו מהודקות על הידיות. הוא נראה נסער.

"לבעלי היה מפעל שייצר מְכלים מתוחכמים לכורים גרעיניים. בדיוק עברנו מקויה לפה ואז הוא מת."

"כן, אני זוכר שקראתי על זה. אני מאוד מצטער." קארל הצביע על שני המבנים הנמוכים לפניהם. "שם היה אמור להתבצע הייצור?"

"כן. שם ובאולם הגדול." הצביעה תוך כדי דיבור. "סדנת הריתוך היתה שם, מתקן בקרת הלחץ שם, וכל ההרכבה היתה אמורה להתבצע באולם. הבית שאני גרה בו היה אמור להיות המחסן."

"למה את לא גרה בבית? הוא נראה נעים," אמר קארל והבחין בשורה של דליים שחורים־אפורים בחזית אחד המבנים, שלא תאם את שאר הנוף. אולי הבעלים הקודמים השאירו אותם שם. במקומות כאלה הזמן זז לעתים בקצב של צב.

"הו, לא יודעת. יש בבית כל כך הרבה דברים ישנים. ויש גם מפתנים; אני לא יכולה להתמודד איתם יותר." היא חבטה בצדי כיסא הגלגלים שלה.

קארל הבחין שאסד מנסה למשוך אותו הצידה. "המכונית שלנו שם, אסד," הוא אמר והחווה בראשו לכיוון הנגדי.

"אני פשוט מעדיף לעבור דרך השיחים שם ולעלות לאורך הכביש," אמר אסד, אבל קארל ראה שתשומת לבו ממוקדת בתלוליות הזבל שנערמו על בסיס בטון נטוש.

"כל הזבל הזה היה שם כבר כשהגענו," אמרה האישה בהתנצלות, כאילו חצי מכולה של פסולת מתכת יכולה לקלקל את הרושם העלוב שיוצר הנכס.

זה היה לא יותר מזבל אקראי. מעל ערמת הזבל היו עוד דליים שחורים־אפורים. לא היו עליהם תוויות, אבל נראה שהכילו פעם שמן, או מוצר מזון אחר בכמויות גדולות. קארל היה עוצר את אסד אילו ידע מה עלה על דעתו של העוזר שלו, אבל לפני שהספיק להגיב, אסד כבר ניתר מעל כמה מוטות מתכת, חבלים סבוכים וצינורות פלסטיק.

"אני ממש מתנצל בשם השותף שלי. הוא אספן חסר תקנה. מה מצאת, אסד?" קרא קארל.

אבל אסד לא התעניין בגילום התפקיד שלו באותו הרגע. הוא תר אחר משהו. הוא בעט בזבל, הפך אותו, עד שבסוף נעץ פנימה את היד ובמאמץ מסוים משך החוצה לוח מתכת שהתגלה כשלט בערך בגובה חצי מטר וברוחב של לפחות שלושה מטרים. הוא הפך אותו. היה כתוב עליו: "אינטרלב A/S."

אסד הרים מבט אל קארל, שהינהן בהערכה. זאת היתה חתיכת תגלית. אינטרלב היתה המעבדה הגדולה של דניאל הייל, שעכשיו הועברה לסלאנרופּ. כך שיש קשר ישיר בין המשפחה ובין דניאל

הייל.

"לחברה של בעלך לא קראו אינטרלב, נכון, גברת ינסן?" שאל קארל וחייך נוכח שפתיה ההדוקות.

"לא. זאת החברה שמכרה לנו את הנכס ושניים מהמבנים."

"אחי עובד בנובו. נדמה לי שאני זוכר שהוא דיבר על החברה הזאת." קארל שילח התנצלות אילמת לאחיו הגדול, שברגע זה בוודאי האכיל צובלים בחוות הצובלים בצפון, בפרדריקסון. "אינטרלב. הם לא ייצרו אנזימים, או משהו דומה?"

"זאת היתה מעבדת בדיקה."

"הייל. לא זה היה השם שלו? דניאל הייל?"

"כן, שמו של האיש שמכר את המקום הזה לבעלי היה הייל. אבל לא דניאל הייל. הוא היה אז רק ילד. המשפחה העבירה את אינטרלב צפונה, למקום אחר, ואחרי שהזקן מת העבירו אותה שוב. אבל פה זה התחיל." היא החוותה על ערמת הפסולת. אינטרלב בהחלט הצליחה אם כך נראתה כשהכול התחיל.

קארל בחן את האישה היטב כשדיברה. נראָה שהיא מסוגרת לחלוטין, ועם זאת המילים נבעו ממנה. היא לא נראתה נסערת; להפך. היא היתה שלווה לחלוטין, מושלת בעצמה. היא ניסתה להיראות נורמלית, וזה בדיוק מה שהיה כל כך לא נורמלי.

"הוא לא היה האיש שנהרג לא רחוק מפה?" שאל אסד בפתאומיות.

הפעם קארל רצה לבעוט בו. הם יצטרכו לדבר על ההערות הגלויות האלה כשיחזרו למשרד.

הוא הסתובב והביט במבנים. הם הביעו יותר מסיפורה של משפחה הרוסה. לחזיתות בצבע אפור על אפור היו גם גוונים אחרים. היה נדמה שהבניינים מדברים אליו. כשהביט בהם, החומצה בקיבה שלו געשה עוד יותר.

"הייל נהרג? לא זכור לי דבר כזה." קארל העיף מבט מזהיר כלפי אסד ופנה בחזרה אל האישה.

"מאוד הייתי רוצה לראות איפה אינטרלב התחילו. זה יהיה כיף לספר על זה לאחי. הוא דיבר לעתים קרובות כל כך על פתיחת עסק משלו. נראה לך שנוכל להעיף מבט במבנים האחרים? באופן לא רשמי, כמובן."

היא שלחה אליו חיוך ידידותי יתר על המידה, מה שהבהיר שהיא מרגישה בדיוק ההפך. היא לא רוצה אותו פה יותר. הוא צריך להתקפל.

"הו, הייתי שמחה להראות לכם, אבל הבן שלי נעל את הכול. אבל כשתדבר איתו תוכל לבקש ממנו לעשות לך סיור. תביא גם את אחיך."

אסד לא דיבר כשחלפו במכונית על פני המבנה עם סימני ההתרסקות על הקיר, שעליו קיפד דניאל הייל את חייו.

"משהו לגמרי עקום במקום הזה," אמר קארל. "צריך לחזור לשם עם צו חיפוש."

אבל אסד לא הקשיב. הוא רק ישב ובהה בחלל כשהגיעו לאיסהוי, עם גורדי השחקים הנישאים שלה. הוא אפילו לא הגיב כשהטלפון של קארל צילצל אחרי שהעביר אותו למצב קולי שוב.

"הלו?" אמר קארל, וציפה לשמוע שפך מילים מפיה של ויגה. הוא ידע למה היא מתקשרת. משהו שוב השתבש. הפתיחה החגיגית הועברה להיום. אירוע ארור. הוא ממש לא זקוק לחופן הצ'יפס וליין הזול, שלא לדבר על אותה נפש עלובה שבחרה לחבור אליה.

"זאת אני," אמר הקול על הקו. "הֶלֶה אנדרסן מסטאונס."

קארל הוריד הילוך והקשיב רוב קשב.

"אופה פה. אני בבית הישן של מרטה, בביקור בית, ולפני כמה דקות הוא הגיע במונית מקְליפּינְגֶה. הנהג הסיע בעבר את מרטה ואת אופה; הוא זיהה אותו בשוחה בשולי הכביש המהיר ליד היציאה לְלִינְגֶה. הוא מותש. הוא יושב פה במטבח ושותה מים, כוס אחר כוס. מה לעשות?"

קארל הביט ברמזורים. רוח התרגשות התעוררה בו. הוא התפתה לעשות פניית פרסה ולשים גז.

"הוא בסדר?" שאל קארל.

היא נשמעה מעט מודאגת ולא הפגינה את העליצות הכפרית הרגילה שלה. "אני לא יודעת. הוא מלוכלך, נראה כאילו גררו אותו בבוץ. הוא לא לגמרי הוא."

"למה את מתכוונת?"

"הוא יושב כאן שקוע בהרהורים. הוא כל הזמן מביט סביבו במטבח, כאילו הוא לא מזהה את המקום."

"זה לא מפתיע." בעיני רוחו דמיין קארל את סירי הנחושת של סוחר העתיקות שמכסים את הקירות מהמסד ועד הטפחות. את קערות הקריסטל ואת הטפט הפסטלי עם הדפסי הפרי האקזוטי. ברור שאופה לא יזהה את המקום.

"אני לא מתכוונת לריהוט. אני לא יכולה להסביר. נראה שהוא מפחד להיות כאן, אבל הוא לא מוכן להיכנס איתי למכונית."

"לאן התכוונת לקחת אותו?"

"לתחנת המשטרה. אני לא אתן לו לברוח שוב. אבל הוא מסרב. אפילו אחרי שסוחר העתיקות ביקש ממנו יפה."

"הוא אמר משהו? השמיע איזה קול?"

קארל הבין שהיא מנידה את ראשה. "לא, שום קול. אבל הוא רועד. זה מה שהבן הבכור שלי היה עושה כשלא קיבל מה שרצה. אני זוכרת פעם, בסופרמרקט..."

"הלה, את צריכה להתקשר לאיילי. אופה נעדר כבר חמישה ימים. הם צריכים לדעת שהוא בסדר." הוא חיפש את המספר כדי לתת לה. זה היה הדבר הנכון לעשות. הוא לא יכול להתערב בעצמו. הצהובונים יחככו ידיהם בהנאה.

עכשיו כבר הופיעו המבנים הקטנים הנמוכים של הכביש המהיר הישן לקויה. דוכן גלידה של פעם, חנות למוצרי חשמל לשעבר שעכשיו שכנו בה שתי בחורות מלאות שעשו הרבה צרות למחלק מוסר.

קארל הביט באסד ושקל לשרוק כדי לבדוק אם עדיין נותרה בו רוח חיים. כבר קרה שאנשים מתו באמצע משפט בעיניים פקוחות לרווחה.

"מישהו בבית, אסד?" שאל בלי לצפות לתשובה.

קארל שלח יד מעליו, לפתוח את תא הכפפות ולהוציא ממנו את חפיסת הלאקי סטרייק המעוכה.

"קארל, אכפת לך לא לעשן? זה מסריח את המכונית," אמר אסד בערנות מפתיעה.

אם סיגריה קטנה מפריעה לו, הוא יכול ללכת הביתה ברגל.

"תעצור שם," אמר אסד. אולי עלה בדעתו אותו הרעיון.

קארל סגר את תא הכפפות ועצר בדרך צדדית שהובילה למטה אל החוף.

"זה לגמרי לא בסדר, קארל." אסד הסתובב והביט בו בעיניו הכהות. "חשבתי על מה שראינו שם. הכול שם ממש לא בסדר."

קארל הינהן. אי אפשר לעבוד על הטיפוס הזה.

"היו ארבע טלוויזיות בבית שלה."

"באמת? אני ראיתי רק אחת."

"היו לה שלוש, אחת ליד השנייה ליד המיטה, לא כל כך גדולות. הן היו מכוסות בשמיכה, אבל ראיתי את האור מהן."

יש לו עיניים של בז שהזדווג עם ינשוף, חשב קארל. "שלוש טלוויזיות דלוקות, מכוסות בשמיכה?

"באמת יכולת לראות את זה מכזה מרחק, אסד? היה שם חשוך כמעט לגמרי."

"הן היו שם, למטה, ליד הקצה של המיטה, צמודות לקיר. לא גדולות מאוד. כמעט כמו סוג של..." הוא חיפש את המילה. "סוג של..."

"מוניטורים?"

אסד הינהן. "ויודע מה, קארל? הבנתי יותר ויותר אצלי בראש. היו שם שלושה או ארבעה מוניטורים. היה אפשר לראות אור ירוק או אפור חלש דרך השמיכה. בשביל מה הם? למה הם דלקו? ולמה הם מכוסים, כאילו אסור שנראה אותם?"

קארל הביט בכביש שעליו חלפו משאיות רועמות בדרך העירה. שאלות טובות.

"ועוד דבר אחד, קארל."

עכשיו זה היה קארל שלא ממש שם לב. הוא תופף באגודליו על ההגה. אם יחזרו לתחנת המשטרה ויקפידו על כל הנהלים, יעברו לפחות שעתיים עד שיוכלו לחזור לשם.

אז צילצל הנייד שוב. אם זאת ויגה הוא פשוט מנתק. למה נדמה לה שהוא עומד לרשותה יום ולילה?

אבל זאת היתה ליס. "מרקוס יקובסן רוצה לראות אותך במשרד, קארל. איפה אתה?"

"הוא יצטרך לחכות, ליס. אני בדרך לעשות חיפוש. זה בעניין המאמר בעיתון?"

"אני לא יודעת, אולי. אתה מכיר אותו. הוא נעשה מאוד שקט כשכותבים עלינו דברים רעים."

"אז תמסרי לו שאופה לינגו נמצא ושהוא בסדר. ותגידי לו שאנחנו עובדים על התיק."

"איזה תיק?"

"זה שיגרום לעיתונים המחורבנים האלה לכתוב עלי ועל המדור משהו חיובי לשם שינוי."

הוא הסתובב ושקל להפעיל את הסירנה ואת האורות הכחולים.

"על מה רצית לדבר קודם, אסד?"

"על הסיגריות."

"מה זאת אומרת?"

"כמה זמן אתה מעשן את אותו הסוג, קארל?"

הוא קימט את המצח. כמה זמן "לאקי סטרייק" קיימים?

"אנשים לא מחליפים את הסוג שלהם סתם ככה, נכון? ולה היו עשר חפיסות של פרינס על השולחן, קארל. חדשות לגמרי, לא פתוחות. והיו לה אצבעות צהובות לגמרי, אבל לבֵּן שלה לא."

"למה אתה חותר?"

"היא מעשנת 'פרינס' עם פילטר, והבן שלה לא מעשן, אני די בטוח."

"אז?"

"למה לא היו פילטרים בסיגריות שהיו כמעט למעלה במאפרה?"

זה היה הרגע שבו הפעיל קארל את הסירנה ואת האורות הכחולים.

37

באותו היום

הרצפה היתה חלקה, והגירוד לקח יותר זמן משחשבה. היא לא רצתה שהתנועות העקביות של פלג גופה העליון יעוררו חשד כשיראו אותה על המסכים.

רוב שעות הלילה ישבה על הרצפה באמצע החדר, גבה למצלמה, וחידדה את פיסת הפלסטיק הארוכה; אתמול פיתלה אותה עד שנשברה לשני חצאים. זה אמנם נשמע אירוני, אבל חתיכת הפלסטיק מהז׳קט שלה עומדת להיות כרטיס היציאה שלה מהעולם הזה.

היא הניחה את שתי החתיכות על הברכיים והעבירה עליהן את האצבעות. בקרוב תהיה אחת מהן חדה כמרצע; את האחרת עיצבה כפצירה עם להב חד כסכין. היא תשתמש בה כשיגיע הזמן. היא חששה שהחתיכה המחודדת לא תיצור חור מספיק גדול בעורק, ואם זה לא יקרה מהר, יסגיר אותה הדם על הרצפה. היא לא פיקפקה אפילו לרגע שהם יורידו את הלחץ בחדר ברגע שיגלו מה היא זוממת. עליה להתאבד במהירות וביעילות.

היא לא רצתה למות בדרך האחרת.

כששמעה ברמקולים קולות מהמסדרון תחבה את הפלסטיקים לכיסה והשתופפה כאילו נרדמה. לסה צעק עליה לעתים קרובות כשישבה ככה, והיא לא הגיבה, כך שזה לא היה יוצא דופן.

היא ישבה ברגליים משוכלות והביטה בצל הארוך שהטיל גופה באור הזרקורים. שם על הקיר היתה מרטה האמיתית. צללית מותווית היטב של אדם ששקע בניוון. קווצות שיער משתלשלות אל הכתפיים, ז׳קט ממורט שלא עוטף מאום. שריד מן העבר שייעלם בקרוב, כשיכבה האור. היום ארבעה באפריל 2007. נותרו לה ארבעים ואחד ימים לחיות, אבל היא מתכוונת להרוג את עצמה חמישה ימים קודם, בעשרה במאי. באותו יום ימלאו לאופה שלושים וארבע, והיא תחשוב עליו ותשגר אליו מחשבות על אהבה ועל רוך ועל כמה יפים יכולים החיים להיות, כשתסיים את חייה שלה. הפנים המאירים שלו יהיו הדבר האחרון שתראה. אופה, אחיה האהוב.

"מהר!" שמעה את האישה צועקת דרך הרמקולים מהצד השני של הזגוגיות. "לסה יגיע עוד עשר דקות, צריך שהכול יהיה מוכן. קח את עצמך בידיים!" היא נשמעה אחוזת טירוף.

מרטה שמעה צליל מקרקש מאחורי החלונות והביטה אל הפתח. אבל שום דלי לא הופיע שם, והשעון הפנימי אמר לה שמוקדם מדי.

"צריך פה עוד מצבר, אמא!" צעק האיש הכחוש. "לזה אין מספיק כוח. אי אפשר לפוצץ בלי להטעין אותו. זה מה שלסה אמר לפני יומיים."

פיצוץ? גל מקפיא שטף את גופה. הם עומדים לפוצץ עכשיו?

היא השליכה את עצמה על הברכיים וניסתה לחשוב על אופה ושייפה במלוא המרץ את הפלסטיק ברצפת הבטון החלקה. אולי נשארו לה רק עשר דקות. אם תצליח לחתוך מספיק עמוק, תאבד את ההכרה בתוך חמש דקות. זה מה שחשוב.

היא התנשמה בכבדות וייבבה בעוד הפלסטיק משנה אט־אט את צורתו. עדיין קהה מדי. היא הביטה בצבת שקהתה מהחפירה ברצפת הבטון.

"אוי," לחשה. "עוד יום אחד ואני מוכנה." אז מחתה את הזיעה ממצחה והרימה את מפרק כף ידה אל פיה. אולי תוכל לחתוך את העורק בנשיכה, אם תצליח לתפוס. היא כירסמה מעט מהבשר, אבל השיניים לא הצליחו להיאחז. היא סובבה את מפרק כף ידה וניסתה להשתמש בשיניים החותכות, אבל זרועה נעשתה רזה מדי. עצם מפרק כף היד עמדה בדרכה, ושיניה לא היו חדות דיין.

"מה היא עושה שם?" צרחה המכשפה והצמידה את פניה לזגוגית. עיניה היו פקוחות לרווחה, אבל שאר גופה היה בצל כשהזרקורים האירו מאחור.

"תפתח את אטם האוויר עד הסוף. תעשה את זה *עכשיו*!" ציוותה על בנה.

מרטה הביטה אל הפנס שנח בהיכון לצד החור שחפרה מתחת לבריח של דלת האטימה. היא שמטה את הפלסטיק וזחלה על

ארבע אל האטם כשהאישה לועגת לה. כל ישותה בכתה והתחננה לחיים.

דרך מערכת הכריזה שמעה את האיש מנער את דלת האטימה כשתפסה את הפנס ודחפה אותו לתוך החור ברצפה.

נשמע צליל נקישה, והמנגנון המסתובב התחיל לזוז בעודה מביטה בדלת האוטמת בלב הולם. אם הפנס והבריח לא יחזיקו מעמד, היא אבודה. הלחץ בגופה ישתחרר כמו רימון יד; ככה דמיינה את זה.

"אוי, אלוהים שבשמים, אל תיתן לזה לקרות," התייפחה וזחלה לקחת את הפלסטיק בעוד הבריח הולם בפנס. היא הסתובבה וראתה את הפנס מיטלטל קדימה ואחורה. אז שמעה צליל שלא שמעה קודם, כמו זום של מצלמה, המהום של מנגנון מכני שמשתחרר, ולאחריו חבטה מהירה על הדלת האוטמת. עכשיו הדלת החיצונית פתוחה. כל הלחץ מופעל כרגע על הדלת הפנימית, והפנס הוא הדבר היחיד העומד בינה ובין המוות הכי מחריד שיכלה להעלות בדעתה. אבל הפנס כבר לא זז. היא הבינה שהדלת נפתחה אולי מאית המילימטר, מפני שהצליל הלוחש של האוויר המשתחרר בכוח מהחדר הלך ונעשה רם, עד שדמה למשרוקית צווחת.

אחרי כמה שניות הרגישה את זה בגוף. לפתע הלם הדופק והיה לה לחץ קל בסינוסים, כאילו הצטננה.

"אמא, היא חסמה את הדלת!" צעק האיש.

"אז תסגור אותה ותנסה שוב, אידיוט," נהמה האישה.

לרגע נעשה הצליל המיילל נמוך יותר, אז שמעה את המנגנון מתעורר לחיים ושוב גבר הלחש.

הם ניסו כמה פעמים לגרום לדלת האטימה הפנימית לתפקד כמו שצריך, אך לשווא. מרטה המשיכה לשייף את חתיכת הפלסטיק.

"צריך להרוג אותה עכשיו ולהוציא אותה מפה. אתה מבין?" צעקה המפלצת בחוץ. "רוץ ותביא פטיש כבד. זה מאחורי הבית."

מרטה הביטה בחלונות הזכוכית. בשנותיה האחרונות הם שימשו גם סורגים וגם מגן מפני המפלצות. אם ירסקו את הזכוכית, תמות מיד. הלחץ יתאזן בשנייה. אולי אפילו לא תרגיש כלום.

היא הניחה את ידיה על הברכיים והנחתה את סכין הפלסטיק אל שורש כף יד שמאל. היא בחנה את העורק אלף פעמים. שם היא צריכה לחתוך. הנה הוא שם, כל כך עדין וכהה וגלוי, מתחת לעורה הדק והעדין.

אז עשתה אגרוף ולחצה חזק בעיניים עצומות. היא הרגישה שהלחץ על העורק לא נכון. זה כאב, אבל העור סירב להיכנע. היא הביטה בחתך הרחב והארוך. הוא נראה עמוק אבל הוא לא. אף טיפת דם לא יצאה. סכין הפלסטיק פשוט לא חדה דיה.

היא השליכה אותה ואחזה בחתיכת הפלסטיק החדה שנחה על הרצפה. היא פקחה את עיניה לרווחה וניסתה לאמוד את הנקודה המדויקת שבה העור סביב העורק נראה הכי דק. אז לחצה חזק. זה לא כאב כמו שציפתה. הדם מיד צבע את החוד באדום והעניק לה תחושה חמימה, אופפת. בתחושת שלווה בנשמתה היא הביטה בדם הדולף החוצה.

"דקרת את עצמך, כלבה מסריחה!" צווחה האישה והכתה בידה באחד האשנבים; מכות האגרוף שלה הידהדו בחדר. אבל מרטה התעלמה ממנה ולא הרגישה דבר. היא נשכבה בשקט על הרצפה, הסיטה את שערה הארוך מהפנים והביטה בנורת הפלואורסנט האחרונה שעוד דלקה.

"סליחה, אופה," לחשה. "לא יכולתי לחכות." היא חייכה אל דמותו שריחפה בחדר, והוא חייך אליה.

רעם חבטת הפטיש הראשונה ריסק את החלום שלה. היא הביטה אל הזכוכית שרטטה עם כל מכה. הזכוכית כבר לא היתה שקופה אחרי המהלומות, אבל לא נשברה. עם כל מכה שנתן בזכוכית, גנח האיש ממאמץ. אחר כך ניסה לרסק את החלון השני, אבל גם שם סירבה הזכוכית להישבר. זרועותיו הדקיקות אינן מורגלות בכלים כבדים, זה ברור. ההפוגות בין המהלומות הלכו והתארכו.

היא חייכה והביטה בגופה המוטל בשלווה על הרצפה. אז ככה היא תיראה, מרטה לינגו, כשתמות. עוד מעט ייקרע גופה לגזרים, אבל זה לא הטריד אותה יותר. נפשה תהיה משוחררת. זמנים חדשים מצפים לה. היא חוותה גיהינום עלי אדמות והעבירה את רוב חייה באבל. אנשים סבלו בגללה. לא יכול להיות גרוע יותר בעולם הבא, אם יש דבר כזה. ואם אין, אז ממה בכלל יש לפחד?

היא הביטה הצידה וראתה שהכתם השחור־אדום על הרצפה לא גדול בהרבה מכף ידה. היא סובבה את שורש כף היד כדי לראות את הפצע. הדימום פסק. כמה טיפות אחרונות זלגו ונקרשו, כתאומים המחפשים זה את זה.

בינתיים פסקו המכות על הזכוכית, והדבר היחיד ששמעה היה לחישת האוויר בסדק שבדלת האוטמת ואת הדופק באוזניה. זה היה חזק מקודם, והיא התחילה לפתח כאב ראש. באותו הזמן התחיל גופה לכאוב כמו בשפעת.

היא לקחה שוב את הפלסטיק ונעצה אותו עמוק בפצע שזה עתה נסגר. היא נידנדה את המקל הגמיש אחורה וקדימה ולצדדים, כדי להגדיל את החור.

"אמא, הגעתי!" צעק קול. זה היה לסה.

קולו של אחיו נשמע מבוהל ברמקול. "רציתי להחליף את המצבר, לסה, אבל אמא אמרה לי ללכת להביא את הפטיש. ניסיתי לשבור את הזכוכית, אבל לא הצלחתי. עשיתי מה שיכולתי."

"אי אפשר לשבור את זה ככה," ענה לסה. "צריך יותר מפטיש כבד. אבל לא הזקת לנפצים, נכון?"

"לא, נזהרתי כשהכיתי בזכוכית," אמר אחיו. "ממש נזהרתי, לסה."

מרטה שלפה את הפלסטיק והביטה בזגוגיות שנזרעו סדקים לכל הכיוונים ונעשו אטומות מהמהלומות. הפצע בשורש כף ידה שוב התחיל לדמם, אבל לא יותר מדי. אלוהים, למה לא? אולי ניקבה וריד במקום עורק?

היא הרביצה לעצמה במפרק כף היד ודיממה מהר יותר. תודה לאל.

"לא הצלחנו לעצור את המשטרה," אמרה המכשפה פתאום.

מרטה עצרה את נשימתה. היא ראתה איך הדם ניגר מהר יותר. המשטרה? הם היו פה?

היא נשכה את שפתה והרגישה את כאב הראש מחמיר, והדופק שלה האט.

"הם יודעים שהמקום היה שייך להייל," המשיכה. "אחד מהם אמר שהוא יודע שדניאל הייל נהרג קרוב לפה, אבל הוא שיקר, לסה. ראיתי את זה."

עכשיו התחיל הלחץ באוזניה. כמו בנחיתה, רק מהר יותר וחזק יותר. היא ניסתה לפהק אבל לא הצליחה.

"מה הם רצו ממני? זה קשור איכשהו להוא שכתבו עליו בעיתונים? השוטר מהמדור החדש במשטרה?" שאל לסה.

הקולות נשמעו רחוקים בגלל אוזניה הפקוקות, אבל היא רצתה לשמוע. היא רצתה לשמוע הכול.

עכשיו נדמה שהאישה כמעט מייבבת. "אני פשוט לא יודעת, לסה," אמרה שוב ושוב.

"למה את חושבת שיחזרו לפה?" שאל. "אמרת להם שאני בהפלגה, נכון?"

"כן. אבל לסה, הם יודעים באיזו חברה אתה עובד, הם שמעו על הרכב שמגיע לפה. השחור פלט את זה, והיה ברור שהדני רותח מכעס, היה אפשר לראות. הם בטח כבר יודעים שלא יצאת להפלגה כמה חודשים. שבמקום זה אתה במחלקת הקייטרינג. הם יגלו את זה, לסה, אני יודעת שהם יגלו. גם שאתה שולח לנו את שאריות האוכל במסחרית של החברה. כל מה שצריך זה טלפון אחד, לסה, אין מה לעשות. הם יחזרו. אני חושבת שהם רק רוצים להשיג צו חיפוש. הם שאלו אם הם יכולים להציץ."

מרטה עצרה את נשימתה. המשטרה חוזרת? עם צו חיפוש? זה מה שהם חושבים? היא הביטה בזרוע המדממת שלה ולחצה את האגודל בכוח על הפצע. הדם זלג, נאגר בקפלי מפרק כף ידה וטיפטף על ברכיה. היא לא תרפה עד שתהיה משוכנעת שהקרב אבוד. סביר להניח שינצחו, אבל נכון לעכשיו הם היו לחוצים. איזו תחושה נפלאה.

"הם אמרו למה הם רוצים לראות את המקום?" שאל לסה.

הלחץ באוזניה של מרטה התחזק. היא התקשתה להתנגד. היא ניסתה לפהק וגם להתרכז במה שהם אומרים. עכשיו יכלה להרגיש את הלחץ במותניים שלה. במותניים ובשיניים.

"הבלש הדני טען שיש לו אח שעובד בנובו, שהוא רוצה לראות את המקום שבו חברה גדולה כמו אינטרלב התחילה."

"איזה בולשיט."

"בגלל זה צילצלתי אליך."

"מתי בדיוק הם היו כאן?"

"לפני פחות מעשרים דקות."

"אז אולי אין לנו אפילו שעה. נצטרך גם לאסוף את השרידים של הגופה ולהוציא אותה מפה, אבל אין מספיק זמן. נצטרך להתנקות ולהתרחץ. לא, נצטרך לחכות. כרגע צריך לוודא שלא ימצאו כלום, ושיעזבו אותנו במנוחה."

מרטה ניסתה להדחיק את המילים "השרידים של הגופה". באמת עליה לסה מדבר? איך יכול בן אדם להיות כל כך מלא איבה וציני?

"אני מקווה שיגיעו לכאן ויתפסו אתכם לפני שתצליחו לברוח!" צעקה. "אני מקווה שכולכם תירקבו בכלא, כמו שמגיע לזבל שכמוכם! אני שונאת אתכם. שומעים? אני שונאת את כולכם."

היא נעמדה לאטה, בעוד הצללים מרצדים על הזגוגיות הסדוקות.

קולו של לסה היה קר כקרח. "אז אולי את סוף־סוף מבינה מהי שנאה – אולי עכשיו את מבינה, מרטה!" צעק בחזרה.

"לסה, אתה לא חושב שכדאי צריך לפוצץ את הבניין עכשיו?" קטעה אותו האישה.

מרטה הקשיבה בריכוז.

השתרר שקט. נראה שהוא חושב על זה. חייה היו על הכף. הוא חושב מה הדרך הטובה ביותר להרוג אותה. זה כבר לא נגע לה – היא אבודה. העניין היה להציל את עורם שלהם.

"לא, לאור המצב אנחנו לא יכולים לעשות את זה. נצטרך לחכות. אסור שיחשדו שמשהו לא כשורה. אם נפוצץ עכשיו את הכול, זה יהרוס את התוכנית. לא נקבל את כספי הביטוח, אמא. ניאלץ להיעלם. לתמיד."

"אני לא אוכל לעמוד בזה," אמרה האישה.

אז תמותי איתי, מכשפה, חשבה מרטה.

מאז אותו יום שבו הביטה בעיניו כשנפגשו בקפה בנקרוט לא שמעה אותו מדבר בעדינות כזאת. "אני יודע, אמא. אני יודע," אמר. הוא נשמע כמעט אנושי לרגע, אבל אז הגיעה השאלה שגרמה למרטה ללחוץ אפילו עוד יותר חזק על הפצע שלה. "אמרת שהיא חסמה את הדלת של התא האטום?"

"כן. אתה לא שומע? הלחץ מתאזן לאט מדי."

"אז אני הולך להפעיל את הטיימר."

"הטיימר, לסה? אבל לוקח עשרים דקות עד שהצינוריות נפתחות. אין פתרון אחר? היא דקרה את עצמה, לסה. אי אפשר לסגור את מערכת האוורור?"

טיימר? הם לא אמרו שישחררו את הלחץ מתי שיבוא להם? שלא יהיה לה זמן לפגוע בעצמה לפני שהם יפתחו? זה היה שקר?

היסטריה התחילה לגאות בה. תיזהרי, מרטה, אמרה לעצמה. בלי תגובות יתר. אל תיסוגי לתוך עצמך.

"לסגור את מערכת האוורור? למה?" היה ניכר שהדבר מעצבן את לסה. "החלפנו אוויר אתמול. ייקח לפחות שמונה ימים עד שהיא תנצל את כל החמצן. לא, אני הולך להפעיל את הטיימר."

"יש לכם בעיות?" צעקה מרטה. "מה קרה, המערכת המחורבנת שלך לא עובדת, לסה?"

הוא העמיד פנים כאילו הוא לועג לה, אבל זה לא עבד עליה. הבוז שלה הרתיח אותו.

"אל תדאגי," אמר, מושל בעצמו. "אבא שלי בנה את המערכת הזאת. זאת היתה מערכת בדיקת הלחץ הכי מתוחכמת בעולם. אצלנו קיבלת את המכלים הטובים והעמידים ביותר על פני כדור הארץ. רוב המקומות האחרים מזרימים מים לתוך המכלים ובודקים את העמידות שלהם בלחץ מבפנים, אבל החברה של אבא שלי הפעילה לחץ גם מבחוץ. הכול נעשה במידת דיוק עילאית. הטיימר שולט בטמפרטורה ובלחות בחדר וקובע את כל הפרמטרים, כדי שלא יהיה אפשר לאזן את הלחץ מהר מדי. אחרת המכלים היו נסדקים בזמן בקרת האיכות. בגלל זה התהליך לוקח זמן, מרטה! בגלל זה!"

הם מטורפים, שלושתם. "יש לך בעיות רציניות," צעקה. "כולכם מטורפים. אתם גמורים, בדיוק כמוני."

"בעיות? אני אראה לך בעיות!" זעם. היא שמעה קרקושים מבחוץ וצעדים מהירים במסדרון. אז הופיע צל בפינת הזגוגית, ושני רעשים עצומים הגיעו ממערכת הכריזה ואז אחת הזגוגיות שינתה את צבעה. עכשיו הפכה חלבית ואטומה כמעט לגמרי.

"כדאי מאוד שתרסק את כל הבניין הזה לרסיסים, לסה, מפני שהשארתי פה כל כך הרבה כרטיסי ביקור, שלא תוכל להעיף את כולם. אתה לא תתחמק." צחקה. "אתה לא תתחמק מעונש. דאגתי לשלושתכם."

דקה לאחר מכן שמעה עוד שישה רעמים. היו אלה יריות בזגוגיות. החלונות לא נשברו.

אחר כך הרגישה לחץ בכתף. לא חזק, אבל בכל זאת לא נוח. היה גם לחץ במצח, בסינוסים ובלסת. העור נדמה מתוח. אם זאת ההשפעה של הדקומפרסיה העדינה שנגרמה מהחרך הזערורי בדלת, אז מה שמחכה לה אחרי שישחררו את הלחץ יהיה בלתי נסבל.

"המשטרה מגיעה!" צעקה. "אני מרגישה את זה." היא הורידה מבט אל זרועה המדממת. המשטרה לא תגיע בזמן; היא ידעה את זה. בקרוב תיאלץ להרים את האגודל מהפצע. עוד עשרים דקות ייפתחו הצינוריות.

היא הרגישה משהו חמים מחליק במורד זרועה האחרת, וראתה שהפצע הראשון נפתח. כמו שלסה אמר, כשהלחץ בגופה יגבר, הדם יזרום החוצה בכמויות.

היא פיתלה מעט את גופה כדי להדק את שורש כף היד הדולף אל הברך. לרגע צחקה. ההרגשה היתה שזה איזה משחק ילדים מהעבר הרחוק.

"אני מפעיל את הטיימר, מרטה," אמר. "עוד עשרים דקות הצינוריות ייפתחו וישחררו את הלחץ בחדר. זה ייקח בערך חצי שעה עד שהחדר יחזור ללחץ של אטמוספרה אחת. נכון שיש לך זמן להרוג את עצמך עכשיו, לפני שזה יקרה. אין לי ספק בזה. אבל אני כבר לא אוכל לִצפות לראות את זה, מרטה, מבינה? אני לא יכול לראות אותך כי הזכוכית לגמרי עמומה. אנחנו אוטמים את חדר הלחץ, מרטה. יש לנו פה הרבה לוחות גבס. כך שבינתיים את הולכת למות, כך או אחרת."

היא שמעה את האישה צוחקת.

"קדימה, אחי, תעזור לי עם זה," שמעה את לסה אומר. קולו היה שונה כעת. בשליטה.

נשמע צליל חיכוך, ולאט־לאט נעשה החדר חשוך יותר ויותר. הם כיבו את הזרקורים והשעינו לוחות גבס על הזגוגיות עד שהחדר נעשה חשוך לחלוטין.

"לילה טוב, מרטה," אמר בשקט מבחוץ. "שתישרפי בגיהינום לנצח נצחים." הוא כיבה את הרמקולים, והכול נעשה שקט.

38

באותו היום

פקק התנועה בכביש 20E היה גרוע מהרגיל. הסירנה הוציאה את קארל מדעתו, אבל נראָה שהאנשים במכוניות בכלל לא שמים לב אליה. הם ייחלו לא להיות שם, שקועים במחשבותיהם, עם הרדיו שפועל במלוא העוצמה.

אסד ישב במושב הנוסע והלם על לוח המחוונים בחוסר סבלנות. בקילומטרים האחרונים לפני היציאה נסעו בשוליים, והמכוניות לפניהם נאלצו להידחס כדי לתת להם לעבור.

כשעצרו סוף־סוף מחוץ לחווה, הצביע אסד מעבר לכביש. "המכונית הזאת היתה פה קודם?" שאל.

קארל הבחין בה רק אחרי שסרק את האזור מכביש החצץ עד השטח הנטוש. הרכב היה מוסתר מאחורי שיחים, במרחק כמאה מטר מהם. מה שראו היה כפי הנראה מכסה המנוע של ארבע על ארבע בצבע אפור־פלדה. "אני לא יודע," אמר והתעלם מהנייד המצלצל בכיס הז'קט שלו. הוא הוציא את הטלפון והביט במספר שעל הצג. מטה המשטרה.

"כן. מרק מדבר," אמר והביט במבני החווה. כולם נראו אותו הדבר. לא היה סימן לפאניקה או למנוסה.

ליס היתה על הקו ונשמעה מאוד מרוצה מעצמה. "זה חזר לעבוד, קארל. כל מסדי הנתונים מתפקדים, וגברת סורנסן כבר הכניסה את כל מספרי מרשם האוכלוסין האפשריים עבור לארס הנריק ינסן, כמו שאסד ביקש. אני חושבת שזאת היתה הרבה עבודה, כך שאתה חייב לה זר גדול. אבל היא מצאה את האיש. שתי ספרות שונו, בדיוק כמו שאסד חשב. הוא רשום בסטרוהוסווי, בגרווה." ואז היא נתנה לו את מספר הבית.

קארל הביט במספר הברזל הקבוע בקיר אחד המבנים. כן, זה המספר. "תודה, ליס," אמר, וניסה להתלהב. "ותודי בשמי לגברת סורנסן – עבודה נהדרת."

"חכה, קארל, עוד משהו."

קארל נשם עמוק כשראה את עיניו הכהות של אסד סורקות את המקום. גם קארל הרגיש את זה. היה משהו מאוד מוזר באופן שבו האנשים שם סידרו לעצמם את המגורים. זה לא היה נורמלי. בכלל לא.

"ללארס הנריק ינסן אין שום תיק פלילי, והוא דייל ימי במקצועו," הוא שמע את ליס ממשיכה. "הוא עובד בחברת הספנות מרקוֹני, ולרוב מפליג על ספינות בים הבלטי. דיברתי לפני כמה דקות עם

המעסיק שלו, שאמר שלארס הנריק ינסן אחראי על הקייטרינג ברוב הספינות שלהם. הם אומרים שהוא איש כישרוני מאוד. ואגב, כולם קוראים לו לסה."

קארל הסיט את מבטו מהבניין. "יש לך את מספר הנייד שלו, ליס?"

"רק קו ביתי." היא הכתיבה את המספר, אבל קארל לא רשם אותו. מה זה יעזור? שיצלצלו להודיע שהם מגיעים עוד שתי דקות?

"אין מספר נייד?"

"בכתובת הזאת היחיד שרשום הוא הנס ינסן."

טוב. אז זה שמו של הצעיר הרזה. קארל הודה לליס שוב.

"מה היא אמרה?" שאל אסד.

קארל משך בכתפיו והוציא את תעודת הביטוח מתא הכפפות של המכונית. "לא שום דבר חדש, אסד. ניכנס?"

***

הצעיר הכחוש פתח את הדלת ברגע שדפקו עליה. הוא לא אמר מילה, פשוט הכניס אותם, כאילו ציפה להם.

זה היה אמור להיראות כאילו הוא והאישה אכלו להם בשקט ובשלווה, כשהם יושבים בערך עשרה מטרים מהדלת, סביב שולחן מכוסה בשעוונית פרחונית. הם אכלו רביולי במכל. אבל קארל היה בטוח שאם יבדוק, יגלה שהאוכל קר. הם לא יכולים לעבוד עליו. את המשחק הזה הם יכולים לשמור לחובבנים.

"הבאנו צו חיפוש," אמר, הוציא את ביטוח המכונית מהכיס והציג אותו בפניהם לרגע קצר. האיש עיווה את פניו למראה המסמך.

"אפשר להעיף מבט?" במחוות יד קלה שלח קארל את אסד להביט במוניטורים.

"אני מבינה שזאת היתה שאלה רטורית," אמרה האישה. היא החזיקה בידה כוס מים, ונראתה מותשת. המבט העיקש בעיניה נעלם, אבל היא לא היתה מפוחדת. רק נכנעת לגורלה.

"לְמה המוניטורים?" שאל אחרי שאסד בדק את חדר האמבטיה. הוא הצביע על האור הירוק שנראה מבעד לכיסוי.

"אה, זה משהו שהנס בנה," אמרה האישה. "אנחנו הרי חיים במקום מבודד, ואתה שומע על כל כך הרבה דברים רעים שקורים בימינו. רצינו להציב כמה מצלמות כדי לנטר את השטח מסביב לבית."

הוא הביט באסד מושך את הבד ומניד בראשו. "הם לא מראים כלום, קארל. כל השלושה."

"אפשר לשאול אותך, הנס, למה המסכים דולקים אם הם לא מחוברים למצלמות?"

האיש הביט באמו.

"הם תמיד פועלים," אמרה להם. "המתח מגיע ישירות מארון החשמל."

"ארון החשמל? אני מבין! ואיפה הוא?"

"אני לא יודעת. לסה יודע." היא תקעה בקארל מבט של ניצחון. היא הובילה אותו למבוי סתום. הנה הוא עומד מול חומה שלא יוכל לעבור. או לפחות זה מה שחשבה.

"שמענו מחברת הספנות שלסה לא נמצא כרגע בהפלגה. אז איפה הוא?"

היא חייכה בקלות. "כשלסה לא מפליג, הוא מבלה עם נשים. זה לא משהו שהוא מספר עליו לאמא שלו, והוא גם לא אמור לספר."

החיוך שלה התרחב. היא היתה מתנפלת עליו עם השיניים הצהובות שלה אילו יכלה.

"קדימה, אסד," אמר קארל. "אין לנו מה לעשות פה. בוא נלך לבדוק את המבנים האחרים."

הוא הסתכל על האישה כשהלך אל הדלת. היא כבר שלחה יד אל חפיסת הסיגריות שלה, והחיוך נעלם מפניה. אם כך הם בדרך הנכונה.

"תפקח טוב־טוב את העיניים, אסד. נתחיל בבניין הזה," אמר קארל, והצביע על המבנה הגבוה מבין הבניינים. "תישאר פה ותודיע לי אם משהו קורה ליד הבניינים האחרים. בסדר, אסד?"

הוא הינהן.

בזמן שקארל פנה ללכת, הוא שמע מאחוריו נקישה שקטה אבל מוכרת מדי. הוא הסתובב ומצא את אסד עם סכין קפיצית בוהקת, עם להב של עשרה סנטימטר, ביד. בשימוש נכון, זה מציב בעיות רציניות ליריב; בשימוש לא נכון, כולם אבודים.

"מה, לכל הרוחות, אתה עושה, אסד? איך זה הגיע לפה?"

הוא משך בכתפיו. "זה קסם, קארל. אחרי זה אני גם אעלים את זה בקסם. מבטיח."

"כדאי מאוד."

נראה שזה הפך למצב שגרתי שאסד מקפיץ לו את הפיוזים. אחזקה של נשק לא חוקי? איך, לכל הרוחות, הוא חשב על משהו כל כך אידיוטי?

"אנחנו פה בתפקיד, אסד. אתה מבין? זה הכי לא תקין שיש. תן לי את הסכין."

המיומנות והמהירות שבהן סגר את הסכין הדאיגו את קארל.

קארל שקל את הסכין בידו לפני ששמט אותה בכיס הז'קט שלו, בליווי המבט הלא מאושר של אסד. אפילו סכין הצופים הגדולה הישנה של קארל שקלה פחות מזאת.

האולם העצום נבנה על בסיס רצפת בטון שנסדקה מהצינה ומהמים שחילחלו פנימה. החורים הפעורים כהכנה לחלונות היו שחורים ורקובים בשוליים, והקורות התומכות לאורך התקרה סבלו גם הן מפגעי מזג האוויר. זה היה חלל ענקי. חוץ מקצת פסולת

וחמישה־עשר או עשרים דליים דוגמת אלה שראה בחוץ, החדר היה ריק.

אחד הדליים שבעט בו הסתובב על מקומו ושיגר לאוויר צחנה מחרידה וטינופת. קארל התכופף והסתכל היטב, שרידים של נייר טואלט? הוא הניד בראשו. הדליים כנראה נחשפו לכל מיני סוגים של מזג אוויר ובסוף התמלאו במי גשם. כל דבר יסריח וייראה ככה עם הזמן.

בתחתית הדלי היה מוטבע הלוגו של מרקוני, חברת הספנות. ככל הנראה עודפי מזון מהספינות הגיעו בדליים.

הוא לקח מוט ברזל מערמת הפסולת וקרא לאסד. יחד הלכו אל הבית הכי רחוק.

"תישאר כאן," אמר קארל כשבחן את המנעול על הדלת. כנראה רק ללסה היה מפתח. "אם אתה רואה משהו משונה, אסד, תקרא לי." הוא תקע את המוט מתחת למנעול. בניידת הישנה היתה לו תיבת כלים שלמה, כל כלי שם היה קורע מנעול כזה בשנייה. עכשיו הוא צריך להפעיל כוח.

הוא ניסה בערך שלושים שניות עד שאסד ניגש ולקח ממנו בעדינות את המוט.

טוב, ניתן לצעיר לנסות את כוחו, חשב קארל.

זה לקח לו שנייה, והמנעול השבור נח על החצץ לרגליו.

קארל נכנס לבניין מובס אך בכוננות גבוהה.

החדר היה דומה לחדרה של גברת ינסן, אבל במקום ריהוט עמדה באמצע החלל שורה של בלוני ריתוך בצבעים שונים, ולצדה כמאה מטרים של מדפי מתכת ריקים. בפינה הרחוקה נערמו לוחות פלדה לצד דלת. מעבר לזה לא היה הרבה. קארל בחן את הדלת. לא ייתכן שהיא מובילה החוצה, אחרת היה שם לב.

הוא ניגש וניסה לפתוח אותה. ידית הנחושת היתה מבריקה, והדלת נעולה. הוא הביט במנעול; גם הוא היה מבריק משימוש.

"אסד, בוא הנה," צעק. "ותביא את המוט!"

"חשבתי שאמרת לי להישאר בחוץ," אמר אסד כשחבר אל קארל.

קארל הצביע על המוט שאסד החזיק ואז על הדלת. "תראה לי שוב איך אתה עושה את זה."

החדר הדיף ניחוח כבד של בושם. מיטה, שולחן, מחשב, מראה גדולה, שמיכה אדומה, ארון פתוח עם חליפות ושניים או שלושה סטים של מדים כחולים, כיור עם מדף זכוכית והרבה בקבוקי אפטרשייב. המיטה היתה מוצעת, העיתונים היו מונחים בערמה מסודרת. הכול היה נורמלי.

"למה לדעתך הוא נעל את הדלת, קארל?" שאל אסד כשהרים את יריעת המגן שעל השולחן להביט תחתיה. אז כרע ברך והביט מתחת למיטה.

קארל בחן את שאר החדר. אסד צודק. לא נראה שיש מה להסתיר, אז למה לנעול את הדלת?

"חייב להיות *משהו*, קארל, אחרת לא היה מנעול."

קארל הינהן והחל לחטט בארון. ריח הבושם היה חזק אפילו יותר. נראָה שהוא נספג בבגדים. הוא דפק על הקיר האחורי, אבל לא נראה שום דבר יוצא דופן. בינתיים הרים אסד את השטיח. לא היתה שום דלת ברצפה.

הם בדקו את התקרה ואת הקירות, ואז הביטו שניהם במראה שהיתה תלויה לה שם, בודדה כל כך. הקיר סביבה היה צבוע בלבן־גיר עמום.

קארל דפק על הקיר בפרקי אצבעותיו. הוא נראה מוצק.

אולי נוריד את המראה, חשב, אבל היא היתה מקובעת היטב. אז אסד הצמיד את לחיו לקיר והציץ מאחורי המראה.

"אני חושב שהיא תלויה על ציר מהצד השני. אני רואה שם מין מנעול."

הוא דחף את האצבע מאחורי המראה ושיחרר את הבריח מהנעילה. אז תפס את הקצה ומשך. כל החדר השתקף במראה כשהיא החליקה הצידה וחשפה חור שחור בקיר, בגובה בן אדם.

בפעם הבאה שנצא לשטח אבוא מוכן יותר, חשב קארל. בעיני רוחו ראה את הפנס המיניאטורי שנח על ערמת הניירות במגירה שלו במשרד. הוא דחף את ידו לחור בקיר, גישש אחר מתג אור וייחל לאקדח השירות שלו. אז שוב הרגיש לחץ בחזה.

הוא נשם עמוק וניסה להקשיב. לא, קיבינימט, לא ייתכן שיש מישהו בפנים. איך הם היו יכולים לנעול את עצמם בפנים עם מנעול מבחוץ? האם יעלה על הדעת שאחיו או אמו של לסה ינסן הצטוו לנעול את לסה במחבוא שלו אם המשטרה תחזור ותתחיל לרחרח?

הוא מצא את מתג האור רחוק יותר על הקיר ולחץ עליו, מוכן לקפוץ לאחור אם בפנים יתגלה מישהו שמחכה להם. לקח שנייה עד שהמראה שהתגלה לעיניהם הפסיק להבהב, כשאורות הפלואורסנט נדלקו.

ואז הכול התבהר.

הם מצאו אותה. אין שום ספק.

קארל הבחין איך אסד חמק לתוך החדר מאחוריו בזמן שהתקרב ללוחות השעם ולשולחנות המתכת הבלויים שעמדו לאורך הקיר. הוא הביט בתצלומים של מרטה לינגו בכל מיני מצבים. מההופעה הראשונה שלה על דוכן הנואמים, עד לבית הנעים והנחמד הטובל בירק בסטאונס. רגעים נטולי דאגה שתועדו על ידי מישהו שזמם להרע לה.

קארל הביט באחד משולחנות המתכת והבין מיד איך פילס דרכו אליה, הלסה הזה, המכונה גם לארס הנריק ינסן.

הניירות הראשונים היו מגודהאון. הוא הרים כמה מהמסמכים מהפינה וראה את התיקים האישיים המקוריים של לארס הנריק ינסן, התיקים שנעלמו לפני שנים. הוא השתמש בחלק מדפי הנייר כאימון, כניסיונות מגושמים לשנות את מספרו במרשם האוכלוסין. לאורך הדרך הוא השתפר, ובגיליון העליון כבר הצליח. כן, לסה התעסק עם המסמכים בגודהאון, וזה קנה לו זמן.

אסד הצביע על ערמת הניירות הבאה, שהכילה את ההתכתבות בין לסה לדניאל הייל. מסתבר שאינטרלב עוד לא קיבלה את יתרת התשלום על הבניינים שאביו של לסה רכש לפני שנים רבות. בתחילת 2002 שלח דניאל הייל פקס שבו הצהיר שהוא מתכוון להגיש תביעה. הוא דרש שני מיליון קרונות. הייל הביא על עצמו את מותו, אבל הוא לא ידע כמה נחוש האויב. אולי הדרישות של הייל יצרו את תגובת השרשרת כולה.

קארל לקח את הדף העליון. זה היה עותק של פקס שלסה ינסן שלח באותו היום שהייל נהרג. זאת היתה הודעה וחוזה לא חתום.

יש לי כסף. אנחנו יכולים לחתום על הניירות ולסגור את העסקה בביתי היום. עורך הדין שלי יביא את המסמכים הדרושים; אני שולח בפקס טיוטת חוזה. תוסיף הערות ותביא איתך את הניירות.

כן, הכול היה מתוכנן. אם הניירות לא היו נשרפים במכונית, לסה בוודאי היה מוודא שייעלמו לפני הגעת המשטרה והאמבולנס. קארל הבחין בתאריך ובשעה של הפגישה. הכול התאים. הוא פיתה את הייל אל מותו. דניס קנוסן חיכה לו על הכביש המהיר קאפלאו עם הרגל על הדוושה.

"תראה את זה, קארל," אמר אסד והרים את הנייר העליון בערמה הבאה. זה היה מאמר מהעיתון "פרדריקסבו אַמְץ אָווִיס" שהזכיר את מותו של דניס קנוסן בתחתית העמוד. "מוות בשימוש מופרז בסמים", היתה הכותרת.

הוא הפך חלק מהסטטיסטיקה.

קארל הביט בדפים הבאים בערמה. לא היה ספק שלסה הציע לדניס הרבה כסף בשביל התאונה. גם לא היה ספק שאחיו של לסה, הנס, היה זה שנעמד בנתיב המכונית של הייל, ואילץ אותו לסטות לאמצע הכביש. הכול עבד לפי התכנית, חוץ מהעובדה שלסה לא שילם לדניס ודניס התעצבן.

מכתב מדניס קנוסן ללסה, מנוסח טוב באופן מפתיע, הציב אולטימטום: לשלם את שלוש מאות אלף הקרונות, או שדניס יחסל אותו על איזה כביש.

קארל חשב על אחותו של דניס. על איזה אח קטן מקסים היא מתאבלת.

הוא הרים מבט אל לוחות השעם שסקרו את האירועים ההרסניים בנתיב חייו של לסה ינסן. תאונת הדרכים, הסירוב של חברת הביטוח. בקשת המימון מקרן לינגו שנדחתה. המניעים נערמו והצטברו והתבררו.

"אתה חושב שהוא השתגע בראש מכל זה?" שאל אסד, והושיט משהו לקארל.

קארל קימט את מצחו. "אני מעדיף לא לחשוב על זה, אסד."

הוא הביט מקרוב בחפץ שאסד נתן לו. זה היה טלפון נייד קטן וקומפקטי של חברת נוקיה. אדום וחדש ומבריק. מישהו חרט על הגב באותיות זעירות עקמומיות: "סֵנֶה ינסון" מתחת ללב קטן. הוא תהה מה תגיד הנערה כשתגלה שהטלפון שלה עדיין קיים.

"יש פה הכול," אמר לאסד והחווה בראשו אל התצלומים על הקיר של אמו של לסה יושבת בוכה במיטת בית חולים, של בנייני גודהאון ותצלום של איש שהמילים "אבא הורג שטן" כתובות מתחתיו באותיות עבות. גזירי עיתונים ישנים שמהללים את תעשיות ה"י ואת אביו של לסה ינסן, על העבודה החלוצית היוצאת דופן שלו בתחום תעשיית ההיי־טק הדנית. היו לפחות עשרים תצלומים מפורטים של הסיפון של "שלזוויג־הולשטיין", לצד לוחות זמנים של הפלגות ומדידות של המרחק אל סיפון המכוניות, כולל מספר המדרגות. בנוסף היה לוח זמנים בשני טורים. אחד ללסה, השני לאחיו. אם כך, שניהם היו מעורבים.

"מה זה אומר?" שאל אסד, והצביע על המספרים.

קארל לא ידע.

"אולי הם חטפו אותה והרגו אותה איפשהו. אני חושש שזה ההסבר."

"אז מה זה אומר?" המשיך אסד, שהצביע על שולחן המתכת האחרון, שעליו היו כמה קלסרים וסדרה של תרשימים טכניים.

קארל לקח את הקלסר הראשון. בפנים היו חוצצים, והתווית על הראשון מהם היתה "מדריך הצלילה – האקדמיה לנשק ימי, אוג' 1985". הוא עילעל בדפים וקרא את הכותרות: פיזיולוגיה של הצלילה, תחזוקת שסתומים, טבלות הפחתת לחץ, טבלות טיפול בחמצן, חוק בויל, חוק דלטון.

זה היה סינית בשביל קארל.

"דייל צריך לדעת על צלילה, קארל?" שאל אסד.

קארל הניד את ראשו. "אולי זה רק תחביב."

הוא עבר על ערמת הניירות ומצא טיוטה מפורטת למדריך בכתב יד. הכותרת היתה "הוראות לבדיקות לחץ של מכלים, מאת הנריק ינסן, תעשיות ה"י, 10 בנובמבר 1986".

"אתה מצליח לקרוא את זה, קארל?" שאל אסד, שכפי הנראה לא הצליח, אבל עיניו נשארו קבועות בטקסט.

בעמוד הראשון היו משורטטות כמה דיאגרמות, עם תקצירים על כניסת צנרת. נראה שזה היה מפרט לשינויים במתקן קיים, ככל הנראה זה שתעשיות ה"י קנו מאינטרלב עם הבניין.

קארל עשה כמיטב יכולתו לרפרף בעמודים הכתובים בכתב יד, ועצר במילים "תא לחץ" ו"נעילה".

הוא הרים את ראשו והביט בתצלום התקריב של מרטה לינגו, שהיה תלוי מעל ערמת הניירות. פעם נוספת רעמו בראשו המילים "תא לחץ".

המחשבה גרמה לו צמרמורת. האם זה באמת ייתכן? זאת היתה מחשבה מבחילה, איומה. מספיק איומה כדי לגרום לזיעה לבצבץ.

"מה קרה, קארל?" שאל אסד.

"צא ושמור על המקום. תעשה את זה *עכשיו*, אסד."

השותף שלו עמד לחזור על השאלה שלו כשקארל הסתובב והביט בערמה האחרונה. "צא עכשיו, אסד. ותיזהר. קח את זה איתך." הוא הושיט לאסד את מוט הברזל.

הוא דיפדף במהירות בניירות. היו שם הרבה חישובים מתמטיים, רובם נכתבו על ידי הנריק ינסן, וגם על ידי אחרים. אבל הוא לא מצא שום דבר שקשור למה שחיפש.

הוא שב ובחן את התצלום החד של מרטה לינגו. יש להניח שצולם מקרוב, אבל היא כנראה לא הבחינה בכך, מאחר שתשומת לבה מופנית הצידה. בעיניה היה מבט מיוחד. משהו חיוני וערני שהצופה לא יכול שלא להיות מושפע ממנו. אבל קארל היה משוכנע שלא זאת הסיבה שלסה ינסן תלה את התצלום המסוים הזה. בשוליים היו הרבה חורים. ככל הנראה תלה אותו והוריד אותו פעמים רבות.

קארל תלש את ארבעת הנעצים שהידקו את התצלום ללוח והפך אותו.

מה שנכתב מאחור היה מעשה ידיו של מטורף.

הוא קרא את זה כמה פעמים.

העיניים המגעילות האלה יקפצו לך מהראש. החיוך המגוחך יטבע בדם. השיער שלך יצטמק והמחשבות שלך יימעכו. השיניים שלך יירקבו. איש לא יזכור אותך אחרת ממה שאת: זונה, כלבה, שטן, רוצחת מזדיינת. ככה תמותי, מרטה לינגו.

ומתחת לזה נוסף באותיות דפוס:

6.7.2002: 2 אטמוספרות

6.7.2003: 3 אטמוספרות

6.7.2004: 4 אטמוספרות

6.7.2005: 5 אטמוספרות

6.7.2006: 6 אטמוספרות

15.5.2007: 1 אטמוספרה

****

קארל הביט מעבר לכתפו. היה נדמה לו שהקירות סוגרים עליו. הוא הצמיד את ידו אל מצחו ועמד שם מרוכז במחשבות. הם מחזיקים אותה פה, בזה הוא היה בטוח. היא נמצאת איפשהו קרוב. כתוב פה שהם מתכננים להרוג אותה עוד חמישה שבועות, בחמישה־עשר במאי, אבל אולי כבר הרגו אותה. היתה לו תחושה שהוא ואסד אולי זירזו את המצב, ושזה בהחלט קרה פה קרוב.

מה אני עושה? מי יכול לדעת משהו? תהה קארל וחיטט בזיכרונו.

הוא לקח את הנייד וחייג אל קורט האנסן, חבר לשעבר מהעבודה שהפך להיות חבר פרלמנט מטעם המפלגה השמרנית.

הוא צעד בחדר והקשיב לצליל החיוג. הזמן בטח צוחק על כולם. הוא הרגיש את זה בבהירות.

שנייה לפני שניתק שמע את הכחכוח המוכר של קורט האנסן, ואז את קולו.

קארל אמר לו לא לדבר, רק להקשיב ולחשוב מהר. בלי שאלות, רק תשובות.

"אתה רוצה לדעת מה יקרה לאדם שחי בלחץ של עד שש אטמוספרות במשך חמש שנים ואז הלחץ משוחרר בבת אחת?" חזר קורט. "שאלה משונה. זאת שאלה היפותטית, נכון?"

"פשוט תענה לי, קורט. אתה היחיד שאני יכול לחשוב עליו שיודע דברים כאלה. אני לא מכיר אף אחד אחר שיש לו רישיון צלילה, אז תגיד לי מה יקרה."

"טוב, האיש ימות, כמובן."

"כן, אבל כמה מהר?"

"אין לי מושג, אבל זה יהיה זוועתי."

"מאיזו בחינה?"

"הכול יתפוצץ מבפנים. נאדיות הריאה יתפקעו. החנקן בעצמות ירסק את הרקמות. האיברים וכל הגוף יתרחבו מפני שחמצן מצוי בכול. קרישי דם, דימום מוחי, דימום מסיבי, אפילו –"

קארל עצר אותו. "מי יכול לעזור למישהו במצב הזה?"

קורט האנסן שוב כיחכח. אולי הוא לא יודע את התשובה. "זה מצב אמיתי, קארל?" שאל.

"אני חושש מאוד שכן."

"אז אתה צריך להתקשר לבסיס חיל הים בהולֶמֶן. יש להם תא לחץ נייד. דְיוּאוֹקוֹם מתוצרת דְרָחֶר."
הוא נתן לקארל את המספר. קארל הודה לו וניתק את השיחה.

לקח רק רגע להסביר את המצב לקצין התורן.

"אתם חייבים למהר. זה דחוף מאוד," אמר קארל. "תביאו אנשים עם מקדחות פניאומטיות וציוד אחר, כי אני לא יודע באיזה סוג של מכשולים תיתקלו. ותודיעו למטה המשטרה. אני זקוק לתגבורת."

"אל תדאג, אני מבין," אמר הקול בטלפון.

39

באותו היום

הם התקרבו למבנה האחרון בזהירות. הם חיפשו סימני חפירה טריים בקרקע. הם הביטו בדודי הפלסטיק החלקלקים שהוצבו לאורך הקיר, כאילו הסתירו פצצה.

גם על הדלת הזאת היה תלוי מנעול שאסד שבר בעזרת המוט, מיומנות שצריך יהיה להוסיף להגדרת התפקיד שלו.

בכניסה לאולם הבחינו בריח מתקתק, כמו תערובת של הבושם מחדר השינה של לסה ינסן וריח בשר שהיה זמן רב מחוץ למקרר. אולי יותר מכול דמה הריח לכלוב בגן חיות ביום אביב חמים ומלבלב.

על הרצפה נחו המוני מכלים מפלדת אל־חלד מבריקה, בגדלים שונים. ברובם עוד לא הותקנו מדידים, אבל בחלקם כן. אין־ספור מדפים לאורך הקיר העידו על כך שהתכנון היה לייצר פה כמויות גדולות. אבל זה מעולם לא קרה.

קארל סימן לאסד ללכת בעקבותיו אל הדלת הבאה, והצמיד אצבע לשפתיו. אסד הינהן ולפת כל כך חזק במוט הברזל, שמפרקי אצבעותיו הלבינו. הוא השתופף מעט, כמו כדי להפוך את עצמו למטרה קטנה. נראָה שהוא עושה את זה מתוך הרגל.

קארל פתח את הדלת הבאה.

בחדר דלק אור. נורות בגופי תאורה מזכוכית מחוסמת האירו את המסדרון. מצד אחד נפתחו הדלתות אל שורה של משרדים נטולי חלונות; מהצד האחר היתה דלת שהובילה למסדרון נוסף. קארל החווה לאסד לערוך חיפוש במשרדים, ואילו הוא נכנס למסדרון הארוך והצר.

היה שם מטונף בצורה שלא תיאמן, כאילו לאורך הזמן נמרחו כל מיני סוגים של זבל וטינופת על הקירות ועל הרצפה. מאוד שונה מהרוח שבה מייסד החברה, הנריק ינסן, רצה ליצור את סביבת העבודה הזאת. לקארל היה מאוד קשה לדמיין מהנדסים לובשי לבן בתפאורה הנוכחית.

בקצה המסדרון היתה דלת שקארל פתח בזהירות כשהוא אוחז בסכין הקפיצית בכיס הז'קט שלו.

הוא הדליק את האור וראה מה שבטח משמש מחסן, שהכיל שני ארגזים וערמות של לוחות גבס, והמון בלוני חמצן ומימן. הוא ריחרח אינסטינקטיבית את האוויר. ריח של אבק שרפה, כאילו מישהו ירה בתוך החדר ממש עכשיו.

"אין כלום במשרדים," שמע את אסד אומר בשקט מאחוריו.

קארל הינהן. גם פה נראה שאין כלום. חוץ מתחושת הטינופת שחווה במסדרון.

אסד נכנס והביט סביבו.

"הוא לא פה, קארל."

"לא הוא האיש שאנחנו מחפשים כרגע."

אסד קימט את המצח. "אז את מי?"

"ששש," אמר קארל. "שומע את זה?"

"את מה?"

"תקשיב. צליל שריקה מאוד חלש."

"שריקה?"

קארל הרים את היד לסמן לאסד להפסיק לדבר, ואז עצם את העיניים. זה עשוי להיות מאוורר במרחק. אולי מים שזורמים בצנרת.

"זה אוויר שעושה את הקול הזה, קארל. כמו גלגל עם פנצ'ר."

"כן, אבל מאיפה זה מגיע?" קארל הסתובב לאט. בלתי אפשרי היה לקבוע את הנקודה המדויקת. החדר היה בסך הכול בגודל שלושה מטר על חמישה, פחות או יותר, ובכל זאת היה נדמה שהצליל מגיע מכל עבר ומשום מקום בעת ובעונה אחת.

הוא צילם את החדר בעיני רוחו. לשמאלו היו ארבעה לוחות גבס, שעמדו זה ליד זה בשכבות של חמישה לוחות בערך. על הקיר המרוחק היה לוח גבס שנשען במעוקם. הקיר לימינו היה חשוף.

הוא הרים מבט אל התקרה וראה ארבעה אריחי תקרה עם חורים זעירים, שביניהם סבך חוטי חשמל וצינורות נחושת שהובילו מהמסדרון ועד אל מאחורי לוחות הגבס השעונים.

גם אסד ראה את זה. "חייב להיות משהו מאחורי הלוחות, קארל."

הוא הינהן. אולי קיר חיצוני, אולי משהו אחר.

עם כל לוח גבס שהזיזו היה נדמה שהצליל הולך ומתקרב.

לבסוף עמדו מול קיר עם קופסה גדולה שחורה ליד התקרה, שמתחתיה מתגים, מדידים וכפתורים. מצד אחד של לוח הבקרה היתה דלת מקומרת עשויה שני חלקים שהיו מכוסים בלוחות מתכת. מהצד האחר היו שני אשנבים גדולים עם זגוגיות משוריינות חלביות. אל הזכוכית הוצמדו בנייר דבק חוטי חשמל שהיו מחוברים לשני פינים; קארל שיער שהם נפצים. מול כל אחד מהאשנבים הוצבה מצלמת מעקב על חצובה. לא היה קשה לשער לְמה שימשו המצלמות ומה היו אמורים הנפצים לעשות.

על הרצפה מתחת למצלמות היו כמה גושים שחורים קטנים. הוא הרים חלק מהם וראה שאלה כדוריות תחמושת של רובה ציד. הוא מישש את אשנבי הזכוכית ועשה צעד לאחור. לא היה ספק שהיריות כוונו אליהם. אז אולי יש משהו במצב הזה שהאנשים בחווה לא הצליחו לשלוט בו.

הוא הצמיד את האוזן לקיר. הצליל המייבב הגיע ממקום כלשהו בפנים. לא מהדלת, לא מהחלונות. רק מבפנים. זה חייב להיות צליל מאוד גבוה אם הוא מצליח לחדור בעד מתחם סגור מוצק כזה.

"זה עומד מעל לקו הרביעי, קארל."

הוא הביט במד הלחץ שאסד נקש עליו. הוא צודק. וארבעה קווים הם חמש אטמוספרות. אם ככה, הלחץ בתוך החדר כבר ירד באטמוספרה.

"אסד, אני חושב שמרטה לינגו נמצאת שם בפנים."

השותף שלו עמד ללא ניע ובחן את דלת המתכת הקמורה. "אתה חושב?"

הוא הינהן.

"הלחץ יורד למטה, קארל."

הוא צדק. תנועת המחט היתה ברורה.

קארל הסתכל אל הכבלים שלמעלה. חוטי החשמל הדקים בין הנפצים השתלשלו לרצפה בקצוות חשופים. כנראה שהתוכנית היתה לחבר לחוטים סוללה או איזשהו מתקן הפעלה אחר. זה מה שהם התכוונו לעשות בחמישה־עשר במאי, כשהלחץ היה אמור לצנוח לאטמוספרה אחת, כפי שנכתב על החלק האחורי של התצלום של מרטה לינגו?

הוא הביט סביבו כדי להבין את ההיגיון מאחורי כל זה. צינורות הנחושת הובילו ישירות לתוך החדר. יש אולי עשרה כאלה, אז איך אפשר לדעת איזה מהם משחרר את הלחץ ואיזה מהם מגביר אותו? אם הם ינקבו את אחד הצינורות אולי רק יחמירו את המצב בתוך תא הלחץ. הדבר נכון גם לגבי טיפול בחוטי החשמל.

הוא ניגש אל דלת האטימה ובדק את לוח הבקרה שלצדה. פה לא היו ספקות – הכול הודפס בשחור ולבן על שישה כפתורים: פתיחת דלת עליונה. סגירת דלת עליונה. פתיחת דלת אטימה חיצונית. נעילת דלת אטימה חיצונית. פתיחת דלת אטימה פנימית. נעילת דלת אטימה פנימית.

ושתי דלתות האטימה היו במצב סגור. וככה הן יישארו.

"בשביל מה אתה חושב שזה?" שאל אסד. הוא היה קרוב מאוד להעביר מתג קטן מ"כבוי" ל"פועל".

קארל ייחל שהארדי היה איתו שם. הארדי מעולה בכל הקשור בכפתורים וחוגות.

"המתג הזה חובר אחרי כל השאר," אמר אסד. "אחרת, למה האחרים עשויים מהחומר החום הזה?" הוא הצביע על קופסת בקליט מרובעת. "ולמה זה נראה כל כך שונה?"

זה היה נכון. היה ברור שהמתגים מהסוגים השונים יוצרו בהפרש של עשורים זה מזה.

אסד הינהן. "אני חושב שהחוגה הזאת עוצרת את התהליך. או שאולי אין לה שום משמעות." ניסוח יפה גם אם לא מדויק.

קארל נשם עמוק. עברו כמעט עשר דקות מאז דיבר עם האנשים בהולמן, וייקח עוד זמן עד שיגיעו. אם מרטה לינגו באמת בפנים, יצטרכו לעשות משהו קיצוני.

"תסובב אותה," אמר לאסד בלב כבד.

ברגע שסובב אותה צליל שורקני וחותך נשמע בחדר במלוא העוצמה. לבו של קארל צנח. לרגע הוא היה משוכנע ששיחררו את הלחץ.

אז הרים מבט וזיהה שארבעת המלבנים הממוסגרים על התקרה הם רמקולים. ככה שמעו חזק יותר את צליל השריקה מתוך החדר, שהלך ונעשה חודרני יותר ומורט עצבים.

"מה קורה עכשיו?" צעק אסד שהחזיק את הידיים על האוזניים, מה שהקשה על קארל לענות לו.

"אני חושב שהפעלת את האינטרקום," צעק אליו בחזרה, והביט במלבנים על התקרה. "את נמצאת בפנים, מרטה?" צעק שלוש או ארבע פעמים והיטה אוזן.

עכשיו הוא שמע בבירור את שריקת האוויר העובר דרך סדק צר. כמו רעש שעושה אדם עם השיניים בדיוק כשהוא מתחיל לשרוק. השריקה היתה עקבית.

הוא הסתכל בדאגה אל מד הלחץ. עכשיו הוא ירד כמעט לארבע וחצי אטמוספרות. הלחץ יורד מהר.

הוא שוב צעק, הפעם ממש חזק, ואסד הוריד את ידיו מהאוזניים וצעק גם הוא. הצרחות המשולבות שלהם היו מסוגלות להעיר מתים מקברם, חשב קארל, ומאוד קיווה שהמצב לא חמור עד כדי כך.

אז שמע חבטה חזקה מהקופסה השחורה ליד התקרה, ולרגע השתררה בחדר דממה מוחלטת. הקופסה שם למעלה שולטת בלחץ, חשב, ושקל אם לרוץ לחדר האחר ולהביא משהו לעמוד עליו כדי לפתוח אותה.

בדיוק אז שמעו גניחות בוקעות מהרמקולים. כמו קול חיה מודאגת או אדם במשבר עמוק או אבל.

"מרטה, זאת את?" צעק קארל.

הם עמדו ללא ניע וחיכו. אז שמעו רחש שפירשו כ"כן".

קארל הרגיש צריבה בגרון. מרטה לינגו נמצאת בפנים. כלואה יותר מחמש שנים במקום הקודר והדוחה הזה. ועכשיו אולי תמות, ולקארל אין מושג מה לעשות.

"מה אנחנו יכולים לעשות, מרטה?" צעק. אז נשמע רעם עצום מכיוון לוח הגבס שנשען על הקיר המרוחק. הוא ידע שמישהו ירה ברובה ציד דרך לוח הגבס, וריסס כדוריות ברחבי החדר. הוא הרגיש פעימות בכמה מקומות בגוף בזמן שדם חם התחיל לנזול החוצה. הוא עמד משותק למשך חלקיק שנייה שנדמתה כנצח. אז השליך את עצמו אחורה על אסד, שעמד שם בזרוע מדממת.

כששכבו על הרצפה, נפל לוח הגבס וחשף את היורה. לא היה קשה לזהות אותו. חוץ מהקמטים בפנים, תוצאת החיים הקשים ונפשו המעונה, לסה ינסן נראה בדיוק כמו הילד בתצלומים.

הוא יצא ממחבואו עם רובה ציד מעשן בידו ובחן את תוצאות הירייה באדישות צוננת של מישהו שבוחן מרתף מוצף.

"איך, לכל הרוחות, מצאת אותי?" שאל, בעודו פותח את הקנה ותוחב פנימה עוד קליעים. הוא התקרב. לא היה ספק שילחץ על ההדק אם יתחשק לו.

"אתה עדיין יכול לעצור את זה, לסה," אמר קארל, והשעין את עצמו על המרפק כך שאסד יוכל לצאת מתחתיו. "אם תעצור עכשיו לא תקבל יותר מכמה שנים בכלא. אחרת, זה יהיה מאסר עולם על רצח."

האיש חייך. היה אפשר לראות שהיה חביב הנשים. הוא היה שטן במסווה. "אם ככה, יש הרבה דברים שאתה לא יודע," אמר וכיוון את הלוע ישר לרקה של אסד.

"כן, אני מאמין לך," אמר קארל כשהרגיש את ידו של אסד מתגנבת לכיס הז'קט שלו.

"קראתי לתגבורת שצריכה להגיע כל רגע. תן לי את הרובה, לסה, הכול יהיה בסדר."

לסה הניד את ראשו. הוא לא קנה את זה. "אם לא תענה לי אני הורג את השותף שלך. איך, לכל הרוחות, מצאת אותי?"

בהתחשב בלחץ שהוא אמור להיות נתון בו, לסה נשמע יותר מדי רגוע. האיש מטורף לגמרי.

"אופה גילה לי," אמר קארל.

"אופה?" עכשיו הבעתו של האיש השתנתה. פיסת המידע הזאת לא התאימה לעולם שהוא היה נחוש לשלוט בו. "בולשיט! אופה לינגו לא יודע כלום," אמר לסה. "הוא אפילו לא יודע לדבר. עקבתי אחרי החדשות בימים האחרונים. הוא לא הוציא מילה. אתה משקר."

קארל הרגיש שאסד תפס את הסכין.

קיבינימט על החוקים ותקנות נשק מוסווה. הוא רק קיווה שלאסד יהיה זמן להשתמש בה.

מהרמקולים למעלה נשמע כאילו האישה בחדר רוצה להגיד משהו.

"אופה לינגו זיהה אותך בתמונה," אמר קארל. "תמונה שלך ושל דניס קנוסן עומדים יחד בילדות. זוכר את התמונה הזאת, אטומוס?"

השם הכאיב לו כמו סטירת לחי. היה ניכר ששנות הסבל צפות ועולות בלסה ינסן.

הוא עיווה את פניו והינהן. "אז גם על זה אתה יודע! אני מניח שאתה יודע הכול. אז אתה גם מבין שתיאלץ להצטרף אל מרטה."

"לא יהיה לך זמן. הכוחות בדרך," אמר קארל, ונשען קדימה כדי שאסד יוכל למשוך החוצה את הסכין ולתקוף את האיש בתנועה אחת. השאלה היתה אם הפסיכופת יספיק ללחוץ על ההדק. אם לסה יירה משני הקנים יחד מטווח כזה קצר, הם גמורים.

לסה חייך שוב. הוא כבר משל ברוחו. זה הסמל המסחרי של הפסיכופת: שום דבר לא נוגע בו.

"אוהו, ועוד איך יהיה לי זמן. תהיה בטוח."

המשיכה בז'קט של קארל ונקישת הסכין הקפיצית היו כמו קול סכין בבשר. גידים מבותקים, שרירים בריאים מנוקבים. קארל ראה את הדם על רגלו של לסה בדיוק כשאסד העיף את הרובה כלפי מעלה בידו השמאלית המגואלת בדם. הרעם של רובה הציד ליד האוזניים של קארל, כשלסה ירה מתוך רפלקס, חסם את כל יתר הקולות. הוא ראה את לסה נופל בדממה לאחור, ואת אסד מתנפל על האיש בסכין.

"לא!" צעק קארל, אף שבקושי היה מסוגל לשמוע את קולו. הוא ניסה לקום, אבל עכשיו הרגיש את הפציעה. הוא הביט מתחתיו, היה הרבה דם על הרצפה. הוא אחז בירכו ולחץ חזק כשנעמד.

אסד התיישב מדמם על חזהו של לסה, כשהסכין מוצמדת לגרונו של האיש. קארל לא היה יכול לשמוע, אבל הוא ראה את אסד צועק על האיש, וראה את לסה יורק בפניו של אסד עם כל משפט שהוציא מפיו.

לאט־לאט חזר קארל לשמוע באוזן אחת. הממסר מלמעלה שוב התחיל לשחרר אוויר מהתא, והפעם השריקה יותר רמה מקודם. או שאולי השמיעה שלו משטה בו?

"איך עוצרים את השטות הזאת? איך עוצרים את המאווררים? תגיד לי!" צעק אסד בפעם המי־יודע־כמה, וחטף עוד יריקה. רק עכשיו קארל שם לב שבכל פעם שלסה ירק, הסכין נלחצה חזק יותר לגרון שלו.

"כבר שיספתי גרונות של אנשים יותר טובים ממך!" צעק אסד ויצר בעור חתך שטחי, אבל עמוק דיו, כך שהדם ייזל במורד צווארו של לסה.

"גם אם הייתי יודע לא הייתי מגלה לך," נהם לסה. קארל הביט ברגל של לסה, במקום שבו אסד דקר אותו. היא לא דיממה הרבה כל כך, לא כמו כשהעורק הראשי בירך נפגע. אבל זה בכל זאת היה די חמור.

הוא הציץ במד הלחץ; המחט ירדה בקצב אטי, אך יציב. איפה התגבורת, לכל הרוחות? מה עם הקצין הזה בהולמן? קארל נשען על הקיר, הוציא את הנייד וחייג אל הקצין התורן שאמר לו שהסיוע יגיע בתוך דקות. לחבר'ה שלו ולחובשים תהיה הרבה עבודה.

הוא לא הרגיש בחבטה; רק ראה את הנייד שלו על הרצפה ואת זרועו נשמטת. הוא הסתובב פתאום וראה את היצור הרזה עומד מאחוריהם והולם בראשו של אסד במוט הברזל. אסד נפל בלי להוציא הגה.

אז צעד אחיו של לסה קדימה וריסק את הנייד של קארל ברגלו.

"אוי, אלוהים, ילד שלי, זה רציני?" נשמע קול מאחוריהם. האישה התגלגלה אליהם בכיסא גלגלים, כשכל תלאות החיים חרותות על פניה. היא לא התייחסה לאיש ששכב מעולף על הרצפה, רק ראתה את הדם הניגר מרגלו של בנה.

לסה התרומם בקושי ונעץ בקארל מבט זועם. "זה שום דבר, אמא," אמר. הוא הוציא ממחטה מהכיס, הוריד את החגורה ואחיו עזר לו להדק את שתיהן היטב סביב הירך.

היא חלפה על פניהם בכיסא והביטה במד הלחץ. "איך הולך, כלבה מסריחה?" צעקה אל הזגוגית.

קארל הביט באסד ששכב על הרצפה ובקושי נשם. הוא ישרוד. הוא סרק את הרצפה בתקווה לאתר את הסכין. אולי היא מתחת לגופו של אסד, או שמא תתגלה אם הרזה הזה יזוז הצידה.

נראה שהנס קורא מחשבות. הוא הסתובב אל קארל בהבעה ילדותית כאילו קארל רוצה לגנוב לו משהו או להרביץ לו. זה היה מבט של ילד בודד, מבט שנבע מהקנטות של ילדים אחרים שלא הבינו כמה פגיע הוא אדם רפה שכל. הוא הרים את מוט הברזל וכיוון לגרונו של קארל.

"להרוג אותו, לסה? להרוג? אני יכול."

"אל תעשה שום דבר," אמרה האישה והתקרבה עם הכיסא.

"שב, שוטר מניאק," ציווה עליו לסה והתיישר כעת מלוא גובהו. "הנס, תביא את המצבר. אנחנו נפוצץ את הבניין הזה לשמים. זה הדבר היחיד שאפשר לעשות. עשר דקות ועפנו מכאן."

הוא טען את רובה הציד בלי להסיר מקארל את העיניים. בינתיים קארל החליק על הקיר והתיישב בגבו לדלת האיטום.

לסה קרע את הסרט הדביק מהחלונות ולקח את מטעני הנפץ. בתנועה חלקה אחת ליפף את השילוב הקטלני של החוטים והנפצים סביב צווארו של קארל.

"אין לך מה לפחד, לא תרגיש כלום. אבל בשבילה שם בפנים המצב יהיה שונה. ככה זה צריך להיות" אמר לסה בקור, וגרר את בלוני הגז אל הקיר של תא הלחץ, מאחורי קארל.

אז חזר אחיו עם המצבר ועם כבל מגולגל.

"לא, נעשה את זה אחרת, הנס. ניקח את המצבר החוצה. אתה פשוט צריך לחבר את זה ככה," אמר לסה והראה לו איך לחבר את חומרי הנפץ שסביב צווארו של קארל אל פתילי ההשהיה ואז למצבר.

"תחתוך חתיכה ממש ארוכה. היא צריכה להגיע עד החצר." צחק והישיר מבט אל קארל. "אנחנו נחבר את החשמל בחוץ, והפיצוץ יעיף את הראש של המזדיין הזה ויפוצץ את בלוני הגז."

"אבל מה קודם? מה איתו?" שאל אחיו והצביע על קארל. "הוא יכול פשוט לקרוע את החוטים."

"הוא?" לסה חייך והרחיק את המצבר מקארל במשיכה. "אתה צודק. עוד דקה אני אתן לך לעלף אותו."

אז השתנה קולו, והוא הסתובב והביט בקארל בהבעה רצינית על פניו. "איך, לכל הרוחות, מצאת אותי? אמרת שזה בגלל דניס קנוסן ואופה. אבל אני לא מבין איך קישרת בינם לביני?"

"עשית אלף טעויות, חתיכת מוקיון. ככה מצאתי אותך!"

לסה נסוג לקצה החדר וטירוף עמוק בעיניו. עוד רגע הוא בטוח יורה בקארל. פשוט יכוון ויסחט את ההדק. ואז שלום לקארל. לסה לא ייתן לשוטר הזה למנוע ממנו לפוצץ את המקום הזה. קארל ידע את זה.

קארל ישב שם בנחת והתבונן באחיו של לסה שהתקשה לפרוש את פתילי ההשהיה. הם כל הזמן הסתבכו והתעקלו כשפתח את הסלילים.

אז הרגיש קארל את זרועו הפצועה של אסד רועדת כנגד רגלו. אולי הוא לא נפגע כל כך קשה, אחרי הכול. נחמה קטנה במצב הזה, מפני שעוד מעט שניהם מתים.

קארל עצם את עיניו וניסה להיזכר בכמה רגעים חשובים בחייו. אחרי כמה שניות של כלום, פקח אותן. אפילו הנחמה הזאת נמנעה ממנו.

באמת היו לו כל כך מעט רגעי שיא בחיים?

"אמא, צאי החוצה," שמע את לסה אומר. "צאי לחצר, ותתרחקי מהקירות החיצוניים. עוד דקה נצא אלייך, וניעלם כולנו."

היא הינהנה, הביטה פעם אחרונה באשנב הזכוכית וירקה עליו.

כשחלפה על פני הבנים, הביטה בבוז בקארל ובאיש ששכב לצדו. בשמחה היתה בועטת בהם אם היתה יכולה. הם גנבו את חייה, כמו כולם. מרירות ושנאה מילאו את חייה. לשום רגש אחר לא היה מקום.

את לא יכולה לעבור פה, מכשפה, חשב קארל כשהבחין ברגלו של אסד שרועה במעבר.

כשנתקל כיסא הגלגלים שלה ברגלו, הוא שאג בכאב ובתנועה אחת ניתר ועמד על רגליו בין האישה לדלת. שני האנשים שעמדו ליד החלונות הסתובבו. לסה הרים את רובה הציד בעוד אסד המדמם השתופף מאחורי כיסא הגלגלים, אחז את הברכיים הגרומות של האישה והסתער לכיוון השניים כשהוא מנגח אותם בכיסא הגלגלים. הקקופוניה היתה שטנית – השאגה של אסד, הצרחה של האישה, השריקה מחדר הלחץ, וצעקות האזהרה של שני הגברים – הכול נקטע באחת כאשר הפיל כיסא הגלגלים את שניהם.

האישה שכבה כשרגליה באוויר, אסד ניתר מעליה והשליך את עצמו על הרובה. האח עמד ויילל כשאסד אחז בקנה ביד אחת והלם בגרונו של לסה בידו האחרת. בתוך שניות הכול נגמר.

אסד התרחק משם עם הרובה בידו. הוא דחף את כיסא הגלגלים הצידה, הקים את לסה המשתעל על רגליו, עמד שם רגע והביט בו.

"עכשיו תגיד לנו איך עוצרים את החרא הזה!" צעק כשקארל נעמד על ידו.

קארל ראה את הסכין ליד הקיר. הוא התיר את החוטים והנפצים סביב צווארו והלך לקחת את הסכין בעוד הנס מנסה להרים את אמו.

"כן, תגלה לנו, עכשיו!" קארל הצמיד את הסכין ללחיו של לסה.

שניהם ראו את זה בעיניים של לסה. הוא לא האמין להם. מבחינתו, רק דבר אחד חשוב: מרטה לינגו חייבת למות בחדר הזה שמאחוריהם. לבד, לאט ובייסורים. זאת היתה המטרה. הוא כבר יתמודד עם העונש. בשלב הזה, מה זה משנה?

"בוא נפוצץ אותו ואת המשפחה שלו, קארל," אמר אסד והצר את עיניו. "מרטה לינגו תגמור בקרוב בכל מקרה. אז אנחנו לא יכולים לעזור לה." הוא הצביע על מד הלחץ שעמד עכשיו על הרבה פחות מארבע אטמוספרות. "נעשה להם את מה שרצו לעשות לנו. ולמרטה נעשה טובה."

קארל הביט בעיניו של אסד. בתוך העיניים החומות החמות האלה היה ניצוץ של שנאה אמיתית שלא היתה זקוקה לעידוד.

קארל הניד את ראשו. "אנחנו לא יכולים לעשות דבר כזה, אסד."

"כן, קארל, אנחנו כן יכולים," ענה אסד. הוא הושיט את ידו והוציא את הכבלים והנפצים מידו של קארל. אז כרך אותם סביב צווארו של לסה.

בעוד לסה מביט באמו המנפנפת בזרועותיה ובאחיו, שרעד במקומו מאחורי כיסא הגלגלים, הביט אסד בקארל באופן שלא משתמע לשתי פנים. הם חייבים ללחוץ על לסה עד שיתחיל לקחת אותם ברצינות. אולי לא יילחם על חייו שלו, אבל הוא כן יילחם על חייהם של אמו ושל אחיו. אסד ראה את זה בעיניים שלו, והוא צדק.

קארל הרים את זרועותיו של לסה וחיבר את הקצוות החשופים של החוטים לפתילי ההשהיה, כמו שלסה תיאר.

"לך, שב בפינה," הורה קארל לבן הצעיר. "קח את אמא שלך לשם ותושיב אותה על הברכיים שלך, הנס."

הוא הביט בקארל בעיניים מבוהלות; אז הרים את אמו על הידיים כמו היתה חסרת משקל, והתיישב על הרצפה בגבו אל הקיר.

"אנחנו נפוצץ את שלושתכם עם מרטה לינגו אם לא תגיד לנו איך לכבות את המכונה המזוינת שלך," אמר קארל כשליפף את פתיל ההשהיה על קוטב המצבר.

לסה הפנה את מבטו מאמו והביט בקארל כששנאה בוערת בעיניו. "אני לא יודע איך עוצרים את זה," אמר בשלווה. "הייתי יכול לבדוק במדריך, אבל אין לנו זמן לזה."

"שקרן! אתה סתם מנסה להרוויח זמן!" צעק קארל. בזווית עינו הבחין שאסד שוקל להכות את לסה.

"תאמין במה שבא לך," אמר לסה וחייך אל אסד.

קארל הינהן. הוא לא משקר. הוא קר כקרח, אבל לא משקר. עם הניסיון שלו, הוא ידע את זה. רק במדריך כתוב איך עוצרים את המערכת. עסק ביש.

הוא פנה אל אסד. "אתה בסדר?" שאל והניח את ידו על קנה הרובה, לפני שאסד ירסק את פרצופו של לסה עם הקת. אסד הינהן בכעס. הפגיעה בזרועו לא היתה קשה, וגם המכה בראש לא. בחור קשוח.

קארל הוציא בזהירות את הרובה מידיו. "זה מוגזם. אני לוקח את הרובה, אסד, ואני רוצה שתרוץ להביא את המדריך. ראית איפה הוא. המדריך בכתב יד, בחדר הפנימי. הוא בערמה שבקצה. למעלה, נדמה לי. תביא אותו, אסד. מהר!"

לסה חייך כשקארל החזיק את הרובה תחת סנטרו. כמו גלדיאטור, הוא אמד את כוחו של היריב, כדי לבחור במי כדאי להילחם. היה ברור שלסה מעדיף את קארל. ובאותה מידה היה ברור לקארל שלסה טועה.

לסה התחיל לסגת לכיוון הדלת. "לך אין אומץ לירות בי. ההוא היה יורה. עכשיו אני הולך, ואתה לא תעצור אותי."

"זה מה שאתה חושב?" קארל צעד אליו ולפת את צווארו בחוזקה. עוד תנועה אחת והוא דופק לו את הרובה בפרצוף.

ואז נשמעו במרחק הסירנות של המשטרה.

"תברח!" צרח אחיו של לסה שנעמד פתאום עם אמו בידיו ובעט את כיסא הגלגלים לעברו של קארל.

לסה נעלם בתוך שנייה. קארל רצה לרוץ אחריו, אבל לא היה יכול. נראה שמצבו גרוע משל לסה; רגלו הפצועה פשוט סירבה לציית.

הוא כיוון את הרובה אל האישה ובנה והניח לכיסא להתגלגל ולהתנגש בקיר.

"תראה!" צעק הנס והצביע על החוט הארוך שלסה גרר אחריו.

כולם הביטו בכבל המחליק על הרצפה. לסה ניסה לשחרר את חומרי הנפץ מצווארו תוך כדי ריצה במסדרון. הכבל החופשי נמתח עוד ועוד עד שהמצבר נפל ונגרר אחריו לכיוון הדלת. כשהגיע לפינה והתנגש במשקוף, החליק הכבל המשוחרר אל מתחת למצבר ונגע בקוטב השני.

הם הרגישו את הפיצוץ – רעד קל וחבטה עמומה.

מרטה שכבה פרקדן בחשכה והקשיבה לשריקה; היא ניסתה לשלב את זרועותיה כך שתוכל ללחוץ על שני מפרקי ידיה.

כעבור כמה דקות החל עורה לגרד, אבל זה הכול, שום דבר אחר לא קרה. לרגע הרגישה שנס פנטסטי עומד לקרות, היא צרחה על הצינוריות בתקרה שלא יצליחו להרוג אותה.

אבל כשהסתימה הראשונה התחילה להתרופף לה בפה, ידעה שהנס לא יתרחש. בדקות הבאות שקלה להרפות ממפרקי ידיה, בעוד כאב הראש והמפרקים והלחץ על כל האיברים הפנימיים החמיר

והתפשט. כשהחליטה להרפות סוף־סוף ממפרקי ידיה, כבר לא הרגישה אותם.

אני צריכה להתהפך, חשבה וציוותה על גופה להסתובב על הצד, אבל כבר לא היה לה כוח. הכול נעשה מטושטש והיא הרגישה בחילה וחנק גם יחד.

היא שכבה על הרצפה בלי לזוז והרגישה עוויתות מתגברות. בתחילה בשרירי העכוז, אז בבטן, אחר כך בחזה.

זה מתקדם לאט מדי! זעק קול בתוכה כששוב הרפתה ממפרקי ידיה.

כמה דקות אחר כך שקעה בנמנום מעורפל. היא לא יכלה להיאחז במחשבות על אופה, היא ראתה רק הבזקי צבעים וניצוצות של אור וצורות מסתחררות.

כשהסתימה הראשונה פקעה מתוך השן, היא פצחה בגניחה ארוכה ומונוטונית. היא הפנתה את כל כוחותיה להפקת הקול המעונה, אבל לא שמעה את עצמה; השריקה מהצינוריות למעלה היתה חזקה מדי.

בבת אחת חדלה דליפת האוויר והשריקה הפסיקה. לרגע דמיינה שאולי תיוושע. היו קולות בחוץ. הם קראו בשמה והיא הפסיקה לייבב. כל מהותה זעקה "כן, אני כאן." אולי אפילו ביטאה את המילים בקול רם. אחר כך שמעה שמדברים על אופה כאילו הוא ילד רגיל. היא אמרה את שמו, אבל זה לא נשמע נכון. אז שמעה רעש חזק, ואת קולו של לסה שרוקן את כל תקוותיה. היא נשמה לאט והבחינה באחיזה הרפויה של אצבעותיה במפרקים. היא לא ידעה אם היא עדיין מדממת. היא לא הרגישה כאב, אבל גם לא הקלה. אז חזרה השריקה.

כשרעדה הקרקע תחתיה, הכול נעשה קר וחם בעת ובעונה אחת. לרגע נזכרה באלוהים ולחשה את שמו. אחר כך היה הבזק בראשה.

שאגה אימתנית באה אחרי האור ואחריה עוד אור.

ואז היא הרפתה את אחיזתה.

אפילוג

2007

הסיקור התקשורתי היה עצום, ולמרות התוצאות החקירה ופענוח תיק לינגו היו סיפור הצלחה. פיב וֶסְטֶרְגוֹר ממפלגת דנמרק שבעה נחת והתענגה על תשומת הלב, מאחר שהיא זאת שעמדה על הקמת מדור Q. היא גם ניצלה את ההזדמנות להקניט את כל מי שלא היה שותף לאג'נדה החברתית שלה.

זאת היתה רק אחת הסיבות לכך שקארל התרחק מאור הזרקורים.

שלושה ביקורים בבית החולים להוצאת רסיסים מרגלו ופגישה אחת עם מונה איבסן, שביטל. ולא הרבה מעבר לזה.

עכשיו הם חזרו לפעילות במרתף. על לוח השעם נתלו שתי שקיות ניילון קטנות עם כדוריות מרובה ציד. עשרים וחמש בשקית של קארל, שתים־עשרה בשקית של אסד. במגירה נחה סכין עם להב של עשרה סנטימטר. בסופו של דבר כל השטויות האלה בטח יגיעו לפח.

קארל ואסד דאגו זה לזה. קארל הניח לעוזר שלו לבוא וללכת מתי שבא לו, ואסד יצר אווירה שמחה במרתף. אחרי שלושה שבועות של מנוחה עם סיגריות וקפה ומוזיקת יללות החתולים של אסד, קארל שלח יד ועילעל בערמת התיקים בפינת השולחן. היתה שם עבודה לשנים.

"אתה הולך היום לפארק פֶלֶה, קארל?" שאל אסד מהפתח.

קארל הרים מבט בהבעה עצלה.

"אחד במאי, אתה יודע? אנשים ברחובות, שתייה וריקודים ועושים חיים? ככה אומרים?"

קארל הינהן. "אולי יותר מאוחר, אסד. לך אתה אם בא לך." הוא העיף מבט בשעון. צהריים. פעם היו נותנים לכולם חצי יום חופש.

אבל אסד הניד את ראשו. "זה לא בשבילי, קארל. יותר מדי אנשים שאני לא רוצה לפגוש."

קארל הינהן. איך שהוא רוצה. "מחר נעבור על התיקים האלה," אמר וטפח על הקלסרים. "בסדר מבחינתך, אסד?"

אסד חייך חיוך כל כך גדול, שהתחבושת על הרקה שלו כמעט השתחררה. "רעיון טוב, קארל!" אמר.

אז צילצל הטלפון. זאת היתה ליס עם הבקשה הרגילה. המפקד רוצה לראות אותו במשרד.

הוא פתח את המגירה והוציא תיקיית פלסטיק. היתה לו הרגשה שהפעם יזדקק לה.

"מה המצב, קארל?" זאת היתה הפעם השלישית באותו שבוע שליקובסן היתה ההזדמנות לשאול את השאלה הזאת.

קארל משך בכתפיו.

"על איזה תיק אתה עובד עכשיו?"

הוא שוב משך בכתפיו.

יקובסן הסיר את משקפי הקריאה שלו והניח אותם על ערמת הניירת שלפניו. "היום התובע הסכים לעסקת טיעון עם עורכי הדין שמייצגים את אולה ינסן ובנה."

"באמת?"

"שמונה שנים לאמא, שלוש לבן."

קארל הינהן. צפוי.

"אולה ינסן תשהה ככל הנראה במוסד לחולי נפש."

קארל שוב הינהן. אין ספק שהבן שלה יצטרף אליה. האומלל הזה הרי לא ישרוד יום בכלא.

יקובסן השפיל את עיניו. "יש חדשות בנוגע למרטה לינגו?"

קארל הניד את ראשו. "היא עדיין מורדמת, אבל הסיכויים קלושים. נראה שקרישי הדם במוח גרמו לה נזק בלתי הפיך."

מרקוס הינהן. "אתה ומומחי הצלילה מבסיס חיל הים בהולמן עשיתם הכול, קארל."

הוא השליך לעברו חוברת. "זה מגזין צלילה נורווגי. תעיף מבט בעמוד ארבע."

קארל פתח את המגזין והביט בתצלומים. תצלום ישן של מרטה לינגו ותמונה של תא הלחץ שהצוללנים חיברו לדלת האיטום, כך שהמחלץ יוכל להעביר את האישה מהכלא שלה אל היחידה הניידת. מתחת לתצלומים היה מאמר קצר על תפקידו של המחלץ ועל ההכנות שנעשו ביחידה הניידת. איך חיברו אותה, על מערכת תא הלחץ, ועל כך שבהתחלה היה צריך להעלות מעט את הלחץ בתא, בין השאר כדי לעצור את הדימום מזרועותיה. המאמר היה מלווה בשרטוט של הבניין ובחתך רוחב של הדיואוקום של דרחר, שבתוכו המחלץ שהעניק לה חמצן ועזרה ראשונה. היו גם תצלומים של הרופאים לפני תא הלחץ הענקי של בית החולים הלאומי, ושל הטכנאי הבכיר מיקאל אוֹבֶגוֹר, שסייע לחולה שסבלה ממקרה קשה של דקומפרסיה. בסוף היה תצלום מגורען של קארל ואסד בדרכם החוצה אל האמבולנסים.

באותיות גדולות נכתב בנורווגית: "מאמצים מתואמים היטב בין מומחי צלילה של חיל הים ומדור משטרתי שזה עתה נוסד, שמים קץ למקרה ההיעדרות השנוי ביותר במחלוקת בדנמרק מזה כמה עשורים".

"טוב," אמר מרקוס ועטה את החיוך הכי מקסים שלו. "הודות למאמר הזה, משטרת אוסלו יצרה איתנו קשר. הם רוצים לדעת יותר פרטים על העבודה שלך, קארל. הם רוצים לשגר לפה משלחת בסתיו, ואני רוצה שתיפגש איתם."

קארל הרגיש את הזעם משתלט עליו. "אין לי זמן לזה," מחה. הדבר האחרון שהוא יעשה זה לתת לחבורה של נורווגים להתרוצץ לו בין הרגליים. "תזכור שאנחנו רק שניים. וכמה בדיוק אמרת

התקציב שקיבלת, בוס?"

מרקוס התחמק ביעילות מהשאלה. "עכשיו, כשהתאוששת וחזרת לעבודה, הגיע הזמן שתחתום על זה, קארל." הוא הושיט לקארל מסמך הרשמה מטופש למה שמכונה "קורס הכשרה".

קארל לא לקח אותו. "אני לא עושה את זה, בוס."

"אתה חייב, קארל. למה אתה לא רוצה לעשות את זה?"

כרגע שנינו חושבים על סיגריה, חשב קארל. "יש הרבה מאוד סיבות," אמר. "תחשוב רק על רפורמת הרווחה. עוד מעט גיל הפרישה יהיה שבעים, תלוי בדרגה, ואין לי שום חשק להיות שוטר דינוזאור, ואני גם לא רוצה לגמור בתור מחדד עפרונות. אני לא רוצה הרבה פקודים. אני לא רוצה לעשות שיעורי בית, ואני לא רוצה לעשות מבחנים. אני מבוגר מדי בשביל זה. אני לא רוצה כרטיס ביקור חדש, ואני לא רוצה קידום. זה למה."

יקובסן נראה עייף. "הרבה מהדברים שהזכרת עכשיו לא יקרו. אלה רק השערות, קארל. אבל אם אתה רוצה להיות מפקד מדור Q, אתה חייב לעשות את הקורס."

הוא הניד את ראשו. "לא, מרקוס. אני גמרתי עם ספרים; אין לי כוח לזה. מספיק שאני צריך לעזור לבן החורג שלי בשיעורי בית במתמטיקה. וגם ככה הוא ייכשל. מעתה ואילך, ראש מדור Q צריך להיות תת־רב־פקד. וכן, אני עדיין משתמש במונחים הישנים.

סוף פסוק." קארל הרים את היד והחזיק את תיקיית הפלסטיק באוויר.

"רואה את זה, מרקוס?" המשיך, והוציא את הנייר מהתיקייה. "זה תקציב הפעילות של מדור Q, בדיוק כפי שאושר בפולקטינג."

הוא שמע אנחה עמוקה מעבר לשולחן.

קארל הצביע על השורה התחתונה. הסכום הנקוב – חמישה מיליון קרונות לשנה. "על פי החישובים שלי, יש הפרש של יותר מארבעה מיליון בין המספר הזה לבין העלות האמיתית של המדור. החישוב נשמע לך נכון?"

ראש מחלק רצח שיפשף את מצחו. "מה אתה רוצה להגיד, קארל?" שאל, וניכר שהוא עצבני.

"אתה רוצה שאני אשכח את המספרים האלה, ואני רוצה שתשכח מכל הקורסים."

הפנים של יקובסן שינו צבע. "זאת סחיטה, קארל," אמר בנימה מאופקת. "אצלנו לא משתמשים בטקטיקות כאלה."

"בדיוק, בוס," אמר קארל, הוציא מצת מהכיס והצמיד אותו לפינת המסמך. הלהבה כילתה ספרה אחר ספרה, עד שהדף כולו נשרף. הוא הניח לשרידים המפויחים לצנוח על עלון פרסומת לכיסאות משרדיים. ואז הוא הושיט את המצת למרקוס יקובסן.

כשקארל חזר למרתף הוא מצא את אסד כורע על המחצלת שלו, שקוע בתפילה. הוא כתב לו פתק והשאיר אותו ליד הדלת. "נתראה מחר".

בדרכו להורנבק שקל קארל מה לספר להארדי על תיק אמייר. השאלה היתה אם בכלל להגיד משהו. בשבועות האחרונים מצבו של הארדי לא היה טוב. הפרשת הריר שלו פחתה והוא התקשה בדיבור. הרופאים אמרו שזה זמני. יחד עם זאת, הדיכאון שלו לא היה זמני.

לכן העבירו אותו לחדר טוב יותר. הוא שכב על הצד, וההנחה היתה שהוא מסוגל לראות קצת משיירות האוניות שעוברות במצר אוּרֶסוּן.

לפני שנה ישבו שניהם במסעדה בפארק השעשועים באקֶן ואכלו צלי ברוטב פטרוזיליה, בעוד קארל מתלונן על ויגה. עכשיו הוא ישב על קצה המיטה של הארדי, ולא היה יכול להרשות לעצמו להתלונן על כלום.

"המשטרה בסורה נאלצה לשחרר את האיש בחולצת המשבצות, הארדי," אמר, לאחר שהחליט לא ללכת סחור־סחור.

"מי?" שאל הארדי בצרידות, בלי להזיז את הראש אפילו מילימטר.

"היה לו אליבי. אבל כולם משוכנעים שהוא האיש. זה שירה בך ובי ובאנקר וביצע את הרציחות בסורה. ובכל זאת היו חייבים לשחרר אותו. אני מצטער שאני צריך לספר לך את זה, הארדי."

"אני לא שם זין." הארדי השתעל ואז כיחכח, וקארל עבר לצד הנגדי של המיטה והרטיב נייר מגבת מתחת לברז. "מה זה יועיל לי אם יתפסו אותו?" אמר הארדי, עם ריר בזוויות הפה.

"נתפוס אותו ואת האחרים," אמר קארל וניגב את הפה ואת הסנטר של השותף שלו. "יש לי הרגשה מבוססת שבקרוב אני אצטרך להיות מעורב בזה. החארות האלה לא יתחמקו; בחיים לא."

"תעשה חיים," אמר הארדי וליעלע, כאילו הוא מתכוון להגיד דבר נוסף. ואז זה בא. "האלמנה של אנקר ביקרה אותי אתמול. זה לא היה נעים, קארל."

קארל זכר את ההבעה המרירה על פניה של אליזבט הוֹיֶר. הוא לא דיבר איתה מאז מותו של אנקר. אפילו בהלוויה לא אמרה לו מילה. מהשנייה שהודיעו לה על מותו, האשימה את קארל בכול.

"היא אמרה משהו עלי?"

הארדי לא ענה. הוא רק שכב בשקט ומיצמץ, כאילו הפליג עם הספינות שבחוץ.

"אתה עדיין לא מוכן לעזור לי למות, קארל?" שאל בסוף.

קארל ליטף את לחיו. "אילו רק יכולתי, הארדי. אבל אני לא יכול."

"אם כך, תעזור לי ללכת הביתה. את זה אתה יכול? אני לא רוצה להיות כאן יותר."

"מה אומרת אשתך, הארדי?"

"היא עוד לא יודעת, קארל. הרגע החלטתי."

קארל דמיין את מינה הנינסן בעיני רוחו. היא והארדי הכירו כשהיו מאוד צעירים. הבן שלהם כבר יצא מהבית, אבל היא עדיין צעירה. בשלב הזה בחייה יש לה בטח מספיק דברים על הראש.

"לך תדבר איתה היום, קארל. זאת תהיה טובה ענקית."

קארל הביט בספינות במרחק.

יכול להיות שהמציאות תגרום לו להתחרט.

קארל הבין מיד שצדק.

מינה הנינסן פתחה את הדלת, ומאחוריה התגלתה קבוצת נשים עולצות. זה לא עלה בקנה אחד עם התקוות של הארדי. שש נשים בחליפות צבעוניות וכובעים עליזים תיכננו תוכניות להמשך היום.

"היום אחד במאי, קארל. זה מה שבנות המועדון תמיד עושות ביום הזה. אתה לא זוכר?" הוא הינהן אל שתיים מהן כשהובילה אותו לתוך המטבח.

לא לקח לקארל הרבה זמן להסביר לה את המצב, וכעבור עשר דקות הוא היה שוב ברחוב. היא לקחה את ידו וסיפרה לו כמה קשה לה, ועד כמה היא מתגעגעת לחייה הקודמים. אז השעינה את ראשה על כתפו ובכתה קצת וניסתה להסביר לו למה אין לה כוח לטפל בהארדי.

אחרי שייבשה את הדמעות, שאלה אותו בחיוך ביישני אם הוא רוצה לבוא בהזדמנות לאכול איתה ארוחת ערב. היא אמרה שהיא צריכה מישהו לדבר איתו, אבל הכוונה האמיתית מאחורי המילים היתה בוטה וישירה.

הוא עמד בשדרות סטראן והקשיב לרעש המגיע מפארק פלה. החגיגות היו בעיצומן; אולי מתכננים מהפכה.

הוא שקל להיכנס קצת לפארק ולשתות בירה, לזכר הימים הטובים, אבל שינה דעתו וחזר למכונית.

אם לא הייתי כל כך מטורף על הפסיכולוגית המטופשת הזאת, מונה איבסן, ואם מינה לא היתה נשואה לחבר המשותק שלי הארדי, אולי הייתי בא, חשב. אז צילצל הנייד שלו.

זה היה אסד, והוא נשמע נרגש.

"הֵי, הֵי, אסד, לאט. אתה עדיין בעבודה? תחזור על זה. מה אתה מנסה להגיד?"

"הרגע התקשרו מבית החולים הלאומי לדבר עם הבוס. שמעתי את זה מליס. העירו את מרטה לינגו מהתרדמת."

העיניים של קארל התערפלו. "מתי זה קרה?"

"הבוקר. חשבתי שתרצה לדעת."

קארל הודה לו, ניתק את השיחה והביט בעצים הנישאים מעליו, שענפיהם הרועדים הירוקים־בהירים שפעו אביב. עמוק בפנים היה אמור לשמוח, אבל הוא לא. מרטה יכולה להישאר צמח לכל החיים. שום דבר לא ברור מאליו. אפילו האביב לא מחזיק מעמד; זה הדבר הכי מכאיב בלחיות את האביב מחדש מדי שנה. עד
מהרה יתקצרו שוב הימים, חשב, ושנא את עצמו על ראיית העולם הפסימית שלו.

פעם נוספת הביט אל פארק פלה ואל בית החולים הלאומי, הענק האפור, שהתנשא במרחק.

אז הפעיל מחדש את כרטיס החניה האלקטרוני שלו ויצא לכיוון הפארק ובית החולים. "להתניע את דנמרק מחדש" היה סיסמת האחד במאי השנה. אנשים ישבו על הדשא עם בקבוקי הבירה שלהם, ועל המסך הגדול הוקרן נאום הפרֵדה של חברת הפרלמנט יוּטֶה אנדרסן.

כשקארל והחברים שלו היו צעירים, הם היו יושבים שם בחולצות טריקו ונראו כמו חרגולים. היום יש פי עשרים שומן קולקטיבי. מי שיצא למחות עכשיו היה בן לאוכלוסייה מרוצה מדי. הממשלה נתנה להם את האופיום שלהם: סיגריות זולות, אלכוהול זול, וזבל דומה. אם האנשים האלה על הדשא מתנגדים לממשלה, זו בעיה זמנית. תוחלת החיים הממוצעת יורדת במהירות, ובקרוב לא יישאר מי שיתלונן שיש תוכניות כושר בטלוויזיה הדנית.

אין מה להגיד, המצב בשליטה.

קבוצת עיתונאים כבר עמדה בפרוזדור.

כשראו את קארל יוצא מהמעלית, דחפו ודחקו זה את זה כדי לשאול שאלות.

"קארל מרק!" צעק הכתב שלפניו. "מה אומרים הרופאים על הנזק המוחי שנגרם למרטה לינגו? אתה יודע?"

"האם ביקרת כבר את מרטה לינגו?" שאלה אחרת.

"הֵי, מרק! מה אתה חושב על העבודה שעשית? אתה גאה בעצמך?"

קארל פנה לכיוון הקול והביט ישר לתוך העיניים החזיריות האדומות של פלה היטסטת. שאר העיתונאים נעצו בו מבטים יוקדים, כאילו הוא לא ראוי למקצוע שלהם.

מה שנכון.

קארל ענה על כמה שאלות ופרש, הלחץ בחזה שלו החמיר. אף אחד לא שאל אותו למה הוא שם. הוא בעצמו לא ידע.

אולי ציפה לראות קבוצה גדולה יותר של מבקרים במחלקה, אבל חוץ מהאחות מאיילי, שישבה על כיסא לצדו של אופה בפרוזדור, לא היו שם פנים מוכרים. מרטה לינגו היתה חומר טוב לתקשורת, אבל בתור בן אדם היא היתה בסך הכול עוד תיק רפואי. שבועיים של טיפול נמרץ בתא הלחץ בליווי רפואי של מומחים לדקומפרסיה, אחר כך שבוע ביחידת הטראומה, אחר כך טיפול נמרץ בנוירוכירורגיה, ועכשיו פה, במחלקה הנוירולוגית.

ההחלטה להעיר אותה מהתרדמת היא בבחינת ניסוי, אמרה לו האחות הראשית של המחלקה אחרי ששאל. היא הודתה שהיא יודעת מי הוא. הוא האיש שמצא את מרטה לינגו. אם זה היה מישהו אחר, היתה מעיפה אותו משם.

קארל ניגש לאט־לאט אל שתי הדמויות שישבו ושתו מים מכוסות חד־פעמיות. אופה החזיק את הכוס בשתי הידיים.

קארל הינהן אל האחות מאיילי בלי לצפות לתגובה, אבל היא נעמדה ולחצה את ידו. נראה שהיא נרגשת לראותו, אבל היא לא הוציאה הגה. רק התיישבה חזרה והביטה אל דלת החדר, כשידה על זרועו של אופה.

היה ניכר שבחדר יש הרבה פעילות. כמה רופאים הינהנו אליהם כשחלפו הלוך וחזור, ואחרי שעה יצאה אחות לשאול אם הם רוצים קפה.

קארל לא מיהר לשום מקום. ממילא, אם היית בחגיגת ברביקיו אחת של מורטן, היית בכולן.

הוא לגם מהקפה והביט בפרופיל של אופה שישב בשקט והביט על הדלת. מדי פעם עברה שם אחות שחסמה לו את שדה הראייה, אבל לאחר מכן הוא שב כל פעם ומיקד את עיניו בדלת; הוא לא הניח לה להיעלם לו אפילו לרגע.

קארל לכד את עיניה של האחות מאיילי, הצביע על אופה ושאל אותה בפנטומימה מה מצבו. היא חייכה אליו בתשובה והנידה קלות בראשה, מה שכנראה אמר שמצבו לא טוב, אבל גם לא רע.

אחרי כמה דקות הקפה עשה את שלו, וכשקארל חזר מהשירותים, הכיסאות בפרוזדור היו ריקים.

הוא הלך אל הדלת ופתח אותה.

החדר היה שקט. אופה עמד למרגלות המיטה כשידה של האחות מאיילי על כתפו, ואחות בית החולים רשמה את המספרים שהופיעו על המכשירים הדיגיטליים.

כמעט לא היה אפשר לראות את מרטה לינגו עם הסדין משוך עד לסנטר והתחבושות על הראש.

היא נראתה שלווה; שפתיה מפושקות ועפעפיה רוטטים קלות. היה ניכר שהתפשטות הדם בפניה מתחילה להתפוגג, אבל הרושם הכללי עדיין היה מעורר דאגה. יחסית למישהי שנראתה כל כך מלאת חיוניות ובריאה, היתה עכשיו שברירית ופגיעה. עורה היה לבן כשלג ודק כנייר, ומתחת לעיניה היו שקערוריות עמוקות.

"אפשר להתקרב," אמרה האחות ותקעה את העט שלה בכיס החזה של החלוק. "אני עומדת להעיר אותה שוב, אבל אולי היא לא תגיב. זה לא רק בגלל הנזק המוחי והזמן שהיתה בתרדמת; יש עוד הרבה גורמים. הראייה שלה בשתי העיניים עדיין חלשה מאוד וקרישי הדם גרמו לשיתוק מסוים, וככל הנראה גם לנזקים במוח. אבל יש סיכוי, כפי הנראה. אנחנו מאמינים שבאחד הימים תחזור להתנועע; השאלה הגדולה היא עד כמה היא תוכל לתקשר. קרישי הדם כבר אינם, אבל היא עדיין לא דיברה. סביר להניח שהאפזיה גזלה ממנה את יכולת הדיבור לתמיד. אני חושבת שזה משהו שכולנו צריכים להיות מוכנים אליו." היא נהנה אל עצמה. "אנחנו לא יודעים מה ואם היא חושבת, אבל תמיד יש תקווה."

אז היא הלכה אל החולה שלה וכיווננה את אחד מהעירויים התוך־ורידיים הרבים שהיו תלויים מעל המיטה. "או־קיי. אני חושבת שעוד רגע היא תתעורר. אם אתם צריכים משהו פשוט תלחצו על הלחצן." ואז יצאה מטופפת בקבקבי העץ שלה על הרצפה בדרכה להמשך עבודתה.

שלושתם עמדו בדממה והביטו במרטה. פניו של אופה היו נטולי הבעה; לאחות מאיילי היה מבט טבול ביגון. אולי היה עדיף לכולם אם קארל לא היה נכנס לסיפור.

כעבור דקה פקחה מרטה את עיניה לאט־לאט. היה ברור שהאור מפריע לה. הלובן בעיניה היה רשת של ורידים אדמומיים־חומים, אבל די היה בעובדה שהיא ערה כדי לעצור את נשימתו של קארל. היא מיצמצה כמה פעמים, כמו מנסה להתמקד, אבל ככל הנראה לא הצליחה. אז שבה ועצמה את עיניה.

"קדימה, אופה," אמרה האחות מאיילי. "אולי תשב קצת עם אחותך?"

נראה שהוא מבין. הוא הלך להביא כיסא והציב אותו לצד המיטה כשפניו כל כך קרובים אל פניה של מרטה, שהבל נשימתה גרם לפוני הבלונדיני שלו לרפרף.

אחרי שישב שם והביט בה זמן־מה, הרים פינה של הסדין וגילה את זרועה. אז לקח את ידה וישב בשקט והתבונן בה.

קארל צעד קדימה ונעמד ליד האחות מאיילי למרגלות המיטה.

המראה של אופה מחזיק בידה של אחותו, פניו נחים על לחייה, היה נוגע ללב. הוא נראה כמו כלבלב אובד שאחרי חיפושים ותלאות מצא את דרכו בחזרה אל החמימות והביטחון שבחברת שאר הכלבלבים.

אופה הזיז את פניו מעט לאחור, הביט במרטה בריכוז והצמיד את שפתיו ללחייה ונישק אותה.

קארל ראה את גופה של מרטה רועד קצת מתחת לסדין, ואת צג האק"ג מראה שהדופק שלה מאיץ מעט. הוא הביט במכשיר הסמוך. כן, הדופק שלה עלה. אז השמיעה אנחה עמוקה ופקחה את עיניה. הפעם הפנים של אופה הגנו עליה מהאור, והדבר הראשון שראתה היה אחיה, שישב שם וחייך אליה.

קארל הרגיש שהעיניים שלו הולכות ונפקחות עם הבעתה של מרטה, שנעשתה יותר ויותר מודעת. שפתיה נפתחו. אז רעדו. אבל בין שני האחים היה מתח שפשוט לא איפשר להם לתקשר. הדבר ניכר כשפניו של אופה הלכו והתכהו ועטו ייאוש, כאילו הוא עוצר את הנשימה. אז התחיל להתנדנד קדימה ואחורה, ויבבות החלו להתעצב בגרונו. הוא פתח את פיו; הוא נראה מבולבל וכועס. הוא עצם את עיניו בכוח והרפה מידה של אחותו והרים את הידיים שלו לגרון. המילים לא בקעו, אבל היה ברור שהוא חושב אותן.

אז פלט את כל האוויר ונראה שהוא עומד לעוף לאחור עם הכיסא, לאחר הכישלון. אבל אז קולות מגרונו שוב התחילו, אלא שהפעם לא היו כל כך גרוניים.

"מממממממ," אמר והתנשף במאמץ. אז הגיע "רררררר." עכשיו מרטה הביטה בעוז באחיה. לא היה ספק שהיא יודעת מי יושב לפניה. דמעות מילאו את עיניה.

קארל השתנק. האחות שעמדה לידו הרימה יד אל הפה.

"מממממרייייד," בקע בסוף מגרונו של אופה, אחרי מאמץ עצום.

אפילו אופה היה המום מהקול. הוא התנשם בכבדות ולרגע נפער פיו, בעוד האישה שעמדה ליד קארל התחילה להתייפח והניחה ידה על כתפו.

אז אופה שוב שלח לאחוז את ידה של מרטה.

הוא החזיק אותה חזק ונישק אותה. כולו רעד, כאילו משו אותו מתוך חור בקרח.

לפתע הטתה מרטה את ראשה לאחור, כשעיניה פקוחות וגופה מתוח; אצבעות היד החופשית שלה התעקלו לתוך כף היד שלה כמו בעווית. אפילו אופה זיהה את השינוי הזה כמשהו מבשר רעה, והאחות מאיילי מיד משכה בכבל להזעיק עזרה.

אנחה עמוקה בקעה משפתיה של מרטה, ואז כל גופה נרגע. עיניה עדיין היו פקוחות, והיא הביטה באחיה. עוד קול חלול יצא ממנה, כמעט כאילו היא נושפת על חלון קר. עכשיו חייכה. נראה שהיא כמעט משועשעת מהקולות שהיא משמיעה.

הדלת מאחוריהם נפתחה והאחות מיהרה פנימה ומאחוריה רופא צעיר שהבעת פניו מודאגת. הם עצרו לפני המיטה להביט במרטה, שנראתה רגועה כשהחזיקה בידו של אחיה.

הרופא והאחות בדקו את המכשירים, אבל כפי הנראה לא מצאו שום דבר מדאיג. הם פנו אל האחות מאיילי. הם עמדו לשאול אותה משהו בדיוק כשקול נוסף יצא מפיה של מרטה.

אופה הביא את אוזנו קרוב לשפתיה של אחותו, אבל כל מי שהיה בחדר שמע.

"תודה, אופה," אמרה בשקט, והרימה מבט אל קארל.
וקארל הרגיש שהלחץ בחזה שלו מתפוגג.

שלמי תודה

תודה גדולה להאנה אדלר־אולסן, הנין קורה, אלזבט ורנס, סורן סקו, פרדי מילטון, אדי קירן, האנה פטרסן, מישה שמלשטיק וקרסטן ד״ד על הביקורות היסודיות ויקרות הערך. תודה לגיטה ולפטר ק׳ ראנס ולמרכז הסופרים והמתרגמים הדני בהאל, על שסיפקו לי את השקט והשלווה שלהם נזקקתי בנקודות מכריעות בזמן כתיבת הספר. תודה לפטר מדסן על המהדורה המיוחדת ועל האיורים ולפטר ה׳ אולסן ויורן פדרסן על ההשראה. תודה ליורגן ב׳ לארסן על התחקיר, למיקאל נידרגור על מידע עובדתי אודות ההשפעות של תאי לחץ, ותודות לק׳ אולסן ולניצב המשטרה לייף כריסטנסן על שתיקנו בספר נושאים הקשורים לענייני משטרה. לבסוף, תודה גדולה לעורכת הדנית שלי, אן כריסטין אנדרסן, על שיתוף פעולה יוצא מן הכלל.